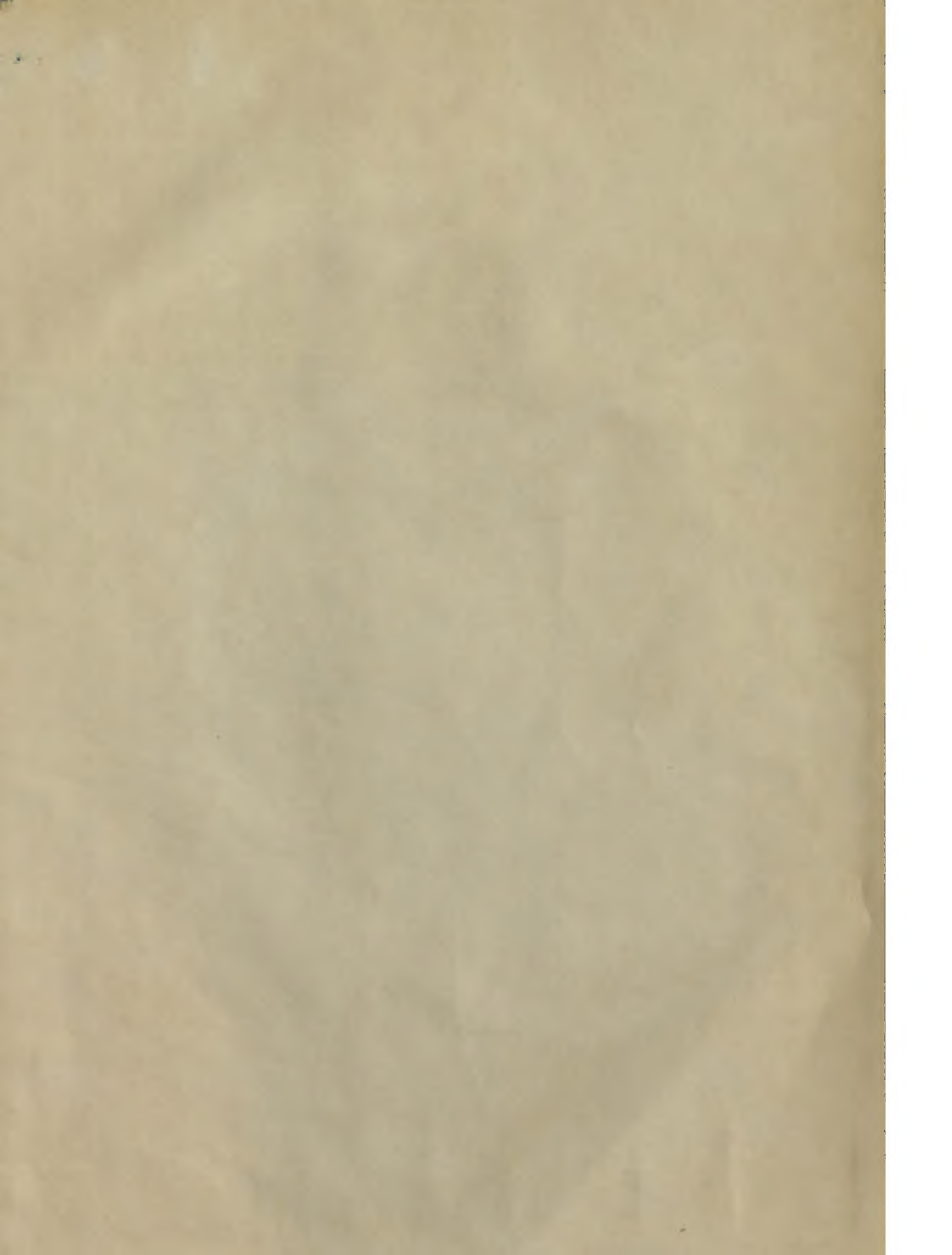

12-17

5

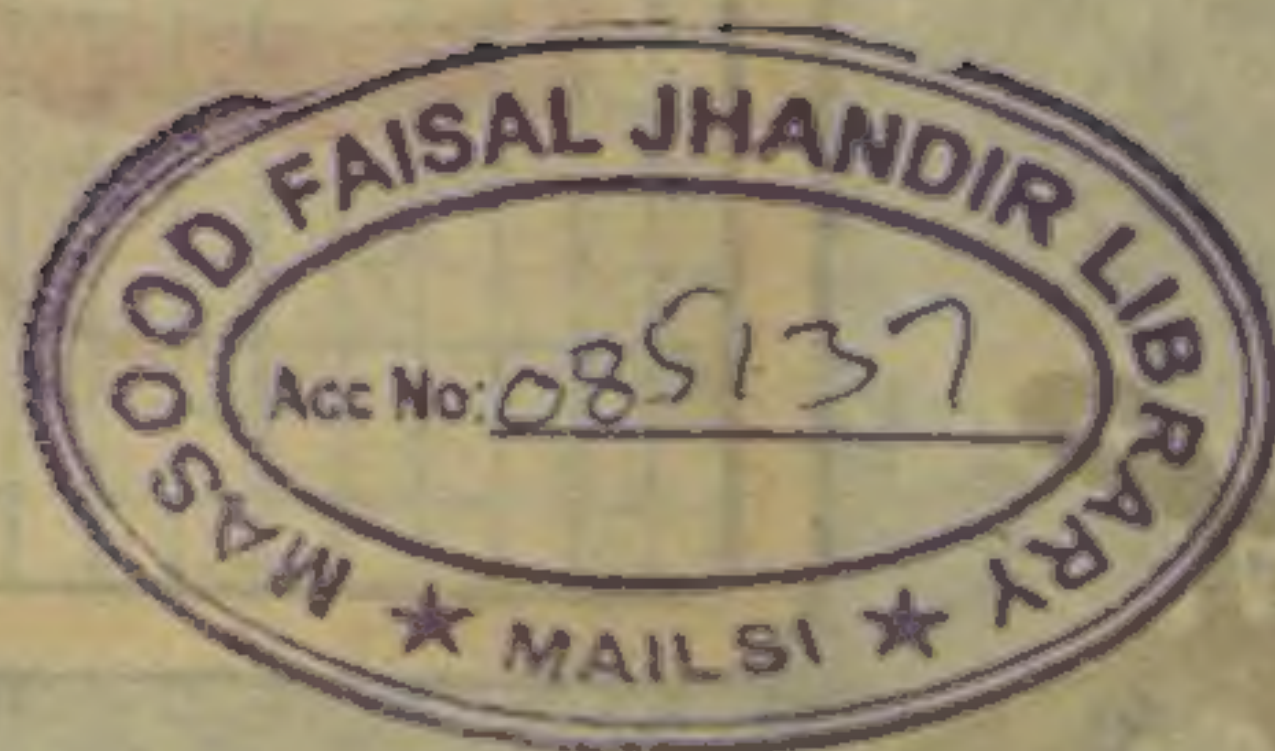
11

قوال الغرث
(مکمل)

سرخ سراج الدین ایند طسرن پستلشز
تاوا بکت

TECHNICAL SUPPORT BY
CHUGHTAI
PUBLIC LIBRARY

فَتَبَارَكَ اللَّهُ أَحْسَنُ الْخَالِقِينَ

الحمد لله والمنته که دریں زبان مہینت فرجام

کتاب لاجواب نسخہ
کلام
أَحْوَالُ الْآخِرَةِ

منشہ

مولوی حاجی محمد ولید پیر صاحب عباسی بھیروی

ناشران

ممتاز کمپنی (۵) اردو بازار لاہور

قیمت اکھڑ روپے

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

حمد باری تعالیٰ

تَبَارَكَ الَّذِي بِيَدِهِ الْمُدْكُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ وَالَّذِي خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيَاةَ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا ۚ

قوله تعالیٰ تبارک للذی الخ
یعنی بابرکت ہے وہ خداوند کریم
جو ہے وہ جو چاہے اسے یا دشمنی
سے اہل سرکش سے قاتل ہے
جو کہہ رہا کیتی ہے موت سے
جانی تاکہ آزمائے تباہی
جو کہہ رہا ہے تباہی انیک
تبارک للذی الخ ملک السموات
یعنی بابرکت ہے وہ خداوند

بابرکت اوہ شاہ شہاندا بہتہ جس دے وچہ شہای
جیون مرن بنایوس تاں جو خاں تباں آزمادے

تَبَارَكَ الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا فِيهَا وَعِنْدَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ وَالَّذِي تَرْتَجِعُونَ

بابرکت اوہ ذات مبارک دہرت فلک دا والی
اوہے نوں ہے معلم ساری خبر قیامت والی

طرف اوہے دی مڑ کر جاتاں پکا حکم جلالی
اہل ایماناں توں اوہ بخشے جنت باغ نہالی

کر کر بے فرمائی رب دی جنہاں حیاتی گالی
غفلت دی چڑھ سیجے جنہاں کیتی بد افعالی

روون چکین مارن دھائیں پیش پئی برحالی
دنیا اندر راہ مولادے جس تکلیف اکھٹائی

جنت نعمت حور قصوراں عالی قسراؤ آلی
باغ بہاراں تے گلزاراں میوے پاو پالی

طوبی راگ سرود سناوے حوراں کرن قولی
خوش سوغاتاں عیش براتاں سدا مبارک فالی

وہم قیاس ادراکوں باہر قدرت جل جلالی
عن دناں دی خلقت سر جی اوس عالی مبتعالی

لکھی روزی مول کسے دی اس نے کدی نہ ٹالی
بے فرماناں نوں بھی دیوے دنیا تے خوشحالی

دوسرا شریک جو ہے
اس نے بادشاہی آسمان
تے زمین دی اتے جو کچھ
انہاں جاتے ہے اس
اس نے علم قیامت داتے
ایسی موت پھر جانے
مستیں - ۱۲
مولوی دلپذیر

پر شے دارا زق آہی سب خلق اس پالی
حسب مناسب ہر اک اپر نظر کرم دی ڈالی
سن فریادان ہر منگتے دی پوری کرے منگالی
بن منگیاں اوہ دیون والا ہر اک چیز سو کھالی
اس نون نہ پرواہ کسے دی ذات اس دی لایالی
اس سے درتے ڈگن والا کدی نہ رہندا خالی

نال حفاظت اس دی قائم ہر پتر ہر ڈالی
قدر بقدرے دنیا اندر سب نون موج و کھالی
ہر عاجز دی سروں شکروں آپے کرے اپرالی
دان کریندا تھکے ناہیں دیکھو صفت نرالی
جگ سارا محتج اسے داصاحب شان کمالی
اوسے دا بھکیا رہی ہمیشہ ایہہ پذیر سوالی

لَعَنَ حَضْرَتُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ

لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ أَنفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُم بِالْمُؤْمِنِينَ رَءُوفٌ رَّحِيمٌ

البتہ تحقیق لتساں نون بھیجیا رب دا آیا
ہے دشوار نہایت اس پر جو شے لتساں دکھاوے
وڈا حریص لتاڈے او پر حرص کماوے بھاری
اہل ایمان نال ہمیشہ الفت رکھتے والا
سچیاں خبراں رب دی طرفوں آیا لیاون والا
آیا کفر شرک دیاں رسماں دور ہٹاؤن والا
آیا غیر پرستاں تائیں غیر ٹھیراؤن والا
آیا سانوں بھلی پوندیاں راہ بتلاؤن والا
آیا خوف خطر دے راموں پندھ چھڑاؤن والا
آیا سب پیغمبراں دا سہ دار کہاؤن والا
آیا سب نبیاں تھیں کچھ جگ وچ آؤن والا
آیا وچہ درگاہ ربے دی آؤن جہاؤن والا
آیا ہفت فلک تھیں پل وچہ پار سداؤن والا
آیا حاکم عرب عجم دے سخت سداؤن والا

یعنی پاک رسول محمد عبد اللہ دا جایا
رنج مصیبت دکھ لتاڈا اسنوں مول نہ بھاوے
ایہہ جو بخشے رب لتاؤنوں نیک کماندی یاری
رحم کنندہ ہر مومن دا پاک رسول تعالیٰ
آیا اپنے اللہ دے پیغام پوچھاؤن والا
آیا بے دیناں دے تائیں دین سکھاؤن والا
آیا خاص خدا دا فرماں دار بناؤن والا
او جھڑ دیو چہ رل دیاں تائیں سد بلاؤن والا
آیا سہل طریقے دی ترکیب دساؤن والا
آیا ختم رسولاں دے القاب سداؤن والا
روز قیامت سب تھیں اول درجے پاؤن والا
آیا اسان سوالیاں دے بھی سوال منداؤن والا
آیا عرش معلّے تے ونج تکیے لاؤن والا
آیا عدل اتے انصافوں حکم چلاؤن والا

جوں فرما اللہ جل جلالہ وہ لا ائی
وامن دآیۃ فی الاذن الا علی اللہ
رذ قہای ہی ہنیں کوئی جانور و ہر زمین کے
مگر ہے آپ اللہ نے روزی کسی بھی چیز کا
جو پیدا کیا اللہ نے کھاؤن پر والا
زمین میں چھوٹا کیا ودا سب لذی
اللہ نے ہے تے منی ہیں العالی جو
پالنے والا ہے تمام جہان اپنے ہی ہونے
پالنے کا کوئی نیکو کار ہو سکوں گا ہر
سنانوں پالنے والا روزی لین والا
او اللہ ہے سوائے اللہ کے کوئی پالنے والا
جو ہر انبیاء و شہداء کو پالنے والا ہے
اللہ جوں فرما اللہ نے حبیب محمد صلی اللہ علیہ
وآلہ وسلم کو پالنے والا ہے ہر پکار پکارتے والا
ہر پکارتے میں سے جو فرمایا اللہ نے
واللہ غنی و انتم الفقراء یعنی اللہ غنی ہے
تے تیس سب فقیر ہو جائیں گے حق تعالیٰ
تسوں غیرت دے دھول لے دے
اور اس کو اللہ نے دین نسیم لے لیا
تے بہت ہی سادے طریقے بیان اتے
بابت میں آدمیوں پر شفقت کرنے والا
ہے یا ختم خاتمہ ہے پیغمبر اللہ کا
اللہ تعالیٰ نے فرمایا ما کان محمد الا امر من قب
وکل رسول اللہ غم النبیین کان من قبلہ

سہ روایت ایک اصحاب

تہیں جو ڈھائی میں نے دیکھا

تو وہیں دیکھنے سے نہ ہوا

پتھر سے جو تھکا دیتا ہے

تاپا میں بھی جنوں خفیت

چہرے مبارک پیغمبر علیہ السلام

تھیں ۲۰ سالہ قولہ مذہب نبی

میں بے خوف کہہ رہے ہیں اور نبی اکو

دیکھنے میں اور خوشخبری دینے والے

ہیں ساتھ اس آیت شریف دے

انکم منہ ندیرہ لبشر لا یغنی عنکم

واسطے تمہارے اس لیے ڈرنا والا

ہوں خوشخبری دینے والا ہوں اور

بخش ناموں پر نگار رہے ۱۲۰

رحمۃ اللہ علیہ فیہ الدین قال اللہ تعالیٰ

واللہ لئن آمنوا و عملوا الصالحات

ان ہم جنت تجری من تحتہا الانہار

فرمایا اللہ تعالیٰ نے دیکھ کر ان مجید کے

خوشخبری دے انکو جو ایمان لائے

اور عمل کیے اچھے واسطے انکے

باغ ہیں نیچے ان کے سر پر

دلپذیر

آیا ہر باداں نوں آباد وساؤن والا

آیا ساتھوں بک دے دے ویر وساؤن والا

آیا بعض نفاق دلا ندے توڑ گواؤن والا

آیا حسن اخلاق اپنے تے جگ رجھاؤن والا

آیا مسکیناں دے سر تے مہنہ نکاؤن والا

آیا سو مہنا کل خوباندی بزم سجاؤن والا

آیا سب پرانے دفتر ٹھپ رکھاؤن والا

آیا بند و بست اخیر جگ ورتاؤن والا

آیا غیر شرع تعلیمیں بند کراؤن والا

آیا نڈال بے خوفال نوں بنی ڈراؤن والا

آیا خواب جہالت دے غفل بنی جگاؤن والا

آیا روز قیامت دے آثار بتاؤن والا

آیا اپنی امت دا غم خوار کہاؤن والا

آیا سانوں اوکھے ویلے مدد کاؤن والا

آیا ساڈی خاطر کتنے دکھ اکھاؤن والا

آیا ساڈیاں مرغاں دا تریاق لیاؤن والا

آیا روز قیامت ساڈے بھانے پھاؤن والا

آیا سانوں چنچدیاں نوں آن چھڑاؤن والا

آیا سانوں پلھراٹوں پار لنگھاؤن والا

آیا سانوں باغ عدن دے سیر لٹاؤن والا

آیا ساڈے باجھ بہشتیں قدم نہ پاؤن والا

آیا سانوں جنت دے وچکار بٹھاؤن والا

جیو آجیو آجیو آجیو آجیو آجیو آجیو

آیا جنت بخشش دے دریا وگھاؤن والا

خلق پیار محبت دی تعلیم دلاؤن والا

آیا خلق حکم نہیں سب دے میل ملاؤن والا

اکلی مخلوقاں دے دل نوں بھاؤن والا

آیا ہر دوست نوں اپنے ساتھ رلاؤن والا

جس دے حسن جمال کمال نوں چن شراؤن والا

اگلے بند و بستاں دی میعاد مکاؤن والا

آیا اپنے ایکٹ دے قانون پھیلاؤن والا

آیا سب نوں لا الہ الا سبقت پڑاؤن والا

آیا خوشی دیا کنسواں کتنیں پاؤن والا

دور رخ اتے بہشتاں دے احوال سناؤن والا

چھوٹے برے نشاناں دی تفصیل سمجھاؤن والا

دکھ سکھ دا بھنچوال اساتے درد وندھاؤن والا

آیا ساڈے ڈبے بیڑے بنے لاؤن والا

آیا ساڈے عیب بندے غم ہر دم کھاؤن والا

آیا ساڈے اوگن اتے خطا بخشاؤن والا

آیا سخت عذابوں ساڈی جان بچاؤن والا

آیا سانوں وچ بہشتاں نال لیجاؤن والا

آیا نیکیاں عملاں دے انعام دیواؤن والا

آیا ساڈیاں زخماں اتے مرہم لگاؤن والا

آیا سانوں جوں کٹھ دے جنم پلاؤن والا

آیا سانوں حوراں دے دیدار کراؤن والا

مسکیناں تے رحمت دی برسات وساؤن آیا

لکھ صلوة سلام کروڑاں دم دم اسے تائیں جس اتنی شفقت نال اسٹے فضل کرم داسائیں

ملح چہا یار کیا روا ماہین شریفین حسین رضی اللہ تعالیٰ عنہم اجمعین

بعد نبی خلیل چار خلیفے پاک نبی سرور دے
خاص خواص رسول اللہ صہب شان قدر دے
چارے فرماں دار نبی دے تالبعہ راہ مر دے
نال اشارے نبی پیارے سر نذرانہ دھر دے
کرن جہاد خدا دے راہ وچہ قاتل اہل کفر دے
دوسراں رسول اللہ دے دودا ماد اس گھر دے
وانگ ستاریاں عمل زیادہ حضرت ابوبکر دے
پڑھ کے دیکھ قرآن مجیدوں شان صدیق اکبر دے
شرم کمال عثمان غنی دے آیا وچہ خیر دے
وچہ شجاعت کوئی نہ ثانی نال علی حیدر دے
چارے یار رسول اللہ دے صاہب ڈے اثر دے
رضی اللہ تعالیٰ عنہ بولال حق ہر ہر دے
حسن حسین نبی دے دوہنے ٹکڑے خانی گھر دے
ہوئے شہید جو راہ خدا دے نال کمال صبر دے
ساتھ نبی دے ہوسن دونویں اوپر جوش کوثر دے
بیٹے حضرت فاطمہ دے تے شاہ علی صفدر دے
دیپھر کم تظہیرا دیکھو درجہ آل اطہر دے
لکھ لکھ رحمت پاؤں رب دنی نیکن دن آخر دے

بہت پیارے دوست چارے سید خیر شہر دے
دانشمند وزیر سیانے واقف علم ہمنر دے
جس کم وچہ ونگارے جاوون رقی عذر نہ کر دے
گھر باہر وچہ جنگ سفر دے سنگی پیغمبر دے
لے تلواراں نال کفاراں لڑ دے ذرانہ ڈر دے
رب کیتے دو عالم ہر دے جس حضرت دے دروہ دے
عدلوں کوئی برابر نابیں نال فاروق عمر دے
دیکھ ہدیثوں شان عمر دے لاه ولے دے پر دے
حضرت کبیرا جس دے کولوں شرم فرشتے کر دے
فتح لئی جس ہر میدانوں ڈھائے گڑھ خیر دے
دوہیں جہانیں شان جہاندار روشن روشن وانگ بدر دے
بھی جو ہو راہ اصحاب تمامی پاک نبی رہبر دے
دونویں نور العین پیارے وانگوں شمس قمر دے
جنت دیاں جواناں دے سردار اتے سر کر دے
بھر بھر جام محمدیاں نوں دین روز حشر دے
نام مبارک لیاں جہناں دا جاوون روگ اندر دے
رب رکھیا مصوم جہناں نوں وچہ تمام عمر دے
شالا اس دن شافع ہووون ایس پڈیرا ہنر دے

ملح حضرت جناب البصرانی قطب بانی غوث الاعظم گیلانی قدس سرہ

۱۰
جوں فرمایا پیغمبر صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم
لوکان من بعدی نبی فکان عمرہ
یعنی جیکر ہوتا کوئی نبی میرے پیچھے
ہو نہ اوہ حضرت عمرؓ - ۱۲
۱۱
جوں آیا وچہ مدین شریف دے
سید الشیاب اہل الجہنہ یعنی امام
حسن نے امام حسینؓ سردار ہو گئے
اہل جنت دیاں دے ۱۲۰
مولوی دلیپ ڈیر
بھٹیروی

یعنی انبیاء تبلیغ کرتے ہیں

لو کانوں طرف ہر ایک مستقیم

دی اسی طرف حضرت پیر

تے بھی کوئی کسر نہیں جتنی

وہ بدلتے اتنے تبلیغ کرنے

اپنی طرفوں وہ چھائی رہی

سے جو ہیں ایسے وہ پرتیکے

سیمپائے آخر دورہ تفرجے

گل امنت باللہ وملتکنتہ

وکتبہ رسولہ طایفہ الآخر

یعنی ایک ایمان آند مال اللہ

دے اتنے فرشتیاں ایسا

اتے کتاباں اس دیا ہے اتے

نال دن قیامت دے۔ (پہنچ

اتے دو باقی دیاں بھی اچکیاں

ہیں وہ قرآن کریم دے پتہ فرق

جائیں جے۔ ۱۲

مولوی دلپذیر بھیروی

پیراں واسر دار پیر بہادر محی الدین گیلانی
 آل نبی اولاد علی وی حاکم وریگانہ
 کشف کرامت معجزے اسے سگوں وانگ بنیاں
 ساری عمراں زندہ رکھی سنت خیر بشر دی
 زید عبادت دیوچہ کامل حضرت پیر گرامی
 مویاں دلال نوں زندگی بخشی نال کشتش روحانی
 لایہ مستقل قلب انہا نے کئی رنگار دلال دے
 کامل اکمل ولی مکمل رہبر جبل جہان ناں
 چوراں نوں پھر قطب بنا ون کھائے رہبر دا
 میں بھی نال یقین اس دے دامن نوں ہتھ پایا

غوث الاعظم لقب جہان ناز و لیاں دی سلطانی
 حسب نسب محقق اعلیٰ اولیٰ عالی ذات گھرانہ
 حضرت جیونکر بنیاں تیتوں اوہ فخر و لیاں
 کل عالم دے ولی چنیدے خاک جہان نے در دی
 نبی نہیں پر بنیاں وانگوں اس دے کم تمامی
 تاہیں محی الدین سداوے میرا پیر حقانی
 عبدالقادر اسم مبارک نام لیاں غم جاندے
 مدھ قدمیوں ہادی مہدی مرشد اہل ایمان ناں
 دامن لگیاں دی لچ پالن خاصہ اوہے گھردا
 دو جگہ وہ پذیر بندے دی رکھیں شرم خدایا

بیان صفات ایمان کہ منجہ الیشاں تنقین بالآخرت اعلیٰ رکن اسلام است

کَمَا جَاءَ فِي كِتَابِ الْإِسْلَامِ

أَمَنْتُ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَالْقَدَرِ خَيْرِهِ وَشَرِّهِ مِنَ اللَّهِ تَعَالَى وَابْتَعَثَ بَعْدَكَ

سب بھتیں اول منی واجب واحد ذات خدائی
 نال یقین دے دے مومن برحق من تمامی
 بد نہ کی اتے بدی دا خالق پاک مھٹھرا یا
 جو کوئی ایہ ست چیزاں منے مومن کیہا جاوے
 وکھو وکھ کلام اللہ وہ چہ پاک خدا فرمایا
 کل عبادت لائق اس نوں بند گیا ندا سائیں
 اس دا ہووے شریک نہ کوئی وہ چہ زمین آسمان ناں
 وَلَمْ يَكُنْ لَكَ كُفُوًا أَحَدٌ اس دا ہمسر کوئی نہ آیا
 اس بن کوئی عبادت جائز ناہیں ہووے کسے نوں

ست چیزاں دامنناں واجب ہر مومن نوں بھائی
 سب فرشتے سب کتاباں سب رسول گرامی
 اس بھتیں سچے روز قیامت مننا واجب آیا
 ستواں موتوں بعد خداوند سمجھ نوں پھیر اٹھاوے
 امننت باللہ وہ چہ ایہو ستے صفتاں آئیاں
 امننت باللہ دے معنے منیاں میں رب تائیں
 پاک شریکوں شریکوں واحد پاک یگاناں
 لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ ایہ نہ جمیاں نہ جہا یا
 سجدہ ہووے پرستش کل لائق خاص اوسے نوں

منت نذر خیرات تے سجدہ استمداد مائیں
 اِیَاتِ نَعْدِ اِیْہو معنے رب ترکیب سکھائی
 توہیں خاص پستش رتو ہو شر یک نہ کوئی
 و ایلک نستعینو جو منگاں خائن تیرے تھیں یاری
 تیرے باہجہ نہ ہو رکے تھیں ہوا سیل منگیندے
 توہیں میں معبود سچا وال حافظ ناصر اللہ
 نال تیرے ایمان ی نذا سچے صدق یقینوں
 جو اس طور خدانوں منے اس مہمان لیاندا
 بجاوین سب رسول کتاباں منے محشر حال
 اس تھیں بعد فرشتے رب سے سمیٹے منے آئے
 کل ملک چھوٹے و بڑے پیداوار خدا کی
 جو جو نہ سپرد تنہا نہ لیتے خالق مائیں
 تسبیحاں تقدسیاں ربی تنہا خدا بنائی
 رشتہ دار نہ کوئی خدا اسبہ مخلوق الہی
 وقت نبی سے کافر لوکاں ابہ بہتان بنا یا
 ماں پیونے اولادوں پاکی پاک خداوند تائیں
 کل فرشتے منے اس سے جو نہ کیے منے آئے
 تیرے سبقت کتاباں رہدیاں مومن من تمام
 پھر کتاباں و دیاں سب تھیں جو مشہور پیلے
 نازل ہوئی موسیٰ اے نورات کتاب خدائی
 کتنے ہوئے سمجھنے چھوٹے باہجہ انماں تھیں آئے
 مصحف پاک کلام الہی خاص قرآن یگانہ
 سب دایر حق مناد صاحب حکم و تار رب سائیں

کل عبادت بدنی مالی لائق اوسے تائیں
 اکھو خاص عبادت تیری کرے اسیل الہی
 کل عبادت ہر قسم دی تینوں لائق ہوئی
 توہیں مدد کنندہ ساڈا ہر دم یاری رب یاری
 ہرگز نال تیرے کوئی دو جا نہیں شریک کہنے
 ہر کم و چہ توں آپ اسانوں کافی اک اکل
 ثابت رکھ تو تیرا اپنی تے اپنے فصل متینوں
 کرے شریک ہو ہو کرے نوں مشرک لڑھکیا جاندا
 تا بھی مومن کہیا نہ جاوے شرک کرادن والا
 و ملکیتہ جیوں و چہ قرآن آپ فرماوے
 نور کنوں پیدائش تنہاں خالق پاک بنائی
 اوسے و چہ مصروف ہمیشہ رہن قیامت تائیں
 کھاوون پیون صحبت سندی حاکم مولیٰ کافی
 کافر کہیں جو دھیاں رب دیاں رہے سب کفر تیار ہی
 کہیں فرشتے بیٹیاں رہدیاں بنے تنہاں چھوٹا یا
 مومن اوہ جو منے رب نوں ہو واد سائیں
 فرماندا پیدائش رب کی نوروں رب او پاسے
 و کتبہ ہوا اوپر رسول بھیجیاں رب گرامی
 نورات انجیل زبور تے مصحف برحق منوں چائے
 اوہ برداؤ زبور تے ہے انجیل عیسیٰ تے آئی
 اوہ ہر سوال اپنیاں سے رب نازل فرمائے
 آیا اور بنی محمد خالق دا ہر وانہ
 عمل قرآن مجید موافق واجب ہر اک تائیں

باقی ہو رکتیاں جتنیاں باری طے فرمایاں
 جو جو کم قرآن مطابق آئے وہی انہما سے
 باقی حکم جو اگلے آئے سب لوں دور ہٹا یا
 جو کچھ ایسے کتاب پڑھ لے رب فرمان سنائے
 نال قرآن ایمان آن دی ایہو غرض ہو یو فی
 چوٹنی صفت پیغمبر سے برحق منے آئے
 بعضیاندے رب نام مبارک چہ قرآن لیا نئے
 سب لوں برحق منا واجب ہے کہ لوں پیا نئے
 وقت پو وقت ہدایت کارن بھیجے خالق باری
 آپو اپنیاں وقتاں اندر جو احکام لیا نئے
 اصلی مطلب کہو سب داد وحدت دینی آئی
 شرک فساد تے تفرقیاں تھیں سائے گئے ہٹانے
 جیکر وہ فرعی مستلیاں فرق تفاوت آبا
 اصل نتیجہ کہو سب دا جتنے فی دینے
 سب دے افسر بنی محمد حضرت ختم رسولاں
 اک لکھ چوی ہزار پیغمبر جو کمی نہ یاد وہ
 جتنے نبی انساں تھیں پہلے خالق اپا نئے
 کل مکاں چہ پہلوں آکے ڈونڈیاں انساں پٹایاں
 بیشک جس دے دل دی نگرہی ستھری صاف ہوئی
 شکر الحمد ندانے سالوں رہبر اوٹا ملا یا
 اسے نال ایمان آن دی شرط ایہو ہے بعد
 باقی سب پیغمبراں دے حق نیک گمان پیغمبر
 پنجویں صفت قیامت دادن برحق مننا آ یا

جدوں قرآن اتاریا رب سجدہ وقوف کرایاں
 وہی قرآن کریم خدا نے وہ احکام لیا نئے
 کامل کر کے سائے تائیں ایہہ سب خبر پٹایا
 ہر مومن لوں سننے لازم عمل کیا جائے
 جو برحق ایہہ کلام ربانی اس چہ شک ہوئی
 دیکھ کلام اللہ وہی جو یوں خدا فرمائے
 یعنی وہ جو نہیں خدا نے دے مہماندے
 ایہہ جو سب پیغمبر رب دے سچے آئے نئے
 کر گئے وہ تبلیغ تمامی آپو اپنی وارث
 موجب حکم سنہے رب دے سچے سنہے
 گئے سچے لوک تائیں سب تو حید آئی
 کر دے بدت کہ اللہ دی گئے سچے فرمائے
 اول بعد حدت وقتی کارن آپ خدا فرمایا
 کرو اطاعت کہ اللہ دی منو حکم رہانے
 بھیجیا رب خدا دے سب سبیاں متبواں
 سمجھناں وچوں علی اولی ایہہ مقبول خدا
 علیسی موسیٰ سید انساں دیاں خبراں دیوں آئے
 افسر ساڈا آون والا دلایاں کرو سفاریاں
 پیش عدالت مجرم ہوئی چارو پھیر نہ کوئی
 سب دنیا تھیں دین اپنا جو طر نکاں لپایا
 ایہہ جو بہرہ اندر اسدی کیجے تہ بوارہی
 آپو اپنیاں وقتاں اندر اپنے روشن دیوے
 والیوم الآخر جو یوں اللہ وہی قرآن بتایا

۱۔ قرآن کریم اللہ تعالیٰ نے فرمایا ہے
 ۲۔ کتاب الیوم فی حق ربک
 ۳۔ جو ہیں کوئی نہ کہو کلام الہی سننے
 ۴۔ ایسے سبک بہرہ بھی کہہ سکتے
 ۵۔ اللہ و مہمہ و شریک ۱۰ ی
 ۶۔ مہمہ قرآن الہی کل منہا جو آئے
 ۷۔ ہیں کل حضرت ختم النبیین
 ۸۔ اور رب کو سب طرح ہیں جو کہیں
 ۹۔ کسی علی مہمہ دے انون خد بل
 ۱۰۔ اسد باں فوجاں جامیاں
 ۱۱۔ اطلاق دے لوک انون طے
 ۱۲۔ کرنے دے رہا و غیرہ ذہنی
 ۱۳۔ طرح کی پیغمبر بھی آئے ہیں
 ۱۴۔ خبردار کرنے دنیا لوں انون
 ۱۵۔ دے جو نہ پھیر نہ پیغمبر
 ۱۶۔ حضرت محمد صلی اللہ علیہ وسلم
 ۱۷۔ خبردار جو وہ اسطے فرمایا
 ۱۸۔ اس حضرت دیدی دے جو یوں خبر
 ۱۹۔ ہے موسیٰ آئے بیٹے نے یاقین
 ۲۰۔ لیا اسمہ احمد یعنی وہی کہیں
 ۲۱۔ فطیہ سردار جو ہے ناں سردار
 ۲۲۔ نے محمد راہہ دونوں تائیں
 ۲۳۔ حمیرہ جو علیہ السلام
 ۲۴۔ دیکھو

یوم الآخر پھلا دن جو روز قیامت والا
 ہو کر جمع تمامی خلقت پیش حضور کھنوسی
 چنگیاں عملاں والیاں تائیں چنگیاں ملن جنائیں
 اہل ایمان نعمت رحمت جنت باغ بہاں
 ذکر قیامت بہت ہی باتیں وہ چہ ستر آنے آیا
 ذکر حساب کتاب تراز و پل صراط تمامی
 میں بھی دیکھو حدیث کتاباں اندر ایسے رسالے
 تاج ویکھ انہاں مومن واقف ہووون بھائی
 کفر شرک بریا یاں کولوں جو کوناہیں ڈردا
 آخر مال ایمان آن دی ایہو غرض تمامی
 جیکر بے فرمانیاں اندر پھیر بھی مشاغل بہیا
 وَاٰخِرَةُ هُمْ يَوْمُ الْقِيَامَةِ معنی ایہو نکالے
 یعنی تقویٰ رب سچے حاصل ہو یا جنہاں نول
 عملی طور قیامت تائیں جہ تک نہ سینوے
 پورے طور قیامت اوپر نہیں یقین جنہاں نول
 لے مومن بن پورا مومن مکن قیامت تائیں
 مال قیامت جے دل متھیں جس ایمان لیاندا
 سچو نیکیاں حاصل ہووون سب بدیاں چھپاؤن
 سارا دین رسول اللہ اس وجہ سے مل جھٹوے
 ساریاں صفات مومن والیاں جنتیاں رب فرمایاں
 تائیں وہ چہ قرآن خدائے بہت جگہ مندرمایا
 حج زکوٰۃ نماز اں روزے حکم جو رب اکبر دا
 جس بندے نوں سجدہ ہووے پیش عدالت جانا

اس دن آپ عدالت کرے خالق پاک تعالیٰ
 عملاں موجب بدلے ماسن سب والیکھا ہووے
 بریاں تے بدکاراں تائیں بریاں ملن سترائیں
 وہ چہ قہر عذاب الہی ہوگ لقیب کفار اں
 نالے وہ چہ حدیث مبارک پیغمبر مندرمایا
 جنت دوزخ کل حوال کہیا نبی گرامی
 لکھے مومن بھایاں کارن حال قیامت والے
 کرن یقین قیامت اوپر ترک کرن بریائی
 جیونکر اوہ قیامت اوپر مول متھیں نہ کردا
 ایہہ جو بندہ ہر بریالیوں پسچیا رہے مدافعی
 کچھ یقین نہ آیا اس نوں پھر اوہ مومن کہیا
 کرن یقین قیامت اوپر مومن تقویٰ والے
 پورے طور قیامت اوپر خاص یقین تنہا نول
 تہ تک مال قیامت ہرگز مول یقین دیکھوے
 وہ چہ قرآن کریم خداوند کا فر کہیا تنہا نول
 نہیں تانزد خداوند باری کا فر کہیا تنہا نول
 کوئی کہ ناہانز اس متھیں مول نہ کہتا جاندا
 مال قیامت سچے دل متھیں جو ایمان لیاندا
 جیکر اک قیامت اوپر یک یقین کچھوے
 یک قیامت من اندر سچے وہ چہ آیاں
 مومن اوہ جو مال قیامت یک یقین سیایا
 متی جس قیامت سب کچھ کردا رہی ڈردا
 رات دن اوہ فکر اُسے وہ چہ شاغل رہے نہانا

لے والاخرت یہ سنوے

شرع بہت آسان ہے

محبس الذہن سے دھمکیاں

وہاں نہ فتنہ فقیہوں

بہاں ملے مانڈن

بہاں ملے ہونو

بہاں ملے ہونو

بہاں ملے ہونو

قیامت نوں تے دوزخ

تے سو نہاں

بہاں ملے ہونو

تے نہاں

تے نہاں

تے نہاں

تے نہاں

تے نہاں

تے نہاں

تے نہاں

تے نہاں

تے نہاں

تے نہاں

تے نہاں

تے نہاں

تے نہاں

تے نہاں

جدا بودوں اسان تسالوں پہلی وار بنا یا
 جیکر نہیں یقین تسالوں و یکھو اسیں جو اوں
 ہو رہا اسادوی قدرت و یکھو یقین کریندے
 کافر بے ایمان تائیں جیوں یقین نہ آیا
 کتنے ہوئے منوئے ایسے خالق پاک دکھائے
 دنیا و چہ خداوند عالم جو پھر مارے جوئے
 کافراں دے دکھلاون کارن ماریا رب تنہا منوں
 جیکر اجل مسمیٰ والی اصلی موتوں مرفے
 ایسرا وہ یک قدرت رب بنے ظاہر کرنی آہی
 موتوں پہچھے اکٹنا برحق اس و ہر شک نہ کوئی
 اس گل اوپر ایمان لیا ون واجب اہل ایمان
 ایہ بہت چیزاں اس جاگہ و چہ جو ہیں اکٹنا یاں
 جس و چہ ایہ بہت چیزاں ہو وں مومن بانو سوئی
 اس عقل پہچھے دو چیزاں دا کہاں مفصل حالا
 جہت نصیحت مومن بھایاں نافع ذکر دو باندا
 اس جگہ دیاں کہانیاں قصے پڑھن کئی اخبار
 من من روڑنکے ایسے تھے ہر کوئی خوش تھیندا
 اس کارن ایہ بہت لکھا مومن فیض اٹھا ون
 کرن دنا مصنف دے حق پڑھنے سننے والے

پھیر دوبارہ زندہ کرنا رہ گیا مست کس آیا
 مردیاں و چوں لاکھاں چیزاں زندہ کر دے کھا وں
 پھر اوہ اکٹنا محشر والا کیوں نہیں تسلیم میندے
 کہتے اصحاب منوئے اس دا اکھیں رب دکھایا
 جہنماں نصیب ہدایت آہی و یکھو ایمان لیا سے
 سی اوہ فرشتی طور انہاں لوں ماریا مارن والے
 تا جو زندہ کر دکھلائے پھیر دوبارہ انہاں لوں
 دوجی وار ہوئے جو زندہ پھیر نہ ہو گزمرے
 جو اس طور قیامت لوں پھر زندہ کرے الہی
 سب لوں پھیر جو اوے اللہ جیوں قیامت ہوئی
 یوم البعث اٹھائے سب لوں خالق پاک تو انہاں
 ہر مومن لوں مننا لازم بہت ضروری آیاں
 نہیں تا ہے ابو جہل برابر کفر ثبوتی ہوئی
 اول موت بیان دو جا حال قیامت والے
 موت قیامت یاد نہ جہاں جیوں بھٹھتہا ندا
 اگلے جگہ دے ذکر بیانوں کدی نہ پایاں ساراں
 اگے چل کے معلوم کر سن کی کچھ بھاؤ میندا
 پڑھ کے حال قیامت والا پس کے عمل کما ون
 دو جگہ و چہ پذیر بندینوں خوشیاں رب دکھالے

نور دن برہم راضی و رغبت نصیحت از جانب برہم راضی احوال موت

لے دل غافل عمر تیری پنجاہ برس و باقی
 اکیلے کھول بے موٹا تیری نہ کریند پیاری
 تو آیا اس مال مو یا تا بہت رہیا نہ کافی

غفلت و تھوں اچھے نہ تیری موت نکالنے آئی
 ایس مسافر خانے اندر لے کئی بیو پاری
 جاگن والے سب سے سلامت جہنماں نیند و سنجائی

لے من و قال ہوں نہ ملے

لے من و قال ہوں نہ ملے

لے من و قال ہوں نہ ملے

لے من و قال ہوں نہ ملے

لے من و قال ہوں نہ ملے

لے من و قال ہوں نہ ملے

لے من و قال ہوں نہ ملے

لے من و قال ہوں نہ ملے

لے من و قال ہوں نہ ملے

لے من و قال ہوں نہ ملے

لے من و قال ہوں نہ ملے

لے من و قال ہوں نہ ملے

لے من و قال ہوں نہ ملے

لے من و قال ہوں نہ ملے

لے من و قال ہوں نہ ملے

لے من و قال ہوں نہ ملے

لے من و قال ہوں نہ ملے

لے من و قال ہوں نہ ملے

لے من و قال ہوں نہ ملے

لے من و قال ہوں نہ ملے

لے من و قال ہوں نہ ملے

لے من و قال ہوں نہ ملے

لے من و قال ہوں نہ ملے

غافل سویں نہ ایس سراں وچہ ایتھے ہو رہیے

توں ایتھے نیمان پلک دا گھڑی وسانہ تیرا

دنیا ایہہ پردیس مطابقی نہ کر اس دا ماناں

پاک بنی فرمایا اک دن ابن عمر دے تائیں

یا بیہوں راہی راہ وچہ جاندا اسدی جگہ زکاتی

طول امیدیں کر کر ایتھے عمر نہ مول گولیتے

مالک انہاں چہو تریاں دا سدا نہیں تندرہنا

کرے جمع اگول دے کارن تو مشدہ سفر دا

اس ویلے دا قدر کر لیں جس ویلے مر جا سس

اوہ پھیتا دن جھوٹا تیرا برنگہ کم نہ آوے

گذریا ویلا ہنچ نہ آوے پھیر نہ راہ لکھیں !

کر سامان اہل حقیاں پہلے چو تیرا گے کھلتا

لٹ متنا علیجا سن تیری اٹھیاں جاگ ہو ویلے

اچن چیت کے دم بیلے کوچ کریں گا ڈیرا

خبر نہیں جو کھڑے ویلے تندرہ ایتھوں رجاں

دلگ مسافر دنیا اندر ہو کے جھٹ لنگھائیں

قبراں والیاں وچوں کن توں دم اپنے نوں بھائی

اس دم دا بھروا ساناہیں کس ویلے مر جا ہیے

اوڑک تیریاں جا بھکاں اتے ہو رہے کسے آہنا

پھیر نہ آون ہو سی تیرا مسین کا غم کر دا

پھیرا ہیہ نہ ہسی تینوں روزو کے پھیتا سیں

لگ گیا بدنہ صہ تیرا پھیرا ہیہ وقت وداوے

بردم اہل اڈیکے تینوں فکر دے وچہ رکھیں

سرائی دا کوئی نہ واہو پھیر نہیں اس ٹکنا

ان اجل اللہ اذ جاء لا یؤخر

مرنے والا کچھ اس تھاں کون توں ہو ندی

کرات یتیم غریب بیچا سے تیراں سچوٹیاں باہاں

میں اوہ موت ہو زن مرداں چہ ہاں فرقت ڈالی

میں اوہ موت ہو پیو پتریاں وچہ وچہ پھوٹے پاواں

میں اوہ موت ہو بہت سرتے وچہ فقارہ ماراں

میں اوہ موت ہو رل و سداں وچہ لوال گھت بھائی

میں اوہ موت ہو محکم کو میں وچہ ہلاک رہندی

میں اوہ موت ہو ہسداں تائیں پلہ یو چہ رواں

میں اوہ موت ہو دنیا اندر ہر دامن تر وڑاں

مال تیرا لیجاون وارث جنہاں ندادت بھائی

جد نازل ہووے موت کسے تے اگے آن کھنڈی

آکھے میں اوہ موت جو تینوں دنیا وچوں نکالاں

میں اوہ موت جو یاراں کولوں یار وچہ پورن والی

میں اوہ موت جو ماواں کولوں یار وچہ پورن والی

میں اوہ موت جو دسدے جگے اک پل وچہ اجاڑاں

میں اوہ موت جو بھیناں کولوں وچہ پورن بھائی

میں اوہ موت جو بھیسے محلے سب خالی کر دیندی

میں اوہ موت جو اپن چاتی بکلی وڈگوں آواں

ل اوہ موت جو کل مخلوق باقی کوئی نہ چھوڑاں

میں اوہ موت جو رندے کر ساں تیری عورت پیاری

دلپذیر

عن عائشة قالت قال

رسول الله صلى الله عليه وسلم

مسلوۃ ثلاث قدۃ ۴۳ جنی فرمایا

پہنچے نہ بنا لکھو نہ لکھو نہ لکھو

لے قال ہے بے مائدات جمع کرے

میں دنیاوں ہے نقل ۱۲ سے

قولہ دنیا ہر روز دیکھو مگر ملو

موت درویشی ہی ملتی ہے تیرے

چند بار ہے عمر جسے تیرے

معلم نے تحفۃ المؤمنین الموت ہی تیرے

مومن ہی موت ہے ص ۳۳ قولہ

غم افسوس یہ جس طرح آیا ہے

دریغ مبارک سے موت ان حساب

حسرت ہی موت دنیا دار اس کی

لے انہوں پر ۱۲

مولیٰ دلپذیر صاحب

مال تیرے سے سانبھن والے میں اوہ اج بنائے
کم تیرے اج اوسے بھائی اوہ سیاری بھلیاٹی
اوس پاسے بھی موت کھلوتی اسنوں نظری اوسے
لن دی کوئی جانہ لہجے ڈاڈا اوکا پاسے
میں اوہ موت جو فانی کینا ماں پو تیرے تائیں
اج میں حکم اللہ تھیں تیری جنت نکالیں آئی
کھلے تھیں نفع نہ دلیں تینوں گم کر لیں
چنگ چنگیرے تیریا لوں وڈیاں قوتاں والے
آکھے وڈی فریبیں آہی اس وچ نفع نہ کوئی
بڑھی عورت بن کے سنوں صوت آن دکھائے
میرے اندر لنگھائی میں تھیں شرم نہ آیا
وچہ بدکاری عمر گزار ہی ظلم کیتا تیرے پیتا
میں پرواہ نہ رکھی تیری تینوں ڈھونڈیا نا میں
میں ہزار ہوتی میں تھیں دیکھ تیری بدکاری
نکل عیقے اسدے وہیں اُون ہتھوڑی گھلنے
حق بیگانے رکھ رکھ مینوں جمع کیتوئی سارا
اج ہن نکل تیرے قہقہے تھیں ہتھوڑی گھلنے آما
تک تک بندہ چیزاں اپنیاں آہیں مارے روئے
تا افسوس نہ کردا نہ تکلیف مرن دی پاندا
لے غم افسوس نہ امت حسرت موت جو دنیا داراں
اتنا خوش ہوئے جیویں اس نوں قیدوں بھٹ ہوتی
سببہ جنجالاں کو لوں اس دی اللہ جان چھڑائی
چوراں نوں جیویں بند سجانے زور پکڑ لیجاں

نال جہان سے ساری عمر تیرے پیار نہ پاسے
جیکر اپنے کارن کوئی نیکی تیرے مکائی
سے بدوں ایہہ کلاں اس تھیں منہ پرتائے
پر دو جی طرف کسے منہ تیرے موت سے پہلے
پھر آکھے موت جو نشا تیرینوں تیرے پچھاتا نہیں
رہیوں تکیندرا کول انہائے چل وادہ نکائی
دھیاں پرتیرے سارے شور کمارے پسین
میں اوہ موت جو آگے تھیں کتنے تھیں گالے
پھر آکھے موت جو دنیا تائیں کبھی نہ ٹھوٹی
تا پھر اوست ویلے اللہ دنیا حاضر لیا وے
آکھے اسے بدیشہ ماں تیرے ایہہ کچھ نہ سن لایا
کیا کیا عجب کیتے تیرے میں وچ تینوں منع نہ کیتا
میری طلب جلیشہ تھیں نے رکھی شام صبا میں
جاتا ہی تیرے دنیا اندر رہے ساں عمر اساری
دیکھے پھر اوہ مرنے والا اپنے دل خزانے
آکھے مال بنا کر اس نوں لے عامی بدکاریا
اپر فقراں اتے مسکیناں مینوں تیرے نہ لایا
ایویں اسے کو کول پر تے ہوئے ارکھو
جیکر چنگیاں عملاں والا یہاں خیراں کماندا
مرنا خوشی فقراں تائیں کھیا شاہ ابراہاں
دنیا اتوں مومن بندہ مرنا لگے جیکر کوئی
نرمی سمجھتی دنیا اندر ہو کجا و سس لنگھائی
دنیا اندر نہ جیتوئے ڈاڈی کھل لیا وں

ایہ قصہ حضرت عیسیٰؑ کا
کتاب قصص الانبیاء میں
منقول ہے ۱۲۰

۲۷ جہیز کی شاعر نے فرمایا
کتنے مفلس ہو گئے کتنے
تو تگر ہو گئے۔

خاک میں جب مل گئے دونوں
برابر ہو گئے۔

تو یعنی ہر ایک نفس چمکنے

وہ ہے ذائقہ موت وہ
۱۳

مولوی دلپذیر

وقت نزع سے حسرت پاروں جہیز دیکھ خواری
حضرت عیسیٰؑ دنیا اندر گھر نہ کوئی بنایا
بک کنگھی بک کوزہ آہا کل اسباب انہا ندا
دیکھ اوہنوں اوہ کنگھی اپنی عیسیٰ نے سٹ پائی
کوزہ بھی اوہ سٹیا اوتھے بالکل ہو گئے خالی
دنیا والے بھی لد بیاون بھکیاں بھی لد جانا
کتنے شاہ سدھائے کتنے وجہ غریبی ہوئے
ایہ سب اڈنہ دنیا اندر اس جگ فرق نہ کاٹی

دنیا نالوں وچھڑ نہ سکے دولت جہیز پیاری
نہ اسباب نہ برتن کوئی اینویں جھٹ لنگھایا
بھٹھاں نال ڈٹھا اک بندہ اپنے وال چھڑا ندا
پھر بک ڈٹھا نال بھٹھاں پانی پیندا بھائی
پھر کوئی پیز نہ رکھی اوہناں ہرگز دنیا والی
چلو چلی دا عالم سارا رہی نام رہا نا
خاک اندر حیدرستے بھا کے سب برابر ہوئے
جیہا شاہ سکندر اوتھے تیہا پیدیکر گداٹی

بیان جان کنڈن و سکراۃ الموت

مشکل ویلا جان کنڈن دا اللہ پاک بچاؤ
بھانویں دولت مند ہووے کوئی بھانویں شاہ ندا
کھڑے رہن سبھ باغ یعنی محل بلند منارے
یار پیارے دنگ ہو جاون کچھ نہ آوے جاوے
اک کنڈے دار بج نہ سہندی جس دی ماں پیاری
وڑھی وڈے پیاراں والی نت فرقے جاوے
رستم توں رب اتی فیلاں قوت بخش آہی
وچہ ہوائے اڈوا آہا تخت سلیمان والا
حضرت عیسیٰؑ موی یحییٰؑ جگ تے رہیا نہ کوئی
سرور عالم ختم رسولان کل امت سے والی
کل نفس ذائقہ الموت رب سچے فرمایا
سختی جان کنڈن دی اینویں وچہ حدیثاں آہے
ایسا سخت عذاب نہایت ہووے اسنوں بھائی

پیر پیغمبر چنگا مند ہر کوئی آزماوے
جاں ایہ ویلا نازل ہووے کچھ ہمت و ات نہ آوے
شکر دی کچھ واہ نہ چلے کون کوئی دم مارے
بت بھتیجے بھائی بھیناں دیکھ نہ کوئی وڈا اوے
اوہ بھی نال نہ سکدی ہرگز مینے دی بیساری
اس دا بھی کوئی زور نہ چلے بھتیجی بیروٹا اوے
اس دا بھی کوئی وس نہ چلیا جاں آیا موت سپاہی
دنیا اوپر رہیا نہ اوہ بھی چکیسوس موت پیالہ
تلخی جان نکالنے والی ہر نوں حاضری ہوئی
تلخی جان کنڈن دی کولوں اوہ بھی سپہ نہ خالی
بر نہ چکھنا موت پیالہ جہیز دنیا سے آہی
تن سو سٹھ تلوار جہیز کوئی نہ نہ گزیرے لالہ
جیل تن لگے سوئی جاسے دو بھیناں نہ نہ کاٹی

ہے اس ویلے طاقت پاوے اپنا حال سناوے
 پاک بنی فرمایا ایسا ہرگز کوئی نہ مردا
 ملک الموت وکھالی اینہیں کہیا بنی غفاری
 وقت مرنے عمل تمامی اگے آن کھلوون
 چنگیاں عملاں والا جس نے کیتیاں نیک کمایاں
 دیکھ ہووے خوشی ل نہایت ذرہ خوف نہ کردا
 اوہ مرنا نہیں اسدے کارن چن خوشی دا پڑھدا
 تے جس عمل نہ کیتے چنگے عیبیں عمر سنگھائی
 عمل اپنے اوہ دیکھ جس دم رووے تے گراوے
 اوہ کر فریادال ساکاں تائیں بدیاں کنوں ہٹاوے
 جیکر خبر کسے نوں ہووے جو اس دے سنگ ہوئی
 جو کوئی مومن وقت مرنے پاوے دکھ ایذاں
 سختی جان کنڈن دی سیر نوں پاک بنی فرماوے
 جس نوں موت اپانک آوے مرنے کوئی پاوے
 یعنی جان کنڈن دا کیونکر دکھ ہووے اس بھائی
 کنڈیاں والی جھاڑی تے جیوں کپڑا کوئی کھلاوے
 جیونکر اس کپڑے نوں یکدم غار چھین ہرجائیں
 تے جو بندہ دنیا اندر اپن چیت نہ مردا
 سختی جان کنڈن دی جہڑے دیکھ موئے اکواری
 یارب تیرے فضل کرم تھیں مینوں آس یگانہ

ہڈیاں تھیں سن حالت اسدی چڑا بھی اڑجاوے
 رگ رگ وچہ نہ ہووے جس نوں سخت عذاب اندر
 جیوں وہ سے تلوار کسے نے تنگے پڑے مارے
 وچہ حیاتی اپنی دے جو اس کماے ہوون
 حکم الہی مال تمامی اسدے اگے آیاں
 شوق الہی دل وچہ دے نال خوشی دے مردا
 دھندے چھوڑے دنیا والے بھج بہشتیں وڑوا
 اوہو شکل گناہ والی اس دے اگے آئی
 اس ویلے کوئی واہ نہ چلے مرنا مول نہ بھاوے
 پر ساکاں کو خبر نہ کوئی کی اس نال دھوے
 پھیر حیاتی اپنی اندر کرے گناہ نہ کوئی
 اوہ پاک گناہوں ہووے مردالیندا جنت بنائیں
 قدر موافق ہرے اتے ایہہ مصیبت آوے
 پاک بنی تھیں پھپھیا کے اس کی حال دھوے
 تا پھر پاک بنی نے اسنوں اکھ مثال سنائی
 پھر جائے چوکاں پھڑکے اسنوں سختی نال اتاے
 ایویں جان کنڈن دی سختی ہووے اسدے تیاں
 اس دے تائیں دکھو دکھرا دکھ الہی کردا
 پھر جیوں دی چاہ نہ رکھدے موت انہاں نوں پیاری
 بخشیں ایس پڑی نیدے نوں وقت نزع آسانی

علامات سلامتی ایمان سو ورتا کر

وقت نزع دے جس نوں آوے مستحق اوہ ہر نگہارا
 مال ایمان سلامت اسدا ہوندا پارا و تارا

۱۔ قاضی شمس الدین نے وچہ
 ۲۔ اپنے تکرار الموت دے کہیا ہے
 ۳۔ ابن ابی الدنیانے حسن لغری
 ۴۔ قتل روایت کیتی ہے جو فرمایا
 ۵۔ حضرت بلعم نے سختی موت دی
 ۶۔ تھے سوئے تھوڑی قرب تھی ہوئی
 ۷۔ حضرت علی تھیں روایت ہے جو
 ۸۔ ہزار قرب تلوار دی سوکھی تھیں
 ۹۔ مرنے دی تھیں اتے ای طرح روت
 ۱۰۔ کیتا ہے خطیب نے تھیں عن عبدہ
 ۱۱۔ خالد قال رسول اللہ انما اخذ
 ۱۲۔ سیف رداہ ایما مشکوٰۃ ثریف
 ۱۳۔ دے دے براۃ قال قال رسول اللہ
 ۱۴۔ المومنین موت بفرق الحین
 ۱۵۔ رواہ الترمذی والمشکوٰۃ
 ۱۶۔ جنی روایت ہے برادہ تھیں
 ۱۷۔ کہیا اس نے جو فرمایا رسول اللہ
 ۱۸۔ علی اللہ علیہ السلام نے ایماندار
 ۱۹۔ بندہ اوہ جس دے ہنگھارا ظاہر
 ۲۰۔ ہووے اسدا خاتمہ بالقرین مال
 ۲۱۔ بیان دے ہوندا ہے روایت کیت
 ۲۲۔ ہے اس نوں ترمذی تھیں نے

دلپذیر صاحب

کلمہ پڑھا مرے ہو ہوئے جتنا نڈا سنگی
مت انکار کرے پڑھنے تھیں اٹا کافر سے
اس دے تائیں کلمہ طیب یاد دلا یا باوے
ہوے خمر خدا منکر کا ہو کے مردا
اوپر پیشانی اڑے ہو وں رنگ برادیاں
یارب سایاں فضل کرم تھیں کھیں آں پچائی

کھلا نک تے نیر اکھیں قلیں بان غلامت چنگی
ایر امر نہ کرئیے اسنوں اسدے کول پڑھوے
موت قریب ہووے بد مومن پاک بنی قریاں
جو مومن نون دیکھ دلوے سستی وچہ نمازاں کردا
گلوں آواز شتر ذبح دامرنے ویلے آوے
پہن ایہہ تنے علامتاں بریاں قہر نزول خدا فی

۱۱ روایت ہے مولانا جیل سے
جو فرمایا پیغمبر صلعم نے من کان
آخر کلام لا الہ الا اللہ وحسب
انجنتہ یعنی آخر کلام جس کی کلمہ
طیب ہووے داخل ہوا وچہ
بہشت دے ۔ ۱۱

قریب دامن شیطان لعین وقت نزع برائے سلب ایمان فائدہ نماز وقت مرگ

کافر کرنے بندے دیو چہ ہر دم زور لگاے
مردیاں تیک نہ ٹکرا مودی دین پناہ خدایا
سینے وچہ ہزاراں تلخیاں بن جیویں مثالاں
اک قطرے داکم نہ آون پیاس اچھی لگے
گل سمندر پیوے جیکر پیاس نہ اترے کافی
پانی رکھ ہتھیاں دے اپرا سنوں آن دکھاوے
بندہ دیکھ سکے ایہہ پانی بہتہ لگے اک واری
تیوں تیوں اس نون حرص زیادہ دیکھتے تہا
سُن شیطان کہے اس تائیں مفت نہیں بہرہ ہدا
کہے شیطان ہو قیمت بدلے غفور قل کہائیں
مت پانی بہتہ لگے مینوں سفتی تھیں بچ جاواں
یا اس کو لوں اپنے اگے سجدہ پڑ کر اوے
بچ رہے شیطانوں اس وی بات نہ منے کافی
آکھے اللہ واحد میرا سچا پاک رسولے
من لوے شیطان با تاں اسنوں جانے سچا

شیطان دشمن سخت بندیدا ہر دم ویر کماوے
تیم تھیں تا آخر اس نے کھو راساں سنگ پایا
وقت نزع دے بندے تائیں اٹھے پیاس کمالاں
انی دے دریا تمام می جے ہو وں اس اگے
ایسی تلخی اٹھے اس نون اس ساعت وچہ بھائی
ایہہ شیطان لعین نکارا تہوں قریب بناوے
اچھو فیروے اس بندے دے پھر دا اوہ مکاری
جیوں اسنوں سامنے کر کے پانی اوہ دکھاوے
اوڑک کھول نہا دے بندہ مطلب اپنے دل دا
بندہ آکھے قیمت اسدم پاس میرے کچھ ناہیں
بندہ آکھے اوہ گل کپڑی جلدی دس الاواں
تاں اوہ شرک سکھا دے اسنوں یا کوئی کفر بکھاوے
جے اوہ نیک نصیباں والا ہووے مرد خدا فی
جو شیطان سکھا دے اسنوں ذرہ نہ مول قبولے
جے بد بخت ہووے اوہ بندہ دین ایمانوں کچھا

۱۲ ایہ حدیث ابو سعید خدریؓ
تھیں یعنی کلمہ پڑھیا جلدے
پاس قریب المرگ مومن دے
تا جو مت میت بھی سن کے
پڑھا ہووے ۔ ۱۲
مولوی دلپتہ صاحب

لے لیجئے شیطان یعنی اہل ایمان

کا بھاری دشمن ہے جس کی دشمنی
قرآن مجید میں ثابت ہے جس طرح
فرمایا اللہ تعالیٰ نے ان شیطان
لکم عدو ذلعدوہ عدو انما
یریدہ حزبه لیکونوا منہ یبغون
السمیع یعنی اللہ تعالیٰ نے
دو اسلحہ تسلط دشمن پس بکرو
تسلیں ہمنوں دشمن سوائے سے
ہا میں جو بوند ہے شیطان اپنے
نفس میں تا جو بعض دوزخ
والیاں مٹیں ہر مسئلہ
رسالت حق شائد صاحب ہانی
ہی ملک الموت سے منقول ہے
مولوی دلپذیر بھٹی دود

ہو جائی اس ساعت اندر ساری کاروائی
اس دم اندر ہے سلامت شیطانوں بیزاری
واو شیطان چلے اس دم ہو کا فر اس مرزا
تا پھر ہو ر فریب بناوے شیطان دشمن مندا
بھلیں انہما نہ کر کے موزی لگے آن کھلوئے
اوہ بالکل جھوٹ طوفان آہ اسوں مر کے جا رہا
نہ کوئی دکھ غدا ب قبر والیوں گئے ڈر اندر
میں خود دیکھ آیا اوہ ہا گھ بچھ کچھیت نہ کوئی
تے جو مومن ایمان کامل اس نون مول بھلتے
ظلم کیتا رب تیرے تائیں عدل کمایا ناہیں
پت بھتیجے رہے ڈولاندے سوگ پیا بھلیاں
اہل عبال رہے سجدہ پچھے ایہہ گل ٹھیک لگے
جس نون رج نہ ڈھٹا اکھیں بیٹھی نیر اچھالے
مت ایمانوں خارج ہو کے سنگ اسادے رہے
اوہ مال ایمان سلامت جاوے پاوے عزت بھاری
آکھے رب میرا ہے عادل کرد چنگیاں کاراں
توں ظلم مردود خدادا تیری بات نہ مناں
اکھیں مٹیں میت جا پلیدا رب دیا ملعوناں
دوہیں جہانیں اللہ دابیر لے لایا
اوہ ایمانوں خارج ہو یا ڈبیا دوہیں جہانے
ملک الموت فرشتے تائیں فکر نماز ان ہوندا
وقت مرندے اسے کو لوں شیطان دور ہلے
ہے اوہ کلمہ پڑھ کے مویا وگدا جنت جاوے

حق اسدے وجہ جو کچھ لکھن نیکی یا برائی
ہے اس سے وجہ نصیب لکھیا جنت اللہ باری
ہے وجہ تنو جہنم سے رب اس نون بالی کرنا
ہے اس فریب شیطان کو لوں بچ جاوے اوہنا
ہو وڈوڈیر سے اس بندیر سے اکے ہر حق موتے
آکھے جو کچھ تیرے تائیں لوکاں پیا ڈرایا
دوزخ اتے بہشت نہ کوئی عالم تھیوٹ اللہ
توں ہرگز نہ خوف کسے دا ہر گل کوڑی ہوتی
ایہہ گل بھی ہو کہا ہو سے تر ت ایمان لیاوے
پھر سورت ہو رہا کر آوے آکھے اسدیتائیں
خوبش قبیلے تیرے تائیں روون کر دیناں
اک اکلا تیرے تائیں ٹوہ دتا رب لگے
وہی انج ویا ہی تیری دیکھ رہی کت حالے
کر کے نرم زبان نہایت اسے تائیں چھلے
پر حسبنوں اللہ کرے ہدایت بچھنے اپنی باری
شیطانوں نون دفع کر پیدا مارے سو چیزاں
جو کیتا اس پنگا کیتا سر ہر شسم آمنہ
تینوں لکھ بچھکار خدادی لعنت گونوں گوناں
جو اس ویلے قائم رہیا پکا صدق جمایا
تے جس نون رب نہ یاری کیتی منے حکم شیطانی
حضرت جمنہ صادق صاحب موتی سخن پروندا
جو پنچے وقت نماز ان مومن خوب بجا لیاوے
نالے اسنوں کلمہ طیب ملک الموت کھاوے

نہ رویت ہے مقتل بن پر

کفیل فرمایا بی صلح نے من قر و لیس

بند و جہرہ غفرہ ماتہ مؤنہ

ذوق و طعمہ سو کر رہا لیس

فی شعبہ یہاں بھی جو کوئی پتہ

بے سوت لیس و سہ طلب

اللہ تعالیٰ دی ہے جتنے جانتے

ہیں و سہ سہ گنگا

سہ پڑھو سہ نور سے

صورۃ یسین پس میت

ہیں سے ۱۰۰ ملے یہ تیرہ

نہ رات سچ کت کی انت

من نے میں رویت کین ہے

اس نور حکم نے ۱۰۰ سے

حدیث سے بقول حدیث

وچہ مشکوٰۃ شریف ہے آچکی ہے

مولوی دلپذیر صاحب

بھیلوری

مناجات

مینوں قنفل تیریدیاں یارب ہر دم دلوچہ چالوں
مکر فریب شیطانوں اسدم آپ بچائیں
توں آپے کہیں عنایت ہمت دشمن دو زبانوں
وقت مرنے میر تپائیں رکھیں وجہ نگاہوں
وجہ ایمان میریے موزی خنل پہنچاؤں ناہیں
اس درتی دا وقت مرنے میر گز دا نہ کھاواں

موجبات آسانی وقت و خاتمہ بالآخر

بن ابی ثبیہ فرماوے ام سلمہ محبتیں بھائی
جو پاس میت سے پڑھنی چاہیے یہ کلام خدا کی

سَلَامٌ عَلَى الْمُرْسَلِينَ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

بکھی ابو ہریرہ کرے روایت بولسین پڑھوے
بکھی سورۃ رعد جو وقت نزلندے پڑھن مرنے والے
حاکم کرے روایت جو کوئی وجہ اپنی تیار کی
جسے مر جاوے دے مرنوں ابتر شہیداں پاوے
پاک بنی ثنیں کرن روایت وجہ صحیح طہرائی
چہ ہڑی بات کر نیدے ہو دن بند یوتہ اس طہرے
چاہے ہے اس ویلے کوئی چٹکی بات الاون
سر میت سے پاس تا اسدی موت سوکھی ہشتوے
جاہر کہندا اس دی اللہ سوکھی جہنم نکالے
آیت پاک کریمہ تائیں پڑھدا چالی واری
جسے بچ نکالے اسے اللہ عالمے عیب و نجائے
جو میت کول نزلندے ویلے ملک اون آسانی
سب فرشتے اوپر اسے آمین آمین کرے
میت سے حق کرن دعائیں اللہ بخیل بختاؤں

باب در احوال ملک الموت و احوال او

ابراہیم نبی نون اللہ حیدوں خلیل بنایا
ایہہ خوشخبری خلقت والی استوں و نہج خدائی
مینوں رب خلیل بنایا کردا شکر خداوا
روح کفارائے کس حالت قبض کرے توں یا
طاقت میرے و کھیں سندے سے نہ تیرے تائیں
ہر گز خوف نہ کر سال اس خنیں جو تہہ شکل بنائی
پھیر یا مکہ خلیل اللہ نے اس سے پھیل و تائی
ابن مسعود روایت کیتی پاک نبی منر مایا
ملک الموت جناب الہوں اذن لیا ایہہ بھائی
سندہ ایہہ ہمہ نبی نون ہوئی خوشی نہ یادہ
حمد الہوں فارغ ہو کے پچھدا نبی سہارا
ملک الموت کہیا ہے تینوں میں اوہ و کھن تائیں
ہر انیم کہیا میں تینوں و یکجہ سکاں گا بھائی
منہ سے توں مہر نبیا ملک الموت الایا

بنیاں شکل مردی کو بھی آفت بیوں ڈرائی
منہ اس دے تھیں بھن دم دم آتش تخت انہ
اسدے وال بندے اس دے بند یا شکل دیون
جدول خلیل اللہ نواں اسدی صورت نظری آئی
جاں پھر موش بنی نواں آئی کیتا اٹھ نظر را
ملک الموت کا فردی لکھ ہوئے موت سکھا
کیا پھر خلیل نبی ملک الموت دے تائیں
کیا فرشتے پہرہ اپنا پھیریں ذرا خلیلا
ایسی سوہنی شکل بنایو س خوبی مدد کوئی
حسن جمال عجائب سو نہنا صفت نہ کیتی بجائے
ایرا نیم جدول اس تائیں پرت پچھایاں دھٹھا
مومن بیکر وقت مرن دے راحت ہو نہ پاوے
ابو نعیم مجاہد پاسوں کرے روایت بھاری
جسدا امر ہوئے اس تائیں اسدا روح نکالے
پاک نبی پچھیا کسے وجہ حدیثاں آوے
کیوں ہے ملک الموت اگلا خلقہ کتنی برابر
حسرت آکھیا دنیا اس نواں اینویں رب بنائی

رنگ تو دے دے شعلے و انکوں سرٹے آسمانی
سارے عضو نہایت کو بھی ویکھیاں دل کنبے
سبھنا ندے منہ وچو اک دے شعلے سار ج بھیتوں
وجہ ڈکا غش کھان زمین تے موش احوال بھل فی
اصلی صورت ڈکھی اس دی لگا کہن سہارا
کئی کروڑاں دکھاں جیہی تیری اک دکھالی
مومن داروج کوں نکالیں اوہ بھی ذرا دکھائیں
پھیر کھلا اوہ پہرہ بنیاں تر تے بوان رنگید
عجب لباس پاکیزہ آوے بدن وچوں خوشبوئی
چند کولوں وہ چند زیبا لکش دیکھ شمس شرماے
ویکھیاں روح تازہ ہو یا سخن سناوے ہٹھا
اک دکھالی تیری اس نواں بس کافی ہو جاوے
ملک الموت نواں بھال مطابق رہی دہر تے ساری
جی آکوں اس آگے بھس ایہن کم چلاوے والے
ملک الموت نہ مرن میں دا کیونکر کم چلاوے
کر کے خاص لڑائیاں اندر کیونکر لیند اساراں
جیونکر حق لوں چیزاں وں مشکلیں تاراں نہ کافی

بیان آدن عزرائیل مہ ملائکہ رحمت برائے قبض روح مومن

جس ویلے کوئی مومن بندہ موت قریب ہو چلاوے
چمکن کھواناں دے بیونکر سورج وچہ آسماناں
اون دکھاوے اسے تائیں حلے خوشبوداراں
عزرائیل سرماندی اس دی آن سلام الافرے

عزرائیل ملائکہ لے کر آسماناں بھنیں آوے
کفن بشتی نال لیاوے کارن اہل ایماناں
سب فرشتے گروے اسدے بیٹھن بند قطاراں
ایہہ خوشخبری رب دی طرفوں اسوں آن سلاوے

سے
بھیں کافر دی توڑے ڈاہڈی
سوکھی موت آوے تہ بھی داری
تیری شکل دا دیکھنا بھی انوں ہزاراں
دکھاں تے مصیبتاں توں زیادہ
ہے ۱۰۰ شے جیہی بریم تے
ملک الموت دے فیہ جیکہ یونوں
وقت مرن تے اولہ تے ساری
ہوئے تائیں یہ دہر جہان
ہے ساریں خوشیاں بھیں
لکھ آگواں پنجابی دیو جہان
نواں کہندے ہن جیہڑاں سے
اگے کم کرن والا ہووے ۱۷
مولوی دلپذیر
پھیرو دی

۱۰۰ اسجگہ کچلی حدیث برادوں عات

والی حدیث تھیں انقلاب کر کے

حدیثیں دلیاں شروع ہے

۱۰۰ بہت بہت عورتوں دی ہیں

۱۰۰ عورت ہے جس کوئی رحم من

۱۰۰ اسے گھر جانے پلے پا کر اپنے بیان

درستی نہ فرماں تے افسوس

۱۰۰ نکال دیاں ہیں تے غم پر موند لیے

۱۰۰ ماتم والے ہی اسوں پناہ خور

۱۰۰ تے غم ناز سمجھدے ہیں خود

۱۰۰ اسے من ذلت

۱۰۰ سے دین عبد اللہ بن مسعود

۱۰۰ رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم

۱۰۰ دشت الجبیل یعنی مذیت ہے

۱۰۰ عبد اللہ بن مسعود تھیں فرما رہے

۱۰۰ نے نہیں اسان تھیں جو کوئی مائے

۱۰۰ منہ پر تے ہارے کپڑے تے پکڑے

۱۰۰ ہکا رنے جاہلیت ہے

۱۰۰ مولوی دلپذیر صاحب

رو دن پٹن کپڑے پاڑن وال اڈاوان ساسے

نام بھراواں تے غم یاراں مرنا آن سماون

پٹ پٹ جھپٹا بھوون پاہنندیاں رام کھانی

بھاویں ڈاڈا عاجز ہووے بولن شیرا شیرا

سینہ کٹن تے منہ پٹن عیب کبیرہ آیا

۱۰۰ تے غم ناز سمجھدے ہیں خود

۱۰۰ میں بیرا نہاں تھیں ہو یا جو کوئی دین الاوے

۱۰۰ پاک نبی بیرا نہاں تھیں فرمودہ

۱۰۰ تا پھر دین کرن دے بدلے پاوے اوہ سزا میں

۱۰۰ اوہ جیو نہ کر نیرہ پکڑ کر پناہ لڑائی

۱۰۰ کوئی دعا عبادت تے مقبول نہ کیتی جاوے

۱۰۰ بھی کل فرشتیاں بندیاں دی پھنکار نبی فرمائی

۱۰۰ تائیوی اس دی قبرے اوہ پر جا کر جھنگی پائی

۱۰۰ گزرا چکا سہ سال قبر تھیں اک آوازہ آیا

۱۰۰ دس بجلا اوہ لدھی تہیوں جو شے تہہ کھڑائی

۱۰۰ اس دا ملنا قسمت اتے جے رب چا ملاوے

۱۰۰ شہر ندے جو کوئی جاوے مڑا لیں دیں آوے

۱۰۰ پر اوہ گمیا کدی نہ لہا جس نوں موت گماوے

۱۰۰ اوہ مرنا آخر کی دن دن سب نوں آن بلاوے

۱۰۰ لکھ پئے لکھ وال اڈاواں مردہ پھیر نہیوے

۱۰۰ ماہیہ حساب شمار سب دا ابر مسو روں پاوے

۱۰۰ جے ایس شور کھارے نالوں بندہ سیر کماوے

اکثر عورتاں ماتاں اندر پاوے شور کھارے

۱۰۰ باہیں کھلیاں کر کر روون منہ تے پٹے پاوے

۱۰۰ ہک پاسے پہن سیاہے مگروں چھیرن گلے پرانے

۱۰۰ چمک چھاڑ کول میت دے پاوے شور اچیرا

۱۰۰ دین بھیرودہ کرنے کو لوں منہ نبی فرمایا

۱۰۰ دین بھیرودہ کرنے کو لوں منہ نبی فرمایا

۱۰۰ دین بھیرودہ کرنے کو لوں منہ نبی فرمایا

۱۰۰ دین بھیرودہ کرنے کو لوں منہ نبی فرمایا

۱۰۰ دین بھیرودہ کرنے کو لوں منہ نبی فرمایا

۱۰۰ دین بھیرودہ کرنے کو لوں منہ نبی فرمایا

۱۰۰ دین بھیرودہ کرنے کو لوں منہ نبی فرمایا

۱۰۰ دین بھیرودہ کرنے کو لوں منہ نبی فرمایا

۱۰۰ دین بھیرودہ کرنے کو لوں منہ نبی فرمایا

۱۰۰ دین بھیرودہ کرنے کو لوں منہ نبی فرمایا

۱۰۰ دین بھیرودہ کرنے کو لوں منہ نبی فرمایا

۱۰۰ دین بھیرودہ کرنے کو لوں منہ نبی فرمایا

۱۰۰ دین بھیرودہ کرنے کو لوں منہ نبی فرمایا

۱۰۰ دین بھیرودہ کرنے کو لوں منہ نبی فرمایا

۱۰۰ دین بھیرودہ کرنے کو لوں منہ نبی فرمایا

۱۰۰ دین بھیرودہ کرنے کو لوں منہ نبی فرمایا

۱۰۰ دین بھیرودہ کرنے کو لوں منہ نبی فرمایا

۱۰۰ دین بھیرودہ کرنے کو لوں منہ نبی فرمایا

مَقُولِ مَصْدَف

۱۰۰ جس نوں موت اڈا لیا اوے پھراوے ہتھ تھوے

۱۰۰ جیوندیاں پھراں اس ملندی جس جاگہ کوئی جاوے

۱۰۰ دنیا اندر جو کہ جاوے اورک رب لہھاوے

۱۰۰ جس مرنے تھیں نہ کوئی بندہ اپنی جان لکاوے

۱۰۰ لکھ رووے لکھ چمکے کوئی لکھ آزدہ تھیوے

۱۰۰ جے ایس شور کھارے نالوں بندہ سیر کماوے

قَالَ اللَّهُ تَعَالَى إِنَّمَا يَوْفِي الصَّابِرُونَ أَجْرَهُمْ بِغَيْرِ حِسَابٍ ۝

قال الله تعالیٰ یعنی فرمایا اللہ تعالیٰ نے

مولائے اسدؑ نہیں کہہ چکا تھا

جاو گیا صاحبزادوں اور انہما ندا

بغیر حساب سے ۱۲ اے فقال ابن

عوف رحمۃ اللہ علیہ باخوبی فقال

العلی بن ابي طالب و القلب یحزن لخل

الامایہ حتی برجالہ ما لہ

یا ابراہیم مردوں میں خوار

نبی کریم صلی اللہ علیہ وسلم نے

بیٹے عوفؑ کی خدمت میں

پہنچا جو کہ اس کے دو چہرے

یعنی اردن کے پھر فرمایا

بہنچوں کو اس میں ملے

ہے اتنے نہیں اکھڑے

اوہ بات جو رافضی ہوئے

انہیں مالِ جہاد کی تری

میں متفق علیہ القلب البکار

علی المیت ۱۲۰

مولوی دلپذیر حیدر

افضل صبر تباون پر جے روئے نیر چلاوے

جاں ہو یا فوت نبیؐ دا بیٹا ایرا ہیم پیا را

عبدالرحمن پیش نبیؐ سے آکر عرض گزاری

حضرت کہیا تے کولوں چا گنہ میں تالے

یک آواز نوحہ والا دو جاگا دن بجا تی

جو منہ توں پٹن کپڑے پاڑن دین الا کر روئے

ایہہ روئے رحمت جیوں میں کردا زاری

پھر لے کر نام پتر دادردوں پاک نبیؐ فرمائے

ابو ہریرہؓ کرے روایت عمرؓ ولی اک واری

کینا منع عمرؓ نے اس نوں ردوں کنوں ہٹایا

اکھیاں اسدیاں ردوں والیاں کردیاں گزیری

اس روئے دا خوف نہ کوئی جو آہستہ روئے

ایہہ آہستہ رونا رحمت پاک نبیؐ فرماوے

چہم چہم نیر وادوں لگا پاک رسولؐ سہارا

سانوں منع کردیا حضرت آپؐ کریندے زاری

دو آواز برے تے دو نوں کم جمالوں والے

منہ نوں پٹن کپڑے پاڑن ایہہ بھاری ہر پائی

میں ہزاراں تھیں میری امتوں خارج ہونڈے

اس روئے نوں نرم دلاں وچہ کینا اللہ باری

دل میرا غمناک ہجر تھیں آئسو نین چلا ندے

میت اوپر روئی ڈھکی عورت یک جی چاری

ردوں سے اس دکھی تائیں پاک نبیؐ فرمایا

نوریں مصیبت اسد سے اوپر ہے ایہہ ورداں مارن

ناہیں اُمت حضرت دی جو پٹے منہ سر کھنڈے

در احوال موت شہیدان

ہے عبداللہ ابن عمرؓ تھیں ایہہ روایت آئی

پہلا قطرہ خون جہدوں اس دیرتی اپر چھڑا

جان کنڈن دادر د شہیداں اینوں نبیؐ تیاوے

کپڑے پھیہ بہشتاں وچوں اسدی کارن آون

نالے آئے اسدے کارن تبت مخفیں اسواری

طرف فلک دی پیا لیجاوون اس نوں ملک نورانی

وچہ ملائک روح مبارک انیوں رمل جلاوے

اینوں جا پہنچا وون اس نوں وچہ فنور الہی

جس دم قتل ہوئے کوئی بندہ اندر راہ ندائی

اللہ صاحب اسدیتائیں پاک گناہوں کردا

پیراں سے وچہ کنڈا پڑیا جیونکر کج جتاوے

عزت مال فرشتے اس نوں اوہ کپڑا پہنا وون

اسدے اپر چڑھا فرشتے جانے مارا ڈاری

اگے وچ فرشتیاں اندر سیر کرے آسمانی

جیونکر اوہ فرشتہ آہا سو ہنارنگ سہاڑے

پیش خدا سے سجدہ کردا سچی جسدی بادشاہی

بھی کرن فرشتے سجدہ تا پھر حکم خدا فرماوے
 باغ و چہر لیجاو ان جا کے رے سنگ بھراواں
 سوہنیاں نت پوشاکاں لاو ان پٹ پٹیر منڈاواں
 قے نوری بٹھیں کارن سیر کرن ہر جا کیں !
 اوہ مجھی سب قسم خوشبو یاں نت بہتیل کھاوے
 کہہ کے صاف پکائی جاوے کارن انہاں شہیداں
 گوشت اسدے وچوں اوے ہر قسم خوشبوئی
 پھر اوہ گاں تمامی راتیں میوے جنت چردی
 گوشت اسدے نوں پھر کھاو ان روح شہیدانوالی
 جیوں جیوں وکھن جنت اندر اپنے محل نکانے
 ساراو ان انماں نوں اللہ جنت سیر کر لے
 وچہ قندیلان جھولن جا کے عرش معلے ملے
 رب فرمایا فضل میرے بخشیں ہو رتیں کجھ جاہو
 عرض کرن وچہ سجدے یا رب تینوں تھڑ نہ کائی
 حکم ہووے جو منگو بیشک جو شے لتاں پیاری
 راہ تیرے وچہ لڑتے جا کے اپنی جان گنوائے
 رب کہے ایہہ جاہونا ہیں زندگی دنیا والی

پاس شہیداں جنت اندر استوں کھجیا جاوے
 کھاو ان پیوں میوے جنتی مان ٹھنڈیاں چھاواں
 پھر پھر پیالے شربت والے نوکر آن پلاو ان
 اک مچھلی اک گاؤ ہمیشہ ملے انہاں دیتا تیں
 شام ہووے تا شکم مچھی وچہ اوہ گاں سنگ بھلاوے
 کھاو ان عیش اداو ان سارے ہاواں خوشیاں عیداں
 دھن نصیباں والے جیندی ایسی قسمت ہوئی
 فجر ہووے تا مچھی استوں دنیاووں کردی
 ہر میوے دی لذت پاو ان رہن سدا خوشحالی
 تینوں تینوں خواہش کرن جو اللہ جہ قیامت آنے
 راتیں و سچ آرام کرنیوے بیٹھ خروشے سارے
 سبز کھیر و بن کر فجرے جان بہتیں وے
 طلب کرو کجھ میرے کولوں جو منگو سوپاؤ
 جو وچہ خواب خیال نہ ساڈے اوہ دولت اج پائی
 کہن شہید جو دنیا اندر پھیر چاں یک واری
 اوہ لذت جو مردیاں ڈکھٹی پھیر کھواری پلایے
 دنیا تھیں میں و دھتساووں بختے دے عالی

وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قَتَلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا بَلْ أَحْيَاءٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرْزَقُونَ فَبِمَا أَتَوْا

اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ سَبَّحَ

وچہ سپاے چوتھے کینا حکم خداوند سائیں
 بلکہ پاس خدا اپنے دے زندے ہیں تمام
 ہر دم خوشی کرن رب کیت فضل انہاں تائیں
 ابی نہ کہے روایت پاک رسول الودے

قتل ہووے جو راہ اللہ وچہ موئے سمجھو ناہیں
 کھاو ان سدا ہشتال اندر میوے رزق تمامی
 لکھ لکھ شکر کرن رب دنیاں جنت اعلیٰ جا تیں
 روح شہیداں سندے اللہ آپ قرض فرماوے

لے

و عن مسروق قال قال الله
 بن مسروق بن مريم رايته و ما تحسن
 الذين قتلوا في سبيل الله امواتا
 اه هذا ما قال ابو جهم في ابيته
 فيود لما قتل في معلقة بالحرز فخرج
 من الجنة حيث ينال ثم ساد الى
 تلك العنا ذيل بينه ريت به
 مسروق بن مريم رايته و ما تحسن
 عبد بن مسروق بن مريم رايته
 كما اني رايته في سبيل الله
 جنت فرماي آخرت في جنة شهيدين
 پر شاہاں سبز کھیر و بنے ہوئے ہیں
 کول عرش دے وچہ قندیلان دے کھانے
 موئے ہیں پھر چلے آئے ہیں سدا تھرا
 ہے پس طالع کرد ہے رہا انہاں نوں
 پس اکھڑا ہے اللہ تعالیٰ انہاں نوں طلب
 کرد کوئی چیز اکھڑے ہیں شہید کھڑی
 انہیں جو نہیں کول اسلئے و اعمال کرد
 ہیں جس وقت چاہندے ہیں اچھا ہے
 لے قالوا يا رب شكنا في ايجادنا
 متى نقتل اذ سبيلك مشددة مشا
 یعنی اکھڑے ہیں لے پروردگار سامنے
 یان جو پرکے جان روح اسلئے جان سدا مانے
 یا تو قتل ہووے جو راہ تیرے واری دوسری

احوال مقبول ارواح اولیاء اللہ و عالمان کتاب اللہ و پیروان سنت رسول اللہ

ولا تحسبن الذين آه ليعني اتين
گمان کرو انہاں سوکاں نول ہوتل
ہوئے وہیہ رستے اللہ دے موئے
ہوئے بلکہ زندہ ہیں نزدیک اللہ
دے روزی دتے جلنے ہیں
خوش ہیں مال اس چیز دے خودتا
انہاں نول اللہ پاک نے فضل
اپنے عیسیٰ ۱۲۰۰ ایہ حدیث
اس پر یہ نقلی مروی ہے وہیہ
مشکوٰۃ شریف دے ۱۲
مولوی دلپذیر

ہو روایت پاک نبی تھیں کرے تمیم انصاری
عزرائیل نول حکم کرے رب ہوویں جلد روانہ
ہر حالت وچہ کیتی اس نے میری فرمانداری
ساری عمر نہ کیتی اس نے میری نافرمانی
نال قرآن حدیث ہمیشہ رکھیا اس پرانہ
تہمت اتے ملامت ہر دی سر دے نال نبھائی
میری خاطر اس بندے دی خلقت دشمن ہوئی
لے آؤ ہن اسے تائیں ماحوت عیش و کھاوا
شکر عزرائیل خدا تھیں طرف زمین دے آوے
ہوون نال انہاں دے سوہنے کفن بہشتاں والے
سجھنا ندیاں مہتھاں وچہ ہوون گلستے اٹھ رنگے
چٹا دودھ حریر لیاون گویا دھو تیا ہویا
عزرائیل سرماندی اس دی بہندیاں نال پیاراں
میت دے اعضاواں اپر سارے مہتمم نکاون
صورت جنت والی اسنوں پھیر دکھائی جاوے
آکھے ویکھتے ہو تیرے کارن جا یاں رب بنایاں
باغ بہاراں تے گلزاراں میوے باہجہ شماراں
سیدہ مخضوۃ اوہ ہیری کنڈیوں حنائی
ضیہ محمد دے اس جاگہ دورا دے سارے
ملک الموت میت دے اوہ راتنا ترس کماے
نال دلاے روح اسے لیں باہر پھیر لیاوے

جس ویلے کوئی دوست ربا کر دامت تیار
طرف زمیں دے جا کے لیاویں میرا یار فلانہ
میرے کچھ جگ سارے دی جھلی اوس بخواری
حکم میرے تھیں اس نہ کیتی ہرگز روگردانی
اوپر راہ شریعت والے جانوں دلوں وکانہ
ایسے نال حدیثاں ناہیں اوس عداوت پائی
ایسے نہاں گلاں دا اس نے کیتا خیال نہ کوئی
رنج مصیبت دنیا والے اسے دور مٹاواں
پنجسوناں فرشتہ لیکے اس دی طرف سدائے
خوشبودار معطر حے کھل لیاون والے
ہر بردی خوشبودار علیحدہ عنبر نالوں چنگے
خالص کستوری دا بیڑا وچہ پرو تیا ہویا
چار چوہرے فرشتے دوجے بیٹھن بندہ قطاراں
نالے اوہ کستوری سدی کھا دی ہیمچہ وچھاون
نالے ملک الموت فرشتہ کر تہرین سناوے
شہدہ مصفا والیاں جتھے نہراں عجب چھلایاں
حور قصور پو شا کاں زلیور حے خوشبوداراں
گلچہ منضوۃ پچیدہ ہر ڈال وچہ ڈال
مکچہ منضوۃ اوہ ہیمچہ دے چشمے رب چلاے
جتنا اپنی ماں پترنوں روندیاں و لچاے
جیو بکیر آئے وچوں سوکھا وال نکالیا تے

لے عن انس قال رسول اللہ صلی علیہ وسلم

ما من مؤمن الا وله بایان منزل منہ

بواب سعید منہ عملہ ذلک مات کیدہ

ذلک قال تعالیٰ فما بکت علیہم السماء

والارض رواہ الترمذی مشکوٰۃ ص ۳۳

روایت حضرت انس رضی اللہ عنہ ہے

جو پیغمبر صلی اللہ علیہ وسلم نے فرمایا میں لوگوں کو

دست بستے ہیں دروازے دو ایک دروازہ

ہے چہرہ کے خصلتوں سے دروازے دو ایک دروازہ

ہے جو کس خصلت سے اترے گا وہی دروازہ

میں وقت مرنا ہے جو کس تاوہ روئے ہے

میں دونوں دروازے اوپر اسے

دلپذیر تفسیر

بدلے اپنے عملوں جابل ہشتیں جائیں

روح بیچارہ جسے تائیں اللہ نول سو پلندہ

تیرے میرے دنیا اندر گزرتے نیک و باطل

عوض انہا ندے مینوں اللہ خوشیاں آج و کھیاں

موجب انہا ندے تائیں پایاں دوزخ کنوں ریاں

جو کھلیاں پایاں کھیاں کم اسلٹے آیاں

بکدو جے نول چھوڑ نہ سکے رور و کرن دو ریاں

روح کہے لے اللہ بلی پھر قسمت دے میلے

رل کے جھٹ لنگھاون والے یا رٹھنے بلانے

جس جس جاگہ بندگی رب دی اس سے پئی کماٹی

لنگھتے و نہج ہمیشہ جنتوں اس سے عمل توراتی

اوہ رستے سجدہ و فراقوں رور و مان ڈھائیں

اوہ ذشتے پنجسو جھڑے نال مدد فرماون

کفن پہناون لاون نالے جنت دی کستوری

سجدہ فرشتے آگے سچے کردے عظمت باری

مک نوزنی سجدہ نہیں اول اپنے کندھے دیر سے

استقبال کرن تے نالے ہر قدم سے استغفار ال

یارب سایاں اس بندے تے کر اپنی ستاری

رووے پٹے کرے نہ امت مہربان اسارا

سب شیطان اسے خوفوں و گپوں میں کھائے

کئی مرجاؤں کئی کاڑ نہ مین تے وختے

مکر تسادے تختیں اس بندے کوں خلاصی پائی

معلم ہو گئی میر تپائیں سارے یاں دی بدعتی

کہیں سلام علیک فرشتے خوشی ہوئے مدت تائیں

ملک الموت فرشتہ جس دم روح نول قبض کریندا

آکھے بھائی لے مہن تیری اللہ فیہ گزرتے

اندر راہ خدا دے پایاں جو جو تھہر ایدائیاں

نیک کھیاں تھہر کھیاں بدیاں دلوں کھلیاں

دوہاں تختیں مہن اللہ باری سختیاں دور مہٹاں

تیرے نال وسیلے میں تختیں ٹالیاں رب بلائیاں

کر فریادوں رووے تیرے روح نکلیں دے ویلے

اوڑک و چہرہ جانے دونوں رونے تے کر لاندے

نکڑے سب زمین دے اسدم رور و کرن دھائی

پہاں روز کریندے زارے دروازے آسمانی

روزی اس بندے دی ہر دن اوندی جنہیں اپیں

میت نول پھر تختے اوپر گھٹ جہوں نہاوں

بندیاں نالوں اول بر کم کرن فرشتے نوری

پھر جہ منجا چاؤن اس دا بندے وار و واری

جاں کندہ دیوان لوک میت نول بھیج بھیج قہر کھوے

گھر تختیں یکے توڑ قبہ تک بٹھن ملک قطاراں

کرن دعائیں اسے کارن پیش خداوند باری

و کھجے جہ شیعان انہاں نول کردا حسد نکارا

ملے پیچ اجیہی موزی اپنی فوج بلا کے

پھٹ جاؤں کہنا سے سے ایسا زوروں گے

کہندائے پیچرو کتے نمین دستاؤں آئی

لے چلیا ایمان سلامت ستاں نہ کوشش کیتی

21

آکھن فنڈ چلائے بہتے غفلت تھامال نہ کہتی
 جو ہو گیا اسان تھیں اس وہ نہیں دریش کیا
 اپنی طرفوں کہتے اسان بہتیرے واسنہ تانے
 پیر اس روح مبارک تائیں فکیں بھیجاوے
 جبرائیل بھیجاں انما نھے آوے ناز کہ سیندا
 تا بود شیخ پوچھا و ان اسنوں ہدیہ خوش و سارے
 ہر اک نعمت و نیا دانی اللہ یاد کرے
 کس نعمت داد نیا اتے شکر بجا لیا یا
 عرض کرے اسے بار خدا یا حکم منے بھیجے تیرے
 شفقت سے تو تیر تیری بر عمل نہ کوئی کہا یا
 رب کہے میں بخشیا اسنوں جنت دل سے جانا
 دے دے دے دے دے دے دے دے دے دے دے دے

ایس پر اس بندے سے ساڈی کاتی واہ نہ چلی
پراوہ کیتا کتر یا ساڈا اللہ سب روٹھایا
پہرا بیان سلامت اس دار کتبیا ب دست گانے
ستر نیرا فرشتہ استغفار کین اول آوے
ہر اک ملک تدا دی طر تہاں آخو شہری دیندا
مالک نول جاسجہ کردا اللہ دی سرکارے
کیا کیا شل کیتا تہاں دیو ساہی امر ہی فرماوے
کہہر نکم میرا تہاں کیہر اوادل تہاں بھلا یا
تہاں واقف ہووے تہاں میرا کتر چپانی میرے
کتر تہاں تہاں بدعت تہاں دلی تہاں دیر تہاں یا
بہاں وکھ کھل ساہی تہاں سیر کراوے
تہاں دین تہاں تہاں تہاں تہاں تہاں

[illegible][illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

تحریر منہا کا لیمہ مرغ
لینے نکال رہی ہے اس حقین
گندی بو مانند مردار سے
مولوی دلپذیر

پھر کہ جو زندہ ہونے والے ہوں وہ کیا ہوں
سچ کہتا ہوں وہی حق آتش ڈال دے گی انڈیا والی
وہی کہہ دیاں دار دے سے، منہاں تکیں رنگ صبا منہ کا لے
بڑا دلچسپ کا لہجہ دیاں اس سے کارن آئیاں
ایں دکانی میریت تائیں دیکھ ہزاراں بیرون
لوں لوں درجہ بہ درجہ، انہوں کند سے اسے سات
نکل بیٹھا غصہ الہی تینوں کھنڈہ تکمیل
سنا تھر تھر کہنے کا فراسدیاں جیڑ کاں تائیں
بیتل آبیوں ملک الموت ہلکے تینوں تیراں کدبانے
کالی پٹہ وچوں تیراں تھی سسنگ نکالی جاوے
لے بہ سنا تھر تھر تینوں رہی سخت قہاری
ایں تینوں تیراں تیراں دیو سے سخت سزا تیں
آپ ہلاک ہو یوں تے تینوں نال ڈبانی جانا
شامانت پھر میں ہمیشہ جیوں تدبیر مینوں بتایا
جیو نکر چلیوں ساڑ اسانوں سر دوا و تیں اونوں
اوہ سب بتائیں کہ دیاں اسنوں لعنت تے پھسکاں
اج اسال اک نیچے تائیں دوزخ وچہ وگایا
ہو ورن پاس فرشتے دوزخ تیرت انہاں ذل دیندا
تے نہ دھو ورن دوزخ تیرت انہاں نوں دیندا
گندی ہو کفر دی آئے کولوں روح کفاراں
ہیوین دھڑک مرداراں داسخت تر کا ہو یا
اگن ہو کوئی بے فرشتہ اول لعنت پاوے
نیزہ دے کس داکھا داکھا ایا علی مجبارا

پس ایسی شکل بنا کے ملک الموت فرشتہ ہوا
باراں اکھیں وانگ تند وراں شکل نہایت کالی
پنجسوناں فرشتے آوےں جیڑیاں نکال دے
دھوئیں آتش پاس منہ دے آہن سسنت پیاں
اوہ دوزخ والے ملک تاجی آگے آن کھو ورن
پھر ملک الموت اوہ سسنگ نکالے میت تیں ٹھکے
ڈال دی دہشت نال فرشتہ کڑک آواز کر میندا
چل اڈیکاں کردیاں تینوں دوزخ وایاں تیں
جناوے پھیل بدن سے اندر وڈیاں اڑیاں ٹھکے
اور ملک غنہاں نال فرشتہ باہر تیر لیا ٹھکے
کہندہ روح بدن دیتا تیں ایہہ گل باندی اڑی
جیوں تدبیر غیب کما کے ملزم کیتا میرے تائیں
بھی جیسے آگے اینویں روح نوں بھڑکرا دیندا
تیریاں لذت کچھ تیں آج دیکھ قہر دا پایا
ایسے طور کرن دھڑکاں کدو جے نوں دوزخ
جس جاگ دے اوہہ اس نے پتیاں بربکراں
بھی شیطان نموشی دا جندہ اسد کرے سزایا
ملک الموت فرشتہ جسد اوہ روح تیر کر دیندا
اوہ گنداکشن لکا ورن اسنوں بالیاں چاہات
لیجا ورن پھر طرف فلک سے دولت نال ہزاراں
مشترک تھیں بھی جو شاک وری نیویں آئے کوں
انہوں ورنج لنگی ورن اسنوں بھڑکرا دیندا
کون پلید کرا اوکھنہ ایہہ جیسے پیا

لے قالوا ما هذه الروح الخبيث

فيقولون فلان بن فلان بائع

الاسماء التي كان يقبض بها الدنيا

او يبيع آكله من بين فرشته

کون ہے ایہ روح پلید پس

آکھہ سے بین فلان پتر فلتے

د نال کو چھیاں ناراں ہریا

سے جو آئے ہاں سے ہریا

سے پس صبر رہاں

دروازے کھلے واسطے

اسے پھر پھر ہی حضرت نے

ایہہ آیت جو نہ کھولے حوائج

و سنے انہاں سے دروازے

آسمان سے اتے نہ داخل ہوں

گے وہ بہشت سے جو میں مل

سو سکدا ہو کھٹکے سوئی

دے کھٹیں ۱۲۰

مولوی دلپذیر

بھیروی

کون مویا ایہہ پکا شیطاناں اس در سبکا

سن سن روح انہاں دیاں گلاں رہندا پکا پکا

دیکھن اس داناں فرشتے سی ایہہ کون منہ کالا

جدا آسمان پاس لیجاون روح کافرے تائیں

بند رہن دروازے تاجو پک آوازہ آسے

تا پھر اس نوں دھرتی اتے الٹا کر پکا وں

پھر سچلین جو ہمیشہ زمین سے اوتھ ڈالیا جاوے

رہ سبکے ہیں دنیا اندر صحت دتی تہہ تائیں

لعتاں میریاں داندہ او تھے کیا کچھ شکر کیا

کیوں تہہ الٹ انسانہ اکتا چلیوں و خیر راہیں

نظر لوں پھر اسے تائیں دوزخ دیاں بدائیں

کرن آواز فرشتے اسنوں اسجاگہ تہہ رہنا

سن کے کنبن وار لگس دہشت ہمیشہ ماسے

پلے رہاں اس جاگہ وچہ کہی نہ داخل کھٹواں

حکم کرے رب موڑ لیجا و طرف بدن اس تائیں

دیکھے آکر غسل کفن دالوک کرن سمیا نہ

نیرا چالے کر داناں آہیں سرد نکالے

میلوں نہ لیجاؤ او تھے سخت عذاب خواری

دوہاں جہانماں اندر پکا جس نوں ملیا دھکا

ہائے افسوس مرن تھیں کچھ میرا رہیانا پھکا

کہن خبیث فلانا آہا پت فلا نے والا

رب فرماوے اسے کارن بوسے کھولونا نہیں

دھرتی او پر اسے تائیں پھر پکا یا جاوے

کرے قبول دھرتی اسنوں الٹیاں جھڑکاں آون

دوزخ سے دراپہ اپنا نالواں درج کرے

سیراک نعمت بخشی تینوں دولت مال عطا تیں

بھیج رسول کتاباں جو میں سچا راہ بتایا

اگوں بول نہ سکے کافر و درو ماسے ڈھائیں

کھوہر خورا کاں پاک پوشا کاں ہو رہاں ایدائیں

اپنے کفر شرک وے بلے دکھ ہمیشہ سہنا

تا اس ویلے مال نہ امت کر افسوس پکاتے

لکھ لکھ توبہ کراں کفر تھیں جے بکوار می جیواں

لے آون پھر اسد تیا تیں بریاں نال ہوا تیں

رو رو کہندا رہ گز مینوں او تھے نہ لے جانا

آکھے دیکھ آتیں جا کے اوہ گھر دوزخ والے

بن جہاں انساناں اس دی ہر شے سندی زاری

در بیان النجائیکہ خیریت باشد در آنجا دفن کردہ شود منفعت و فن ہمسایہ صلحاء

ابن عمر فرماوے حبشی یک مدینے موسیٰ

ابن ہریرہ کہے روایت وچہ حدیث آوندا

مکراں جس والطفہ جہم وچہ جہنم آوے

جس زمین والطفہ آوا دفن اتھائیں ہو تیا

ایسا بندہ دنیا اندر کوئی نہ پیدا ہو ندا

قبر اسے کی تھیں مٹی لیکے اس پہ دھوئی جے

ابن مسعود روایت کرد کہ در سرور عالم کہیں
 رحم اندر جہ نطفہ پاشے اور پرتلی نکالے
 جسے کہ اس تختیں جہنا کے یارب بار خدایا
 بھی چمکا مندا عمل جو اس نے دنیا اندر کرنا
 حکم ہووے جو یوح محفوظوں کو دریافت ساری
 اس سے روشن کرن دی جاگہ ہو اوختوں دسیا
 سچ مثل مشہور پنجبانی ہر کوئی بتلاوے
 پرتا کید بنی صاحب دی وچہ حدیثاں آئی
 ابو ہریرہ کرے روایت پاک بنی فرماوے
 برے گواہ بندیاں کولوں اینویں میت کرنا
 ابن عباس رسول اللہ تھیں ایہ روایت لیا
 چنگا کنن سوار اس دا جلدی باہرے جاوے
 بھی منڈے ہمسائے کولوں دور بنایا جاوے
 جیوں عبد اللہ بن نافہ تھیں ایہ روایت آئی
 بعد دفن تھیں ڈٹھا کے دوزخیاں تھیں ہویا
 اکٹھ ست روزاں پچھے اس نے پیر تھیاں تھیں
 پچھیا ایہہ کی باعث کیونکر ایہہ درجہ بندہ پایا
 چالی ہمسایاں دی اس نے بخشش تھیں جامی
 ابن عمر فرماوے جہ کوئی بندہ مومن مردا
 جو اس جاگہ دفنایا جاوے ایہہ مقبول الہی
 دورے جاوے اس سے تائیں میرا قلم کپارے

ہک فرشتہ چم نہ ناں پر سدا مؤکل رہنڈا
 عرض کرے کوئی جہسی اس تختیں یا ایہ ہمالہ جاوے
 تا اس دا چمڈ روزی والا دس جو تہہ ہنایا
 کتنی مدت زندہ رہسی کس جاگہ اس مرنا
 دیکھ پھیر فرشتہ اوختوں اس دی کار گزار کی
 اوس جاگہ دی مٹی لے کے نطفہ وچہ ملاوے
 جس جاگہ دی مٹی ہووے اوختے وچ سماوے
 جو وچہ ہمسائے نیکو کاراں میت ویلے بھائی
 جو اندر قوم ہزرگاں نیکال میت دبی جاوے
 جیونکر زندہ برے گواہ بندوں دکھ اٹھاوے یا را
 جس ویلے کوئی بندہ مومن تسال وچول مر جاوے
 پوری کرو وصیت اسدی دوونگھی قبر کدھساوے
 نیک گواہ بندہ کولوں میت بہنا نفع اٹھاوے
 ہک شخص نے وچہ مدینہ منیسی رحلت پائی
 حالت مندی دیکھ اسدی نول غم تھیں بہنا روایا
 اہل ہشتاں وچول اسنوں کیتا اللہ سا تہیں
 کہند اکول میرے ہک چنگا مرد کے دفنایا
 میں بھی وچہ انہاں ساں داخل کیتا فضل الہی
 ہر اک قطعہ زمین دا اکول اس دی خواہش کردا
 کافر مرے تاں دھرتی ساری کردی حال دولائی
 میرے وچہ نہ دنا ہرگز اس کرماندے مارے

یارب وچہ درگاہ تیری دے عرض پذیر الا دے

دوہاں بہانوں نیک دتیں ہمسائے

ایہ حدیث وچ تذکرہ الموتے

تغیث قاضی ثناء اللہ صاحب

دیر مری ہے

نہ رویت ہے ابو ہریرہ تھیں

جو فرمایا رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم

چنگیاں لوکاں نے گورستان وچہ

دنا چاہیے جو بے ہمسائے تھیں

میت پر ہیز کردی ہے جوں

دنیا وچہ برے ہمسائے تھیں

ادی نفرت کردا ہے

مولوی دلیپ

بھیروی

عن عبد الله بن مسعود قال سمعت
ابن عمر يقول سمعت ابا عبد الله

عنه قال سمعت ابا عبد الله
عنه قال سمعت ابا عبد الله
عنه قال سمعت ابا عبد الله

عنه قال سمعت ابا عبد الله
عنه قال سمعت ابا عبد الله
عنه قال سمعت ابا عبد الله

عنه قال سمعت ابا عبد الله
عنه قال سمعت ابا عبد الله
عنه قال سمعت ابا عبد الله

عنه قال سمعت ابا عبد الله
عنه قال سمعت ابا عبد الله
عنه قال سمعت ابا عبد الله

عنه قال سمعت ابا عبد الله
عنه قال سمعت ابا عبد الله
عنه قال سمعت ابا عبد الله

در بیان خواندن ادعیه بر میت وقت دفن و تلقین بعد دفن

این عمر فرماوے لکھیا وچہ صحیح طبرانی
جس ویلے پھر اسدے تائیں سامی پھر نکاوے
تے آخر سورہ بقرہ میت دے سیلاں کول لائیے

جب ہنچا دیت قبریں کہیا شاہ جہانی
سورہ فاتحہ پھر ہندی قبریں وچہ پڑھاوے
وچہ پھر روایت تے اس ویلے ایہہ دعا لائیے

اللَّهُمَّ احْرِهْ مِنَ الشَّيْطَانِ مِنْ عَذَابِ قَبْرِهِ

حضرت شاہ علی فرماوے ابو طالب داجا یا

جو وقت دفن دے پھر ہنچا اس دعا دا آ یا

بِسْمِ اللَّهِ نَبِيَّ سَبِيلِ اللَّهِ وَحَلِي مَلَّةِ رَسُولِ اللَّهِ اللَّهُمَّ عِنْدَكَ نَزَلَتْ خَلْقُ قُلُوبٍ بِهَ خَلْفَ الدُّنْيَا خَلْفَ ظَهْرِهِ فَاَجْعَلْ مَا تَقَدَّمَ عَلَيْهِ خَيْرًا مِمَّا خَلْفَ تَلَدَى قُلْتُ وَمَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ لِّلَّ بَرَّادِ

ابن ابی شیبہ دے پاسوں ایہہ روایت آئی

حضرت انس کہے جو ایہہ دعا بنی منہ مانی

اللَّهُمَّ جَاوِزِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً وَافْتَحِ الْبَابَ لِسَمَاءِ لِرُوحِهِ دَاوِدَ لَهُ دَارًا خَيْرًا مِّنْ دَارِهِ

ابی امامہ مقلین طبرانی ایہہ روایت لیاوے
تا کہ ان کھلوے بندہ اس دی گور سرٹنے
نالے نام مانی اس دی دالے کر اس بلا دے
کچھ جو ابے دیوے میت سن کنائ پیر پاوے
تا پھر میت آکھے کر کچھ مینوں کم پیائے
اس ویلے پھر مندے تائیں ایہہ تلقین سکھاوے
جس دے اپر دنیا اندر عمر ان تندر لنگھا فی

پاک بنی فرماوے جس دم قبر بنائی جاوے
پاک بنی فرماوے جس دم قبر بنائی جاوے
پت جو اگر سر دے جس مانی نام نہ آوے
بہت سربانہ ہی سنوں جا کہ انیوں پھر بلاوے
رحمت رب سچے دی تیرے مالے کم سوارے
دنیا والا کلمہ مینوں یاد کر ایا جاوے
اوہ گل یاد کر اوں بھائی ہیکر تندر بھلا فی

أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ وَأَنَا رَضِيْتُ بِاللَّهِ رَبًّا وَبِالْإِسْلَامِ دِينًا
وَبِمُحَمَّدٍ نَبِيًّا وَبِالْقُرْآنِ إِمَامًا

رہیہ جو کہ اللہ بن دو جا ہو رہا نہ کوئی
نال اللہ دے راضی ہو وس پالوں واسائیں
سچ قرآن کلام الہی رہبر اہل ایمان

تے پاک محمد بندا اس دا اتے رسول خدا فی
دین اسلام تے بنی محمد سبھا سچ منائیں
منکار اتے نکیر جیوں ایہہ سند سے سخن یگانہ

پھر طے متجہ اوہ یک دویہ دا آکھن چلیے بھائی
اتنا پختہ کر کے تیں نوں اول کسے پکا یا
وچہ مدشیاں بہتی بایں ذکر دنا تیں آ یا
جس ویلے وفاتی جاندا ہئی میت وچہ قبر دے
چالی مومن جس دے حق وچہ دل کے کرن دعائیں
سے امید کتاب میری نوں ہو کوئی مومن پڑھسی

اس مے کولوں کچھنے دی مہن سالوں لوڑ نہ کائی
سبھ ہواب سوالاں ہے ایہہ پہلے گیا سکھایا
جو میت پلے نفع انھاں تھیں پاک بنی فرمایا
سرور عالم اسدے کارن آپ دعائیں کر دے
حضرت آکھیا اس نوں کیوں پھر بخشش ہووے ناہیں
اوگنہار مصنف دے حق نیک دعائیں کر سی

درس الآثرات منکر و نیکر وغیرہ ہر مومن را

ابن سلام روایت کردا پاک بنی فرماوے
چکے اسد اکھڑا تیوکر سوچ چمک دکھاوے
آکھے لکھ دیو دنیا وچہ تندر نیکی بدی لمبائی
کہے فرشتہ انگلی اپنی قسم بنائیں بھائی
کاغذ مول نہ کوئی ایہے میت پھیرالاوے
آکھے لے یہ کاغذ اس نہ لکھ جو عمل کماے
کہے فرشتہ اللہ کولوں تہینوں شرم نہ آیا
چاھے اسدے مارن کائنات گرز لو سبے دی بھاری
چنگے مندے عمل تمامی اسدے وچہ لکھیندا
لائیں اسدے اپہ جلدی اپنی مہر ہتھال دی
کہے فرشتہ ناخن اپنا اسدے اوہ لگائیں
گھن فرشتہ گل اس دے وچہ اوہ نام لکھاوے

پہلوں پہل قبر دے اندر یک فرشتہ آوے
نام اس دار ومان فرشتہ میت آن اٹھاوے
میت کہندی کیونکر لکھاں قلم دوات نہ کائی
لکھ دوات تے لب سیاہی کر دے کار روائی
کفنوں ٹکڑا پاء فرشتہ اسدے ہتھ پھڑکے
چنگیاں سبھ لکھے میت بریا تیوں شرماوے
میں تھیں بنی شرماون لگول جھوٹا فند بنایا
بندہ آکھے ماریں ناہیں بدی لکھاں میں ساری
تا پھر اوہ رومان فرشتہ اسنوں امر کریندا
میت آکھے میں اس جاگ مہر نہ کوئی آن دی
ناخن دھو اوہ مہر لگا کے دیوے نام لکھتائیں
لکھیں قیامت تائیں جیوں اللہ فرماوے

وَكُلُّ النَّاسِ لِرَبِّهِمْ كَائِدٌ

منکراتے نیکر فرشتے اس تھیں پچھے آون
اکھیں سہرا نہ دیاں جیوں کر بجلی چمکن والی

ننگ سیہ آواز انہان دے وانگوں اور دراون
وندہوون جیوں سنگ گائیں دے شکل نہایت کالی

سے کہا جانی لحدیث برہ

من مازب فیاتیہ معان فیہا رفیقون
من رب آئینی پس اونے ہیں فرشتے
سنوں میں ہوتے ہیں سنوں پہ لکھے
ہیں دسٹے اسے کون ہے پروردگار
آکھتے پروردگار میرا اللہ ہے پھر
آکھتے ہیں کہ پھر ہے دین تیرا لکھا
ہے ہی میرا سلام ہے مرنے تساوی
پس کہہ لے وہ رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم
ہے پس آکھتے ہے پڑھی میں کاتی
ہاں دین تیرا اللہ فادی منادوں
اسما رہے مینی نہ کر دے منادی
آسمان قہیں سج کہیں بنے مینے
پس فرشتے رو دسٹے سے دہرے
لے جہل دیو دروزہ ہشت دی
پس بھیجی ہیں مال اسے رحمت
خوشبو بہشت نقیض اتے کھل جاندی
ہے قبر صدی پہنچے اسے تیں اتے
اونے کول اسے کب مرد ہوئی
سورت والے سے مینے باہر
آکھتے ہے بہت خوشخبری

دلپذیر

وجہ ہمتانہ گزریا ون ہوئے اتی بھاری
مانداں مال زمین پٹینے گجے وندے آون
پہلوں پہل سرماندی پاسوں آون لگن بھسائی
اس جگہ تھیں ڈردیاں میں نے پڑھیاں بہت نماز
پھر پیراں طرفوں آون چاہا ہن ہیرن آون دینے
سچی طرفوں آون تال پھر سجا ہتھ الا
پھر کھسیوں آون کھیا ایوں ملکاتیں موڑے
آکھے میں اس خوفوں ڈریاں بھکھٹس رمیا جھلیندا
آخر بہت حلیمی کر کے اسنوں پڑا کھٹا ون
مَنْ دَبَّكَ وَبَيَّنَّكَ آکھن دس کہ پڑا رب تیرا
نبی کچھن تال آکھے میرا نبی محمد صلی اللہ علیہ وسلم
سن کے کہن فرشتے اسنوں واہ واسج الا یا
ہک روایت ابی ہریرول پاک نبی فرماوے
کران سوال فرشتے تا اوہ کہندا کھیر و کھیا فی
اول پڑھاں نماز لتاں نوں پھیر جواب سناواں
بعثتے آکھن شکل نبی دی حاضر کیتی جاوے
مومن آکھے ہے ایہہ بندہ پاک رسول سہارا
کہن فرشتے تہہ اس تاہیں کیونکر سجا پایا
ملک ہووے پھر آسمان تھیں ہک آوازہ آوے
وہ بہشتاں اسے کارن چنگے فرشت و چھاؤ
بھی دروازہ جنت طرف اسنوں کھولیا جاوے
اوسے دی میں پوجا کیتی اندر عمراں ساری
ستر ستر گز چو فیروں قبر کشادہ کھینوے

پہلی مومن نہ جاسے بجاویں لگے خلقت ساری
وجہ قبرے میت تاہیں آکے پڑا کھٹا ون
سر آکے جو میری طرفوں تسلیں آؤ کافی
ہر دم مجھے رب اپنے نوں کتے نال نیازاں
آکھن مبعوث جماعت ادیبہ سب اسیں بنت دینے
اس جاگہ تھیں ڈردیاں میں نے صدقہ بہت کماے
منہ طرفوں پھر آون لگن اوہ پھر کسر نہ چھوڑے
اپنے پاسوں کدی لتاں نوں لکھن مومن نہ دیندا
جیونکر سٹے ہوئے کسے نوں زمری نال بکا ون
آکھے آکوں اللہ واحد خالق مالک میرا
ختم نبیاں سر جیا اللہ رحمت ہووے خدادی
دوہاں جہان مال اندر تینوں مومن رب بتا با
سورج ڈبدا مومن تاہیں اسد مقرر آوے
سورج ڈبدا جاندا تیں پڑھی نماز نہ کافی
آکھن ملک نمازی ہے ایہہ مومن مرد پچاواں
پچھن کون کوئی ایہہ بندہ تینوں نظری آوے
سرور عالم ختم نبیاں راہنما ہمارا
آکھے پڑھی کتاب خدادی ایوں لفظی آیا
ہے ایہہ خاص بندہ میرا سچو سچ بتاے
خاص لباس بہشتاں والے اس تیں پہناؤ
خوشبودار بہشتی تھلے اسد یونہی اوہ پاسے
کل پیدائش سند مالک میرا اللہ باری
یا تہتوں تیک اسد بتا میں کیتیاں نظریوے

سورہ بقرہ

وہ جو دینے والا ہے

وہ جو دینے والا ہے

وہ جو دینے والا ہے

وہ جو دینے والا ہے

وہ جو دینے والا ہے

وہ جو دینے والا ہے

وہ جو دینے والا ہے

وہ جو دینے والا ہے

وہ جو دینے والا ہے

وہ جو دینے والا ہے

وہ جو دینے والا ہے

وہ جو دینے والا ہے

وہ جو دینے والا ہے

وہ جو دینے والا ہے

وہ جو دینے والا ہے

وہ جو دینے والا ہے

وہ جو دینے والا ہے

وہ جو دینے والا ہے

وہ جو دینے والا ہے

وہ جو دینے والا ہے

وہ جو دینے والا ہے

وہ جو دینے والا ہے

وہ جو دینے والا ہے

وہ جو دینے والا ہے

وہ جو دینے والا ہے

وہ جو دینے والا ہے

وہ جو دینے والا ہے

سوال کو حقیقت کا فروغ

کافر اپنے منافق توں جد سامی و چہ نکا و ن
پڑا تھا وں پھیر لا وں کون لہاں رب تیرا
پہچھے کہیں جو طرف تساد می آیا مرد رہا نا
تا پھر آسمان دی طرفوں کیے آواز منادی
بدی اگ عقلیں اس کے کارن کر یو فرشتہ شانی
پھر لاف جہنم گور اس دی عقلیں سترہ کھویا جلاوے
تنگی قبر نہایت بھروسہ جویں شکنجہ گھٹے
و کھیاں دے بڑ بھجج تمام لگن دوجے پاسے
پھر اک شخص دکھاوے اسنوں کو بھی اکی بو متھاری
گندیاں بوئیں آ وں اس ظلم مار می خبر سناسے
ایہہ سہی روزان و عدت و سنوں نہ پہچان
آئے کون کوئی توں ایسا کڑماں تیرا منتھا
توں شادی خبر ملینوں کنھوں کھلا تکمینہ
دنیا اندر جیوں تدرہ ملینوں چنگا جان کما یا
سکپ اکوئیں و چہ قبر سے آ وں میت تائیں
جے اک ناگ انماشے وچوں چمک زمین تہا سے
مان گزرتوے دا اسنوں سر و چہ تتا بلسا
کھاوے گور حواسے اینویں جیو نکیر و غیر راہی
اسوے پھر روئے پیچھے کردا رہی زاری
اوہ مارن وانا گونگا ڈورا نئے زاس دار و نا

منکراتے ٹیکر فرشتہ اسدی لہٹ آ وں
آئے کون کوئی توں ایسا کڑماں تیرا منتھا
توں شادی خبر ملینوں کنھوں کھلا تکمینہ
دنیا اندر جیوں تدرہ ملینوں چنگا جان کما یا
سکپ اکوئیں و چہ قبر سے آ وں میت تائیں
جے اک ناگ انماشے وچوں چمک زمین تہا سے
مان گزرتوے دا اسنوں سر و چہ تتا بلسا
کھاوے گور حواسے اینویں جیو نکیر و غیر راہی
اسوے پھر روئے پیچھے کردا رہی زاری
اوہ مارن وانا گونگا ڈورا نئے زاس دار و نا

ڈاڈیاں بڑیاں طے مارے قبر گراں تائیں
کافرتائیں و چہ قبریں جوئے سخت اندھیہ
یار بصدقہ اپنی ذات واسقہ سرور جان

لغت سے پیشکاراں کردی دیندی سخت سزا
نہ مومن نول نور ہو قیول اکہ پاد سے تعمیرا
انشاں قبر پڑتہ پڑتہ دی روشن کریں اجالی

موجبات عذاب و نجات و مارکی گورو مسیح شریں رست قبر و اعراض از قبور

حضرت الس رویت کیتی پاک بی فرماو سے
دفنوں پہچہ تیرا سے ہاون شور ککاسے
لئے اولتہ سلسلہ والیا ماوڈیاوگی نماں
کے فرشتہ ایسے تائیں سندھیں یا ناؤں
ملک موکل آکے اینوں تیری سبی وڈیاوی
میت آکے تو جو بہاں عاجز بھیجا مل
ہیں وہ مصیبت نہ ہرگز کوئی سلسلہ کوڑا لوں
پھر رنگت ہو جاوے قبر نجات کے اچ ترو سے
کہ فرماواں روئے اس پر ایسے میراں بڈیاں
تائے نراں اس جا کردی تائے افسوس نراں
پہلی مجھ سے جب رہتا تیں ایوں تنہا پاوے
اللہ حکم کرے اس تائیں سفر فانی تائیں
نراں نماں عذاب قبر تائیں ان رائے پاراں
ایسے مدد تائیں معلوم ہو یا جو کوئی دین الہ
سے کر کے منع کیا دنیا میں انوں قبر گشت
ابو امامہ باہلی تنہا بہت ہو رہے میت آئی
میت ملک مرگانی اس دنی کہ گزیرا
پھر اٹھئے اذن الہ میت تیرے اٹھئے

ہیں ویلے کوئی وچہ قبر میت رکھ جاوے
وڈیا وڈیا کر کے رو دیں تو لیں قبیلہ مارے
غیر اولاد دارا پارا سدا سٹیہ پاناں
میت آکے سندھیاں میں شور اٹھائے تائیں
جینوں اوہ پہچہ تیرے تائیں اکس بیناں بجائی
بذریعہ میل اسبہ و امیت ذلیل نکالنا
تائے افسوس کران چہ پتھار پتھار سے گر جاوے
پہلی پڑ کر سب تیری ذرعت ثابت ہوئے
ٹپیاں اس بجائی آکے تائے میت بیتاں وڈیاں
تائے افسوس سوالاں عالی آہی سختی مجاں
تا جو جب میتوں پہلی رائے تیں افسوس
ان گواہ تالوں جو تیں پتھار ایسے سلطان
رہا اسی اوہ زندہ اس بول سکھ ہو یا سزاووں
ایسے جہول میت تائیں وکہ قبر پہنچاوست
ایہ وین الامان والی ہرگز کدی نہ چھوے
ہیں وسیلہ جا رکھ میت وچہ قبر بیت بجائی
میت بھیجاوے وشی تمامی اک ساری کسرت جاوے
اٹھ کر کے آواز اٹھا ہر نول پیاسینوے

نذکرۃ الموت غفلت غفلت
نماں تال رسالتہ صلی اللہ
وہاں نیست ایہ پتھار پتھار
میں ایسا بی دل لڑے علیہ السلام
حقین عذاب و عذاب
میت لے آکے بل آکے
افسوس تائیں و اوڑھو
لے شکوہ ایہ سزا علی امت
موت و پلذت و عذاب
بہار و بدی
تائیں ایہ پتھار و تائیں
وقت شمول ہے
دلپذیر

۱۵ دھرم دھرم شریعت
 ۱۶ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۱۷ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۱۸ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۱۹ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۲۰ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۲۱ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۲۲ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۲۳ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۲۴ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۲۵ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۲۶ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۲۷ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۲۸ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۲۹ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۳۰ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۳۱ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۳۲ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۳۳ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۳۴ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۳۵ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۳۶ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۳۷ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۳۸ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۳۹ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۴۰ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۴۱ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۴۲ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۴۳ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۴۴ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۴۵ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۴۶ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۴۷ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۴۸ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۴۹ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۵۰ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۵۱ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۵۲ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۵۳ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۵۴ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۵۵ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۵۶ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۵۷ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۵۸ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۵۹ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۶۰ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۶۱ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۶۲ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۶۳ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۶۴ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۶۵ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۶۶ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۶۷ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۶۸ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۶۹ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۷۰ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۷۱ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۷۲ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۷۳ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۷۴ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۷۵ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۷۶ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۷۷ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۷۸ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۷۹ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۸۰ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۸۱ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۸۲ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۸۳ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۸۴ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۸۵ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۸۶ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۸۷ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۸۸ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۸۹ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۹۰ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۹۱ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۹۲ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۹۳ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۹۴ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۹۵ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۹۶ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۹۷ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۹۸ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۹۹ لکھن بول مان میرا لکھن
 ۱۰۰ لکھن بول مان میرا لکھن

اوم جن سینو سے ناپیں میت پھیرا لاند
 میں پڑھدار ہیا نمازاں رکھے روزے ماہ رمضان
 کس کوں توں مایں مینوں کپڑا عیب ڈھوٹی
 جو اک مظلوم کوں توں بکدن آہیں لنگھیا جاندا
 بھی یک دن ناپاکی پولوں تدم نماز گزاری
 کرن حمایت مظلوماں دی ہر نول واجب آئی
 جو سن فریاد سے دی اس نوں مدد نہ پھیر پھیرا
 کپڑے جھٹے نوں پیشا بوں جو آلودہ کردے
 جو وہ جماعت پیش اماموں اپنا سیر اٹھاوے
 غیبت الہیہ میت والے قریں مایں جاوے
 میت معنے دوہندیاں وہ چہنگ رڑائی پانا
 ظالماں تائیں قبر ہنیرا چہرے ظلم کا وں
 زانی اتے شرابی ساسے پاوے دکھ ایذا نہیں
 جو وہ نمازاں سستی کردے بھی جو قنارہ بندے
 حضرت علی روایت کیتی پاک نبی فرماوے
 ویکھ لو قہر جاں قہراں پٹکے انیوں پوس ساسے
 پچھیا کسے جو کون اوہ بندے لے سرور دنیا سے
 حضرت کہیا اول جو کوئی پیوے مدد شیطانی
 دوہا جو کوئی باہجہ غلاماں بندے کل وچیندا
 چوٹھا جو کوئی سیا جاں کھاسے پنجواں دین الا سے
 ستواں جو کوئی جان ہمیشہ ترک جماعت کردا
 کافر اتے منافق مشرک پاسن سداسرا تین
 سترہم مدد تین کہیا اللہ بارہی

کس تفسیر وں میرے تائیں توں میں دکھ پھیرا
 دتی سدا رکھو نہ کیتی رب دی سبے فرمانی
 کہے فرشتہ اس نوں ایہ تفسیر تیرے تھیں ہوئی
 تدم ارادہ نہ کیتی اس دی مینوں نہ ہیا بلاندا
 انہاں گلاں دی شامت مینوں آئی ایڈ خواری
 اس کاں جو وہ حدیثاں کہیا نبی خدائی
 وہ قبر سوچا اب آتش اسنوں ماریا پاوے
 حضرت اکھیا ہن انہاں نوں سخت عذاب قبر
 وہ چہ تہ و صوہت اسدی کھوٹے دی ہو پائے
 سخت سزا قبر دی پاوے جوڑے جھوٹا لاوے
 ک دھبے ری گل سنا کے دوہاں نوں پھیرا
 مشرک تائیں وہ قبر دے سپاٹھوئیں کھاوے
 بھی ہر عذاب انہاں نوں جو دکھ دیوے پتیاں
 سبھی اصحاباں دے قریں وچ سزائیں لیندے
 مت بندیاں دامنہ قبر وہ قبلے تھیں پھیرا
 نہ ہو دن تا جھوٹی سمجھو میری بات ہیا
 وہ قبر دے قبلے تھیں پھیر جاوے کھوٹا ہندا
 اسد امنہ پھیر جاندا قبایوں سمجھ پک نشانی
 تریجا اوہ جو دنیا اندر جھوٹا گواہیاں دیندا
 چھوواں جو کوئی غلہ لیکے نہ پڑے نہ بند پاسے
 قبلے تھیں منہ پھرن انہاں دے فرمودہ سرور
 بھی ہو سے دکھ عذاب قبر دا جھوٹا فاسقان
 جلدی اسیں عذاب انہاں نوں دیوانگے دوباری

بک عذاب قبر سے اندر دو جا جان سفر و
پر جو توبہ تائب ہووے کیسے معاف الہی
کریں پذیر کھینے اوپر یارب فضل بنا بوں

نال قرآن مدیناں ثابت ہو یا عذاب قبر و
بن توبہ مر باوے پاسے و نچ عذاب گناہی
کر کے کرم بجا دیں اس نون تنگی قبر عذابوں

سفر خرچ قبر یعنی سامان روشنی و کشف و گنج و موحیات ربانی از عذاب او

اسد اللہ غالب حضرت شاہ علی فرماتے
حضرت علی کے قبر کی دل دور سے بندہ کے
پہرہ باری گزاری کیتی تا پھر سب اٹھایا
پھر مسیت والی اسے تائیں عمر من گذار
حضرت کہیا وجہ عذاباں کہ داسی او داری
کہیں کس مینوں قبر سے اندر دوزخ دی اک
دوزخ دی گندرف حق میں میرا کفن بنایا
او گنہار خلاصی پاؤں نال شفاعت تیری
سینکے اسدی کوک میرے دل میں نہایت آیا
عمر من کیتی اصحاباں اسنوں کیں شامت آئی
پھر اصحاباں عمر من گزاری یا حضرت سردار
اتنے وجہ جبرائیل فرشتے آکر عمر من گزاری
جو کوئی بندہ رات چھو دی دور کعات گذارے
اِذَا زُلْزِلَ پھر اس غفلت پہچنے پڑی تن تن واری
اس دانام نماز کفایت ہے وجہ بھی آتیا
بھی اک جو نماز تائب وجہ مدیناں آئی
پہلی رکعت فاتحہ پچھ پڑھ اسنی واری
دوبی وجہ سجدہ واری توبہ چالی واری پڑھوے

پاک بنی تے میں اک واری قبر زیارت آئے
بھی لبیک پکار یا رنے سر سجدہ وجہ دھڑکے
ہوئی خوشی قبر نون اپنی بغلاں وجہ دپایا
یا حضرت اس قبر سے والی دس حقیقت ساری
مینوں ویکہ بلایا اس نے میں لبیک پکاری
سجے سجدے بھر کن میرے آتش سے انکار سے
ایس عذاب قبر سے مینوں سخت ستایا ہو یا
نام فدا ہے یا بنی اللہ کہیں شفاعت میری
دور گیا و عمر من گزاری اللہ دکھا ہٹایا
حضرت کہیا کالی مند سے کہداسی او د بھائی
کہ و دعا جو امت پاوے ایس دکھوں چھکارا
امت تیری نون اک تحفہ بھیجا اللہ باری
پہر رکعت وجہ آیتہ الکرسی فاتحہ بعد پکارتے
قبر عذاب نہ پوسی اسنوں نال اللہ دی باری
قبر عذاب نہ پوسی اس غفلت میں پاک بنی فرمایا
چار رکعتاں رات کسے وجہ جو کوئی پڑھسی کھائی
سورہ جو اخلاص خدا اللہ وجہ قرآن اتاری
پہوئی وجہ پڑھوے ویکہ واری قبر عذاب سے

یعنی سورہ قل ہو اللہ احد اللہ
لعلہ لم یلد ولم یولد وکین لکنو
اسد اللہ رکعت وجہ لعلہ لکنو
اشی واری دو وجہ و پڑھوے
توبہ و وجہ چالی واری پڑھوے
دوبی وجہ واری جو کوئی پڑھوے
چار رکعت کت راتیں پڑھوے
اقتدار اللہ عذاب قبر نون پکارتے
رہے گا ۱۲
مولوی دلپذیر
بھیرو دی

جیوں مائی جسے پیٹوں جہیاں ایسا پاک ہو جیسے
سب اٹھو تیں کیریاں کولوں رستہ سلامت نہال
سوچی نہی اسے تائیں قبروں سب رتھانے
نہیاں اتے رسولاں جسے ننگے پاؤں جلاوے
کلمہ طیب ست روزاں تک جو کور سبے الاندا
وقت نزع آسانی ہووے نال زبان سداوے
وقت سوال فرشتیاں اسنوں ورتی مہولت تیتے
نکیاں والا پلہ اس دا بھارا اوہ بناوے
روز جمعہ یارات جمعہ دی ہو کوئی مومن مردا
جو مومن وچہ سفرے مرد ابن عمر فرماوے
عالم تائیں وچہ قبرے علم کمر سیندا یاری
ابو ایوب بروایت کیتی کہیا شاہ ابدال
غالب آوے اپرا نہانے یا اوہ مایا جاوے
ہو رہزاراں عمل سجودیوں کنوں عذاب نہائی
چاہیے خرچ سفرے کارن بند کجہ بناوے
صحبت اندہ کجہ جوڑو متکے مرغن کسیم آوے
تے وچہ حیاتی موت اپنی دا خرچ اکٹھا کرنا
وچہ قبرے رہنا جتنے مول سامان کوئی
آکھیں گھر یک اکلا سنگل کوئی لیاویں
میرے وچہ نہ پان ذرہ میں گھر نعمت والا
سب اٹھو تیں میرے اندہ نہ بری ننگ ٹیکے
ناک مہنی گرد میری وچہ فرسش بنالیاویں
سنگی قبر کلام اللہ نوں کہیا بنی سہارے

قبر عزاواں اسد تائیں اللہ پاک بچاوے
تنہی تے تارکے بہشت ویکھو مول نہ کائی
اول شہداء اسے رتھانے خالی درجہ پاسے
ہو رہزاراں رستہ اسنوں سب فدا فرماوے
اللہ صاحب دی درخا ہوں ست پیراں اوہ پاندا
ترمہ باقبر عزاواں اس نوں اللہ پاک بچاوے
پنجوں نامہ عملاں والا سبہ ہتھ وچہ دیکھو
ستواں پلہ اطوار سنگے جیوں بھلی سنگے جاوے
یار انسان اندر سب اسنوں قبر عذاب نہ کرے
گھر اسے نوں گورامدی نوں کھلا کیتا جاوے
آوے اسے پاس قبر وچہ بن کے شکل پیاری
ثابت قدم ہے وچہ تنگیاں ہو کوئی نا کھاراں
فتنے قبر کنوں رب اسنوں کر کے کرم بچاوے
ملول کتاب ہو جاوے اسنوں لکھ نہ سکاں بھائی
جیوں اصحاب بنی دا حضرت ابن عمر فرماوے
سکھو ویلے دا کھٹیا ہو یا دکھ ویلے کمر آوے
سدا نہیں رہیہ عیش حیاتی اوڑک اک دن مرنا
پنج واری نت قبر یکے خبر بنی تھیں ہوئی
نالے خرچ نہ لکھدا ایسے خالی ہتھ نہ آویں
دیوا بال لیاویں اوکھوں ہو میں آپ سکھالا
لے آویں تیری باقی انہاں دا کوئی بنا کے
یار ان غریب کیتی یا حضرت مطلب کھول سنائیں
جہڑے کین تلاوت اس دی دوہیں جہاں تارے

لے نہ خوں مسافر
جائے ست سے شہادت
معمول ہے بلکہ برع برع
دھر جہاں سداوے ہوا
سرم موت المسافر شہادت
رویت ہے بن عب بن علی یوں
نہ فی سفر دہر نہانے دہر
عدیت کیتے نوں بن جہاں
لے دھن بن عمر یوں دھمت
نہ نہر مسینہ و ذہیت والا
نہ مو دھن مسک لکھ
بین تیاں کوئی وہ البیاری
دہر تہی نہ فی مشکوۃ بن عمر
نہ فریہ بر وقت سب کوں پس
دیکھتے نوں تے جس وقت
رات کری تو پس اوڑک دھواں
تے پڑ تہی نہی تہی تہی خیر
واسطہ بیماری اپنی دے اتے
حیاتی پڑے تھیں واسطے
پنے دے
دلپذیر

سے علم تھیں اور علم دینی ہے کہ
علم دوسرے علم سے پہلے پڑھنا
بے فائدہ ہے جس میں جیوں کی اولیٰ
نیت ہند دنی سے مایوس ہو گئے ہیں

اس کے برعکس یا پڑھتے پڑھتے
مال کی جو نیت ہے تاکہ مال بڑھ جائے

جو دنیا ہی علم نے ادا عمارت با نیت
یہی عمل نے قید خانے میں بند کیا

باقیات الصالحات وہ مسئلہ ہے
جس پر جو نیت پر کوئی چہا کم کر کے

پچھتو گریں تا ثواب جاری رہے گا
نہیں تاں زاب نہ ہوگا ۱۲ سے قرآن

پڑھنے پر عبادت خاتون ثواب
ہو نہ ہے جس طرح وہ ہر دین سے

فرمایا حضرت معلم نے خیر کہیں نظم
القرآن و علم لینے اچھا تہذیب

جو پڑھے قرآن مجید پڑھ سکے
۱۲

مولوی دلپذیر

نام خدا دے مال لٹاؤں جانوں خرچ کروا
وعدائیت اللہ دی تریاق بنی منہ مایا
میرے پہلے عمل نہ کوئی یارب خالق باری

پچھلی راتیں پڑھن تہجد ایہہ دیوا اس گھر دا
خالص عمل کماؤں چنگے فضل قبر دا آسیا
ہوے اس پذیر بندے اول فضل تیرے دی باری

بیان باقیات الصالحات

اب ہر چیز کہیا حضرت پاک بنی منہ ماؤں
اول ایہی علم جو اس نے دنیا وچہ کھنڈ ایا
یاں وعظ نصیحت کر کے لوکاں فیض پہنچائے
یہ بنگی اولاد جو ہر دم چنگے عمل کما سے
یا مسجد تعمیر کراوے اپنا مال لگا دے
یا ہو اپنا مال لگا کے نہر گیا کر جاری
نہ انعم کتب اپنی وچہ چیزاں ہو رود لیاں
بھی جو بندہ سائے والا راہ وچہ رکھ لگاندا
احمد ابی امامہ پاسول ایہہ روایت کہندا
کرے حفاظت اہل اسلاماں نیت جہاد کفاری
ابی سعید جو خدری استخیں ابن عباس کما لیاوے
یا یک صیغہ علم کسے نوں جو کوئی سکھاوے
جریر جو بیٹا عبد اللہ دا کرے روایت بھاری
اوس طریقے او پر جو کوئی بندہ عمل کماوے
اتفاق دے اسے اس تائیں جس اوہ عادت پائی
تے جے کوئی برا طریقہ کدے منہ اکھیلایاوے

اوہ چیزاں جو مر نوں چھپے مومن دے کم آؤں
جیوں تصنیف گیا کر چنگی یا اس پیا پڑیا
جد تک عمل کرن اوہ بندے تک وچہ پائے
یا لوکاں دے پڑھنے کاں اوہ مٹھ چھڑ جائے
کے سراں مسافراں کاں جیہڑ اشخاص بنائے
رہے مسجد چیزاں بندے تائیں پھپھول کر دیاں یا ری
جو کوئی کھوہ کڈ باوے پاسے مرن پھپھول کھلیا یاں
جاں جاں نیک رہے اوہ قائم تائیں رہے پاندا
جو کوئی بندہ راہ خدا وچہ ہو بدرقہ بہندا
جے اوہ تھے مر جاوے اسدا عمل رہے جاری
جو کوئی فرقان کسے نوں آیت یک پڑھاوے
روز قیامت تائیں اس دا درجہ چلدا جاوے
جس بندے نے نیک طریقہ جگ وچہ کیتا جاری
جتنا قدر ثواب انہاں نوں عطا فرماوے
تے عالماں کو لوں بدلہ اس دا گھٹ نہ ہوندا بھائی
کرنے والیاں جتنا اس نوں عیب دلایا جاوے

یارب ایس پذیر نکارے ہو نہ عمل کما یا
فضلوں ایہہ تصنیف میریاں کہیں قبول خدا ایا

لے دعوں عباس قال قال

رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم المیت فی القبر
کا الغرق المستغیت میت
دہر قبر دے مانند ڈنڈے والے دے

جوین ڈبدا فریاد چاہند ہے اسی
طرح میت بھی فریاد چاہندی ہے
تے اذیک بھی رکھدی ہے
رعادی جیسے پہنچے اسنوں مان ہے
یہ بھیناں بھراواں اسدیاں
حقین یاد دستان بختیں پس پہنچے
اسنوں دعا برس کے دی بہت دوست
جاندا ہے اسنوں ساری دنیا بختیں
اس بختیں جو ہے دہر دنیا کے
تحقیق نال کہ ہے اللہ تعالیٰ
اوپر قبروں دایاں دے دعائیں
زندہ یاں رہل زمین دیاں بختیں
مثل پہاڑ اندی اتے تحقیق
تحفہ پہنچد ہے مریاں میں
دہر دہر

بیان آمدن ارواح درخانہ وارثان درشب جمعہ مسئلہ رسیدن ثواب صدقہ و دعای نیک و حج یہ میت و طہ لقمہ فاتحہ خوانی

عید جمعے عاشورے راتیں روح گھراں دل اون
رحم کرو کچھ سادے اتے اس راتیں وجہ یار و
میں اسیں محتاج تسادے طرف تسادی آئے
نہیں تال صرف اسادے کارن پڑھو دوگانہ کوئی
ہے کوئی بندہ سادے بتائیں یاد لبیاون والا
اے گھرن اسادے رہنے والیوں کو کسی بندے
دولت مال لگا کر اسان عورتاں ایہہ پر نایاں
دکھاں درداں نال اسان ایہہ مال بہاں بنائے
جے کوئی شخص تسان بختیں جیہڑا سالوں یاد لیاے
جو کوئی صدقہ دیوے یا جو کرے دعا انہانوں
تے جیہڑا نہ کچھ دیوے بختے اس نوں برامداون
برہی دعا انہانے حق و جہ کرے جاندا یواری
اجو کلام تے صدقے و جہ اماں فرق بتایا
روزے نفل نمازاں یا قرآن جو پڑھیا باوے
حضرت ابو حنیفہ احمد پور سلف فرماون
تے شافعی مالک کہن نہ پہنچے میت اجہر انہاندا
پر نال قرآن حدیث اجماع دے فتویٰ اسپر آوے
بھی استغفار جو نیک دعائیں پاپیو کارن کردا
ابن سعید جو خندہ تو بندہ پاک بنی فرماون
کچھ اوہ ایہہ کتھوں آیاں ہووے حکم خدائی

خولیاں دے دروائے اتے آن سلام الاون
لقمہ صدقہ جو کچھ سردا دیہو نہ مول و سار و
قادر ہوتاں دیہو اسانوں اللہ رحم کماے
ہے ایہہ رات مبارک برکت والی نازل ہوئی
ہے کوئی سادے یا اسال پر رحم کماون والا
چھوڑ گئے اسیں کر تجبیہں یردم سفر چلیندے
چھوڑ گئے اسیں اینٹھے کچھوں متھہ تسادے آیاں
میں اوہ وندہ تسان نے اپنی کمیاں جلیں لائے
حالت غربت دیکھ اسادی اللہ ترس کماے
خوش ہو جاون آنکھن اللہ دیوے بہت تسالوں
سوندیاں تیک اڈیکن آخر ہو محروم سدناون
رحمت قبل محروم تسالوں رکھے اللہ یاری
یعنی کہن جو پہنچن دونوں لعینیاں یک بنایا
یا کوئی بندہ میت کارن استغفار کماوے
ہوا جہر انساں دے میت تائیں بیشک پہنچے پاون
جیوں خیرات یا کوئی صدقہ جلدی کرے جاندا
سب چیزاں دا اجر الہی میت نوں پہنچت
نفع بے ادھک پہنچے اوںہاں فرمودہ سرورد
وانگ پہاڑاں اک بندینوں حشر نکویاں وون
بت نیرے ایہہ کارن استغفار کمائی

لغنی جہیز ہے

ابن عمر رضی اللہ عنہما بیان فرماتے ہیں کہ جو کوئی حج کرے اور اس کے ساتھ حج کامل و ادرجہ سے مال پیونوں پہنچا دے
 بھی پڑھے قرآن جو میت کا رن ہر ملے اس تائیں
 شعبی کنوں روایت آتی عادت الفارال دی
 اور مٹے جا کے میت کا رن پڑھیں قرآن تمام
 علیہ السلام روایت ابویر بیول لیا وے
 انھوں نے خلائس تکاثر پڑھ کر آکھے بھائی
 اس واسطے ثواب دتا میں قیرال وائل تائیں
 مومرے پھر اسے کارن کن شفاعت سے
 سورۃ یسین پڑھو جب قبرستان جاؤ
 وہاں حیار عدم کت ہے کہ زام غزالی
 فاتحہ سے ترقی قرآن پڑھو قبرستان جاؤ
 ایہہ پہنچے ٹھیک انھوں نے تائیں اس وقت تک لوگوں
 ان قول یہ تھا کہ انھوں نے انھوں نے
 وہاں حدیث مبارک حضرت پاک نبی فرمادے
 ہر شخص تھیں ایہہ القتل و شرف ایہہ ہر نہ کالی
 ہمیشہ قبیلے اک اک جگہ وہاں سے آون
 ہاں ہر نہ تاوانہ رہا انھوں نے یہی نام ساری
 روت کی جگہ اسے ہر نہ ہر نہ سب بندہ
 نیک ہو یا کبریاں بندے ہر نہ ہر نہ ہر نہ
 انھوں نے خلق میں بولیاں لوں ہر نہ ہر نہ

دو رخ تھیں آزادی اسنوں اللہ پاک لکھندا
 اینوں پہنچے ہر نہ ہر نہ ہر نہ ہر نہ
 بھی قبرستان اندر پڑھنا جائز شک و راہیں
 قبرستان ہر نہ ہے ایہہ میت ہر نہ ہر نہ
 مردیاں لوں ایہہ پہنچے کہندا پاک رسول گرامی
 حضرت کیا جو کوئی جاوے قبرستانیں جگہ
 جو کچھ میں اس وسیلے اندر پڑھنی کلام الہی
 جو دفنائے ہوئے ایہہ مومن مرد و نسائیں
 اللہ تعالیٰ بخشا وں اسنوں کہیا نبی سہا سے
 میت داد کہ ہوا ہر نہ آپ نکو بیان پاؤ
 حضرت احمد بن حنبل تھیں کہے روایت عالی
 پڑھ کرے سب ثواب انھوں نے امویانوں پہنچاؤ
 مال قرآن حدیث اجماع سے یہہ کل ثابت ہوئی
 کولوں کہے بنائے اینوں مگر انھوں نے لائے
 رحمت ربی اوکھے ویلے قبر اندر کہ اوے
 نہ فرزندہ مال پیہ واریت نہ کوں تھیں تے بھائی
 ہر نہ ہر نہ ہر نہ ہر نہ ہر نہ ہر نہ
 نہیں تاہی کیا میں رحمت اللہ تیری یاری
 کچھ نام رہا اک باقی چنگا سی یا مندا
 جسے لڑا کہ تائیں آکھن گوہر گیا ہر نہ
 مجھ پر ہاں لوں کوئی بندہ ہر نہ نہیں کچھندا

حکایت

حضرت کیسی سیبہ کہتے ہاں کہہ لائیں

آپس دیو پہ کھیناں تبیل نہوں ہاں ہاں

حضرت یحییٰ عیسیٰ تائیں نال تبستم کہندا
جوہیں عذاب خدا دے کوہوں تینوں خوف نکالی
شکل تیری غمناک ہمیشہ جبر حبرا یوں ہوتی
اوسے ویسے وحی خدا نے کہتا نال شتابی
یعنی جو کوئی بندیاں تائیں ہس کے منہ دکھائے
یعنی آکھن دوہاں تائیں وحی خدا داریا

نال خوشی دے چہرہ تیرا ہر دم اپنیوں رہندا
حضرت عیسیٰ کہیا اسنوں سن لے کیجی بھائی
جوہیں خدا دی رحمت اپہ تینوں تہس نہ کوئی
کھلے متھے والا بندہ ہے مقبول جنابی
خلق طبیعت والا بندہ بہت خداؤں بھائے
بک دوہے دی خست سکھواللہ نے فرمایا

مناجات

رحمت داد میرا آ لہی ہر دم و گدا تیرا
وقت نزع آسانی بخشیں تلخی کنوں بچائیں
بھی کریں کشادہ قبر میری نوں تہی کچہ پاواں

جے بک قطرہ بخشیں تینوں کم ہو جاوے میرا
وچہ قبر دے میرے تائیں آپ جواب سکھائیں
نال محابے پیغمبر دے وگدا جنت جاواں

بیان جائے قرار روح بنی آدم

روح بنی آدم بعد وقائوں وچہ عدان دے بندے
جیونکر حضرت موسیٰ تائیں ڈھنڈی بنی سہلے
وچہ آمنی فر دوس مبارک روح شہیداں جانک
انس کے جو چٹیاں مرغیاں وچہ نہانے باون
سبز قبیلک شہر حنیت پر ابن عباس بناوے
بعض مدنیال اندر لکھیا روح شہید جمیلاں
کعب جو بیٹا مالک دا اوہ کہندا بنی بناوے
جنت دیاں درختاں اوپر ایہ لکھ لکھے جاوے
تے مسلماناں دے رستے کھینچے جو نابالغ مرے
ابو ہریرہ کمرے روایت پاک بنی مسرہا

یعنی آکھن قبراں اندر پ دا ذکر کما ندے
اپنی قبر مبارک اندر کھلا نماز گزارے
سبز کپیر و بن کے اوتھے سیر کرن من بھانے
وچہ قندیل نال عرش دے اوتھکاتے بن و بن
روح شہید راہ بندے اوتھے رزق انعام دے
وہاں بن بہشتیں راتیں روح آون وچہ قندیل
مسلماناں دے روح پرندے اللہ پاک بناوے
تاں جو روز قیامت اپنے بدن دیول آون
چڑیاں بن کے وچہ بہشتاں سیر دختیں کرے
رب جنت دیو چہ کستوری دا بک پہاڑ بنایا

ست

یہ حضرت عیسیٰ نوں مکمل ہونا
جو توں خلعت سکھ حضرت یحییٰ
عیسیٰ دی تے بیانوں مکمل ہونا
توں خلعت سکھ حضرت یحییٰ غنیہ
السموی - ۱۲

لے جس طرح آیا ہے وہی تفسیر
دے عالم سعد علی دے روایت

ہے عبد اللہ عقیل روت
شہیدوں دے مثل بنوواں
بر دی شکل بن کے سیر کرت

ہیں وچہ بہشتاں دے
سبز کپیر ہند سب پاں آون

کھلے بن چہرہ ان تہا
بن وچہ قندیل دے جو شہید
بن مال عرش مجید دے

دلپذیر

جس طرح فرمایا اللہ تبارک و تعالیٰ نے وجہ کلام نبی صلی اللہ علیہ وسلم ان لنا فقیل فی الدکر الا نسل من اسائر یعنی تحقیق منافق جو تھے تھے دے دے ہن دوزخ تھیں ۱۲۰

یعنی حاضر کیتے جانے ہیں اوپر دوزخ دے صبح نے شام تک یعنی پیغمبر جناب باری تعالیٰ میں دعا فرمائیں گے یا اللہ اولاد کفار کے بے قصور ہے اس کو میری امت کے خادموں میں کر دے سو اللہ تعالیٰ خادم کر دے گا ۲۰ مولوی محمد دلپذیر

مومن لڑکیوں کے روح سارے بندے کے چھوٹے بچے کی جیسے سعید مسیوب بیٹا پاک نبی فرماندے ہو مومن قرضائی ہوئے وہی قرض مر جاوے بد تک قرض نہ اترے اسد جنت دخل نہ پاسی کہے برا ہو جاوے قیدی ہو قرضائی مردے جس نے حق بیگانہ ہوئے قید اوہی ہو جاوے بعضے اکھن قبرال اندر ایہ سب قیدی ہونے کا فرال اتے منافق دے روح ستویں دہرتی تے دوویں اوہ دوزخ آگے حاضر کیتے جاوے

ابراہیم تے مائی سائرہ پالن اوہاں تائیں مومنال دے روح بندہ اندر سیر کرن من کھائے اس دار روح ہوئی اندر اللہ قید کر اے اینویں جو کوئی بندہ غامی بن تو بہ مر جاوے پنی تنہائی داشت کوہ پیش خدادے کر دے بد تک حق نہ اترے اس محفل جنت دخل نہ پاسی بعضے کہن بہشتوں یا مر ہو محبوس کھلونے وچے بن رہن اوہ قیدی بے کھلنے تے پتھر جلد اوکھن اس وجہ روون تے پختہ روون

الَّذِينَ عَصَوْا عَنْكَ قُلُوبًا وَعَيْنًا

جو اولاد انہاں دے وچوں چھوٹے مر جاوے روز قیامت خادم ہوں کارن اہل ایمانناں شیخ جمال الدین سیوطی رحمت ہوں قدائی ہو مومن علیینے جاوے کافر وچہ سمجھینے تے وچہ حدیث برابر بن غائب پاک نبی فرماندے یارب جس دن دنیا اتوں مرے پذیر نما ناں

چار چوہر بہشتاں دے اوہ پھر کہتے ننگی وچہ بہشتاں وڑ سن کر سن اللہ داسکرانہ وچہ مکان ارواحاں دے اس مخمور قیام مکانی سمجھ ارواح انہاں دو جائیں بندے نال یقینے روح سارے پھر بدناں اندر داخل کیتے جانے فضل کریم تھیں روح اسے نوں دیوں نیک کمال

بیان عقیدہ سوم روز قیامت

پہلی گھائی وقت نزاعی دوجی وچہ قبر دے ابھر وڈ اسحت دلاڑا ہر تھیں کہیا پاک تعالیٰ یوم عسیر تے یوم الحسرت جس نوں رب بنا یا یوم الحساب یوم انفصل بھی یوم عظیم ایہائی یوم الجمع تے یوم الآخر یوم تناد حسودوں

تریکھی گھائی روز قیامت مرسل جس تھیں دے اس گھائی تھیں جو بچ نکلیا وڈے لایساں والا یوم یفزع المرء یوم عظیم وچہ لغابن آیا یوم وعید تلاق تے مجموع عاقہ عاقہ بھائی محشر حشر شرج قیامت مشہودوں مشہودوں

ہم نے تحقیق قیامت کے والی

سے نہیں کوئی شک وہی اسے آ

تحقیق اللہ تعالیٰ کا دیکھو

کو کانوں جو دہرے ہیں

جیسا کہ فرمایا اہل علم

قرآن مجید سے انہی پر روز بعد

وزراہ فرمایا یعنی تحقیق وہ لوگ

یعنی کافر دیکھو ہیں برقیات

نوں دور اسے میں دیکھو

ہاں نیز سے اسے من اس

قال قال رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم

انما الیوم عہد مثل یوم النہر

یعنی روایت ہے اس میں

فرمایا حضرت مسلم نے اذکار کیا

ہاں میں اتنے قیامت کا اندازہ

دو انگلیاں دے لے اشارہ

کیا ابوداؤد نے مال و حلی

انگلی دے تو سب بے ہوش ہو گیا

نکیر ہے کہ اور ناامید اور

پر دوسرے سے ترمذی باب

الشروط الساعۃ

دلپذیر

مجدد

خافظہ رافعہ رادفہ آرفہ داخل وچہ ناماں

ایہہ سب وچہ کلام اللہ سے نام قیامت والے

برکت پاک نبی دی سوک ہو سی اللہ سبحا ویں

وَأَنَّ السَّاعَةَ آتِيَةٌ لَا رَيْبَ فِيهَا وَأَنَّ اللَّهَ يَبْعَثُ مَرَدًّا فِي الْقُبُورِ

قبراں والے رب اٹھاوے خبر قرآنوں ہوئی

رب کہے میں نیز سے آندی لیاں خبر لٹا دی

مذہ قیامت نے میں دونوں دل دنیا تے آئے

ایسویں روز حشر دے نیز سے میں ہو یا ہاں بھائی

قرآن پر عبوس تے حق بھی یوم الدین نظامہ

صانعہ واقعہ غاشیہ قارعہ راجعہ آیا نالے

ایسا وہ دہرا جس سے ایسے نام ڈرالوین

وَأَنَّ السَّاعَةَ آتِيَةٌ لَا رَيْبَ فِيهَا وَأَنَّ اللَّهَ يَبْعَثُ مَرَدًّا فِي الْقُبُورِ

ٹھیک قیامت آون والی اس وچہ شک کوئی

کافر کمرن خیال قیامت ہو سی کدی دوا دی

حضرت انس روایت کہتی پاک نبی فرمائے

جیونہ دوونہ اگر تار اندر فرما نہ ہووے کافی

بیان آثار قیامت

کہن یوم الناس انہاں نوں آخر والے تر دے

ایہہ عربی الفاظ انہاں نوں سمجھ دے وچہ ہا تیں

اوہ نشان قیامت والے صغریٰ اسے جاوے

جس پھو کوں ہو جاسی جگ تھیں ہر اک چیز ازاتیں

اس ویلے پھر بندے ڈنگر ہر کوئی زندہ تھیںوے

اس تھیں غلود بتاؤں پھیر کسے نہ مرنا

نشان قیامت دو قسمان نے پھوٹے پک وٹے

پھوٹیاں تائیں صغریٰ اس دن کبریٰ وڈیاں تائیں

تیک ظہور محمد مہدی جیہڑے باہر آون

پھر اس تھیں پچھے کبریٰ سارے پہلے نفخ تائیں

پھر جس ویلے دو جہا نفخ وچہ قرنا پھوکیوے

کہن قیامت جتنی مدت ہر شے لیکھا بھرنے

بیان علامت صغریٰ

پھر لہ نہاں دار حلت کر کے دنیا تھیں لد جاتا

اس تھیں پچھے ہو جو آیاں تنہاں شمار نہ کافی

تکھے کہدن بیٹھے ساں اسیں پاس رسول حقیقی

خوب لباس سفید نے ہاں صورت دامتوالا

نیکل پوشاک تمامی اسدی ڈا ہڈی سو مہنی آہی

سب تھیں پہلاں جان علامت پاک نبی دا آنا

بجا رہاں ایہہ علامتاں دونوں نہ تھیں پھوٹیاں

دو جہاں رسول اللہ صغریٰ خطیب نورانی

آیا اک چٹک اتوں مردن زیبا لٹش والا

عمر جوان تے سو مہنا چہرہ والاں اوپر سیاہی

لے گا کہ اللہ تعالیٰ ان کی
عند ساعت و منزل الخیش
و علم مافی سماوات و ما تحت الارض
ما ذا المسب غذا و ما تدبر نفس
بای ارض موت و ما تدبر خیر
یعنی فرما کہ اللہ تعالیٰ نے تحقیق ہی
میں سے علم قیامت والے کو
سب بارش سے جانتا ہے جو کچھ پھر
پیش عمل و عبادت میں
جو کوئی نفس جو کچھ کرے
میں سے نہیں جانتا بلکہ کوئی نفس
جو کچھ کرے زمین و چہرے میں تحقیق
اللہ تعالیٰ نے دانا خبر رکھنے والا
ہے ۔ اے نبی صلی اللہ علیہ وسلم
شریف ص ۳۱۰ سے تا ۳۱۲
ترجمہ و تفسیر ہے ۔

مولوی دلپذیر

دعوت نشان سفر و اس نے مول سے کافی
نہ اود و اوقت کار اسدا انہ پر دیسی جلاپے
یعنی ہمت پناں تے رکھے گوڑے موٹے مارے
حضرت دسیا کلمہ اسنوں جو توحید خدا دی
پھیر نماز سنائی اس نون مال زکوٰۃ سنائی
حسنوں طاقت حج کرن دی اود جاج گزارے
سن کے کہے صدقت یعنی سب کچھ سچ الایا
آپے کرے سوال تے آپے کہ تصدیق منبدا
پھر کہندا ایمان سکھو حضرت نون دو بارہ
ملک کتب انبیاء قیامت اس وچہ تک کوئی
پھر کہندا احسان سکھو ویا حضرت میں تائیں
گویا کہ نون دیکھیں سامنے پاک خداوند سائیں
پھر کچھ پیوس جو روز قیامت کہوں خداوند آنے
بھی بارش علم تے حال ملدا یا بھلے کی کرنا
ایہہ پنج چیزاں دس اللہ دے اس بن کوئی نہ جانے
کچھ پیوس پھیر نشان قیامت دس لے سرور عالی
یعنی اپنیاں ماواں تائیں گولیاں لوک کچھ پچھان
تے اونی لوک کہنے جیہڑے کرن اود ڈیا یاں
رخصت ہو کے حضرت کو یوں جال اود مرد سدا یا
حضرت کہیا ایہہ آٹا جبرائیل امین حذراتی
ابو ہریرہ کرے روایت کہیا بنی خدا آئی
حاکم مال غنیمت اپنی دولت کر کے بھرسن
وعدی جان کے کھاسن بندے خیرانت والی

اس دی طرفوں ویکو اسانوں بہت حیرانی آئی
التحیات طرح ہو بیٹھا پیش بنی دے آپے
یا حضرت اسلام سکھا و منہ قلیں عرض گزارے
باہر خدا معبود نہ کوئی سچ محمد ہادی
ماہ رمضان مہینے اندر روزے رکھیں بھائی
ایہہ اسلام سکھایا اس نون پاک رسول بہا لے
پچھوں تے تصدیق کرن تھیں اسان تعجب آیا
جس نون اگے معلم ہووے نہیں سوال کر سیدا
پاک بنی فرمایا اول من خدا نون یا را
برا عبد تقدیر خدا بھلیں آکھے سچ کہیو فی
حضرت کہیا عبادت ربہ ہی اس ترتیب کمائیں
جیکر توں نہ دیکھیں اسنوں اود دیکھتے تہ تائیں
حضرت کہیا اللہ یا نبیوں ایہہ گل کوئی نہ جانے
نالے کوئی نہ جانے ایہہ گل کس جاگہ و نچ مرساں
پیر پھیر ولی سیانے اس بھلیں سب ایانے
حضرت کہیا گولیاں حسن سراپنے دے والی
ادب کر سن مول انہا مذاحق حقوق نہ جان
وچہ عمارتاں خرچ کر لیں دولتاں لٹ پرا یاں
حضرت پچھیا جانوں اسنوں تائیں اسان الایا
دین تسانوں دس کارن آیا سی ایہہ بھائی
انہاں کماں دے مال قیامت جانوں بیڑے آئی
یعنی خانہ باندیوچہ اس نون کچھ تقسیم نہ کر سن
دین زکوٰۃ پچھان چٹی آون جہدوں سوانی

پھر جس سلم طمع سے کارن خاطر دنیا داری
ماں پیو دسے ہو جاسن بیٹے بے فرمان نکالے
وچہ مسیتاں اچی لون دھندے پاؤں گھر سے
لوک کینے ظالم پوسن وڈے دساہ انہاندے
گان بجان تے پچن اندر روک نہ رہی کافی
اگلی امت تائیں پچھلی امت بُرا الاوے
بہت مچھو چال زمین دے اندر ڈالے ڈالے آون
شکلاں مچھیں بد شکل جو جاون اتوں پتھر بہ سن
جیونکہ بار ترٹیاں اسے منکے نکھڑ جاون
پچھیا کسے نبی مچھیں ایہ کہ کدوں ظہور اپا سن
بجی نکالن ساز جوں وچہ دنیا بہت بجاون والے
علم نہ رہی دنیا اندر مچھو سی بہت تباہی
مسئلے حق پچھیا وں عالم جھوٹو فان الاون
خالی مسجدیں کھاون دے ممکن نکال کوئی نہ بھیسے
زناں نال دی دھڑ داری کر کے سنگ مارے لرسن
کے شکایت جھگڑے جھیرے ہو سن وچہ مسیتاں
لج اچکے تو بہری بنسن جھگڑے کل مکاون
غندیاں اتے شرا بیاں کولوں لوک تمانی ڈرسن
ناچ تماٹھے کنجریاں نوں بُرا نہ کوئی جانے
عام رواج انہاندرا ہو سی ہر کوئی پیا و جاون
جس سے پاس امانت رکھن ہنسنم کر لیسے
وڈیاں دا کوئی ادب نہ کر سی جم نہ چھو بیاں اتے
حضرت لہیا اس امت دیاں شکلاں و گھٹیاں

مرد مکھو سب زناں دی کر سن تالبداری
نہجے باون ماں و پیو نالوں دوست باہر پیلے
بُریاں قومال وچوں پوسن جو سردار شہر دے
بدنواڈاں نقیاں ڈر کے ہو سن عزت لوگ بچانے
پیون لوک شرا بیاں ظاہر شرم نہ کر سن کافی
رتی لال اندھیری ڈالڈی دنیا اندر آوے
لجھنی جگہ زمین دے ٹکڑے دھس دھس جاون
خوشیاں ناں نہ خویش گڈھیں قطع تمام کر سن
ایویں مناک ترٹن ایہہ سب اتو رتی آون
حضرت کہیا کنجریاں جڈا ہرا پنجن گاسن
بجی پیتے جاسن بہتے حرم بد نہ شراب پیالے
جیکر پڑھسن غم نہ کر سن کہیا بنی اپنی
کرن خوشامد دد لمتنداں عزت عظمت پاؤں
عالم ویرا ہو سی کوئی رسیاں کر سن سبھے
نال پیواں دے ویر کما سن یہ پیلے کر سن
اہل الف و نہ لہجسی کوئی ہو وں ہریاں نیتاں
کمیں نیچ رڈیلاں قومال مہر سے جاون
غندہ پنے دے نوٹوں ڈر کے ادب انہاند کر سن
چنگ رہاں تے ڈھولاک دو کر ڈھن لوک سیز
جناں کھناں سد کنجریاں نوں نیکے مال پچھلے
تے حسدی چیز کے ہتھ آوے مڑ کے کوئی نہ دیسی
بہت زناہ کر سن ایویں جیوں گلیا نہ کتے
زمین دھسینوے پتھر بہ سن نازن قہر خدائی

اے وچہ صبح دے عبداللہ
وچھیں صبح رات ہے جو
علم لوکاں دے سینیاں نقل محبوب
ہو تباہی لے پڑھا و گرج سن
اتے بابل ردار ہو جاسن بغیر
سوہن دے فتویٰ دین پ بھی
لمزہ ہو سن اتے ہوناں نوں بھی
مرہ ہو سن مکر سن ما احمد
وچہ نہ بد نہ بچہ تاجین روات
لڑے ہیں ہو اکھیاں نہن بچیا
ہیں یا رسول اللہ ایہ کس طرح
ہو سدا میں قرن ثلثین
ہی داندوں پڑھاواں گے
سادھی اواد پنی اولادوں
سکا نیگی ہی طرح قیامت
تائیں یہ رجا علم پچھیا ہی
حضرت سنم نہ فرمایا سن تینوں
رنا جانے ساں ہر پہلو تہ
بے بچاں ولی نبی نہ ہو دتے
لفزار نوں تہ نہ نہیں ڈھا
جو تو بیت تہ نبیل پڑھتے
ہیں مگر عمل نہیں کر دے ۱۲
مواد دلہنہ پچھیا ہو دی

لے دھچکے صحیح ہے روایت ہے
انس بیٹے مالک سے تھیں
جو فرمایا حضرت علی اللہ علیہ
وسلم نے قیامت دی نشانی
ابہر ہے۔ علم اٹھ جائے گا
زناہ کاری شراب خوردگی
مرد و بگی۔ عورتاں بہت
ہوں جو کہ مرد و بیہودیاں
دی نگہبانی کرے گا۔
مولو کے لپیڑ
بھیڑے

جھوٹے گواہیاں ہر کوئی دسی ہو سن چل نہ یادہ
سودا کرتے لکھنے والے ہو سن بہت اسلے
زمانہ اندر شرم نہ رہی منہ مخفی نہ تھی کوئی
مسلمان بیا جاں کھاؤں اس نون نفع مندے
پہتے لوگ تیراں تائیں شربت عرق سد لیں
السلام علیکم بدلے اسلے لفظ بتاؤں
کینے بغض تعصب و دھن ہر کوئی جھوٹے الاوے
وچہ انجاں و دھان ہرگز برکت رہے نہ کائی
قائم رہن نہ اوپر شریعت عالم مفتی قاضی
بڑھے تر پڑ کر پرائی نہ لیشم مرد ہندراؤں
مرداں نال دیر سے پاسوں مرد زناہ کماؤں
بھی زماں نال جماع کر لیں مرد و بھتیں بھائی
زماں مرد تمام می ہو سن چھوٹیاں عمر اں والے
برسن مینہ دھڑا دھڑا ایپر کھیت نہ جے کوئی
ذکر الہی کرے نہ کوئی ہوں قرآنوں عاری
مومن نون تکلیف دہیوں چھپا پھرے پیچا رہا
مال حرام دیاؤں اس نون حق حدل پچھا نہ
دین نبی وچہ یہ رعت شرکوں انھن نو یاں گلاں
لڑکے حاکم بننے نالے زماں دی سرداری
اتنا گھانا مرداں سند ادنیٰ وچہ ہو دسی
پہلی راتیں دسہن اینویں موئے دس جانی
عالم کرن ریائی مسئلے حق نہ کوئی الاوے
دناہ مسیتاں راہ بناؤں رہا خوف نہ کرن

سیج گواہی کو لوں سن جاوے خوف خدا دا
تولن ولے بھٹونگے مارن کچھ نہ پاؤں پیلے
رب سے نام فقیراں تائیں خبر نہ پاوے کوئی
وڑھی رشوت بھولے آؤں بدیہ نام دھڑپے
مال زکوٰۃ انہاں نون دس جھڑے ٹھل کر لیں
یا اوہ گالی منڈے دیوں سنت دلوں بھلاؤں
منگن بن دنیا اندر ہر کوئی کسب ناوے
شاہاں اندر عدل نہ رہی گھر گھر پوسے رانی
فتوے حرّٰن جیسے جہاں تھیں ہو وں راسی
دینی چھٹ کر سی کوئی موہیوں نیک سداؤں
اینویں عورتاں عورتاں کو لوں اپنی طلب و
گلیاں اتے بازاراں اندر پھیلے گی بریائی
اولاداں گھٹ جمن ہو سن بہت گیمے ملے
سیج تے جھوٹے نشان ناہیں بہت ہو کی بدخونی
سنت نبوی جان اینویں اگدی ہوں انگاری
نوتیر اندیاں پچیاں وانگوں دین پچیاؤں بار
وانگ شیطاناں نیک کم تھیں کچھوے نون
لٹ لٹ مال بیگانے لاؤں اوہ رنگ محلاں
مرد قلیل تے زماں بہتیاں ہر جا کرن خواہی
ویہہ ویہہ زماں دی نگہبانی بک بک مر لسی
جیونکر دوحی نہ بھی ہووے ایہہ بھی کشتافی
برامناؤں اسنوں جو کوئی عمل مدیت کلاوے
لماں دکھ نہ دیکھے کوئی اپن نہیتی مر سن

جیوں طاعون پیا آ ملکین قبر نزول خدائی
 امر انہوں ایسی کوئی گلہ سنت اٹھوے
 ستیاں وچوں کوئی ور لاکھ حسبنوں رب سچا
 پلک جھلک وچہ گھائل ہوون سوہنے بانڈ لائے
 ایسے طور نشان قیامت اکثر ظاہر آتے
 وچہ مسیتاں کلاں چھیرن گھنگل دنیا والے
 سچے دامل کوڈی پاؤن بھوئے دامل ہیرا
 تہو کھتیاں فتویاں تے لک بدعتا مفتیان علماء
 عالم نام سداون لعنے عمل نہ کرے رائی
 دینی علم نہ پڑھدا کوئی نہ کوئی مول پڑاندا
 علم قرآن حدیث جو املی لوکاں دلوں بھلا یا
 کنجریاں جہانیں ودھیاں جیوں حضرت فرمایا
 گاؤن اتے وچاؤن سندی سب نوں لگتانی
 واجے تے ناموئے گھر گھر بدعتی علم سیندے
 نکلے ہو نشان عذاباں پتھر تراں پیال
 بہت شتہ بی آدن لگ پتے قہر عذاب بالوں
 ایسے طور تمام نشانیاں ظاہر ہویاں بھائی
 یک نشان مہن رہ گیا باقی دیکھا کس دن آئے
 پر ایہہ بھی ہے موجود علامت ہے تاویل کھپے
 جنے کھنے نے متھے اوپر بودی آن رھائی
 مسلمان سداون مونہوں دا پٹریاں چٹ کرایاں
 ایہہ تاویل کافی اینہاں جو یہ فعل کماؤن
 بھی قوم نفسی دنیا اندر غلبہ کر کے آئے

لاکھ کروڑاں اپن پیتی خلقت مار مکاتی
 جس نوں اثر ہووے کچھ اس دا اوہ بیمار نہ جویے
 نہیں تاں جس گھر داخل ہووے تختہ پٹ اٹھاوے
 اس طاعون پلگ دو گائے کتنے شہر اچھاڑے
 جویں حلال نہ ڈھونڈے کوئی کھاؤن مال پرانے
 شرع لحاند نہ کر دے ہوت زمان مرد مکملے
 اس سے دیاں لوکاں کو لوں منگ پناہ پدیرا
 قاضی رشوت خوریاں کرے کی کی آکھ سداواں
 کر کر مسندے لوکاں دسن آپ کرن بریائی
 وانگ پذیر ناخواندہ ہر کوئی مولوی پناہ سدا
 مولویاں ان پڑھیاں جگوچہ آن فساد مچایا
 نام اشرف سداوے ہر کوئی کم کنجراں چایا
 کنجریاں تے کنجراں سندی لوڈ نہ رہ گئی کاتی
 جس گھر نہ ہو مونیہم ہووے نہیں تیس سیندے
 دور دوراں سنیاں کتے زمیاں دہس گیاں
 کانگرہ شہر تے ہو رہی پڑ ہو گئے غرق بھوچالوں
 جیوں فرمان رسول اللہ دافرق نہ رہ گیا کاتی
 قہر خدا ابدکارں دیاں شکلاں آن وٹاڑے
 ایس زمانے اندر دیکھو ظاہر پتی دیوے
 وانگ یہوداں بکو جہی سب نے تشکر بنائی
 بوزنیانیاں شکلاں کدھیاں ٹھہرے طوں در بال
 انشاء اللہ بدتر اس تھیں صورتاں وگرب دن
 کر کے جنگ قتال نہایت کتنے شاہ مپائے

نشانیاں وچہ اس زمانے اچک
 مے ظاہر ہیں جس طرح منی
 وچہ بیان کیتیاں جانیاں
 بین ۲۰ مے سنگا ہے کہ مونی
 ملکوال مے علاقے وچہ جو کہ
 مقبہ بھیرہ باراں کولوں
 فاسلے تے مشرق دی طرف
 اک بڑا پتھر آسمان تھیں ڈگا
 نے تے زمین وچہ دھس
 گیا پھر وہ پتھر کو شائد
 تھوڑے ولایت پہنچا یا گیا
 سی ۱۲ مے یہ بات مولانا
 مولوی سیہ محمود شاہ صاحب
 واعظ ساکن ڈھینڈیاں
 تھیں سنی گئی ہے جو کلکتہ مے
 قریب کچھ قطور زمین دا
 دھس گیا ہے ۱۲
 مولوی محمد دلپذیر

بھیروی

و اے سبحان اللہ کیا رتبہ پاک حبیب خدائی
تیر ہوں جن اکیسویں سورج لگن گرہن و ہانول
ماہ رمضان مہینے اندر ایہ سب واقعہ ہوئی
چالی برسوں عمر مہدی دی ہوئی اوس زمانے
سین بعین برابر پوری ایہہ گل و افنہ ہوئی
جدوں نصاریٰ شاہ رومیوں کرن شہید نکالت
نکل شتابی او کھنوں حضرت ملے طرف سد خون
کتنی مدت رہن ڈھونڈنیدے لوگ نہاندیتا ہیں
جھوٹا دعویٰ مہدی والا کتنے لوگ کر لہین
ہر ایدال اوت و خدا دالستیں پیرے ڈھونڈنا
اتنے خوش ہوں جیوں یوسف بیوپا کو اناں
پھر سارے زور و زور انہاندی بیعت او کھن کرین
جیوں جیوں سنن خبر انہاندی بوابدال گرامی
حضرت مہدی لوکاں لدھا غم گئے و لکیراں
ماقت غیبی آسماناں سٹھیں ایہہ آواز پکارتے
ہو ایہہ آکھے اسے تائیں سچے سنو کن و ہر کے
حضرت مول زبیا سن ایہہ کل بیعت ہوئے میری
بک خزانہ بہت پرانہ دولت نہاں ہر و تیا
تاج الکعبہ بولن اس لوں کعبے والے درتے
چنکے خلق انہاندے لوگوں جگ چوہوں پوین
اوسے یک منسو رہا در در دور ہر داندہروں
راہ و پے کافر گھیرن اسلوں آنھن دیر جاتیں
کئی ہزاراں قتل کر لسی غالب کوئی نہ ہو سی

تیرن سو برسوں جس آگہوں پیش کوئی شرمائی
ایہہ تاریخاں سرور عالم خود کہہ گئے اس لوں
جدوں امام محمد مہدی ظاہر ائمہ کھلو سہی
جس ویلے ایہہ واقعہ سارا ہوئی و پے چہلے
سارے عالم اکھیں ڈھنکے شبہ نہ رہ گیا کوئی
ہوئی تدول محمد مہدی و پے مدینہ پیا سارے
مت کہ تخت خلافت والا لوک میرے گل پاوت
جے اوہ ملے خلیفہ کرتے ڈھونڈن یہ بھائی
ایہہ طمع نفس دے مارے سارے جھوٹا آنھن
اوڑک رکن مقام صیبت ملے طواف کو پید ا
بہا مہدی نقلاں پیرے حسن اللہ و شکرانہ
شام عراق یمن دے نیارے آن خلیفہ پھرین
دوروں دوروں پاس انھاندے حاضر ہوں تمامی
اہل اسلامی فوجاں او کھن آون گت و میراں
رب دا ایہہ خلیفہ مہدی اس لوں منوں سارے
نالے کروا طاعت اسدی صدق پکیرا کر کے
پیر ایہہ زور و زور گانے کہیں بیانی خلافت تیری
بیت اللہ دے بوسے اگے دفن پے کیت ہویا
کہہ محمد مہدی اس لوں مسلماناں و پے ورتے
دوروں دوروں سن سن بندے کرن زیارت آون
فوجاں گٹک حیات کارن آنے اپنے شہروں
پر اوہ ہوڈیاں مہدی ناہن مارے کافر تاتیں
اوڑک و بچ کر گیا حضرت مہدی دی پابوسی

لے جس طرح آیات وچہ حدیث
ابو ہریرہ دی ہے یہہر شلت
لایوب اللہ ایہم لقتل شتم
الشہادۃ یعنی ہر میت کھای
ترجیحاً حلتہ لشکر امام مہدی داچہ
نہیں قبول ہوئی توبہ انہاندا
تے یوجا دیگا شہید ترجیحاً
نزدیک اللہ تالی ہے لے فتح
پادن گے ترجیحاً حصہ انہاندا
۱۲ - ۱۳ ایہہ حدیث ابو ہریرہ
دی ناں روایت مسلم ہے وچہ
مشکوۃ ۲۵۵ دے مری
ہے ۱۴ - ۱۵ ایہہ حدیث
صحیحین دی جابر بیٹے عبد اللہ
لے اس طرح ہے جوارک
زمانے وچہ یک خلیفہ ہو جاوے گا
جو ہے اورک مال مدہتہیں
لے گا ۱۶ - ۱۷

دلپذیر -

پراوہ یوسفیان حرامی آل نبی دا ویری
کر کے جمع تمامی لشکر گھروں کر لے دھاتی
آو چکار مدینے مکے اترن مہیڈ پہاڑاں
اس لشکر دے وچوں سارے دو بندے وچہ رہن
یک بندہ وچہ حضرت تائیں کہے مبارکبادی
دو جالو سفیان دے تائیں جو گل ورتی
جال ایہہ خبر نصاریٰ پاسن سب جمع ہو جان
انہی جھنڈے جوڑ کر ہن لشکر متحد کھڑا
اون کراں بندہ تمامی آون کارن جنگ اڑاتی
مہدی اچہراں مکے طرفوں لشکر ٹور لیا
بعد زیارت شام ولایت کرک دمشق تیاری
فوج محمد مہدی والی تن لوے ہو جاسے
اود دائم دوزخ رہن انہاندی تویہ ردالہوں
نال شہیداں احمد مدیدہ دیاں دے تہاں مساویا
لڑن نصاریاں نال برابر تیغ بید لڑک چلاون
کرسی پھیر محمد مہدی فوج اکٹھی ساری
آپس وچہ سو گنداں کر سن رل سارے اتفاقی
کر سن جنگ نہایت آخر بہت شہادت پاون
دو جے روز کر ن پھراونوں یکے عہد تمامی
کچھ قتل لیا وے ڈیرے مہدی اپنے سنگی
نساں پچا دن عہد پچا دن مارے باہجہ نہ ہٹنا
فجری اکٹھ کر لیں دھاتی طرف کفار پیسداں
ورلے وے رسن پکچے جو تہنواں دے راکھے

کر کے ظلم بنچا پوس اگے ہن نہ جیاسی ہیری
مہدی نوں جاققتل کراں گا دلوں صلاح بنائی
ترت اچانک وچہ زمین دے نگر وچن سید ماراں
جنگی مہدی خبر انہاندی جو کچھے وچہ کہہ سن
غرق ہو اود لشکر سارا ہوئی مدد خدا دی
لشکر تیرا سن اسبا باں نگر گیا وچہ دھرتی
نیرے دوروں جوڑے سارے لشکر کنگ چڑھا سن
بارہ ہزار جوان جو جنگی ہر جذبے سنگ آون
حضرت مہدی آپہ سارے حملہ کر سن ہوئی
پاک بنی دے روئے سندی آن زیارت پاسے
اوتھے جاسے تاں بھی اگوں لسن کھیر نصاری
ٹولہ کٹ نصاریاں کدلوں دے کر کے نس سارے
دو جالو شہادت پاسے اچر لے درگاہوں
نہیجا ٹولہ بڑا بہادر دیوے نہیں ملا دی
حکم خدا دے نال شتابی فتح انہاں تے پادن
کفاراں دے مارن کارن کرسی جنگ تیاری
خارجیاں دے مارن کارن کسر چھوڑن باقی
مہدی شاہ دی فوجوں بندے کچھ اندر رہیاون
اس دن بھی پھر بہت شہادت پاون گے اسلامی
راتیں بیٹھ کر ن منسوبیہ اود بہادر جنگی
یکے مرساں سب اتھائیں یکے انہاں نوں پھٹنا
اورک پاں شہادت اود بھی لسن نال شہیداں
اود بھی قسماں چاسن رل کے ہر کوئی راکھے

ارج ہن دن اخیر اسدا اکہ ساں خوب تسلّا
 بندہ متھیا کرکسین رل بل پو محفے رزہ لڑائی
 اگوں ساہواں کوئی نہ نکلا کنب و بچن سجدہ بازی
 لشن بچین کافر سارے مول نہ بھڑے کوئی
 غالب آون اپڑنہاں دے دل ی بھڑکدے ہین
 اوہ وچہ پہاڑاں جنگل جاناں اپنی بان لکاؤن
 مال غنیمت مال ہزاراں مومن لوئی پاسن
 حضرت مہدی اوہ سجدہ دولت لشکر دپہر ورتاے
 مسلماناں نوں اس دولت دی خوشی نہ ہوسی کاٹی
 اکھن ہائے اوہ جیونے رہندے ہوندا مال سٹھایا
 تنو وچوں اک رہیا کوئی باقی سب سدھائے
 فوت ہوئے سبگی ساڈے اساں بھی یکدن مرنا
 اس عشق بعد کر لسی مہدی بند و بست اسلامی
 بھی سامان لڑایاں والے جنگاں دے کارخانے
 ہر اک چیز آمادہ کر کے لشکر شاہ چڑھاوے
 بہسی آپ سرے دریا دے فوج اگیرے کرسی
 قوم بنوا صحافوں لسی جنگی ستر ہزاراں
 پہلے استنبول شہر نوں جا کر بھوکھو کر لاؤن
 جد آوازہ تکیراں دا شہر دوالے آوے
 کر قتلّام کفاراں تائیں شہروں باہر دلاؤن
 عدل اتے انصاف طریقہ پورے ملو کما سن
 پہلو پہلو بدوں مہدی دی محبت لوک کماؤن
 استنبول شہر جس ویلے قبضہ انہاں دے آوے

پڑھ لسم اللہ نکلیں فجر سے جہڑی کرسی اللہ
 گھیرن و سنج کفاراں تائیں کارن جنگ لڑائی
 شیر الہی گجن دن وچہ کھلے دنگا رن غازی
 مومن کپڑن جان نہ دیون ہووے مدد خدائی
 جولدھا سو قتل کرکسین کوئی قلیل چھوڑ لسن
 رن وچہ مول نہ لہجے کوئی ایسی ذلت پاؤن
 سجدہ اسبابے سونا چاندی اگے دھیر لگاسن
 اہل اسلاماں اوپر وندے جو کوئی ہتھ آوے
 سجدہ اریان شہیداں والا دل وچہ کرسن بھائی
 بھٹھ پیاہن باہجہ انہاں دے کس کم ایہہ ہتھ آیا
 کیڑی خوشی انہاں نوں جنہاں اتنے سانجھ لداے
 سچناں باہجہ پندیر فقیراں دولت نوں کی کرناں
 سب طریقہ جاری کرسی ہاک رسول گرامی
 فوجاں لشکر گھوڑے جوڑے سجدہ متھیا شہانے
 کفاراں دے مارن کارن روم ولایت جاوے
 سب اسباب ہولشکر والا بیریاں دیوچہ بھرسی
 بیریاں دیوچہ پاہر انہاں نوں بھیجے طرف کفاراں
 اللہ اکبر اللہ اکبر نیڑے و سنج الاون
 او سے وقت فنیل شہر دی لرزہ کھا پھٹ باوے
 ملک تمامی قابو کرسن اپنا حکم چلاؤن
 ظلم مٹاسن کفر و نجا سن دینی پیر جاسن
 اسدم تھیل تا اسدم تائیں چھہ ست سال و پاسن
 چھوٹھی خبر دجالوں کوئی اس تھیل بعد سناوے

لے لیتے ہذا خلیفۃ اللہ

المہدی فاسمحوالہ دایحوالہ

یہ خلیفۃ اللہ داحمدی ہے پسند

مسند واسطہ اسے اتے تاجدار

کر داسدی۔ ہونے ایہہ کر

تاج الملک داد پیر سن ابوداؤد

دیکھئے عن علی قال قال

رسول اللہ سلم تخرج رجل من دار

النہر یقال لہ الحارث حارث علی

مقدّمہ رجل یقال لہ المقصود

روایت ہے حضرت علی رضی اللہ عنہ

سے جو نکلا گا ہک آدمی مادرہ النہر یقال

جو نام ہک روایت دا ہے لے مہف

اسی آدمی دی حارث یعنی کاشتکار

دے لے ہووے گا اوہ اوپر مقصود

یک شخص دے جو نام اس دا مقصود

ہو ویکا زراعتہ تمکین دیسی آل

محمدی نوں جو یسکین دلی تریشنے

پیغمبر علیہ السلام نوں واجب ہووے گی

اسی ملک کرنی ہر مومن نوں ۱۲۰

ابوداؤد ۱۲۰

۱۔ ریت ہے ابو ہریرہ رضی اللہ عنہ
 صحیح حدیث ہے جو بزرگی قیمت
 میں ہے تاہیں مادی ایسی کثرت
 نہ ہوئی جو بیک لوگ و بیب زکوۃ
 نہ مان گئے مگر لینے و رکھنے کی
 لینے سب لوگ مال و ہر دین
 کوئی محتاج نہ ہو دیکھا ۱۲۔
 ۲۔ یہ پیغمبر نقاری و اکشفی یا
 حضرت رسول صلی اللہ علیہ وسلم
 ہے۔

مولوی محمد دہلوی
 بھیروی

اوہ دجال نکارا کافر جگ و چہ نظ ہر ہو یا
 حضرت مہدی دس بندیاں نون یا میں بھلا
 دو جا سوس جیسے میو سن پاک بنی و سر مایا
 رنگ او نہ اندیاں گھوڑیاں نہ ہو پاک رسول بھلا
 پکیاں خبریں لے کر آون اوہ جا سوس نہا
 حضرت مہدی دو ہیں متعلین دولت مال لائے
 ہر شے خام ہووے و چہ دنیا کی نہ رہی
 مینہ و ساون دیو چہ بدل ذرا دروغ نہ کہہ سی
 مال زکوۃ قبولین والا ہرگز کوئی نہ لے
 اس ویلے دجال مکاری ظاہر ہو سی بھلا

اسے شوروں ملک تشارے قتلہ اٹھ کھلو با
 کر کے کوچ انہاں تختیں پچھے فوجاں شام لیا
 سب تختیں افضل اس زمانے و چہ حدیثاں آ یا
 سن ولایت نام جا سوساں سرور عالم جانے
 لے دجال نہ نکلیا کوئی سبے جھوٹ جہا
 اہل اسلاماں رونق و دھڑے جگ و چہ عمل کما
 کھیت اگا وں دیو چہ و ہرقی گفت نہ کر سی بھلا
 دولت مالوں اللہ صاحب ہر مومن نوں بھری
 لینے والا کوئی نہ ہو سی دینے والے سب
 جس ویلے و چہ ایسی سوکھی و سے خلق خدا

بیان خروج دجال لعین

ہر پیغمبر خیر و جالوں امت نوں پہنچائی
 و چہ بخاری مسلم فاطمہ قیس والی دی جاتی
 نکل گھروں میں اوسے ویلے مسی طرف سداری
 حدود نمازوں فارغ ہوئے پاک رسول الہی
 چاہیے ہر بندے نوں اپنی جگہ نماز نہ چھوڑے
 پھیر کہیا جانو کیوں میں کیت جمع لتاں نوں
 تا حضرت کہیا قسم اللہ دی مطلب پور نہ کائی
 جو یک مرد آلا نزاری نام تمیم سدا وے
 ایسی گل دجاں مسیح دی مینوں اوس سنائی
 یعنی جو میں لتاں نوں اوس دا میں قسم سمجھ ندا
 کہیں و چہ جہاز کی دن پڑھیا سی اوہ بھلا

ہمیں و چہ ہر میرے مشرق بکھڑا ہو یا بھلا
 آکھے کہ دن سبیں میں جو بانگ نبی فرمائی
 مگر جناب رسول اللہ وے آن نماز گزارے
 منبر تے چڑھ بیٹھے حضرت مس کے بات الائی
 یعنی مول نہ نکلے کوئی نوک تمام می موڑے
 اکھن رب رسول پیمان بہتر علم جنہاں نوں
 ایہ اس گل کارن کیت جمع لتاں نوں بھلا
 ہاں میرے آ مسلم ہو یا گل عجیب سدا وے
 جو مال بیان میرے وے بھی اوہ ٹھیک موافق آئی
 اولوں وانگ برابر مینوں اوہ بھی گیا سندا
 لحم تہم مذی قوموں لیکے تر یہہ بے ہر ابی

لے غی انس قال قال رسول اللہ

ما من بنی الاوقہ غدر قورہ سودا

اور یا ترا سدا وان وکم لیس کو کتب

بن عینہ ک۔ و مشکوٰۃ

۴۴ روایت ہے من قبل فرمایا

رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم نے نہیں کوئی پیغمبر

مگر تحقیق نادر یا ہے کہ

الے قوم اپنی دن کاتے کاذب ہیں

خبر دہرہ بنی کا نام ہے دجال لے تحق

ب تدا نہیں کا نام ایسا ہوا

دوا کیا ہے لفظ کا نام دجال ہے

حرف الگ الگ۔ ۱۲

لے لے یہاں لفظان و پھر فرمایا حضرت

عیدہ نے انجیل عن کیرہ طری

شاہد قادیان فیہ ہوں وہی نذر

قال لا باء ملک ان تمہ جلی آفہ

وچرمن ہے بیان کیا گیا ہے ۱۳

لے عن ابی ہریرہ قال قال رسول اللہ

بنی امیہ من قبل المشرق مڑ رہا

نیز انہم ترف المائتہ و ہر

ہیں ان لے عن ابی ہریرہ

فر: سرفتہ اوینا سمع دجال

مشرق سے قدر کہنے نے

پچھ پہاڑ احمد پھر کیر دیں گے

فرشتہ منہ و سدا لہر شمس ہے آتہ

مار می موج سمند اگوں لہراں گھیرا پایا
اور ک بک ہا پوئے نیرے و نچ جہاز کھلویا
اس کشتی و چہ چڑھ کے آئے و چہ خبر سے بھائی
شاح آکھے و چہ اسل سے آیا اوہ شیطانی
کثرت واناں تھیں کچھ اس داگ کچھ نظری آئے
اگوں کہے جسا سہ یعنی یاں جاسوس پکائے
بک جہاں مشتاق تدا اس گنبد و چہ رہندا
مت شیطاں ہوئے ایہہ کوئی خوف اسانوں آیا
اچن چیت دھٹا بک بند و ڈاقد آدہ بھائی
نال نہ سچراں بدھا ہو یا ہر شے جکر می ہوئی
نال لوہے دے کر یا ہو یا گوڈیاں گئیاں تائیں
آکھے حال میرا ہو باسی معلوم سب تالوں
لوکاں کہیا اسیں تمامی آیاں ملک عرب دے
اگوں آن سمندر سب نوں گھمن ہیرے پائے
اور ک اس ہا پو تک سانوں کچھ سمندر اندا
دھٹا بک جہاز جس دے وال گھنے سیائے
پھر کہیں جو اس گنبد تک چلو ذرہ چلاں
تا پھر دوڑ تمامی اسیں آئے ترے تائیں
مچھا یاں ہیں اچھے اوہ دسو حالت او نہاں والی
یا در کھو جو حجب نہاں نوں پھل لگسی کافی
اساں کہیا کی خبر سنائیے ایہہ بتلاؤ
اساں کہیا جو پانی بہتا کہند اچھ سک جاوے
اساں کہیا کی حال پچھاویں آکھے پانی والا

و چہ سمندر او نہاں لوکاں جدوں جہاز چلا یا
اک مہینہ پورا او تھے ہرج انہاں دا ہو یا
سورج چڑھدے پہنچے او تھے کشتی ہو چلائی
پھر ملی انہاں نوں شکل جہاز یک مکار نہ نانی
گا پڑیاں والال والا جس نوں اہلب سدا جاوے
لوکاں پچھیا کوں ایہیں توں لے کم بخت نکائے
چلو اسیں شوالے توڑی پھیر انہاں نوں کہند
کہے تمیم جدوں اس سانوں نام جے دا پایا
چلے پھر شتابی اسیں جا پڑے اس جانی
اس جہاز مخلوق اسان تے ہو نہ دھٹا کوئی
دونوں ہتھ گلے و چہ بدھے جو نہر مشکاں بابیں
پچھیا اسل جو لے کم بختا کوں ایہیں دس سانوں
اول اپنی حالت مینوں تیں بتاؤ جسدے
ایہہ جہاز سواری کر کے و چہ سمندر آئے
لہراں و چہ مہینہ پورا رہیا جہاز دولا اندا
پھر چھوٹی کشتی دیو چہ بہہ کے ٹاپو دیو چہ آئے
پچھیا کوں ایہیں توں آکھے میں حسامہ آیاں
بک بندہ چاہ مند تدا اریند لے اس مخافتیں
بو یا اوہ بلسان شہر و چہ کھجیاں آہیاں عالی
اساں کہیں جو بجانڈیاں اولوں تیں اس بات لانی
طبرستان والے دریا دی کہند اخیر سداؤ
و چہ اس سے کچھ پانی ہے کہ استفہام پچھاؤ
پھر بحر و غم جو شام ولایت پچھے اس دا حال

پانی ہے کچھ اسے اندر کھیتاں لوک کر بند سے
پھر کچھ لگا بنی عرب تے کیا کچھ حال و لایا
پھر کچھ اچھو عرباں کیتی ہے اس ناں رطانی
پھر کہند اچھو انہاں دو مانی کیونکہ حالت بینی
عرباں تے اوہ غالب ہو با خلق مطیع بنائی
اساں کہیا جو آپوتاں اوہ کہند اچھو اسانوں
ہن میں اپنی خبرتساں نوں ساری کھول سنائی
جلدی حکم ہو دیکھا مینوں تاہیں نکل دوڑاں
مگراں چالیں راہیں اندر پہنچاں ہر ہر جائیں
انہاں دوہاں نوں میرے اتے رب حرم بنایا
جاں میں قصہ کہراں گاگوں اک فرشتہ آوے
ہر دستے پر بیٹھے ہو سن چو کیدار فرشتے
پھر حضرت نے عاصا اپنا منبر تے لکرایا
یعنی ایہو مدینہ جس وچہ دخل دیال نہ پاسی
ابو ہریرہ کہے روایت پآب بنی فرماوے
تا جو آمد پہاڑوں پہچھے جس ویلے اوہ آوے
حضرت کہیا پیش دجالوں کال رہے تن سالوں
دو جے سال نہ بارش ہو سی دو تر لایاں اتے
تیجے سال جو آجائے روڑا ساری دہر قیامے
مرمر جاون مال بیچارے خلقت عاجز آوے
ہو سی اسدے لشکر اندر ہر شے م ہزاراں
پچھیا کہے بنی تھیں تا پھر مومن کیونکہ جیون
جیون اوہ کچھ نہ کھاؤں ہیون پڑھتے سبھاں

اساں کہیا جو بھریا وگدا کھیت اسے تھیں لیندے
اساں کہیا جو نکل کے تھیں وچہ مدینے آیا
اساں کہیا جو آمو بھائی ایہہ تھی بات دہائی
دقی خبر اسان جو اس نے وڈی بہادر کیستی
کہن لگا جو تھیک مقرر ہے ایہہ بات و لائی
تالعداری اسدی ایہے چنگا کم انہاں نوں
نام میرا دجال جو کہ ساں سیر تمانی جائیں
سبھہ تین دا سیر کر لیاں کوئی گرتھہ نہ
نکھ اتے مدینہ میں تھیں رکھتی رب سجاں
یعنی کہ اتے مدینہ میں تھیں نہ مینوں آوے
ہتھہ نکلے تلوار تے مینوں شہروں دوہاں
اندر جان نہ دین مینوں اوہ سبھہ نیک فرشتے
ایہو مدینہ ایہو مدینہ تن واری فرمایا
کہ سن دو فرشتے اسنوں جس ویلے اوہ آویں
کہ کے قصہ مدینے دا دجال شرق تھیں آوے
شام ولے منہ کرن فرشتے اوہ تے ہی مر جائے
پہلے ساہوں ٹلٹ زلیندہ تھی خشک کمالاں
فصل نہ ہووے آن نہ بھے بنی سینے ممتے
تھکے لوک پھر کرانہ کے کائنات و
اس ویلے دجال نہ میں وچہ آن پکند چاٹے
من و لے اسدے سارے کہ سن موج پھارے
حضرت کہیا واک فرشتیاں صابرا کر تھیں
ایہویں مومن ذکر الہیوں رحمن کر تھیں

لے وعن ابی ہریرۃ عن النبی صلی

قال یخرج الہ جال علی الخیارین

ما بین اذیت ملعون با عار داہ

الہیوتی فی کتاب السوت والسنوہ

یعنی روایت ہے ابو ہریرہ رضی اللہ عنہ فرمایا پیغمبر

نے نکلے گا دہاں وہ کہہ دے دھتے

سفیہ دے اور کہہ عار دہ میان دو

کہا اسماں سے ستر زوتہ ہے

روایت کیا اسنوں بہت ہی ۱۷

مولوی دلپذیر

مبصری

رب تبارک اکا نا نا ہیں ایہہ کل ہر کوئی جانے
اکھ کھبی وجہ ظاہر اسدا دسا پیا مکا لا
تے لفتہ کنڈا متھے اسدے لکھیا ہو یا پورا
پڑھیا تے ان پڑھیا ہر کوئی پڑھ لیسے اتانیں
اکھیوں کا نا لچ پڑنا وغوہر کہے حسد رانی
اک کافر تے دربا کا پک نشان دہا لے
منہ تے چنل کافر ولی کا نیوں نہیا ہے
وال ہوون گنچھرا لے اسدے قدر از مکاری
شام عراق اند و نیج اپنا لقب مسیح کہاں
کر من بہت حمایت اسدی لوک یہود و نما می
آکھے میں معبود تبارک و جب شرک سکھ دے
دیوس مدد اکٹھے ہو کے ستر بنزار یہودی
کر بد ذات خدائی دعوے لوکاں نوں بد ہے
ہمکھڑو رگا وجہ نہیں دے پھر سی پتالی راتاں
ناں میرے ایمان لیاؤ منو حکم ہمارا
خوش ہو دے تے دیوے اونہاں دولت مال عطا تیں
ایویں جو کچھ کہے نہیں نوں کھیت سمجھے تہ آون
کھان مولشی اس ٹولے دے دیون و دھو سوائے
ہر اوہ مومن پکے بوسن کوئی ایمان نہ لیا دے
پھر اچڑی دہرتی لنگھے بکے آکھے کدھ خزانہ
ایہاں گڈاں بکھیاں لوکاں تائیں بہت تعجب آئے
تے پختے آکھن کہو مولا ہو رہیں کوئی دوجا
دیکھاں اسدیں کہاں پکھے کون ایمان لکھ آئے

عبداللہ فرما دے کہی پاک رسول ربانے
تے ہو جاو یگا دجاں نکار اکا نا ڈیلے والا
وانگ انگور دے اٹھیا ہو یا منہ اوپر بے نور
و کھو و کھ حروف تہ می لکھے اللہ سائیں
محضی مول نہ رہے کہے تے ایہہ اسدی بانی
دونوں ٹیک شہادتیں لکھیں قادر قدرت خدائے
پچھنا مول نہ پوے کسیتوں ہر کوئی بہت ہی ہے
تہ گچی ہو عدل مت ہو و س گدھے دی اسواری
رنگ بدن داسو ہو دس دھڑے فریب کما دے
بنے پیغمبر مدنی او متھے بولے جیسو کھڑا می
پھر اسفہان ولایت اندرو نیج فساد جگا دے
ہر نوں بندگی دے اپنی اوہ مکار خردوی
جس پنڈوں و نیج گدے اسدے سجدہ و نیکی لکھے
وانگ مداریاں کر دکھا دے اپریاں کئی باتاں
اک ٹولے نوں جا ر آکھے میں ہاں رب تمہارا
اوہ ٹولہ ایمان لیا دے رب جانے اس تائیں
نکم کہے اسماناں تائیں چیم چیم مینہ برسا وں
گناہ انگوری جو کچھ آکھے جلدی تر ت آگائے
پھر ہوری قوم کو لوں و نیج لنگھے انویں انہاں اللہ
مال مولشی سجدہ انہاں دے ہو جا وں ویرانہ
دہرتی سب خزانے محضی باہر تر ت لیا دے
کچھ مومن مین اسنوں کہ اس دی پو حیا
ایہاں گڈاں و چہ نامت ربی جو اوہ کر دکھا دے

عن عبد اللہ بن مسعود

ما سجدہ و اربعین

و ما سجدہ و اربعین

و ما سجدہ و اربعین

و ما سجدہ و اربعین

و ما سجدہ و اربعین

و ما سجدہ و اربعین

و ما سجدہ و اربعین

و ما سجدہ و اربعین

و ما سجدہ و اربعین

و ما سجدہ و اربعین

و ما سجدہ و اربعین

و ما سجدہ و اربعین

و ما سجدہ و اربعین

و ما سجدہ و اربعین

و ما سجدہ و اربعین

و ما سجدہ و اربعین

و ما سجدہ و اربعین

و ما سجدہ و اربعین

و ما سجدہ و اربعین

و ما سجدہ و اربعین

و ما سجدہ و اربعین

و ما سجدہ و اربعین

و ما سجدہ و اربعین

و ما سجدہ و اربعین

و ما سجدہ و اربعین

نے کبڑا مرد حقانی اسے راہوں بہت کھلو سی
 یک دوزخ یک جنت ہو سن اوس بناتے ہوئے
 باغ اپنے نول جنت کہسی لوکاں تائیں را نے
 رو جے پاسے اک کھلائے جس وچہ دکھ گھنیرا
 ستر اکھیا جنت اسدا ہو سی دوزخ نار سی
 جو کوئی اس دا کہیا نہ منے دوزخ وچہ سٹسی
 تاب اداں آپنیا نول جنت کرے خوا لے
 دیناں تنگی دیسی کال و بال پہنچا لے
 ایں نول اوہ بہت مینوے ہر کوئی رب پکائے
 بہت ایماناں والے اکثر کر سن اسدی یاری
 رکھاں تائیں اکھ جلدی میوے پھل نکالو
 کہیا اس داموڑن ناہیں جو ڈنگر چو پاسے
 پھر فریب بنا لے کانا لوکاں نول بتلا وے
 ساجیہ پڑے دیکھپ گئے تباہیہ پھیلیاں مہیا تی
 تباہیہ نول کبہ انما دی جلدی سانگ اتار و
 اے وقت شیطان تمامی شکلاں تر ت وٹا و
 پھرت گھرت ایماناں وٹے دیکھ لیتین لیا و
 ملک مین وچ پہنچے اینویں کر واکتیاں کاراں
 بیت اللہ واکرے ارادہ جا کر پہنچے سکے
 چو کیدار چو فیر کے دے ہو سن ملک رہ جانے
 پھر کر کے قصد مدینے جوائے اوہ سردار خیشاں
 شہر مدینے دے اس ویدست دروازے ہو سن
 کمران کسی کھلے پر رستے چو کیدار خدا تی

وچہ خوارق و جالے دی ایہہ ازمالش ہو سی
 باغ لگائے ہوئے تے انگیار تپائے ہوئے
 جو کوئی میری تابع ہو یا اس وچہ موبال مانے
 آکھے اس وچہ سٹاں جو کوئی ناہر ہو سی میرا
 دوزخ اس دا وچہ امل ہے جنت باغ بہاری
 پر اوہ دوزخ اس مومن نول جنت داکم دیسی
 اوہ جنت بیشک انہا نول دوزخ واکھو جانے
 تے اپنے لشکر دیو چہ موڈی ہر شے سستی لائے
 پھوڑن دین طمع دے پچھ احمق کراں ماسے
 انھیں دیو چہ بیشک ہونڈی کانے دی سرداری
 اوہ وقت نکالن میوے ربے حکم کمالوں
 اسدے اکھیاں موٹے ہو وں دیون دوتہ سولے
 وچہ خدائی میری دے جے لتاں لیتن نہ آوے
 زبے کر دکھلا وں جیکر تاملنوں گے مہیا تی
 سجدہ انہاں دربال شکلاں بن کے حاضر ہو ویا و
 اپنے اپنے ساکاں تائیں قبروں نکال بلا و
 دین ایمانوں خارج ہو وں اس دانگ ودا و
 پھر ٹرف عرب دے جے لیکے مخلوقات ہزاراں
 اگوں ملک ڈرا وں اسنوں اندرونچہ سکے
 نے در ویکھ انما شے ہیبت والے مانے
 اوہ تھے جی کوئی ورن نہ دیوے لکھیا وچہ حدشاں
 لے تلواراں سردار دے دود و ملک کھلو سن
 شہر ورن نول اسدے تائیں گلی نہ لیجے کاتی

فرشتے ۱۲

دلپذیر

تن دن کنہ سحت بھو چالوں زمین لینے والی
 جا بسن دجالے تائیں منہن اس دے گولے
 نکلے اک مدینیوں باہر سمیری جوانی والا
 اس تائیں میں ملنا چاہندا بھی کچھا باتاں
 کون کوئی بے ادب ایہہا پکڑو اس نوں یاد
 رب اسادے حاکم دی تا کب اسانوں مئی
 الفسہ دجالے اگے جا کر چھلی کھاؤں
 وچہ کچہری سامنے اسدے جس ویلے اوہ آئے
 وچہ درشاں حلیہ تیرا لکھیا ہے کم ذاتا
 ایہہ گل سنکے غصے ہو سی پو لے نال غضب
 نوکر چاکر کر سن اس نوں ڈا ہڈی مار کٹائی
 اوہ شیر خدا دا پھر بھی اس نوں اوہ بات الافے
 توں کافر دجال نکارا اس وچہ شک نہ کوئی
 دونا روہ چڑھے پھر اسنوں غضبوں کڈھے لالماں
 سامنے اسدے حیرن اس نوں سرائے کھواری
 تا بعد رو دیکھو بن میں اس نوں پھیر جواواں
 آکھن اگے صدق اسادے نال تسادے بیتے
 دونوں پاٹ اکٹھے کر کے کافر پھیرا لادے
 خیریں مہریں اسدے کھلوسی کلمہ پیسے بنی دا
 ہن کچھ شبہ نہ رہیا تیرو چہ ٹھیک تینوں آریا
 پھر سامنے اس دے آکھے مون ہرگز ذرہ نہ جھکے
 یعنی جو کچھ کرنا آہس اوہ مارا کر چکا
 لشکر نوں پھر آکھے کافر تیغاں پکڑ لیاؤ

کچھ مومن ڈر کے اوکھتوں نکل بھیجی فی الحسالی
 خوف بھو چالوں ڈر کے رسن مرداں دے گولے
 لشکر کشاں آپکھے کہہ دیا دجال مسکا
 مندا جان گل اس دی نوں اوہ ٹولے بد ذاتاں
 مکے آکھیا اول ایہہ گل پکچھ لوو سرکارو
 میرے سامنے آئے باقیوں قتل نہ کرنا کوئی
 آکھے پیش کر واس تائیں جلدی پکڑ لیاؤں
 سگوں سب نشان دجالے دیکھے تے فرمے
 توں اوہ دجال حرامی پتیاں نال پھپھاتا
 سچ ایہہ کوئی دشمن میرا مارو اس نوں جلدے
 پھر دجال کہے گا جلدی میری من خدائی
 کانا ہو کے رب سداویں شرم نہ تینوں آوے
 مسجد احوال تیریدی سانوں خبر حدیثوں ہوتی
 آکھے لے کلو تر اس نوں چیر کرو دو پھاٹاں
 دو ٹکڑے ہو جاوے تا پھر کہے دجال مکاری
 تا پھر سچا منوں مینوں قدرت عجب و کھاواں
 پر ایہہ قدرت دیکھاں گے تاں ہو غنیدہ و دھے
 جو باز نہ تا پھر اس نوں اللہ پاک جواوے
 آکھے ٹھیک پچھتا تینوں ہیں توں اوہا پیدا
 جیوں تدو مینوں مار جوا یا اینویں بنی فرمایا
 من ایہہ کافر مول کے نوں مار جوا نہ سکے
 دنیا متیں من اس کافر دا دانہ پانی مکا
 اجے نہ سدا ہو یا اسدی اچھی بھگت پکاؤ

نے تے جوہری جوانی والا دھڑک

توں بسوں سبب بھو چالوں

سے یس مرد بھری جوانی والا

نے وہ سبب الی اللہ

ایسے فیتوں ایہہ لکھیں

یہہ لکھیں اللہ اللہ

ل رہیں لکھیں کے قتل کر دیا

پھر آکھن کے لکھیں

ایہہ لکھیں کیتاں توں

جو سو اسدے قتل کر دیا

ہوں گے سوں پھر مہاں

وقت لے گا اسنوں دمن فواد

کر لیا ایہہ اوہ دجالے

لکھیں پھر اللہ علیہ السلام

سفر ۱۲

مولوی دلپذیر

بھیروی

لے دچیر مسیح دے دس بیٹے ہوئے
 دے تئیں وجہ حدیث طویل دے اس
 طرح ایسے اذیت جٹ اللہ مسیح
 ابن مریم منزل عنہ منارۃ السیف
 مشرق دمشق یمنع کینہ علی حجتہ
 الملکین یعنی اپن حیت بھیجے گا
 اللہ تعالیٰ مسیح بیٹے مریم دے لڑکا
 پس نائل ہووی پاس منارے
 پاس مشرقی شہر دمشق دے زرد
 رنگین جوڑا پہنیاں ہو یا کچے
 ہوتے دونوں ہتھ اوپر پراں
 دو درشتیاں دے جس وقت تیاں
 کر سن اپنا سر چودیکا پسینہ
 تے جس وقت اونچا کرن گے
 تان وگن اوس تئیں بوندل اند
 موتیاں دے - ۱۲

دلیذیر کھیلوی

پکڑا دیون تیغاں آکھے اسدی گردن مارو
 کس کس تیغاں مارن سلسے کچھ تکلیف نہ پاوے
 جد سلسے واہیں لالا تھکن وال نہ کٹیا جاسی
 اوہ دوزخ اسدا مومن کارن باغ بہشت ہو جاوے
 کول کھلوتا ویجھے کافر بہت ہووے شرمندہ
 اس مومن دے حق وچہ حضرت پاک بنی فرمایا
 پھر دجال ارادہ کر کے شام ولایت جاوے
 ہوکن اگے محمد مہدی وچہ دمشق شہر دے
 تاجو جامع مسجد اندر بانگ بانگ الاوے
 حضرت مہدی بھی وچہ مسجد طلب جماعت آوی
 اپن پیت منارہ شرقی سوہنی چمک دکھاوے
 جد کر کے غور تکن تاہو سی عیسے بنی ندائی
 زلفاں اسدیاں نرم نرم کر سن جیوں قطرے شبنم دے
 پر سفید منارے شرقی فلکوں اتہ بلاوے
 باعزت پڑسانگ رکھیں حضرت عیسے لہسی
 وقت نماز عصر دا حضرت کرو امامت ساڈی
 حضرت عیسے مہدی تائیں ہو رانی فرماوے
 امت بنی محمد دی نون ملیاں ایہہ براتاں
 حضرت عیسے مہدی تائیں پیش امام بناوے
 پھیر سلام کر لیں دونوں آپس دیوہہ گلاں
 چل کر یسے سامان تمامی کارن جنگ دجالے
 کیتا ج لتاڈے تائیں فوجاں دا سر کردا
 آپ تئیں خود میرے نالوں واقف کار چنگیرے

جلدی ذبح کرو اس تائیں اذن میرے پاروں
 حکم اللہ تھیں گردن اسدی تائیں دی بن جاوے
 اوڑک غصے ہو کے اپنے دوزخ وچہ وگا سی
 پنجہ خیلے وانگوں اللہ ساری اک بچھاوے
 اس تئیں کچھ اسے کوئوں کوئی نہ ہو سی زندہ
 سمجھ شہیداں نالوں اس دادریہ بہتر آیا
 پاس دمشق سنے سمجھ فوجاں ڈیرہ وچہ جاوے
 کارن جنگ دجال پلیدے فوج اکٹھی کرے
 وقت عصر دا ہووی ہر کوئی پڑھن نمازاں آوے
 اگے مخلوقات بے اوڑک وچہ مسیتی ہو سی
 کیا وکھیں جو اس ناں تئیں چن جھکدا آوے
 دو ملکاں دیاں کھنیاں اتے زرد پوشاکی لاتی
 جاں سر چاڑھے چھم چھم برسن موتی باغ ارم دے
 لے آو پڑسانگ اشتباہی لوکاں نول فرماوے
 کر تعظیم محمد مہدی نال ادب دے کہسی
 تئیں پیہر بھیجے عزت وڈی لتساڈی
 ایسا کم امامت والا تینوں اج سہاڑے
 رمل اکدجے دے کچھ پڑھدے پنج صلواتاں
 آپ پڑھے گا کچھ اسے مہدی شاہ پڑھوے
 حضرت مہدی کہسی چلو لشکر خانے پہلاں
 لشکر دی تنجوینہ ہو ساری ہوئی لتاں توالے
 حضرت کہسی اگوں رسنوں میں ایہہ کم نہ کردا
 ایہر قتل دجال مسیح دا ہو یا نہ میرے

میں اس تائیں قتل کر لیاں کھساں اسدی شاہی
تا حضرت مہدی سجدہ شکر دا بھار اپنے دربر ہی

میں بن کوئی نہ ماسے اسنوں اینویں حکم الہی
اینویں باتاں چیتاں دیو چہ رات گذشتہ کری

قتل کردن عیسیٰ علیہ السلام دجال العین را

فجری ویلے حضرت مہدی شکر سجدہ نکالے
ہتھ وچہ نیزہ وڈا ترکھا گھوڑے پر سواری
حضرت عیسیٰ جس کافر نوں تیرنگاہ چلاوے
دم نیلیں دا کافراں تائیں چھرا تنگدا ہو سی
بو عیسیٰ دے پہنچے او تھے جتھے نظر سرداوے
ڈاڈی سخت لڑائی ہوئی دوہاں دھڑلویہ بھائی
سنے دجال جو حضرت عیسیٰ آیا ہے اسمانوں
حضرت عیسیٰ ویکھے اسنوں ڈر کے نہٹا جاوے
شام ولایت ہے اک جاگہ باب اللہ سداوے
پیر بیکیر رسول خدا دالمگروں ماسے نیزہ
خون اسدا پھر حضرت عیسیٰ لوکاں نوں دکھلاوے
ایہو سی مکار جو لوکاں کر کے مچھا ندا
ایہو سی جو لوکاں تائیں ماسے اتے جو ادے
ایہو سی جو جیوٹ ندائی دعویٰ کردار مہندا
اہل ایمان کر لین حملے اپر قوم کھنڈاں
کئی نسن کئی چھپن جا کے خاراں دیو چہ وڈسن
جس غار یو چہ چھپنا چاہسن غار اگوں ملجاوے
چھپن دی کوئی تھاں نہ پاوے اوڑک چڑے جاوے
بک دن پاک بنی دے اگے یاراں سوال الا یا

ابن مریم بھی نکلے باہر کارن قتل دجالے
رمل حملہ کر سن ماسے اپر فوج کفار ی
وچہ کیلجے لگے اس نوں او تھے ہی مر جاوے
پھر کمرے اوہ کافر جس نوں اس دی گولی پوسی
مومناں تائیں راحت دیوے کافر نوں کھا جاوے
کافراں نوں تھر تھر پو گیا نسن کنڈ ولاتی
ڈر کے نسنے کوآ جیو نکر نسنے تیر کمانوں
مگرے مگر شتابی عیسیٰ گھوڑے نوں دوڑاوے
لد پہاڑ لہی وچ او تھے تلکے سانگ چلاوے
دنداں بھار سنے کافر نوں ہوئے سریزہ ریزہ
ایہو سی دجال حرامی جیہڑا رب سداوے
ایہو سی جو پوچھا اپنی لوکاں مقیل کرواندا
ایہو سی جو لوکاں کولوں اپنا حکم منا وے
ایہو سی جو شام ولایت مرسل بن بن بہندا
ہوئے نامں یہوداں سدا وڈھ وڈھ کرن تھاراں
ہکی جان بچاؤن کارن اپر درختاں چڑھسن
اینویں ہراک رکھ انہاں نوں دسکے قتل کراوے
پاوے فتح محمد مہدی دینی تھبندے لاوے
کت چہ دجال زمین تے رہی بنی بتایا

سے فدا کیل کافر بچد مسیح نفسہ
مت و نفسہ بیع حیث بیعہ نظر
سو میں کافر کے پاس عیسیٰ اترین
اس کو لکے وچہ پائیگی سو وہ
اور اس کا دم پہنچے گا جہاں تک
نظر پہنچے گی تحفہ لاجبہ تر حبتہ
نہ سہ قلنا رسول اللہ مابہ
فی اللہ من قال اربعون یوماً
مردم کثیر دیوم کنتہ و ہمارے
کایام آہ یعنی آکھیاں ساں ہمارا
کتا پھر مہیکا دجال اوہ پڑھ
دے دیا حضرت سلو نہ جہاں دن
ہوئی بکدن من و سبہ دی اتے بکد
مانند ہفتے دی باقی سداوے
مثل دن تباڈیاں دی آکھ
اساں یا رسول اللہ جدوں ہوئے
بکدن اسد اماند سال دی کھنڈ
کرک انوں نمازاں پڑھو گے تسبیح
نال دروازے دے مثل دن جہا

دی - ۱۷

دلپذیر

سے مال تقسیم مراد بیان دیتے

بے یاد ولت علم قرآن کریم

میں واسطے جو میں فرمایا اللہ

تعالیٰ نے ومن یوتی الحکمۃ

فقد اوتیٰ خیرا کثیرا یعنی

انہوں کو دیا علم پس ذاتی

اس اذ بہت ہووے آل

عمران ۱۲۰

مولوی دلپذیر

مجلد دوم

چالی روز و جمال رہے کائناتے شر اٹھائے !

دو جا روز مہینے ہیڈ اتریکا ہفتے جتنا

یعنی اچکل جید سے ہو سن باقی دے دن سلمے

پھر اصحاب غرض گزار ی پاک بنی حے تائیں

حضرت کہیا اٹکل اپہ پڑھیاں جان نمازاں

بن عربی فرمائے جیو نکمہ جہڑے روز لوکا کی

پھر علیے اتے محمد مہدی مل کے کرن تیا ہی

ہل ایماناں منطلو ماں نوں دیون مال سوائے

بہت تسلیاں انہاں تائیں حضرت مہدی دیسی

حکم کرے پھر حضرت علیے اہل ایماناں تائیں

ہو رہے تمام کفاراں تائیں کر کے قتل اڈاؤ

قتل کر دے ہر کافروں جزیہ مول نہ چاہی

کفر شرک دی بیخ جہانوں حضرت عیسیٰ کڈھے

سبہ مخلوق تو نگہ ہوئی مفلس رہے نہ کوئی

لوکاں دیو چپے صلح صفائی دشمنیاں اٹھ ج وں

سب اٹھوئیں ڈنگ نہ کرن نہ ہر ایدان دیوے

اک سٹ انگور رہ جاوے سارا بشر کھاوے

ہیواناں نوں شیر درندے کچھ نہ کہیں ڈر دے

جنگ بدال نہ کرے کوئی طوریاں قدر نہ مہی

پر ہووے زراعت کوہوں کھیت ہووے ہر جاتی

جہاں حضرت مہدی نہ ہر جہی کہیا نبی حضور

بر سال ستہ دجالوں اول اپنا حکم چلاوے

سیسی دی خوش وقتی اندر ناواں سال گذرے

پہلا دن اس سال برابر پاک بنی فرماوے

باقی روزاں دا اندازہ ہو سکے پورا اتنا

استدراج دجالوں و دھسن پہلے دن دھاڑے

حکم نمازاں طول و ناں دایا حضرت فرمائیں

سال مہینے ہفتے جتنیاں گن کے مال نیازاں

پڑھن نمازاں اٹکل اوپر اینویں پڑھن مہجانی

راج کر سن دنیا اندر دین اسلام الہی

ظلم اتے لطف جنہاں نوں سن دجال پہنچائے

آکھے فکر نہ کرے کوئی مولا فضل کرے سیسی

سبہ صلیب نصاریاں والی توڑ دکر وازا تیں

مسلم ہوون تانہ مارو نہیں ناں مارو سجاوے

ہو زبیاں خنثریاں وچوں کوئی نہ باقی رہے

ظلم نہ رہے عدل کما سی بے دیناں نوں ڈنڈے

دنیا دی کوئی پیادہ نہ رہے دوسرا ڈی ہوئی

اک دو جے نوں دوست سمجھن بخل نہ مول کماون

لوکاں کھنیں نہ کھاوے جاسی اتنے لگن میوے

اک انار جماعت وڈی کھاوے تے سب جاوے

بکریاں تے گھسیا راجا تیں مل کے پھر سن جڑے

بیزاں قدر نہ بادہ ہو سی ہر کوئی مل و مہیسی

کال و بال جہانوں جاسی سکھیں سب لوکا کی !

چالی برس اندی تد ہوئی عمر انہاں دی پورے

اکسویں سال دجال نکار اٹھن آن انھاوے

اُنو نہجہ برسوں دا ہو کے کوچ جہانوں کرے

پچھلا امر خلافت والا سوچ عیسے نوں جاوے
اس تختیں پچھ مہوے جگ وچہ عیسے دی باری
عمل قرآن حدیث کراوے نیک طریقہ دے

عیسے کرے جنازہ اس دا باعزت دفن
شرع مطابق کرسی اپنا حکم سیاست جلدی
پھیلے دین رسول اللہ دا ہر کوئی کفر و کفر

تخیر کردن وحی لعیسیٰ علیہ الصلوٰۃ والسلام بخروج یا جوج ماجوج

اک دن وحی خداوی طرفوں اپنی جیتی آوے
ڈکی پتی اک قوم زور آور کھیا رب تعالیٰ
ڈاڈے سخت لڑکے غالب اشکال و انگ بلایں
اک اک مرد انہانے وچوں ہاتھی چیر سٹیندا
اوہر طور پہاڑ شتہ بی قوم اپنی لے جائیں
تا پھر قوم یا جوج ماجوج قیدوں باہر آوے
حضرت نوح دابیشا آما یافت نام سدا ندا
پر بت ہفت اقلیموں باہر کھ دیا ہے سبھا را
کشتی چل نہ سکے اس وچہ ایسا گاہرا پانی
پر بت ولوں وچہ انہانے تہیسی بہت جدائی
اپے بہت حسابوں باہر اک ابھے اک لہندے
نکل پہاڑوں آدمیاں نوں مہینے قتل کر نیے
اک دن شاہ سکندر اوکھتوں جا کر لنگھیا سبھا تی
سن اے سلامت ایہہ جو راتک قوم نکاری
جو بندہ یا ڈنگر ساڈا مہمدا انہانے آوے
کر تجویز انہانے تائیں ڈک وچہ پہاڑاں
ڈکے باہر انہانے سالوں ہرگز چلن آوے
اوہے ویلے شاہ سکندر لوکاں نوں فرماوے

حضرت عیسے روح اللہ نوں ایہہ پیغام پہنچائے
ہن اوہ مال اجازت میری باہر آمدن والی
نال انہانے جنگ کرن دا زور کسے وچہ ناپیں
شیرینگ انہانے اگے دم نہ کوئی مرید ا
لیجائے پھر عیسے اوکھتے مومن لوکاں تائیں
کر بل کر بل کیریاں وانگوں انت نہ پایا جاوے
اسدی لہبہ ولاد تمامی لٹن کسب انہاں دا
سر دی سخت پون تھیں اسدا پانی ڈاڈا گاہرا
وڈے پھڑکھلے دو اس وچہ حکمت نال ربانی
دھن طرفوں نیرے بہتی وخت نہ کاتی
یا جوجی ماجوجی اگے انہیں پہاڑیں رستے
جو شے لیسے گھٹ نہ کر دے عیسے سبھے اجڑے
اس جا کہ دیالی لوکاں شاہ نوں آفریاد سناتی
جیون مول نہ دیوے سالوں کریں حنین بھاری
لٹن مارن کھاوے رسنوں دمر نہ ماریا جاوے
ڈر دے ماریاں اسال انہاں نقاب ملیاں کج لجاوے
تال بچسں جے اوہ راہ انہاندا بندہ کرایا جاوے
لوہا تانیا گال شتہ تی کندہ اسار و جاوے

فہیمنا ہوکہ کذا و
اللہ تم الی عیسے لی قد خذت
عباد الخلیفہ ایہہ حال چرک
حضرت عیسے تین بیت وحی کرکے
اللہ تم ایف عیسے دو نکالے ہیں
ایسے پتے جو نہیں طاقت ناں
انہانے لڑندی پس پناہ لینے کے
کے یسے بندے میری طرف کوہ طور
وحی چھوٹا ترے یا جوج ماجوج فرما
اے اور ہر ک بندہ نقیض نکل دے
وہ نہانے جد پہنچن گے اوہر
دریابرت نہانے تہی بونگ
سار پانی سراجی قندہ ہنیں کچھ
لوک انہانے اس تے آخن گے
اس عدا وچہ کوی پانی ہوندا سی پانی
دایان وچہ حق دے آیا ہے
نہ فرمایا اللہ تعالیٰ نے قالو باذکرین
نایا جوج دہ جوج معنوں فی
مارفہل جعل علینا وعلینہم مذ
قال ما علی فیذری منہ ما علیونی بقوۃ
جعل بیکم وعلینہم دما اتونی
زیر الحدیث اذ جعلہ ماراقل
توئی فرغہ غیر ختماتو ۱۱
لیظہرہ دستہ مولد نقبا ۱۲

۱۱ اگلیاں بزرگ خانہ و دیاں
یاں کن کن تھیں ابوراد کجی کی
بیان کیتی گئی ہے وچترن
— یعنی وہ انہاں کے دھبے
ان کے جو مشاہدہ تھے داکم
ان کے انہاں محققین
وچترن میں سے لیاں کن کن
ان کے دشمنوں کی ہے جس لیس
ان کے دور دور دیاں نہ نکلت
ان کے جیوں میں یوسف و یوسف
ان کے موجود ہیں وہ یہ بنانے
— واللہ اعلم۔ ۱۲

دلپذیر

فوجاں اتنے رعیت ساری بلدی شاہ لگائی
وچہ معاملہ سو تیویں پاسے دہ فرسنگ لمبائی
اس ویلے دے ڈکے ہوئے اس دیوار و چالے
فرقہ فرقی قد انہاں سے اک قد اور بھارے
انہاں سے قد لیٹے لمے جس ویلے اوہ سوئے
ہنت و دھنی اولاد انہاں دی ہرگز گنی نہ جان دی
اتنے بیٹے جینے انہاں دی عورت جہول دیارے
بیاں نال چٹن دن سارا کندہ سکندر والی
ت بنی اے دو انگشتں موری انہاں بنائی
حدول انہاں دا باہر آؤ نا اللہ مالک بھارے
رات پتی ہن چلیے سارے کل فجرے پھر آواں
ری ویلے ساریاں تائیں پھر اوہ آن لگے
نہ روچوں جیوں نکلن کیڑے اینویں باہر آون
ڈنگر بندہ مال زراعت چیز نہ چھوڑن کائی
اوہ تھے ہے اک چشمہ جس نوں طبری کہن بحیرہ
پانی اس دا ذرہ نہ چھوڑن چکڑ بھی پٹ جاون
آکھن اس وچہ اگلی وقتیں شاید پانی ہو یا
پھر سجدہ زمین تے پھیلن موذی ظلم کرن میر جانی
اپنے باہجوں دنیا اندر اسان نہ چھڈیا کوئی
پھر اوہ احمق اسمان ول تیر چلا دن لگن
ویکھ کہن مخلوق فلک دی قتل متسامی ہوتی
اوپر طور پہاڑ ہوویگا علیے رب دا پیارا
کھ دن پیوں کارن اوہ تھے چیز نہ لہجے کائی

انہاں پہاڑاں جتنی اچھی محکم کندہ چڑھائی
چوڑی گز پنجاہ تے اچھی دوسو گز بنائی
باشک نانگ پہاڑاں سے اوہ کھان خوراک مکالے
انہاں سے قد بالکل چھوٹے گھٹاں پیا پیلے
اک کن اپر کرے دو جہاں میٹھ و چھاک سوئے
دوسو پورا بیٹا جندی اک اک رن انہاں دی
وانگوں پھیل انگوڑاں دا انت حساب آئے
رات پوسے تا پھیر برابر کردا اللہ والی
محنت روز کریندے اجتک راہ نہ بنیا کائی
اک رئیس انہاں دا راتیں رہے الفاظ اللہ
انشاء اللہ نکلن کارن رستہ آن بناواں
برکت انشاء اللہ دی تھیں اوہ رستہ کھل جاوے
جو شے ملے انہاں سے تائیں پاتی پٹی جاوے
اینویں طبرستان ولایت آکر پہنچن بجائی
دس کوہ لماں کوہ چوڑا پانی رہے کثیرہ
پچھلیاں سفال انہاں دیاں سنگھن بالکل سہاواں
اینویں آپس دیوچہ رمل گلاں کر سن گویا
شام ولایت جا کے کہن چیز نہیں ہن کائی
چٹاڑا بنایا سارا دہرتی حنائی ہوتی
نال لہو دے ہو آلودہ تیرا نہانے ڈگن
دہرت فلک وچہ سادے باہجوں ہوڑ میرا کوئی
نالے اہل اسلام تمام کر سن تنگ گزارا
اک ہزار دیناروں کسی گائیں داسر بجائی

لوک تمامی اللہ اگے رو رو آہیں بھرسن
بڑا رحیم خداوند باری سنے انہادی زاری
اوہ پھوڑا سخت ہو ویگاڈا ادا اس تختیں سجھڑا
نو تختیں مسجد انہادیاں تر کن گندا کھینوں کھابے
کر کن دعایاں یارب سایاں ایہہ سردرد و نجائیں
جو کچھ کھا سکے کھا جاوے باقی سب اٹھاوے
اس تختیں پچھے پالی روزاں اللہ لینے پر ساوے
سبھہ زمین ہووے تر و تازہ کھیت جمن پاکیزہ
لوکاں دیو پر صلح صفائی حسد بغض مٹ جاوے
میر ہر جاگہ پھیلے جگ وچہ دین محمد والا
تیر کمان یا جو جی خلقت مدت بالوں بالے
چنگے عمل کماوے سائے مومن نیک ادائیں
ست پر ساں تختیں پچھے پھر کجہ جاتی بدل مانے
برس پنتالی حضرت عیسیٰ دنیا وچہ لنگھاوے
دنیا اندر عدل کماوے آخر لد سد معاوے
پھر میون خلیفہ عادل اس تختیں پچھے آوے
ابو ہریرہ کرے روایت پاک نبی فرمایا
مہدی وانگوں عادل ہووے زمین عدل تختیں بھری
اس تختیں پچھے کتنے حاکم دنیا اندر ہو سن
دینی علم نہ پڑھنسی کوئی جہل سبھو کھنڈہ جاسی

عیسیٰ کرے دنیا میں مومن آئیں آئیں کر سن
اپر قوم یا جو جہاں بھیجے اک بیماری
اہل اسلام خدا سے پیارے ذرہ دکھ نہ پاوے
اس گندوں پھر کلے پوسن مومن رہے پیارے
کوہ کا فوں پھر بھیجے اللہ سبھراں دے تائیں
وچہ دریاواں سلٹن بنا کے صاف زمین کر جاوے
خون انہاں مرداراں والا اس بارش تھل جاوے
کمی نہ رہی چیز کسے دی میوے عجیب لذت
سکھی و سن لوک تمامی مرناں چھوڑ سد معاوے
نہ کوئی کافر مشرک رہی نہ کوئی بدعت چالا
نیزے بر چھہ چھناں اوپر لوک چڑھیں پالے
ایسے طور آرام ہمیکا ستاں برساں تائیں
انسانی گلاں نکلیں ظاہر وچہ انساناں
کرے نکات زانی اسنوں بیٹے رب دکھاوے
پاک نبی دے روئے اندر قبر بنائی جاوے
ہووی اوہ محتطان نسل دا جہنجاہ نام سدے
ہووی نہیں قیامت قائم ہدیک اوہ نہ آیا
جتنی مدت کرے حکومت خوب عدالت کرسی
ہووی ہووی کفر شرک دیاں رسماں اٹھ کھلو سن
نویں روں پھر اگلی حالت کفروں دہماں پاوے

بیان خسف ثلاثہ وظاہر شدن دود

وچہ زمین دے تنی جاہیں اتے قہر خدائی

اچن چیت زمین دے ٹکڑے ٹکڑے کھج جاسن بھائی

لے ایہہ بیان وچہ حدیث مذکور
لے آیا ہے انہاں احادیث تو قبلہاں
ایمان الہی تحقیق اوہ قیامت نہ
قائم ہووے گی تاہو دکھو گے ہدی
دش نیاں اک دھوئیں دود مراد حال
تیسرا بابہ الارض پھنچا طوع و نحر
مغرب قیل پنجواں نزول عیسیٰ تھووا
نیزہ یا جو جہاں مانتوں
دھنسا زمین رو پچھہ مشرق
لٹھا دھنسا زمین دا وچہ مغرب
نواں دھنسا جزیرے عرب دیا
دسواں نکلا آتش دایم تختیں ٹھیک
بیمای لوکاں نوں طرف قیامت
تے وچہ یک روایت ہے آیا ہے پھنچے گی
ملک عدل دے تختیں بغدادی علیہ
تختیں مجوسہو رہے زمین عرب دی
لے وچہ یک روایت ہے آیا ہے جو دسویں ہوا
ہووی گی جوڑا لے گی مومنوں نوں
وچہ دریادے ۔

دلپذیر

نہ سادہ بنی عہد اللہ تعالیٰ

بہشتی ملک بزرگ ہو

نہ ہرگز ہرگز ہرگز ہرگز

یہ ہرگز ہرگز ہرگز ہرگز

شب سے جوں دراز ہو

دریں ملک میں ہرگز ہرگز

نہ ہرگز ہرگز ہرگز ہرگز

نہ ہرگز ہرگز ہرگز ہرگز

نہ ہرگز ہرگز ہرگز ہرگز

نہ ہرگز ہرگز ہرگز ہرگز

نہ ہرگز ہرگز ہرگز ہرگز

نہ ہرگز ہرگز ہرگز ہرگز

نہ ہرگز ہرگز ہرگز ہرگز

نہ ہرگز ہرگز ہرگز ہرگز

نہ ہرگز ہرگز ہرگز ہرگز

نہ ہرگز ہرگز ہرگز ہرگز

نہ ہرگز ہرگز ہرگز ہرگز

نہ ہرگز ہرگز ہرگز ہرگز

نہ ہرگز ہرگز ہرگز ہرگز

نہ ہرگز ہرگز ہرگز ہرگز

نہ ہرگز ہرگز ہرگز ہرگز

نہ ہرگز ہرگز ہرگز ہرگز

نہ ہرگز ہرگز ہرگز ہرگز

نہ ہرگز ہرگز ہرگز ہرگز

نہ ہرگز ہرگز ہرگز ہرگز

نہ ہرگز ہرگز ہرگز ہرگز

اک لہندے سے تے دو جا پڑے تیجا عرب چالے
پھر اسماعیلوں نکلا ہر ہوسے ڈاڈی دھواں داری
درسن لوک نہایت اس قلیل کنب ونبے دل ہر دا
مسلم لوکاں نزل لگے بند دماغ ہو جاون
ہک رات ہک دینہ پھر سے رہیں اس سختی وہ بھائی
آپو اپنی حالت اپہر کوئی قائم تھیوے

جو ریتے تقدیروں منکر ہوں غرق مکمل
طرف زمین سے چلے آئے گجے دہری ساری
دھندو کار اندھا عیاروں پتہ نہ لگسی گھردا
کافر اتے منافق ڈاڈے بیہوشی وہ چہ آون
بھنے دو دن بھنے تن دن ہوسے پھر رانی
چالی روزیں دھواں باجے تا آسمان دیوے

برائے طلوع آفتاب از مغرب

بھارا لہہ نشان قیامت وچہ حدیشاں آیا
دینہ تین قید ہوں آسمانے وچہ ذوالجہ میلے
دور اتیں چند قید ہے گا سورج بھی تن راتیں
رہے پاسے رو دن چکیں مشر کر ان چہ پاسے
ہر اک بندہ کرے تعجب رات ہوئی کیوں لئی
کی ہو یا ات نورج تا میں دنک رہن جو نہیں
کہ کر صبح اڈیکوں خلقت ڈاڈی اکسی پوسی
نکلے گا کم صورت ہو کے سورج چھپیاں ہو یا
غلیبوں یک آوازہ آئے ہوئے حکم انیسوں
ایسا آوازہ آوازہ ہوئی ہر اک جگہ سلیو سے
نہ کے آوازہ کافر کل ایمان آئیں
یہ قدر مقبولیت : اما تیس دم بند ہو جاوے
تو بہ سے دروازے دی تفسیل نبی فرمے
طاف سنہری املے تانیں رب لگائے ہوئے
سنہ سال داپورا رستہ ہے اسدی پھوڑاتی

مغرب طرفوں سورج پڑے سی پاک بنی فرمایا
لمی رات نہایت کالی پوسے اپہر زمینے
کمل آون لوک تمامی اٹھ اٹھ پاون تھائی
تنال راتاں ہیڈی کبوترات بنائی جاوے
مڑ مڑ جاگن اٹھ اٹھ ویکیں اجے ایہ پائیں دھمی
تو بہ توب بکارن ڈر کے کیا چنگے کیا منڈے
اپن پیتی مغرب کولوں سورج نکل کھلوسی
اگلا نہیب نہ ہوئے اسدا کوہا بنیاں ہو یا
وچ گیا در توب والا اللہ دی درگا ہوں
اس تھیں بعد کسے دی توب ہول قبول تھیوے
اپہر ایمان انہا سے ہرگز نفع نہ دیس
پھر در خواست یذیر فقیر اسہرگز نہ لکے
تنت مہل دروازیں وانگوں ہے دروازہ بنی
اغل تو ابہر ہیرے موتی اوپر جڑے تھے
لہندی طاف ایہی آوازہ بھائی توبی مدد کافی

دلپذیر

مذکر دابتہ الارض و اہلبیت

سیرت و پیراستہ و ذوق

انقول علیہم افرجناہم دابتہ الارض

مکلم ان الناس کان بائق و ذوق

یعنی بدلتی تھی ہاں مگر سوچ پر قیامت

کرے گا اور قیامت قریب آجائے گی

نکالیں گے ہم دابتہ الارض و اہلبیت

بائیں آجائے اس سبب کہ لوگ

ہماری نشانیوں کا یقین نہ

رکھتے تھے ۱۲۰

دلپذیر

تے ہو جیسے ردا تھا پل جس دی تو بہ کچھ

کہیا معاذ نصوحی تو کہس لوں ہو لیا جاوے

جیو نہ دو دہ تھناں تھیں نکلے پھر نہ اندر جاوے

اس دروازے و چوں اس لوں اللہ پاک لنگھاندا

دو لوں طاق کٹھے کر کے ڈالے سخت بھڑبھڑی

تو بہ دی مقبولی دا اج ویلا وقت و مانا

اس تھیں بعد ہمیشہ وانگوں سورج چڑھدا رہی

اس تھیں کچھ دیکھو دابہ زمیوں باہر آندا

اس دروازوں لنگھ جا کے خالیں تو بہ سچی

حضرت کہیا نصوحی تو بہ او تھوں لنگھاپا

تا پاک بنی فرمایا ایسا عیبوں باہر آوے

ایہہ تو بہ مقبول نصوحی اسوں کہیا جاندا

اس دن اس دروازے تائیں سیرا تیل مریسی

جہاں کچھ دھڑے دو لال و پتہ کہسی ملک ربانا

جیو سورج پھول اچا آوے پھیر کچھال ہتھی

نور ہاں ہو سی اس دا جیونکر اگے ہوندا

بیان ظہور دابتہ الارض و کیفیت آن

تاں او دابہ باہر آوے سی رب دے حکم کمالوں

پہلے مین ولایت اندر ظاہر نکل کھلو سی

دو جی وار بند و چہ نکلے پھر بدی چھپ جاوے

سر اپنے تھیں مٹی جھاڑے دیکھے خلقت ساری

سرا سدا ہے گائیں وانگوں چہرہ آدمیاں دا

سینہ شترتے رنگ بدن دا پترے وانگ ایہائی

جیسے اپریشم نہایت قد دراز بتا ندے

چلن لگیاں اپر زمین دے چاے پیر لگاٹے

دونوں سنگاں اسدیاں اندر تن کوہ و کھ ایہائی

ترجیا حصہ جیسے اس دا اجے نہ ہو سی ظاہر

پہنچ نہ سکے اس دے تائیں کوئی خلق زندانی

نالے مہر سلیمان والی بختے رب تعالیٰ

اس تھیں چہرہ مومن سدا چل وانگوں کھڑ جاوے

صفا پہاڑ جو کول کے دے جاسی پھٹ جھوپالوں

اس تھیں اگے بھی دوواری چہ چا سدا ہو سی

پھر کچھ مدت گم ہو جاوے خبر نہ کوئی پائے

چھہ صفا پہاڑوں دابہ نکلے تر بجی واری

صورت اسدی پاک بنی تھیں ابن زبیر بتاندا

شتر مرغ دیوانگوں اسدی گردن لمی بھائی

ہمتہ اسدے دو بانڈ وانگوں پیر مثال اوٹھانے

اکھیں تیز تے تھال تر کھی بات فصیح الاوے

سنگ اسدے دو گوئن وانگوں کن باقی دے بھائی

تن دھاڑے ہے نکلا ایہہ نہ مینوں باہر

جس ویلے اوہ چلن لگے چلے وانگ ہوائی

ہمتہ اس دے وجہ غامتا ہو سی حضرت موسیٰ والا

مومن دی پیشانی اوپر غامتا اوہ لگائے

مندری شاہ سلیمان والی اوہ جو مال لیا وے
شکل کفار ال پچھے اس تختیں رنگ سیاہ نہ کالے
مومن کافر نکھڑن سائے آپو آپ عیا نے
ایہہ نکھڑا کر کے دایہ جہول فراغت پاسی

کافر سے نک اپرا سدی مہر لگانا جادے
ڈالٹے خجل ہوون اس مہرول کفر کدے ن والے
چھپیا مول نہ رہی کوئی ہرگز وچہ جہل نے
حکم اللہ تھیں دنیا اتوں پھر غائب ہو جیاسی

شاہ ابو سعید خدی تھیں روایت
ہے کہ فرمایا حضرت معلم نے قسم ہے

اس ذات خداوی کہ جس کے ہاتھ میں
میری جان ہے قیامت قائم نہ ہوگا

جب تک درمے لوگوں سے
باتیں نہ کریں گے اور کورے

کا دستہ در جوتی کا تسمہ نہیں
کے گا اور آدمی کی مثال اس سے

اس کی عورت کا حال جو اس کی
پیشہ کے پیچھے گزرا ہوگا

کہہ دیگی۔ ۱۲

دلہنہ پر

بیان در زبیدن باد سرد در دنیا و قوت شدن اہل ایمان

دایہوں پچھے دکھن تھیں اک کھلسی واقہر دی
مسلماناں لوں بغلاں تھلے در د کمال اٹھوے
نیکو کار تے چنگ چنگیرے اول مار کھپا وے
اہل ایمان نہ دنیا اندر ڈھونڈیاں لہے کوئی
اس تھیں پچھے لو کال تائیں ملن شیطان مکاری
پھر رکھتے ہو رہناور کرن کلاماں سارے
پھر جیستی لوک کر لیں اکے جگ اندر سرداری
بیت اللہ دی کرن بے ادبی کعبہ توڑ گراون
قرآن مجید سے حرف تمامی در فالتیں اڈجوں
حافظ قاری کوئی نہ رہی نہ کوئی ذکر کما وے
راہان وچہ زناہ کر لیں زماں مرد نکارے
جو کوئی کہسی اٹھوے مہٹ کے کر پو ایہہ بریاتی
حضرت لہیا جیویں لتاں وچہ ہے ابو بکر شہار
کمی ہے اولاد اں اندر کرن جماع بہتیرے
شہر ہوون برباد تمامی دانگ پنڈاں رہ جاون
لٹن کھس کسب بناون قحط پوے جگ سائے
کھاون جوگا ان نہ لہے کالی اجیہا پوسی

قتل کر لسی ہر مومن لوں اوں واد دی سردی
کچھ ایمان بھی ہو سہی جس وچہ اوہ بھی مول نہ جیوے
بانغاں وچوں پھل جیویں کہ باد خزاں اڈا وے
یے دینی تے بے ایمانی جگ وچہ بہتی ہوتی
بت پوجا وں شرک سکھا وں کرن پلیدی بھاری
بندیاں وانگوں گلاں کر سن کہیا بنی سہلے
حاکم بن کے حکم چلا وں اوپر دنیا سارے
ظلم کرا وں فتنے پا وں ستیاں گلاں جگا وں
خالی درتے رہیں پچھے نہ کوئی پڑھن پڑھن وں
اللہ اللہ کرنے والا نظر نہ کوئی آوے
کتیاں وانگوں ہر بندے نے شرم تیا اتا وے
وڈیاں لوکاں دیو چہ اسنوں وگ گنہیں مہجانی
ایویں وڈیاں شرماں والا اس لوں سمجھن یا را
عدل نہ رہی حاکماں اندر کرن ظلم کھنیرے
تے پنڈ تمامی اہلے پجڑے ڈگے نظری آون
نالے سخت و بالک وچہ آکے پیر لپا وے
اپر شام ولایت اندر ہر شے سستی ہوئی

اکثر میں سے چھوڑ گھراں لوں شام وے بجائے
او تھے ہی و بچ کر ن بسیرے اپنے وطن بھلاؤں

بیان ظاہر شدن آتش از طرف جنوب

پھر میں ولول اک آتش نکلے لوکاں مار بھاؤ
خلقت سب گھراں تھیں نکلے چھوڑن جمائیں
جنتوں نسن آتش مگرے ڈاڈی بھاڑ پوسی
پچھلا پھر ہوئے تا آتش پھر لوکاں دل دھاؤ
راتیں بھی تھم جاوے آتش لوک بھی ڈھیے لاون
جاں اوہ آتش شام ولایت لوکاں نوں پہچاؤ
اں تھیں کچھے خلقت اندر بہت ہوئی بربادی
چار ویرے یا پنج نہایت خلقت عیش کر لسی

لوک اگے اوہ کچھے دوڑے چکی چکی جاوے
ڈاڈی دہشت مہبت اں تھیں آوے لوکاں تائیں
تھکن لوک دوپہراں ویلے آگ بھی مٹھ کر کھلوسی
لوک اگیرے نسن اس تھیں رات اکوں منہ آوے
فجری فیر لساوے اینویں شام ولایت جاؤں
تدوں انہماں اپچھا چھوڑے لوک گھراں لوں تھیں
کال وبال سبھے مہٹ جاؤں لوک کر لسن شادی
تا پھر امرافیل فرشتہ وچہ کرناں پھو کیسی

بیان نفخ صور یعنی زمین دن انرا فیل حکم رب الجلیل در قرناء

اچن چیتی بک آوازہ سنی خلقت ساری
روز جمعہ نے فجرے ویلے دن عاشور بھائی
لماں تے بار یک نہایت اک آوازہ آوے
نیرے دو تمام زمین تے کھو چہا سینوے
پھر بدل وانگوں کر کن لگے رعد جویں کر کھے
بندے طرف جنگلی نسن چھوڑ مکاں تائیں
سخت پورے تھر تھل زمین وچہ ڈگن منارے
حمالاں والیاں حمل ستیں ایسا زلزلہ آوے
شور پورے دریاواں اندر مارن جوش اچھاں
دعوتی ساری پائن ڈھکے مست ابنز بھی نالے

چن محرم داند ہو سی تے دینہ منگلوا ری
اپنی کمیں کاجیں شاغل ہو سی کل لوکاں
ساری خلقت وچہ سینوے دم دم و دھدا جاوے
خلقت نوں حیرانی بہتی اوس آوازوں تھیں
سارے عالم نوں اس ویلے ڈاڈی دہشت آوے
تے دور اجاڑوں شہریں اؤں جنگل دیاں بلائیں
آدم جن جناور وحشی تھر تھر کنہن سارے
دودھ پلانا بچیاں تائیں ماواں نوں تھیل جاوے
کنڈھا نظر نہ آوے کوئی سن آخر دیاں گلاں
تاکے ٹٹ زمین تے ڈگن پر بت چلن نالے

لے قال اللہ تعالیٰ وصل

فایہم نبیہ فلا یہم فیظرون لیضے

فرمایا اللہ تعالیٰ نے بلکہ آوے گی

قیامت اچن حیت پس میراں

سرگردان کر لسی انہاں نوں پس

نہ پھیر سکیں گے اسنوں اپنے تھیں

اتے نہ مہلت دے جاؤں

گے ۱۲۰ ۱۲۰

مولوی دلیپ دہ

بھیروی

لے روایت ہے عبد اللہ بن مسعود نے
دس تھیں جو فرمایا پیغمبر صلی اللہ علیہ وسلم نے
اصول قرآن یعنی یہ اصول کتب ہے
جو چھوٹے جاسی و بڑے مشکوٰۃ تفریق
۴۴۴۴ والزمذی والوداعی
ذکر اس بڑی عجب الذنب اور وہ
میں وہ ابوہریرہ تھیں ثم بنزل
اللہ تعالیٰ من السماء فیہ تبتون کا
یفت النمل قال وایا الانسان
شیئ ذل علیہا وایہ وہیب العجب
فیہ برکت الحق یوم الشیء متفق علیہ
فی روایت مسلم تالی کل ابن آدم تالیہ
سواء العجب الذنب فیہ برکت الحق یوم
والقوۃ متفق علیہ فی روایت مسلم
علی ابن آدم تالی کل العزب العجب
الذنب وخلق فیہ یکب پھر نزل کرنا
انہ تالی سماں تھیں پانی کن گوں
جوں اگلے گھاہ لے نہیں آدمی
تھیں کوئی چیز جو گل نہیں باندی
نکری بڑی جو نام اسدا عجب الذنب
سے اسی بڑی تھیں مرکب ہوئے
جن آدمیہ نرسے لے وہ چہ ہر
رویت نے سمجھنے کہا ہے
کل نبی آدمیوں کا چاہے گی متی
عجب الذنب اس تھیں پیدا کیا جو یحییٰ اے رحمہ

سب سے پہلا آدمی جسے جاسن وانگوں ریت غباراں
دھند و کار گھلے چو طرفوں جگہ بنی چھاوے
سب سے مخلوق فنا ہو جاسی باقی ہے نہ کوئی
ایہ ایک ابلیس نکارا پھر سی جان لکاندا
میلٹ زمین و سب سے موزی چوٹیوں پکڑ کدھیں
جتنی سختی جان کنڈن دی کل خلقت نے پائی
اس تھیں سب سے فرشتے مر جاون گے بجائی
لوح قلم تے دوزخ جنت ہو رادواح تمامی
یعنی آکھن لہہ بھی لحظہ فانی ہو سن بجائی
لحظہ پچھوں پھیرا سماں نوں قائم کیتا جاوے
لَمِنَ الْمُلْكِ الْيَوْمَ پکارے غالب حکم الہی
کتھے گئے جو دنیا اندر مارن دم شہا نے
کوئی جواب نہ دیسی اگوں نہ کوئی حاضر آوے
بَلِّغِ الْوَحِيدَ الْقَوَّارِ جو ایہی ملک خدائی
جس دی شاہی اندر کوئی دخل فساد نہ آوے
کتنی مدت با جھوٹا تھیں ہر شے فانی رہی

نکل جڑاں تھیں ذرہ ذرہ پھیلن و چہ سنساراں
تینوں تیوں اوہ آوازہ کر کے دونا ہوندا جاوے
زمیناں تے آسمان نہ رہن ہر شے فانی ہوتی
ملک الموت فرشتہ آسنوں ہر جا پھلے دھونڈا ندا
گزرال پکڑ فرشتے آسنوں سرے و چہ مر لسن
اتنی سختی کر کے کڈھن روح اس دے نوں بجائی
اٹھاں چیزاں با بھوں قائم چیز نہ رہی کافی
بھی قرآنہ فانی ہو سی کر سی عرش گرامی
کُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُ دیکھ کلام خدائی
جہاں کوئی چیز نہ رہی جگہ وہ اللہ خود فرماوے
یعنی آج دہارے اندر ہے کس دی بادشاہی
بھوئے دعوے بندہ زبانی آخرا سد ہائے
تا پھر اللہ مالک آپے آکھ جواب سناوے
اوہ یک اکلا غالب ہر تے ہووے شریک نہ کافی
اوہ سچا شاہنشاہ حقیقی کدی زوال نہ پاسے
نوین سروں پھر خلقت کرنی اللہ مالک ہر پاسی

بیان امارہ مخلوقات از سر نو و آغاز روز محشر

سب سے تھیں اول پیدا ہو سن ملک مقرر چارے
پھر آسمان کھلائے جاسن اچے و چہ ہوائی
نہ دریا سمندر ہو سن نہ ایہہ رکھ پہاڑاں
عجب الذنب ایہی یک بڑی بنیاں کرو چالے
اوہ قرآن اندر لکھے نہ سمجھے ثابت ہے مدامی

بعد انہاں تھیں زندہ ہو سن ہووے فرشتے سارے
صاف زمین کرے رب پیدا حد حد نہ کافی
وستی شہر نہ ہو سی کوئی ہو سن کل اجاڑاں
اس بڑی تھیں آدمیاں نوں اللہ پاک جو لے
روز قیامت اوک بڑی تھیں بنے وجود تمامی

بحر حیات ایہی اک چشمہ ہر لمحہ غرض ہے جاری
اسی چشمے دا پانی اللہ مینہ وانگوں برساوے
یاراں گز بہا پر اچھا چڑھ جاوے گا پانی
اسرافیل فرشتے توں پھر حکم کرے رب سائیں
داخل کر کے روح قرناوچہ پھوک فرشتہ مائے
اپنے اپنے قالب داخل ہوسن حکم خداوں
ہیت مقدس والی بانی اسرافیل کھلوسی
کافراں دے روح نیلے کالے ہوسن اوں دہلے
جامی پھٹ نہ مین تمامی مردے زندہ مقیون

وانگ مئی دے پانی اس دا کیتا اللہ باری
چالی روزاں سبے برساوے سب زمین پھر جاوے
ماس چڑھ سبھ پدیاں اتے بت بن انساناں
روح سبھ قرناوچہ پا کے پھوک شتاب چلائی
اپو اپنیاں پڑاندے ول نکل دوڑن سارے
جتنے روح ہوں گے اتنے پھیک مین قبراں
مسلماناں دیاں روحاں اتے نور چمکد اہوسی
شکل ڈراونی بنکے دوڑن جیاں دے ول سارے
دمشت دے پڑاے ہوئے کھنیا نو انگ اٹھوں

وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَإِذَا هُم مِّنَ الْأَجْدَاثِ إِلَىٰ رَبِّهِمْ يَنسِلُونَ ۚ قَالُوا يَا وَيْلَنَا مَن بَعَثَنَا
مِنْ مَّرْقَدِنَا ۚ هَٰذَا مَا وَعَدَ الرَّحْمَنُ وَصَدَقَ الْمُرْسَلُونَ ۝

اسرافیل جیوں قرناوچہ دوجی پھوک چلاوے
کافر ہوار مانی کہن سالوں کس جگایا
کے فرشتہ ایہہ اوہ وعدہ جو کیتا رب باری
پہلے نفخے نوں جدت چالی برس واپس
ننگے پنڈے قراں وچوں اٹھ سی سب لوکاں
جیونکر پیٹ مانی تھیں جے ایوں اٹھن سارے
انھاں کا نا لو بلا مندا اوکھے کوئی نہ ہوسی
جس عمر دامری کوئی او سے عمر اں جیسی
حاجی تبلیہہ پڑھئے اٹھن جو وہ تبلیہی موئے
قرآن شریف دی منزل پڑھد جو کوئی مومن مری
ہوئے شہید جودا اللہ وچہ خون انہاندے وگے
وچہ جہاد جو مومن مویا لڑداناں کفراں

اٹھڑا ہے اٹھ قبراں سبھ کوئی رب ال آوے
ہائے افسوس اساتے تائیں قبراں کس اٹھایا
سچ پیغمبر گئے کو کیندے اٹھنا دو جیواری
تا ایہہ دو جانفخے وچہ خلقت رب جوں دے
پہلوں کفن ہوں پھر لہسن اک روایت آئی
دنیا وچہ زبان جو پتے سارے رب اتارے
داڑھی مچھاں ختنے یا جسوں پر کوئی اٹھ کھلوسی
چہرہ اشغل کریند امری او سے شغل اٹھسی
وچہ نمازاں اٹھن چہرے فوت نمازیں جوئے
او سے حالت دیوچہ اسنوں اللہ پیدا کری
نوشہوتیں دے حلے اون جیوں کستوری لگے
پڑھ تکبیراں اٹھسی اونویں کردا مارو ماراں

۱۷ یعنی پھوکیا سبھو گادھ قرا
۱۸ پس اچن ہیت تا مری
۱۹ قراں قتل نکل بھجن گے طرف
۲۰ رب اپنے دی اکھن ہائے فوس
۲۱ اساتے او پر خوا بگاں دیاں
۲۲ کھنیں اکھن گے فرشتے
۲۳ وچہ جواب دے ایہہ جو وعدہ
۲۴ کیتا سی اللہ تعالیٰ نے سچ
۲۵ اکھیا پیغمبراں ۱۲۰

۱۷ ایہہ حدیث وچہ صحیحین
۱۸ مری ہے جو لوگ ننگے
۱۹ اتے بے کفن ہوں گے
۲۰ دلپذیر

۱۰ دن کرنا والے تے سنتے والے
 حضرت نے لعنت پائی ہے
 عن بنی سید خدی قال لعن
 رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم ناحیۃ
 والمستوفی رواہ ابو داؤد و ترمذی
 روایت ہے ابو سعید خدری قتیبہ
 فرمایا اس نے لعنت مٹی رسول
 نے ۱۰ دن کرنے والے تے سنتے والے
 نوں روایت کیا رسول ابو داؤد
 نے ۱۲۰ سے ترمذی ابو ہریرہ
 قتیبہ روایت ہے کہ فرمایا حضرت صلعم
 سے اٹھکے جادوں نے آدمی تن
 ٹولے بک پیاسے جے سوار
 تیجے منہ دے بھار کچھ جادو گے
 اصحاباں نے عرض کیتی یا رسول اللہ
 کس طرح جادوں گے اوہ گوئے
 نے بھار فرمایا حضرت نے جو چلاؤ
 ہے انہاں نوں اوہ پیراں دے
 اوہ تاذ ہے اوہ پیراں بات
 دے جی ۱۲۰ سے جی آکھن گے
 لال بشری - ۱۲
 دلپذیر - ۱۲

یہ کوئی وجہ نشے دے مرن پی کر مدھ پیالے
 وین یہودہ کردی مری جیہڑی رن مکالی
 ایہہ مداح پذیر و چہار پاک بنی سروردا

او سے طرح اٹھیوں سرگردان مکا س
 کتی بن کے بھونکدی اٹھسی دوزخ جادوں والی
 الشار اللہ اٹھسی قیروں مدح رسولی کردا

بیان بر خاستن مخلوقات از قبور و روانہ شدن بمیدان حشر

سب تھیں اول پاک محمد اٹھسی حشر دناٹے
 پیر براق بہشتاں و چوں جبرائیل لیا
 منہ اس دے کڑیاں سوہنا زمر و والا
 اس دے اپر کرن سواری پاک محمد سائیں
 اٹھاں اپر کرن سواری حسن حسین شہزادے
 سوہنی صورت بن کر آون عمل جو نیکو کاراں
 ڈاڈی کو بھی شکل بناون عمل کفاراں والا
 اپر انہاں دے چڑھ کے جادوں ہوسن ڈاڈے بھائے
 کراما کا بتیں بھی ہوسن ہر بندے دے سنگی
 آکھن درونہ جھکو ہرگز غم و سجا ہو ساسے
 کافراں تائیں آکھن چلو دوزخ دوز شتابی
 ڈاڈی سوہنی خوشبو چھوڑن مومن نیک نمازی
 و منو والے عفتو تہمی چکن وانگ بدر دے
 ہکناں تائیں نور ہو و یگا جیوں سورج اگانی
 مٹی نور ایماناں موجب ٹھیک انصاف خدا دا
 صدقے تے خیرات جو کرنی لہ نہ خاص کما دے
 حافظ دے مال پیو نوں سر پتاج پہنایا جاوے
 بھی کلمہ تو حید قیامت ڈال غدا بول ہووے

لش مبارک صاف کرے تے تھیں مٹی جھاٹے
 زین سنہری لٹ لٹ کردی ناز کریندا آوے
 ملک پیاسے اگے کچھ زینت زیب کمالا
 واگ پھڑن عنوان فرشتے چلے جائیں چائیں
 مومن نیک بھی چڑھ کر جاسن مٹی پیر پیاسے
 مومن اپر انہاں دے چڑھ کے لسن سنگ سواراں
 قبروں نکلے یاں کافروں جادوں گھیر دے
 کافر ہاٹھ انہاں دے ہوسن جاسن چھٹ پنگی
 اہل ایماناں نوں اس ویلے دین بشارت چنگی
 ملے بہشت تساندے تائیں ہوسن پارا تاسے
 لال بشری آج مول تسان نوں تائیں کوئی شادابی
 اینویں روزے داراں کو لوں خوشبو آوے تازی
 فرقہ فرقی نور ہو و یگا ہکناں وانگ قمر دے
 ہکناں جویں ستارے نوری چکن مکھ نورانی
 جیوں جیوں مومن سچتہ ہو مٹی تیوں نور زیادہ
 روز قیامت اس بندے نوں بنکے ڈال بچاؤ
 شان حافظ دا جدول باہر جیکر عمل کما دے
 اگول پچھوں سمجھوں کجیوں کرے اوٹ کھائے

اے فرمایا اللہ تعالیٰ نے اے اودہ لوگ

جو تیرے دوزخ کے ہیں سو اے تیرے چاندی

والے نہیں خرچ کرے اسوں پر راہ

اے تیرے پس خیر و بھلا نہ مانوں

مذہب نکمے۔ حید گرم

کتب و دیگانں انہا سے تیرے

دور سے پھر دے تیرے جان

ناں انہا سے تمہاریاں نہاںیاں

لوں نے پاسا لے کئےاں

نہاںیاں توں سے اُٹھیا جاوےگا

یہ وہ مال ہے جو جسے کہتے آہو

دائے نفساں۔ نہیں دے پس

مڑہ کچھو سدا ہو آہو نہاں کھسے

تیرے معاملے لکھیا ہے جہاں

عمر نے فرمایا جس مال دی زکوٰۃ ادا

کیتی بلاؤ اودہ نہیں روزہ کنز

لوٹے دیا ہو یا ہوئے وہ کنز

یہ جہاں دیا ہوئے

دلپذیر

تے مندرے غالب ہوں جسے شکل بری اور کھتوے
بریاں کماں والے و کھرے نیک علیحدہ ہوں
سحیاں دا بھی ٹول علیحدہ جدا کھلوون غازی
تے ذکر صابر شاکر و کھرے ٹولے نیک جزا تیں
چغلاں نظاماں ٹھگ باز اں دیاں شکل و گزبان
باند شکل قیمت والے آون گھت و میراں
سخت انکسے آتش والے پٹیاں دیو چہ پاوون
جیوں جہاں دے بھنے ہوئے افسن فتنہ کرے
بن پہاڑ بیاجی رفاں اٹھ اٹھ ٹکراں مارن
لتاں مہیڈ لتاڑے باون بہت ذلیل رزوالے
ماس تمامی اڈیا ہو یا بڈیرے دسیا ندرے
دوزخ و تپہ عذاب ہمیشہ ہوسی نہیں رہا تھی
اولیٰ ٹھیک موڈیں پر ہو وں جدوں اٹھسی مرے
ادھ ثابت ہو سی ادا بکر یا قہر رہا نے
جو کچھ پوں کندھی گولہ کریند امتہ تے کئے ثنائیں
ست زمین دا اتنا ٹکرا گل اسدے وچہ پھستے
روزہ حشر اودہ رنکرا اسدی گردن اپر چڑھندھی
لہجہ پیایا پورا ساڈا آتینوں کھڑا تیں
روز قیامت اٹھسی ماڑی سر پر چکی ہوئی

بھی چنگے عمل زیادہ جسے چنگیاں بند کھتوے
و کھو و کھرے ٹولے بن کے وچہ میراں کھلوون
و کھری صفت بنا کر آون جہڑے لوک نمازی
سو مہناک نشان ہو ویکا حاجیاں نیکاں تائیں
ایویں بریاں غملاں والے و کھو و کھرے آون
جوناں قرآن انکار بیاوون شکل بن خنزیراں
جوناں ظلم دے مال بیتیاں کھاوون دوزخ جاوون
سود بیاج دے کھاوون والے اٹھ سور شرے
ڈگ ڈگ پوسن اٹھدے سوئے اٹھ ٹنگ کھلاں
کیڑیاں وانگر دسن غائبز لوک تکبر والے
جو منگن پن کسب بناوون چھلے منہ اینا ندرے
ناحق خون کرن دے کو لوں لعنت غضب خدائی
تھک کھنگھار سٹے کوئی بندہ مزہ قبے ول کے
ہو دوزخاں دا خاوند ہو کے کو جہانہ جانے
اگ دیاں دو جیہوں بس شخص دو گلے تائیں
جونا حق بندہ نا ظلم دے دہرت بیگانی کھسے
دنیا وچہ حیوان کے دا جو چوری کہہ دے کھڑسی
لے نام بلاؤ ڈنگر سائیں اپنے تائیں
باجہ ضرورت چا وڑ کر کے محل پولے کوئی

قَالَ لَعَنَ وَالَّذِينَ يَسْتُرُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يَفْقَرُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُم بِذُنُوبِهِمْ يَوْمَ يُخْرِجُنَا عَنْ دِينِهِمْ فَتَقُولُ بَلْ كُنَّا بِكُمْ مُنْجِبِينَ فَلَا يَخْرُجُ عَنْ دِينِهِمْ وَلَا يَكُونُ لَهُمْ فِي اللَّهِ حِجَابٌ فَسَيَكُونُ هَؤُلَاءِ فِي عَذَابٍ مُّهِينٍ

جو سونا رو یا جمع کرن تے ربے راہ نہ لاوون
سحیاں وائے تپا کے اسوں متھے دیو چہ مارن
مال زکوٰۃ نہ دین تنہا ندرے مال تپاتے جاوون
جو دیکھ سوالی متھاوئے ایہہ دیکھ او نہاں کارن

ابیحی من الدین ودیحد الطیب من المسک وکیزانہ کنجوم السما من یشریب منہا فدا ینما ابد متعلیہ

حوض میرا ہے اتنا چوڑا پاک بڑا فرما ہے
گٹھاں سب برابر اسدیاں بہت فریح کشادہ
مشک اتنے خوشبوئی نالوں و دودا سدنی خوشبوئی
دنیا دے وچہ ایسا پانی کدی نہ پیتا اگے
برف کنوں اوہ بہتا کھنڈا ماکھی نالوں مٹھا
مرجان اتے یا قوت زمرہ اسدی ویرتی ساری
امت تائیں سرور عالم اسدے جام پوا ہے
تلا ہے ہو رہا اصحاب بنی دے مومن نیک ربانی
ایویں ولی جو دوست بدے کمران بندہ کھلوں
دو جیاں امتاں والے بندے مومنوں بنی پٹا ہے
عرض کیتی اصحاباں حضرت پاک بنی دے اگے
امت میری تائیں ہو سہی ظاہر ایہ نشانی
کالیاں گھوڑیاں تھیں جو گھوڑا پنج کلیان سجا ہے
اصحاباں دیاں بے ادبوں کوڑیاں دھوپ ہے
اڑھتی تو لہن و کچن والے جان بے ابرارے
حضرت شہل روایت کیتی کہے رسول خدا دا
جو کوئی میرے پاسوں لنگھے اوہاں تھیں پیوے
البتہ کچھ قیام میں دل و نوحہ کنا سے
پھر وچکارا سنا ہے میرے پر وہ ڈالیا جانے
جو نویں نویں کر توت انہاں نے تیرے بعد نیائے
دین و گاہان والیاں نوں پھر ملی چکنا۔ الا تیر
بدعت والے لوک تم می حوضوں بہن کنا سے

اک مہینے اندر جتنا پیندا کیتا جاوے
پانی اسدا پٹا ایہی دھڑوں دھڑ زیادہ
وانگ ستاریاں برتن اسدے چمک عجب تہ ہوتی
تو اکواری پیوے اس نوں کدے پیاس منگے
سب مزاج رسول اللہ نے اپنی اکھیں دھکا
جنت تھیں دوسراں اس وچہ رہن ہمیشہ جاری
شاہ علی کرم اللہ وجہہ بن ساقی ورتا ہے
بھر بھر جام پلاوان اسدن تو من کو شردا پانی
صالح نیکو کار تمامی حوض کنا سے ہو سکن
غیر کسیدہ اچھے جوں کراو کھٹی چک لنگھا ہے
تسلیں امت اپنی کوں پچھا لوں حضرت دکن لگے
منہ ہنڈ پیرا سنا ہے ہو سکن و منو کنوں نورانی
ایویں امت میری اسدن نکھر کھلو سہی آپے
بھی جو بندہ دنیا اندر مددہ شیطانی پیوے
بھی جو خمر اٹھالیا ہے سب محروم نکارے
اوہ جو تھیں ہو وال گنا اسدن میں سردار لٹا دا
جو کھک واری پیوے اس تھیں پھیر نہ لسا تھیں
جان لوں میں انہاں نوں اوہ مینوں جان مٹا ہے
میں کسساں اوہ میرے آسے حکم اگوں ایہہ آئے
تینوں اوہ معیہ نہ ہرگز جو وچہ دین لائے
حوض میرے تھیں پیوے سنا حکم انہاں نوں تاپیں
رہن پیاسے اسدن اندر مشرک کا مارے

نہ یہ حدیث اس چہ اس فرما ہے۔

عسی قل قال رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم

من شرب من ماء شرب من شرب

لم یطعم ابدیہ و من علی اقام عرا فہم

و من فونی ثمنی بنی و من فونی ثمنی بنی

اللہ منی فقال انک لا تدی ما تدی

بعد و اقول محققا محققا من غیر ہدی

متفق علیہ جنی روایت ہے سہل عقل

کہا اس فرما ہے پیغمبر تحقیق میں میزان

ہو و گناہ و گناہ و گناہ و گناہ و گناہ

و یہ تھیں ہو گناہ جو کوئی ہو گناہ

نہ سنا ہو گناہ ہمیشہ وہ البتہ لنگھن

و یہ میرے کچھ قیام پچان لوں

میں انہاں نوں اتا دینے مینوں

پہرہ ڈیبا ویکہ درمیان تیرے

درمیان سنا ہے آکھساں میں تحقیق

و یہ ہے میں پس کھینچا دیکھا تحقیق توں

نہیں جہنم اوہ جو نوں بنائیں انہاں

پچھتے تھیں پچھتے گناہیں بکت ہووے

دست میں جس نے بدین نوں

پچھتے میرے تھیں ۔۔

سے ہوں فرمایا اللہ تعالیٰ نے
ولا تقر باہذہ الشجرۃ فکلوا مما علیکم
فایضا شیطن عنہا فاجر جہا کا
فبذیضۃ فیہ فیہ جہا کا
درخت سے پھر موباسوئیں
ظالمات میں پھر تکلیف انہوں
شیطان نے جو ہے وہ ہے
اول نفس رہہ بیان وہ ہے
متفق علیہ ہے جو حضرت انس
فیل مردی ہے اس طرح ہیں
عن ابی سلمۃ عن جبرائیل
یوم الیامۃ ذلک فیکون
استغیثوا لما ربنا من مکار
فیہ تون انت وہاں کہ
اللہ بیدہ و سکنت البختہ و ربکہ
الملاکۃ و ملک اسما کل شیء
فما عند ربک تنفی امرک من
مکان

دلپذیر

فاسق لوگ جہنم اندر سد بدلے مجھ رہہ سن
ہر پھیروں رب و کرا توفیق عطا فرما دے
ایسی شدت گرمی سندی ہو ہی حشر و چالے
وہ سے سال برابر خلقت ایسے حال کھلو سی

اس ویلے اوہ پیوں اس تھیں کل پیا سال لسن
ایہ پاک محمد جیہا حوض نہ کوئی پا دے
ماندی و انگوں ابن لکن معجز خلاق و اسے
واللہ اعلم ربوں معلوم کون سہا گن ہو سی

بیان شفاعت کبریٰ سید المرسلین خاتم النبیین صلی اللہ علیہ و آلہ و سلم

مومن ہو کر جمع تمامی کر سن رسل احساں
جنوں اسیں شفیع بنائے پیش خداوند باری
کر سن غرق انہاں کے توں مقبول خدا دادا
مائی باپ بناں تدفینا تبیں اللہ پاک بلایا
دیکے علم تینوں پھر اللہ ملکاں کنوں ودھایا
وچہ بہشتاں ملی تینوں جاگہ و سن والی
بخشی رب پھیر می تینوں پہلا بنی بنایا
پاس تیرے کر اس تمامی آئے اسیں بیچاے
تھر تھر کنبہ خلقت اجہاں سیدے قہر عذابوں
حضرت آدم کہے انہاں نوں کیا طاقت ہیں تائیں
مینوں اپنا فکر دے وہ آپ قصور کما یا
اس دانی دے کھاؤں بدلے چاہن گیا اچ دل دا
ایہہ سہے کم شفاعت بجار میں اس تھیں شراواں
نوح نبی ول جاؤ تسلیں خلقت نوں فرما سی
کر سن و سنج سوال انہاں نوں کر دے گریہ زاری
آدم والا رتبہ تینوں رب عطا فرمایا
شا کر بندہ رب داتینوں ملیا لقب خداؤں

آکھن کوئی شفاعت والا بندہ اسیں ہونڈاں
اوہک حضرت آدم دے ول جاوے خلقت ساری
کیتا رب تہاڈے تائیں خلقت دا دادا
ساری دیر تھی وچہ خلیفہ تینوں رب بنایا
کل فرشتیاں کوں سجدہ تیرے پیش کرایا
کل خلائق دے وچہ تینوں ملے مراتب عالی
جنت وچوں باہر آکے جگ وچہ دین کھنڈایا
کر و شفاعت ساڈی حضرت ہوون پارا تہاڈے
تینوں راج اسادی حضرت بخشش منگ جہاںوں
کراں شفاعت اوگنہاراں خلاق نوں بخشائیں
وچہ بہشتاں حکمے باحبوں گنم دانہ کھایا
خبر نہیں ہے اس تفسیروں کیا بدلہ اچ ملدا
وچہ جناب الہی کیونکہ ایہہ مکھڑے کے جہاواں
تا پھر اوکھوں خلقت ساری نوح نبی دل جہاں
سن فریاد اسادی حضرت مہر کرواک وادی
ساری خلقت تیرے کولوں نواں ظہور پایا
کفار ال نوں غرق کیتا رب تیری خاص دعاؤں

کے کما قال اللہ تعالیٰ فی کتب

فراغ الیٰ ہستم فقال لا تا کلون

ما کم لا تعفون فراغ علیہم

فرما بالیمین یعنی فرمایا تعالیٰ

نے وہ کہ کتاب بزرگ اپنی ہے

پس متوجہ ہوئے ابراہیم علیہ السلام

طرف مبعوضان انہما دیان سے

پس فرمایا آیا نہیں کھاٹے تیس

کوئی چیز کیا ہے دوسرے تھوڑے

جو نہیں بولے پس متوجہ ہوئے

اور انہما سے نال مارنے کو لڑے

دوسرے سے ہتھ تھیں ۱۲

دلپذیر

حضرت نوح انہما سے تائیں ایہہ گل کہی بھائی
الٹی جھڑک حضور دل آئی اس گلوں شرماواں
میں کہیا ایہہ اہل میرے فقیں رکھیں بار خدا یا
جابل کر کے رب بلایا اوہ ڈر آوے مینوں
تا پھر ایرا ہیہم بنی نون جاملن گے سامے
ہر حالت وچہ تیرے اتے رحمت رب دی بری
بلدی آتش وچوں تینوں اللہ پاک بچایا
تسین شفاعت کروا ساڈی سختی رب وکھالے
دنیا تے تن کوڑا لائے اس خوف دل ڈردا
خبر نہیں کی حالت میری اس سعادت وچہ ہوئی
اوہ نال تا ویلاں جھوٹ نہ بندے عاقل نکتہ پائے
تے ابراہیم خلیل انہما نون ہوٹے سدا سدا میں
بتاں اگے ونج رکھیں نے حلوسے تھمیاں
جنگل دیول جاوے کاہن سبحناں قضا کھائے
حضرت کہیا میں آزار باہر آؤندا نا میں۔
جو باہر جانا سی بیماری تاں ایہہ جھوٹ نہ تھیں
پچھوں ابراہیم بنی نے لیجے بت اکلے
توڑیا جندہ بتخانے دا بتاں نون فرمائے
کیا تقصیر انہما نوچہ ڈھکی تسین کیوں نہیں کھائے
مار کو لڑا ٹکڑے ٹکڑے کیتا کل بتاں نون
نال تسلی پزیرے پزیرے کر کے خاک لڑاتے
ایہہ نک تے کن جو اسے کیتے وڈھا نا میں
ماریا بولہ بت خانے دا اولوں فقل لگائے

چلو شفاعت کروا ساڈی وچہ جناب خدائی
میں اک سوال خدائے اگے کیتا سی بے تحاشہ
ہت اپنا میں ڈبدا ڈھک رہم میرے دل آیا
رب کہیا اوہ اہل نہ تیرا خبر نہیں کچھ تینوں
جاوے طرف خلیل اللہ دی حضرت نوح پکاسے
نال نیا نہ انہما سے اگے خلقت عرفاں کر سی
ہیں توں دوست خاص خداداد خلیل بنایا
نا رہوئی گلزار تیرے ایہہ دوسرے تھوڑے
ابراہیم انہما نون کہی میں ایہہ کم نہ کردا
پیش خدائے جس دم مینوں بدلہ بھرنا پوسی
اوہ تن جھوٹ جو دنیا اندر ابراہیم لائے
قوم جو ابراہیم بنی دی پوجے بتاں تائیں
کہن عید انہما دی آہی پونٹا کاں لایاں
بتخانے دے بوسے تائیں پکے قفل لگائے
ابراہیم نون آکھن لگے چلو باہر چلا تیں
ایہہ پہل جھوٹ انہما اسیر جے تاویل جموعے
جد چھوڑ خلیل اللہ نون کا فر طرف اجاڑاں
گھن کو لڑا حضرت جلدی بتخانے وچہ آئے
کیا کیا عجب تھوڑے اگے نعمتاں اوہ رکھ جانے
کیوں جواب دینے گل داشت کی تسانوں
ساریاں دے سر پیراڈائے بھن ترور و نیچائے
سبحناں بھن جو وڈا آلا چھوڑ دناں تائیں
پھر موڑنے اسے رکھ کو لڑا آپ بھنوں آئے

لے قال اللہ تعالیٰ بل فعلہ کبیر
 بذافلوہم ان کا نوا نطقون
 فرمایا اللہ تعالیٰ اکھیا ابراہیم نے
 بلکہ کہنی ایہہ کر قوت و طے انہا
 نے پس پچھو انہا تیں جبکہ بین
 اوہ بول سکے ۱۲۔ ۱۳۔ ایہہ
 قصہ نال روایت منیف سے
 بیان کیتا جانے ہے کیوں ہے وہ
 حق حضرت ابراہیم علیہ السلام سے
 صدق نبیا آپ کا ہے وجہ قرآن کریم
 دے۔ واللہ اعلم۔ ۱۲
 دلپذیر۔

کر کے عید جہدوں اوہ کافر مر آئے بتخانے
 آپس وجہ اکٹھے ہو کے لگے کرن و چاراں
 ایسے نیت تھیں اوہ باہر سادے نال نہ آیا
 رتورت ہو آکھن لگے ایہہ کی غصت کیتوئی
 ابراہیم کہیا کیوں مینوں دوس پئے تیں دینے
 پچھو تیں انہا نے کولوں کس ایہہ فعل کیا
 اس گل وجہ بھی حکمت آہی جھوٹ نہ ایہہ گل بھائی
 ابراہیم کہیا جے برحق جانوں تیں اتھانوں
 اوہ بت مٹی سے بول نہ سکے نہ اوہ سن نہ آئیں
 تریجا جھوٹ سناواں تینوں راوی دافرمانا
 بخران شہر گیا گھر چاچے ڈیڈا ونج لگا وے
 صورت اوس حسابوں باہر صفت نہ کیتی جاوے
 پھر چاچے نال سواد نہ رہیا کوچ او تھوں بھی کیتا
 سن بی بی پھر ہجرت کر کے شہر مہرنوں آئے
 جس بندے دی عورت دیکھے سو مہنی صورت والی
 خاوند اسدا نال ہوئے تا اس نول قتل کر سیدا
 کول مصر جہ پتہ حضرت خبر تدوں ایہہ پاتی
 نال چالا کی پچھن لگے کی لگدی ایہہ تیری
 جان بچاؤن کارن حضرت بھین موہوں فرمائی
 بھی سلم سائے بھیناں بھائی جھوٹ نہ آکا کوئی
 القصہ بد بی بی تائیں کھڑیا پکڑ کف راں
 یا اللہ توں بی بی میری کافر کنوں بچا تیں
 دور ہوئے سب پر سے اگوں قدرت نال اپنی

ڈٹھا حال بتاں دا آکے دلوتہ فکر پیانے
 آکھن ابراہیم ہو ویکا جس ایہہ کیتیاں کاراں
 نال غصے پھر سب کفاراں ابراہیم اسدا یا
 تہہ ایہہ بھنے بت اسادے ہو رہے بھنے کوئی
 گھر وجہ چورتسا ڈالینویں باہر پھر ڈھونڈینے
 او سے دی کر قوت ایہہ ساری جس کو ہار چا یا
 کفاراں سے نہ چہ کرن لوں سی ایہہ بات بنائی
 تا پچھو سچ انہا نے کولوں دیوں دس تسانوں
 اوہ کچھن اوہ دس ناہیں ہوئے نہ چہ اتھائیں
 دیں اپنے دی ہجرت کر کے جہدوں خلیل سدانا
 گھرا سے یک بیٹی آہی سارہ نام سدا سے
 نال خلیل اللہ سے چا چا اسدا عند پڑھا سے
 چا چا اسدا کافر آکا کفر پیالہ پیتا
 او تھے سی یک حاکم ظالم کردا ظلم سدا سے
 لیندا کھس او سے خلیاں ظالم ایہہ اسدی پال
 ہو رہے کوئی ساک تا اس نول ہتی دولت دندا
 اچن چیتی اس ظالم سے ملے آن سپا ہی
 حضرت کہیا انہا نے تائیں بھین لگدی ایہہ میری
 بھی ساکوں مچ مچ بھین اساندی چاچے بھائی
 ایہہ کچھوں پاک بنی لوں بہت میرانی ہوئی
 ابراہیم نہ او نہ اگے لگے کرن پوکاراں
 او سے وقت خلیل اللہ دیاں پیاں قبول عاٹیں
 شیشے وانگ ہو یا اوہ کو کھٹا جس وجہ بی بی آہی

ابراہیم خلیل اللہ نول سب کچھ رب دکھایا
ست نہ نہ میوس جسے اندر ترست لست ہویا
گل نول گھوٹو ملیو س ڈاڈا بولیا مول نہ جاوے
دو تن واری اینویں ہویا بہاں اوہ قصہ اٹھاندا
اورک ہو شرمندہ موزی نو کر نول سمجھاوے
یہی و حسب اس نول تاں اوہ حضرت پاس لیائے
ابراہیم خلیل اللہ نے بی بی نول منر مایا
ایہہ تن عذر خلیل الہی اس دن پیش لیائے
تا پھر حضرت موسی دیول کل مخلوق سد ہائے
دقی رب پیغمبر کی تینوں رہبر بنیوں ہر دا
بید بیضا لٹائے تائیں بخشیا اللہ باری
بجی رب توہیت تیرے کافر غرق کرائے
بدل بجیے لشکر تیرا دہیوں رب بچاؤے
کرو سوال اسداٹے کارن وچہ جناب خدائی
حضرت موسی لوکاں تائیں ایہہ گل آکھ سناؤے
کیوں جے میں بک قبلی ماتق جگ وچہ مارونجیا
حضرت علیے دیول جاؤ اکھواسدے تائیں
کر سن عرس انہائے گئے رب تینوں وڈیا
کئی بزاراں معجزے تینوں رب عطا فرمائے
بھی انجیل تیرے تے اتری ناص کتاب خدای
حضرت علیے کہیں اگیوں سن کے بات انہائی
جابل قوم میری سی مینوں رب دا پت بناوے
جاو طرف رسول محمد اکھو و سچ انہاں نول

بند ہو یا سداہ اس کافر دا جانا اوہ نیڑے آیا
لنگاں باہاں مارن لگا جیوں مویا کہ مویا
میٹ کے جہ و پھیرے آفے تدوں خلائی پاوے
جان لبیاں تے آفے اسدی ڈاڈا کپڑا جاندا
ہے لہہ باد و گردنی کوئی ساڈے کم نہ آوے
بی بی قصہ کیتا جو اپنا حال احوال سنائے
حال تیرا ایہہ ذرا مینوں رب دکھایا
جاو پاس کلیم اللہ دے خلقت نول فرمائے
آکھن کرو شفاعت ساڈی سختی رب مٹاؤے
اللہ مال وسیلے با جہول رہیوں کلاماں کردا
معجزیوں تدو سب بنایا خاصہ کتنی واری
ناما مار کے پتھراں وچوں ششمے تدو چلائے
من سلوی آسمانی کھانا کھاو نول پہنچائے
تا بہو بجٹے رب اسانوں صنعتی کنوں رہائی
وچہ جناب سوال کرن تھیں شرم مینوں اچ آئے
اس خوفوں دل ڈرد امیرا من تک چین نہ آیا
سائے لوک اکٹھے ہو کے بون پھیرا دائیں
باپ بناں رب تیرے تائیں دنیا وچہ اپایا
آکھئے تدو سو جکھے کیتے موئے قلب جوائے
پاس تسادٹے آئے اسیں کرو شفاعت ساڈی
اج غضب الہی حد نہ کوئی عرس نہ کیتی جاندا
ایس گلوں اچ عرس کرن تھیں خوف اسانوں آفے
کرنی عرس خداوند اگے ماتق اچ جہناں نول

۷

وچہ حدیث شریف ہے اس طرح آیا
آجے و لکن موسی عندہ انا لست

النور و کلمہ و قریہ نجیا

قال فی ذلک موسیٰ فیقول انی لست

بناکم ویکر خلیۃ الہی احباب مثلد

النفس ایہ طرف حضرت موسیٰ

ہو دتی ہے اس نے اسنوں توریہ

لے دے کہتی ہے اللہ نے مال سے

لے نزدیک کیتا اسنوں ارسوئے

عمل نیک کرنے دے فرمایا تھ

نے پس تون گے پاس موسیٰ دے

پس آکھئے گا میں نہیں لائق کم

تساڈے دے لے یاد کرنی خطا

پنی اوہ جو کیتا ایا قتل اسنے

نفس ۔ ۷

دلپذیر۔

۱۰

فیقال یا محمد رافع راسک
 وقل تسبیح و استغفر و شفع
 تسبیح حدیث متفق علیہ ۲۸۱
 لہیں آکھیا جاوے گا اے محمد
 سر اٹھا اپناتے آکھد جو کہیں
 سنا جائے گا ۔ ۲۰۰ دہلی کریم
 چمیز دا سوال کریں گا ، یا جاویر گا
 اتے شفاعت کرف دل کیتی
 جاوے شفاعت ۲۰۱
 دلیڈیر

تا پھر پاک محمدؐ دے دل جیسی خلیق متا می
 کر فریاد اداں حضرت تائیں کہی خلقست ساری
 عرش تیری مقبول خداؤں تو محبوب رہا نا :
 تینوں رب معراج کرایا اُپر عرش نورانی
 وچہ آسمان زمیناں تیرا ثانی ہو نہ کوئی
 بنو لک شفاعت بنو شفیع ہمارے
 تا پھر کہی پاک محمدؐ کرو تسلی بھائی
 جبرائیل بنی دی خاطر پیر براق لبیاوے
 ساری خلقت دیکھے درجے پاک بنی سرور دے
 لیجاون تشریف مبارک پاک رسول گرامی
 اوتھے بک مقام نورانی اللہ پاک بنا یا
 ایسا ہو مقام نہ کوئی ہر ہر صفتوں عالی
 وچہ کلام الہی وعدہ آپ خدا فرماوے
 کرسی یک عجائب ہو سی اوس جگہ وچہ نوری
 صفت بنی دی کر سن اوتھے اول آخر واسلے
 اس جگہ وچہ تکسن حضرت جلوہ ذات الہی
 ویکند یاں ہی سرور عالم سر سجدے وچہ دیر سن
 حکم کرے رب تیرے تائیں راضی آج کر لیاں
 کراں قبول شفاعت تیری جو منگے دل تیرا
 جہنوں توں بخشا دن چاہیں اُسے نوں بخشیاں
 سجدے بکھیں پھر سرور عالم سر اپنے نوں چا وے
 حکم کرے رب حضرت تائیں رکھ تسلی یا را
 طرف زمین توں چل پیا سے وعدہ کر سں پورا

صلی اللہ علیہ وسلم صاحب شان گرامی
نام خدا ہے یا نبی اللہ کروا سادھی کاری
کل نبیاں تختیں چلیاں ہو یا اللہ دے من بھانا
تیرا درجہ کسے نہ پایا نبیاں دی سلطان
تیرے اتے یا نبی اللہ ختم رسالت ہوئی
تیرے باجوہ شافع کوئی کچھ تھکے سائے
میں آپ شفاعت کراں تساد و فکر نہ کر یو کائی
سرور عالم کرے سواری پیر کا بلیں پاؤے
ملک نورانی اگے کچھ جھبل جھبل کر دے
عرش معلیٰ دے جاتے میوسن و نیج مقامی
نام مقام محمود ہے اس دا جیوں اللہ فرما
وسیلہ اتے فتیلہ ہے اوہ جگہ شفاعت والی
روز قیامت حضرت نوں اوہ جگہ دیوانی باؤے
اس کر سی دے آپر چڑھو کے بیٹھن بنی تنوری
تک تک کہن پاک نبی دے واہ و اشان زلالے
اوہ پر عرش جمال الہی نظری آؤے مہجائی
ست دیہاڑے سجے اندر حمد ثنا تیں کر سن
سر سنجے تختیں چا محمد جو منگیں سودیاں
قول اپنے تختیں مڑاں نہ بہرگز سچا وعدہ میرا
جس گلے توں راضی ہوویں اوہ ہو گل کریاں
اوہ وعدہ دے دے دے دے دے دے دے دے دے دے
میں تینوں اج راضی کر ساں وعدہ سچ ہمارا
میں بھی اوہ پر زمین ہے اپنا کر ساں آن نمودارا

۱۰ ولسون یحییٰ ربک

نورانی جو البتہ عظیمی درجہ رکھتا ہے

یہ پس رخصی ہو جاوے گا تو

سجوں فرمایا اندام و عین عرش ربک

نورانی جو البتہ عظیمی درجہ رکھتا ہے

عرش ربی ہے داۓم فرشتے

سے وہی الی ہریرۃ قال قال رسول

اللہ صلعم اللہ یوم القیامتہ

المتعلون بینہم کمال غلیم قل

مرش یومنا قل الی علی روئے

مشکوۃ وکے لکھنے روایت ہے

ہو پر یہ غنیمت فرمایا پیغمبر علیہ السلام

تو اس قدر لذت ہے کہ دن قیامت

کتنے میں دستی کر نیوالے پس یہ

نہ سبب بدگئی میری ہے اسل

سایہ دیوان میں ہا نموں وچہ

عرش اپنے سے وچہ لیے دن

تو نہیں کوئی سایہ

دلپذیر

۱۰

۱۰

۱۰

۱۰

۱۰

۱۰

۱۰

۱۰

۱۰

۱۰

۱۰

۱۰

عملوں موجب رہا بہ نسبت ان کے بلکہ دلیاں
کی بحد تکم ہو یا درگاہوں ان کے کچھ جگہ سا
لو سے حساب عملوں سمیت عملاں میں عیب کسی
کرتی پاک رسول محمد آپ شفا عین نبوی

کل خلایق دایں آکے آپ حساب کر لیاں
تا پھر امیر زمین سے آکے پاک رسول ہمارا
حضرت کہیں دعوتی تے رب آپ تجلی کر سی
فضلوں آس بریزد فقیرا جو نہ کاتی و تیری

تجلی فرمودن خدا تعالیٰ بر زمین و میل بہرقت گروہ کہ یہ عرش ربی ہے

ہم بہت ناک آواز سے اس تھیں سنیں تیرے
خلقت کچھ سی اسے اندر رب اسما ذالیا
وچہ پہلے آسمان اساذی جاگہ رب بنانی
تا جو ہو راواتہ ودا آسمان غنیمت آوے
دوسو سالوں اسے اندر آیا رب ہمارا
اسیں فرشتے دوم فلک دے اوئے ساڈیاں چاہیں
کل فرشتے بہرقت فلک دے انیوں نازل ہوں
ہک دوچہ دے آگے کچھ وکھریاں صفوان بناس
امیر زمین دے شہادت شانوں صفوان بناون شالہ
اوسے وسیلہ خلقت ساری ہوتی مہلا وے
دہر قیامت عرش اتار دے کہ لیسو اللہ
اک اک یہ پگڑ عرش وادو دو ملک انعاموں
ست گروہ عرش دی چہا نموں اسد ان کہیں
دو جا جس جیوانی اپنی بندگی وچہ لنگھانی
چہ تھا اپنیاں عیساں تھیں جو بہت کرینہ زاری
چہیواں جیہر انال کے دے اللہ سب رحیم
اوہ مول نہ جائے نیسے سے نہ و نہ

ابن پیرت آسمان قبل ہی نور خدا آوے
اوہ آواز ہو سن تسمیماں ملک غل مچایا
جو بن ملک خداوں پاک اسیں فرشتے بھائی
خلقت دے پو فیرا اندر ہی صفت بنانی جالے
دیکھن نور عظیم نہایت کچھیں لوک دوبارہ
پھر بھی ملک بتاؤن انیوں ہے پاکی تائیں
پڑتے تسمیماں اوکھی سائے صفوان بنا کسلوون
کر کے صفوان کھلوونے جاؤن دعوتی تیرے
پھر کل فرشتے آترن جیہرے رہندے عرش دالہ
پھر اسے افیل فرشتہ نغز وچہ قرنا دیا
تا پھر اندر عرش منور کر سی رب تم تجلی
اک فرشتے بناؤن اس نول اپر نہ بین لیاؤن
جتنے سے بہ بیت مقدس اوئے ان کہیں
اوک شاہ جو دنیا نہ عدل کما سے بھائی
تیرے جا جو وچہ ذکر نماز ال کرداشت بیداری
بہنجو ال جو کوئی لوکاں کو یوں محفی صدقہ دیندا
ستون نہ سے نال کوئی موٹی رن جاسم

انہاں تختیں ہو رہی ہیں پورے پاک ہی فرمایا
 مال دنیاں ترس کماؤں رکھن خوف الہی
 جو ساکال مال ترورن ناہیں لوکاں خلق کماؤں
 تنگ ہوئے قرنائی جس دا بخت دیوے اس تا تیر
 پھر آجوفیر عرش سے لگن تنبو عالی جاہاں
 زینت ناک بزاراں پر سے تان عزت والے
 پھر اسر فیل بجاوے نفعہ ہر کوئی ہوش سنبھالے
 جن فرشتے صورت عمد سمجھ لکھ اوسے اگے
 عرش الہی دمن کے نکلے سروجہ لوکاں
 چن سورج سبے لوسے ہوسن نور نہ رہی کوئی
 چپ کر ابو خلقت تائیں حکم اللہ فرمائے
 جاں کر کے چھپ کھلو سن سائے کسی اللہ باغ
 میں مال لساڑے دودنشتی دنیا کے پہنچا سے
 پاس میرے اوہ لکھ ہوئے عمل تمام لساڑے
 جہنوں چکا بدلہ ڈھیلے شکار بجا لیا و سے
 براہ آگے بول کے لوں جس نے دکھ اٹھایا
 میں عادل عدل کماؤں والا ظلم نہ سرگز کردا
 اجاں ایہ حکم شہنشاہ والا سنسی خلقت ساری
 سر پرستہ قبو لے ہر کوئی جویں اللہ فرماوے

روز قیامت وہ جہنم نول سے عرش داسایا
 وہ تعالیم کلام اللہ سے جہنم عمر لنگھائی
 تکت کھلا ہدیو عرش سے ایہ سب جاگہ پاؤں
 یا اویہ ملت دیوے پاؤں ہدیو عرش سے جا تیں
 جو اسباب قتال خیمے لکھو شامہ نشاں
 ہو کیدار بنی فرشتے پھر عرش دوا سے
 ہر نہ سے نول محنتی پتیاں اللہ پاک ترسے
 حکم اللہ تعالیٰ خلقت تائیں ہر شے دمن سے
 ہیبت خوف الہی اس دن جگت چہ دھماں پائیں
 نور الہی تختیں و چہ محنت ہر جا روکشیں ہوئی
 پھر ساری خلقت تائیں اور پتہ پتہ کرتی جاوے
 دھڑکے کن تائی خلقت سنبھالت ہمارے
 جو نمل لساڑے چنگ مندرے اوں نول لکھ لکھ
 آج انہاں سے موجب کرناں سر انجام لساڑے
 تے جو ندر لکھاں و اپنا کیت ہا و سے
 دیکھ لکھ لکھاں دیووں کیت اسکے آیا
 نیک الہی بہت ہر باں روزش بدلہ دیساں ہرا
 عذاب نہ ہرگز و ہر سی کوئی رہی ہیبت ہمارے
 ساری خلقت ہیبت کو لوں گردن ہدیو ہیکارے

حاضر شدن چنت دوزخ در محشر و ساقی

دوزخ بہت دی کیفیت ہاں کر لیا ساری
 مال بزاراں زیر عرش سے بقی خوف کماؤں

پھر کسی حکم فرشتیاں اللہ خالق باری
 اوسے قبلے دوزخ فرشتے جنت نول لے آوے

بہر دوزخ نوں لے آسن جیکے آتش قہر خدائی
ستر بناراں سنگ گھٹ کے دوزخ نوں آون
ڈاٹ مہمیت ناک آوازوں دوزخ کچے کٹ
واٹک محلاں سے اچھا بہت بلند ارشے
اپہ کفراں بد کرداراں حملے کرے کرے
کہاں گئے آج کا فظلم فاسق فاجر سارے
کہاں گئے جو دنیا اند مال زکوٰۃ نہ دیندے
کہاں گئے بد مذہب جنہاں نوں طریقہ پھولے
کہاں گئے اور پورا چکے بریاں کہاں گئے
سے برساندی راہوں اسی کرل سنیوں لاری
ستر نبیاں جتنے تبت و چہ جینہ اشل کماشے
ایسا بوش خروشوں اسدن دوزخ بھر کاٹے
وچہ سورہ فخر کہے رب اس دن دوزخ آندہاں
لوے نصیحت اسدن بندہ پھلے روز سمبالے
مرافسوس کئے گا ہلے میں گھلے اچھو کماٹی
تبیوں تبیوں دوزخ بیہیاں نوں کچے کٹے
قہر مہر کینے خلقت ساری ویکھ قہ ویاں بجاہیں
اول سدا نماز پڑھدے وچہ ہنال سیلے
تسہ بجا روز قیامت نوں جو حق آمنا کردے
ہنجواں جنہاں گناہ نہ کیتا اندر غم ان سارے
ستواں جو نہ توڑن وعدہ قول قراروں پکے
نالواں جیہڑے پر نماز ان کین حفاظت پوری
دوزخ نال نہ کم انہاں نہ اوہ انہاں بلاشے

کھسی طرف عرشے اسنوں لیجاون گے کہاں
اک اک سنگل نال فرشتے ستر بناراں ہوسن
سے برساندے راہوں سے ایسی آتش بھر کے
اوٹماندیاں قطاراں جاپن جاپن اوہ چل کر لے
آکھے کھتے گئے منافق لے لے نام بلاشے
کہاں گئے اوہ سرکش جنہاں رب دے حکم و سارے
کہاں گئے جو مومن بن کے صوم صلاوۃ پھر دیندے
کہاں گئے آج مشرک جاہل بدعتیانہ لے لے
کتھے زانی اتے شرابی ہو رہے پلید مکالے
سُن سُن لجاں گوڑیاں پرے دے گے خلقت ساری
اوہ اس دن اینویں سمجھے حال جہنم آوے
یا جہنم نفسی نفسی میرا ک بنی پکارے
دیکھ جہنم تائیں بندہ روکی تے پچھتا مٹی
ساجانے گا سچے آپے متیں دیون والے
کیوں نہ عمل کماے چنگے ضائع عمر گواہی
تبول نبیوں اپنیاں عملاں ولول ویکھے تے پچھتاے
نور قیاں نوں دوزخ اسدن مول بلاشے ناہیں
دو جیہڑے نہاں بتان صدقہ دیون والے
چو قہ نور ذاب قہر کھیں زمین ہمیشہ دے
چھو جیہڑے دنیا اندر کرن امانت داری
اشقواں نیچ نوں جیہڑے کدی نہ جھکے
وچہ ہشتاں جاون والے ایہہ لوے مغفوری
منہ مرا لکھیں ہوون دوزخ گلاں کردا آوے

انہوں نے فرمایا اللہ تعالیٰ نے ہمارے

بشر کا ہدف نہ بنے نہ ہفت

میں یومئہ ملک میں یعنی تحقیق

وہ آگ ہندی ہے مانند ہواں

سورہ اعراس میں ہے فسوف یومئہ

اسے قبولوں والیاں گے کہ یہ نہ

تھانے لڑی شامت محبوب اظہار

وہ یعنی من الہیب نے چلوں نہ

دوزخ ہے جو ہر جہت پریشان

ہو چاؤں نہ نہ ہو نہ اسٹیل عقل

نہ دجی یومئہ جہنم و مہمیت نہ

دانی لاند کری و یقول بلیتہی قمت

لیما فی فیوئہ لا یعذب مذہب

یہ تو دوزخ انکس نفسیت پر لیا

آئی تے آگے کائناتے افسوس بھیج

ہندام واسطے حیات اپنی نے پس

اس نہ نہ کر گیا ہاب کرنا

سے جیہا کوئی اتے زقیر کرنا

فیدان سے جیہا کوئی ۔

محمد دلپذیر

ستر سال سے رستے تائیں آہے اس بد بختی
حکم ہوئے اک ایسا بند و ڈھونڈ لیا تو کوئی
نعمت لیتے فراخی اندر رہیا بہاراں کردا
تے دو جا شخص غریب نہایت حاضرت جاوے
فاقہ فقر تے تنگی اندر اس دی عمر اں بیتی
پھر دوزخ پاس لیا دن اسنوں کہن فرشتے جانی
اپہ کہے دوزخ والے اک ساعت کھلواون
جب حاضرت اں کھلے تال پھر کہہ اللہ ماتیں
انکے سینوں یاد نہ کوئی مہل گیاں سجھو جاں
مہل گیاں سجھ نہیراں نہ براں جاں دہشتوں ڈھٹا
پھر دو جا شخص جو دنیا اندر رہیا غریب و چار
پھر غریبہ تال لیا دن اسنوں خوشروا پتہ بھاتی
انکے سینوں یاد نہ کوئی یاد نہ آہے کافی
مہل سننے اور دیر تیا میں پودہ سنہ میں کھلے
پھر جو بنیاد سوہنیاں شکل رہنہ آون کما گیا
تج نہ کوئی نمازاں روزے پور تو غریب کما یاں
حکم نہ سے رب میری اسٹھ حکم ایہو سرکاری
اپنے سپینہ سماں میں نہ کوئی کول رہا مسو
پھر انکے سینوں یاد نہ کوئی یاد نہ آہے کافی

تے لکھو لوں تک گرمہ پہنچے جہدی حد نہ کوئی
سامی عداں اندر جس نوں اندی نہ نشانی ہوئی
پر رب دا حکم نہ مینوس کوئی پھر یا راہ لفر ودا
جس ہرگز سکھ نہ ڈکھا کوئی نت دیکھائے ہاوی
ایسرے فرمانی رہدی کدی نہ ہرگز کیتی
جس دنیا اندر کل حیا کی سکھیاں وچہ لنگھائی
وچہ میدان حشر دے سانوں وانس جوہر لیاوان
کیا کیا عیشاں دنیا اندر یہاں تیرے تاتیں
چا چو فیروں چہ تھیاں مینوں آن غما دیاں فوجیاں
سختی دے منہ آتی جندری کچھ نہ لاندہ امختا
کون بشتاں اک پل اس لوں آن کھلا دیاں یا را
کچھ رب جو دنیا اندر کیا سختی تددہ پاتی
بہت شوخی اس ویلے مینوں کدک وچہ مائی
خوشیاں ورتوں وار نہ آئے جیساں اساقے بھاگے
وچہ تیری رب سچے دیکھ آن کھلا می ہویاں
کیا کہو کداساقے کارن آکھن سجیاں ساٹیاں
میرزا دیکھتے جہاں پہنچے وارن
دھن دھن دھن تاتیں بہت لکھتے جی سو
ہوئے تیرے بندوں جہاں عشاں عزت تیری

پریدان نامہ اے اعمالی و دوستی تہیں مومنوں کا فرماں را

و دفتر جو انعاماں و مال و ملکیتاں
دنیا اندر کہیں جو کچھ نہ سبکی تے بہر ماری

حکم ہوئے ایسے پرچے سارے اڈن چہ ہوئیں
اہل ایمان نوں اوہ پرچے بھیجے ہتھ دیو دین
پھر یوسی حکم تمامیاں تائیں پرچے کے دیکھو اتھ
سبھے ہتھ جنہاں نوں لمسی اوہ چٹھی سرکاری
جس لکھے و امیرے تائیں فکر ہمیشہ رہیا
نال خوشی دے جنت جاوے نیکی بدلہ پاسے
جنوں مسمی کہے ہتھ وچہ نامہ عملاں والا
اس لکھے دی دنیا اندر مینوں خبر نہ کاتی
آؤدی موت ابھی مینوں اکا کر دی فانی
پکڑو بندو گھتو سنگل دوزخ وچہ دگاؤ
جہ ایڈی ذلت دیکھیں کافر سمجھت عبدول دوسر
تائیں زور و زور اُسماں نوں مسن ہے ہتھ نوشتے
ہولا چار قبولن اپنے نامہ عملاں والے

وانگ میوہاں ملن باکے کرنے والیاں تائیں
تے کفاریاں نوں کھبے ہمتہ و پیر زمرہ دال خلیق
پیر بندے نے کرتب اپنے اپنی اکھیں دھکے
لوکاں نوں سد کہن آؤ پڑھو کتاب ہماری
صاف حساب ہو یا اوہ میرا یہ خطہ مینوں دھیا
رنگ برنگے میوے ایتھے جو پامے سوکھاے
کبھی ہاتے ہاتے ایہہ کدی نہ مینوں ملدا شالا
ہاتے افسوس دوبارہ میں کیوں پھر جیاتی پائی
بھٹ پتی اوہ دولت میری بھٹ پتی سلطانی
ایہہ نال خدا ایمان نہ لیا نے حکم ہو سی درگاہوں
نامہ لیون کارن کھیا ہمتہ نہ اگے کر سن
چھاتی چہ کڈھیں مگر وں کھیا ہمتہ فرشتے
لکھ لکھ حسرت کر سن کا فر اپنے وچ مکالمے

وَلَقَوْلُونَ يُؤَيِّلَتَانَا يَمْشِي فِي الْبُيُوتِ لَا يُغَادِرُ صَغِيرَةً وَلَا كَبِيرَةً إِلَّا أَحْضَاهُ وَوَجِدُوا مَا وَعَدُوا
حَاضِرًا وَلَا يَظُنُّ رَبُّكَ أَحَدًا

کہن ہائے افسوس ہو یاں ازل میں سے تا کہی
آپو اپنے عمل تمامی ہر کوئی حاضر پاسے
شیشے وانگ و سیدوے ہو کچھ جگتے پیا کمالا
باہجہ مرٹا لعلہ پڑھسن نام حکمت خاص الامور
یا رب فضل تیرے عقیں ہر دم عاجز کہے دعا تیں

چھوڑو ڈراما اساد اکوئی تھوڑا سیدنا میں
ب دی طرفوں مول کے تے ہنر نہ کیتا یا وے
چنگا مندا عمل جو بہر اک پیش اٹھیں دے آیا
ساری عمر اں والی کھٹی دے اک کتابوں
نامہ عمل پیر یہ بندے نوں سچے بہتہ پھرا میں

سوال باعتماد از بارگاه احکام الحاکمین رب العالمین در حق کفارید کردار
از مشرک و توحید و انکار ایشان از شرک و کفر

یعنی پکیراں وانگوں دے کے ہر اک
نوں جوانے مل گئے یہ مناں نول
سجے بہتہ اتے کافراں نول کھجے ہتہ
اسے کما قال اللہ تعالیٰ کفیٰ بنفسک الیم
علیک حبیل یعنی جو فرمایا اللہ تعالیٰ
نے پڑھے راخانہ اپنا کافی ہے
نفس تیرا، جہن اپر تیرے حساب
کرنے والا ۱۲۰ اسے فاما من اوقی
کتا بہیمینہ فیقول لہم اقرؤا کتابہ
یعنی اپر جس نول دی حیوے گی کتاب
اسدی وجہ سے مجھتہ دے پھر ادا کیگا
پڑھو انہماں مراپنا لوکاں نول ۱۲
اسے یعنی تمہے گے اسے افسوس پر اصل
سائنے دے کیا اس کتاب نول جو
نہیں چھوڑیا اس نے کچھ چھوڑا تے
وذا الرکریہ جو گئے اسنے رن پکچہ اور
پاونے جو کچھ کیتا ہے انہاں نے سنے
نہ ظلم کریگا رب تیرا اور کسے دے ۱۲
مولوی دلپزیر ۔

۱۰ اس حدیث شریف معقول

وچند خیال بن ہریرہ سے

روایت احمد و ترمذی و بیہکوفہ

باب العشر و چہند نسبت سے یہ

سے یعنی فریاد نہ تھی کہ جس بگ

نے جو دن گئے بہت سے بے بارہ

عادن کے طوفان و زلزلوں میں

کی وقت تو دن کے نزدیک

دو زخمی گویا دیوں کے بچنے

کی انمان سے ان کے کہیں نہ میں

سے چہنہ نہ نہ خیال میں

جو اب وہ رہے تھے کہ گئے دیے

بودہ سالوں اللہ نے چاہا تھا

خلقت ساری نونہ تے جس نے

پیدا کیا نساں نوں پہلی بار

ان طرف اس سے دی پھیرے

جاؤ گے ۔ ۱۲

مولوی دلپذیر

بھیروی

کافر کل اکٹھے ہو سن و چہ جناب الہی
 بے انصافو یاد کرو اوہ دنیا و البیاض باتاں
 دوات مال حیاتی مسکنت سب کچھ میں تھیں پایا
 رزق تسانوں میں پہنچایا مینوں تسال بھلا یا
 بتاں دی انجی عظمت کیتی پوہا میری چھوڑی
 حکم میرے دی تا بعد از ہرگز تسال نہ کیتی
 سن ایہہ حکم الہی کافر سمجھ ہو دن انکاری
 خبر نہیں ایہہ لکھنے والا لکھوں لکھ لیا یا
 وحدانیت تیرے باجھوں اسان نہ پوہیا کوئی
 نام تیرے تے صدقہ دتے کئی انبار اہل سے
 پھیر حکم کرے رب قطعہ زمین داد پوسے آگ ابی
 اوہ قطعہ زمین دا آن کہے اس میں پر شرک کما یا
 پھر آسمان گواہی دیسی کافر نکر جا سی
 تا ویلے آن گواہی دیسن بھی دن رات مہینے
 تا بھی کافر ذرا نہ منے کہسی کہ بد خوئی
 کو امانا کا تبیین فرشتے تا پھر رب بولا سے
 اکھن ایہہ بھی دشمن میرے میں ایہہ بدی نہ کیتی
 تھیو تھی ایہہ تحریر انسانہ دی میں تسلیم نہ کروا
 تا پھر اوپر بھیج کفار اگسی قہر حرائی
 پھر جو سی حکم تمام اعضا وال دیوان بول گواہیاں

نال عتاباں رب انہاں نوں ایہہ فرمایا
 کیا کیا دتیاں اسان تسالوں نعمت بخش سہاراں
 تے پوہا کیتی غنیمت میرے دی ایہہ تسال شرک کما یا
 اے بے قدر و قدر اسدا تسال نہ ہرگز پایا
 نال عتاباں و پر تسال نہ رکھیا مریاں توڑی
 آخر ذل ایمان نہ آندا دیں بھیری بد نیستی
 اکھن ہرگز اسان نہ کیتی دنیا سے بدکاری
 چنگا نمل نہ لکھیوس کوئی جو اسان پیا کما یا
 وہ پہ نمازاں روزیاں ساڈی عمر گذشتہ ہوتی
 کتھوں آبا بار خدا یا عمل اساد سے مارے
 جس پر غیبت ابی اس نے پوہا کیتی آہی
 کافر ہسی ایہہ کم میرے خواب خیال نہ آیا
 کس ویلے تدو میرے تائیں کردا شرک ڈٹھایا
 جو بیشک شرک اساد سے اندر کیتا ایس کینے
 ایہہ ہا سے جھوٹا لاون رہا میں و چہ درویش کوئی
 آن گواہی دیسن تا بھی سکنا مکر جاوے
 نال عداوت لکھ لیا سے کہ کر کے بد نیستی
 مینوں اوہ معلوم تدا یا جھوں میں تھیں توڑا
 تا جو بول نہ سکے کافر بن نہ رہا
 نال تنہا سے اوہاں کفار بدیں میں نہ آیا

یَوْمَ يُحْشَرُ الْعَذَابُ لِلَّهِ اِنِّیْ لَآ اَرٰ فِیْہُمْ یٰوْزِعُوْنَ دَحٰتِیْ اِذَا جِآءُوْہَا شَہِدَ عَلَیْہُمْ سَمْعُہُمْ وَ اَبْصَارُہُمْ
 وَ جُلُوْدُہُمْ بِمَا کَانُوْا یَعْمَلُوْنَ وَ قَالُوْا لِمَ جِئْنَا لِمَ شَہِدْ عَلَیْکَ قَالُوْا اَسْفَلْنَا لِمَ لَئِیْ
 اَنْطُوْکَیْ شَیْءٍ وَ هُوَ خَلَقَ کُمْ اَوَّلَ مَرَّةٍ قَالِیْہِ تَرْجِعُوْنَ

تا اکھیں کن تے چہرہ سارا بولے گا برہر دا
 ہر اک عضو خدا دے حکموں کل تنیقت کہی
 کچھ جھڑکن اپنیاں غصواں تائیں اکھن سبہ نکالے
 اسال تھائے بچنے کارن سو سو سدر بنایا
 اسیں تھائے کارن جھڑکے لتیں ہوئے اقبالی
 کس غصہ کفار ال تائیں کاوہ کرو نہ کافی
 دنیا وچہ ماتحت تھائی سالوں جس بنایا
 کیا مجال اسادی اتھے ذرہ حبوت الا وال
 رب دی بے فرمانی وچوں دسو کی پھیل پایا
 تا پھر کافر ہوئے منہ دے من لیون بریا یاں
 کچھ جوڑن کو رہا نے اکھن برا نہ کیتا وسی
 نہ ویرانیت تہی سالوں مول کسے سمجھائی
 بے ملامت تھائے کوہن شرک ہو یا وچہ نیگے
 رب غروہے جہنم نہ بکو وچہ دربار مانے
 کتنے مرسل دنیا تے میں طرف تھائی
 میں کئی دیر جیبت جو تو تھیبہ رکھن دن تھالے
 میں جیبت کتاں ہوئے مجھے ہزار تھائے جیبت
 ایہہ کل بھی جاسن کافر کسین بار مندا

جوناں اساتھسے ایہہ بریا تیاں نہیا ہمیشہ کروا
 ہتھ تے پیر گواہی دین چھپیا کچھ نہ مہسی
 سالوں تیں جیو ڈاڑیہ کیوں عقل تھائے مارے
 اوہ کیتا کتریا کم اساد اسار رو بھروسجا یا
 آپ خزاہیں تھسوتالے ساڈی ترقی گالی
 یاد کرو کرتوتاں اپنیاں سالوں دوسرے کافی
 اوہے حکم کیتا میں سالوں قدرت نال ابولایا
 جو کر توت تھالے نہ کیتی دسیا مال چھاوے
 اپنا کچھر گویا تھالے ساڈا نا سس کرایا
 تودا قرار کرن ہوا سال بدیاں پیاں کما یاں
 حق باطل وی تھائے تھیں ٹہر نہ سکے وستی
 نہ شرکوں باز رہن دی مانوں خبر کسے پہنچائی
 کسے نہ دسیاں اینہاں گلا تھالے پھر ان پوچھ تھالے
 ابولہی پھر گارہ بیانہ کوئی چھوڑو نہ رہا نہ
 پہا پہ تھالے سرکش ہو کے رادہ کھنڈے تھالے
 کر کے کوشش جہنماں تھالے انوں میرے حکم تھالے
 پھر بھی شرک نہ چھوڑیا تھالے میرے حکم تھالے
 جی نہ کوئی پہتا سالوں حکم نہ کسے سنایا

مخا حکم کر دات کفار با انبیاء کو گواہی اوان اہمیت محمدیہ کہیں دیکھار

پھر ساریاں امتاں کوں تھائے بلائے جیبت
 میں کتنی مدت حکم خدا دے بیاتال سمجھاندا
 سبہ جیبتاں سرے تھالیاں جو کچھ حالت باقی

پہلوں حضرت نوح پھر میرا مستانہ فرماوے
 نو سو برس میں تھائے کوہوں رہیا ایہہ جیبت
 پھر حکم الہی دے اندر فرما نہ غفلت نہ رہی

لے عن ابی سعید قال قال
 رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم یوم القیامۃ
 لیفر روايت ہے ابو سعید
 خدری فرماید آنحضرت نے دن کے
 سفر تیرے کو کوہوں قیامت کے
 فرما دے گا اللہ تعالیٰ جو میرے حکم لے
 لے پہنچائے آسے تا وہ
 اپنی امت کوں کہیگا نہ آوے
 پہنچے میں میں نہ رہوگا
 کہ تیرے پھر چھپا ہوا کیمت
 اسی دن جو بنیم سونے
 لے پہنچے آجے تھالے
 لے نہیں پہنچا یا سالوں ان
 ستہ کوئی ڈرنے والا ہے
 پس نوح کو خطاب ہو دیکھا
 کوں ہے وہاں اے کافر تھو
 لے مت اس پھر فرما دے
 لے میں تھالے انوں پھر گواہی
 دیو گے نہ رہی علی قلی وہ تھو
 لے جو نہ توں پھر دیکھتے
 لے نہ ہی مت توں تھو
 میں پھر نہ رہے یہ قیامت
 لے لے جھلک نہ دیکھو
 شہد میں انوں کوں رکھن
 شہید ہووے دیکھو

اندروں کے دسیا نلے باہر کھول سنا یا
 وجہ فلا نے روزتساں نوں میں رہہ گل سمجھانی
 وٹے پتھر کھا کھا ماراں رہیا تا کیہاں کردا
 پھر نال دعا میری دے اللہ غرق لتا نوں کیتا
 حضرت نوح کفایاں تائیں دُکھ چھڑ کرے بہتیری
 خبر نہیں توں کتھے رہیا سانوں نظر نہ آیا
 تا پھر حضرت نوح نبی تعالیٰ شاید رب بچھاوے
 تا امت پاک نبی نوں اللہ حکم گواہی کرے
 یا اللہ اس نوح نبی نے حکم سمجھے پہنچائے
 اس کھا کھا ماراں دے ہر نو تیرے حکم الہی
 کافر غدر لیا ون آخر یارب سچیا سائیاں
 تا سورہ نوح سنا دے پڑھ کے امت حضرت والی
 کفر شرک دا حال تساں سانوں معلوم سارا
 تا حضرت پاک رسول محمد آپ شہادت کرن
 پڑھیا انہار کلام اللہ دا وجہ مانی حال سمجھی دا
 تا کافر زج تمامی ہو سن کوئی جواب نہ دسو
 بھی قوم جو نہالچ ہو دینی دی لوط شعیب تمامی
 ہونڈے چلے کوئی نہ منسی ہر نہ بات کفر دی
 اورک عذر لسن کافر ایہہ بھل بخش خدا یا
 یں عذاب انہارے تائیں ملے اس گمراہی
 تا جو ایسا عبادت تیری کرے تیک کمایاں
 حکم کرے رب عذر تساں اہن نہ بونی سنیے
 اگے بہت لتاں نوں فرمت دتی دنیا والی

ظاہر باطن حکم الہی واضح کر سمجھایا
 گھڑی فلا فی جگہ فلا فی لتاں نہ منی کافی
 ایہہ لتاں زور دہگانے پھریا راہ کفر دا
 ہن نوکوں اللہ اگے مکر و جاسی بدلہ لیتا
 پرہ کافر ایہہ نہ من آکھن شکل نہ ڈسٹی تیری
 حکم الہی سنا دے تائیں کدی نہ تدبیر پہنچا یا
 امت احمد شاید میری نوح نبی فرماوے
 تا پھر امت پاک نبی دی آن گواہی بھری
 ایہہ اسے کینے اتے نہ کافر صادق لیائے
 پر کافراں اللہ انہار اکتا قسمت مند ہوتی
 اسیں اگے ایہہ بچھے ہوئے کیونکہ خبراں پایاں
 وجہ قرآن تساں خبر سمجھیاں اللہ والی
 دس کے گیا اساتے تائیں پوسہ بول ہمارا
 ایہہ جو امت میری سچی سچ گواہی بھری
 ویکھن مالوں و دھواں نہاندا پختہ ہو یا عقیدہ
 اینویں ابراہیم نبی دی امت جہگڑے پرسی
 اینویں مال نبیاں کر سن جہگڑا اوہ حرامی
 امت پاک رسول اللہ دی بھڑے گواہی ہری
 وڈیاں گورداں پیراں سانوں دنیا وجہ بھلایا
 تے بکھری دنیا اتے سانوں بھیج الہی
 جے بھریہ فرمانی کیتی کدی نہ بخشیاں
 ہن اس جگہوں دنیا اتے کون نہ والیں بخشوے
 اتنی مدت اندر لتاں ہن بخش سنہیالی

ہم اودہ وقت گذشتہ ہو یا عمل کمون والا آیا ازجہ تسادسے تا تیس سدا دوزخ والا

بر باد رفتن اعمال کفار بدکردار و انبیاء مؤمنین از کفار نہ صد و نو دنہ
و نصف شدن از ہر مخلوقات اُمّت محمدیہ در حقیقت

نیک اعمال کفار والے کل اڈانے جاؤں
جو اللہ عمل کمون جگہ چہرہ ایمان نہ لیاے
تے جہیزے غیر اللہ دیکار ان عمل کمون بھائی
اڈ جاؤں گے عمل کفار دسویں جیویں اڈ جائے
صدقے تے خیراتیں جو لکھ نام خدا ہے دیندے
حضرت آدم نوں پھر اللہ کرچی حکم پیارے
تا حضرت آدم اللہ اگے کر کے عرض سناؤں
ہوئی حکم ہزار بندے مقفل پکشتی تھیوے
دیکھاں کون نصیبیاں والا چہ بہشتاں جاوے
وہ مشکوۃ حدیث نبوی دی ابو سعید بتاوے
حملان والیاں مہل ستیس رٹک بڑھے تھیوے
عرض کیتی اصحاباں حضرت پاک نبی دے تائیں
تے کپہڑے لوک ہوؤں اودہ جہیزے بہشت والا
ہوئے ایہہ خوش خبرتساں نوں حضرت نے لایا
قسم خدا دی وچہ بہشتاں تھی ہو سو چو مقفاتی
پھر فرمایا تہ بجا حصہ ہو سو لتساں پیارے
ترتیبی واری سرور عالم کہیا پھیر انہاں نوں
یعنی ادھے لتیں تے ادھے باقی خلقت ساری
پھر سرور عالم ختم نبیاں موتی سخن پر وندے

عوض انہاں دے روز قیامت کچھ ثوابے پاؤں
اگر انہاں دے اہل کفر نے دنیا اندر پاسے
اودہ دوہیں جہانیں کم نہ اؤں اوگت گئی کسائی
فَجَعَلْنَا هَبَاءً اللہ وچہ قرآن بتاے
اسے بدلے دنیا اندر نعمت دولت لیندے
دوہیںیاں نوں کل خلقت مقفل کر کے دیکھلاے
جو کیتواں حصہ دوزخ ولے وکھرے کیتے جاؤں
باقی سلسے دوزخ ولین سن خلقت ہوئے
ساری خلقت ایہہ گل سن کے ہول دلاں وچہ کھلاے
ایہہ گل سن کے خلقت تائیں ڈانڈی میت او
قائم رہے نہ ہویش کسے دی خلقتاں مر جیوے
کون ہوؤں اودہ دوزخ ٹالے یا حضرت سمجھائیں
نبی کہیا یا جو ج ما جو جاں دوزخ وچہ رب ڈالے
ہے اودہ جنت جاؤں والا ہک لتساں مقفل آیا
تاناں خوشی دے سبب اصحاباں پڑے تکبیر سنائی
تا اللہ اکبر اللہ اکبر کہیا انہاں دو بارے
لتیں ادھے ہو سو جنت اندر ہے امیہ اساذن
تاناں خوشی تکبیراں پڑتیاں یاراں ترتیبی واری
جیویں میل سیاہ دے چہڑے انزال چہے کچھ ہوئے

سے قال اللہ تعالیٰ و قد مرنا الی

معبدا من عمل فجعلا ہ ہما

فتوایا جنی دیا اللہ تعالیٰ نے کے پھیل

طرف اس تیز ہو جو عمل کیتے ہے

کافراں عمل مقفل پس کیتا اسانے

انمانوں دسویں کھنڈی ہوئے ۱۲

نہ من کلان یرید الیہوۃ الدین و

نہ مشہدات الیہم اعمالہم دیم فیہا

لا یمسسون وذلک الذین یس لہم

فی الآخرۃ اما انہ و ما صنعوا

فیہا و باطل ما کانو یعملون کوئی

چاہند ہے دنیا کو اس کی رونق

چہرہ دیتے ہم نے ان کو جس عمل

ہر نیل ادران کو ہم نے نقصان

نہیں دیا اودان کے لیے کچھ

نہیں پھیلے گھر میں سوائے آگے

مٹ گیا جو کچھ کیا تھا اس جگہ وہ

خرب ہو گیا جو کدے تھے ۱۰

نہ عبد القادر صبر مرحوم ۱۲

دلپذیر بھیر دی

اندروں کے دسیا نلے باہر کھول سنا یا
وہ فلا نے روزگاراں نوں میں رہہ گل سمجھانی
وٹے پتھر کھا کھا ماراں رہیا تا کیہاں کروا
پھر نال دعا می سے اللہ غرق لتا منوں کیتا
حضرت نوح کفار ایں تائیں دُشمن چکرے بہتیری
نہر نہیں توں کتے رہیا سالوں لکھ نہ آیا
تا پھر حضرت نوح نبی تعالیٰ شاید رب بچھاوے
تا امت پاک نبی نوں اللہ حکم گواہی کرے
یا اللہ اس نوح نبی نے حکم سمجھے پہنچاے
اس کھا کھا ماراں دے ہر نوں تیرے حکم الہی
کافر غزلیاں وں آخری رب سچیا سائیاں
تا سورہ نوح سنا ہے پڑھ کے امت حضرت انا
کفر مشرک و احال تاراں سالوں معلم سارا
تا حضرت پاک رسول محمد آپ شہادت کر سن
پڑھیا نماز کلام اللہ دا وچہ ماننی حال سمجھ دا
تا کافر زج تمامی ہو سن کوئی جواب نہ دے
بھی قوم جو نہ لے ہو دینی دی لوط شعیب تمامی
ہو نہ سے چلے کوئی نہ منسی ہر نہ بات کفر دی
اور ک غزہ لیں کافر ایہہ کھل بخش نہ آیا
یہ عذاب انہاں تے تائیں ملے اس گمراہی
تا جو ایسا عبادت تیری کرے تیک کمایاں
حکم کرے رب غزہ تاراں ہن نہ بقی سب سے
اگے بہت لتاں نوں فرست دی دنیا وانی

ظاہر باطن حکم الہی واضح کر سمجھایا
گھڑی فدائی جگہ فدائی لتاں نہ منی کافی
ایہہ لتاں زور دہگانے پھریا راہ کفر دا
نہں لوکوں اللہ اگے مکر و ب سی بدلہ لیتا
پہر کافر ایہہ نہ من آکھن شکل نہ ڈسٹی تیری
حکم الہی سنا دے تائیں کردی نہ تدبیر پہنچایا
امت احمد شاہ میری نوح نبی فرماوے
تا پھر امت پاک نبی دی آن گواہی بھر سی
ایہہ اسے کینے اتے نہ کافر صادق لیائے
پہر کافراں الت انہاں اکتا قسمت من و موتی
اسیں اگے ایہہ بچھے ہوئے کیدے خبراں پایاں
وچہ قرآن تاراں خبر سچیاں اللہ والی
دس کے کیا اساتے تائیں پاپ بول ہمارا
ایہہ جو امت میری سچی تھی گواہیاں بھرن
و کھن مالوں و دھواں نہاں اہکھتہ ہو یا غفیرہ
ایہویں ابراہیم نبی دی امت تیرے جیسی
ایہویں مال بیاں کر سن جھگڑا اوہ حرامی
امت پاک رسول اللہ دی بھرے گواہی بھری
و دیاں گورداں پیراں سالوں دنیا وچہ بھلایا
تے کہو من دنیا اتے سالوں بھجج الہی
جے جبریل فرمائی کہتی کہی نہ بخشیاں
ہن اس جہوں دنیا اتے کوں نہ والیں بخشوے
اتنی مدت اندر لتاں ہن نبوش سنہیاں

ہم اود وقت گذشتہ ہوا عمل کماہل والا
ایا امج تسادے تائیں سرا دورخ والا

بر باد رفتن اعمال کفار بد کردار و انتہا از مومنین از کفار نہ صد و نو و نہ
ونصف شش از ہمہ مخلوقات اُمّت محمدیہ در حثیت

نیک اعمال کفار والے کل اڈائے جہا وں
جو اللہ عمل کما وں جگہ چہرہ ایمان نہ لیاے
تے جیہڑے غیر اللہ دیکارن عمل کما وں جہا وں
اڈجا وں گے عمل کفار ال دھوڑ جیویں ڈجائے
صدقے تے خیراتاں جو کچھ نام نہ اڈیے دیندے
حضرت آدم نوں پھر اللہ کرسی حکم پیا رے
تا حضرت آدم اللہ اگے کر کے عرض سنا وں
ہو سی حکم ہزار بندے محفل بکشتی محسوسے
وکیھاں کون نصیبیاں والا وچہ بہشتاں جاوے
وچہ مشکوٰۃ حدیث نبی دی ابو سعید بتا وے
حملال والیاں حمل ستیس رٹک بڑھے تھیون
عرض کیتی اصحاباں حضرت پاک نبی دے تائیں
تے کیمہڑے لوک ہو وں اود تہہڑے جہنم والے
ہوڑے ایہہ خوش خبرتساں نوں حضرت نے پایا
قسم خدا دی وچہ بہشتاں تسی ہو سو چو محفاتی
پھر فرمایا تہہ بجا حصہ ہو سو لتساں پیا رے
ترتیبی واری سرور عالم کہیا پھیر انہاں نوں
یعنی ادھے لتیں تے ادھے باقی خلقت ساری
پھر سرور عالم ختمہ تہیاں موئی سخن پروردے

عوض انہاں دے روز قیامت کچھ ثوابے پا وں
اجرا انہاں دے اہل کفر نے دنیا اندر پاسے
اود دوہیں جہا نیں کم نہ اؤن اوگت گئی کسائی
فَجَعَلْنَا هَبَاءً اللہ وچہ قرآن بنا وے
اسدے بے دنیا اندر نعمت دولت لیندے
دوزخیاں نوں کل خلقت محفل کر کے وکھ کھلا وے
جو کتواں حصہ دوزخ والے وکھرے کیسے جہا وں
باقی سارے دوزخ ولین سن خلقت ہو لیسے
ساری خلقت ایہہ گل سن کے ہول دلاں وچہ کھلا وے
ایہہ گل سن کے خلقت تائیں ڈانڈی بیہیت او
قائم رہے نہ بیوش کسے دی خلقتاں مر مر جیون
کون ہو وں اود دوزخ والے یا حضرت سمجھا میں
نبی کہیا یا جوج ما جو جہاں دوزخ وچہ رب ڈالے
یہ اود بہشت جہا وں والا ہک لتساں محفل آیا
تا مال خوشی دے سبجہ اصحاباں پڑھ تکبیر سنائی
تا اللہ اکبر اللہ اکبر کہیا انہاں دو بارے
لتیں ادھے ہو سو حثیت اندر سے امید اسانوں
تا مال خوشی تکبیراں پڑھیاں یاں ترتیبی واری
جیوں بیل سیاہ دے چمڑے اتروال تہہ کچھ ہونڈ

لے قال اللہ تعالیٰ و قد مرنا الی
اعمال من عمل فجعلناہ ہبیا
منو یعنی دنیا اللہ تعالیٰ نے کچھ محفل
لہن اس چیز جو عمل کیے تہے
کافراں عمل محفل پس کیا اسان
انسانوں دھوڑ کھندی ہو لے
لہن کلن یرید الہیۃ الدنیا و
زینہا نوں ایہہ اعمال ہم دہم فیہا
لاینجسون اولئک الذین لیس لہم
فی الاخرۃ الا النار و ما صنعوا
فیہا و باطل ما کانا یعملون کوئی
چاہندے دنیا کو اس کی رونق
چہرہ دے ہم نے ان کو کس عمل
ان نیامیں ادران کو ہم نے نقصان
نہیں دیا اور ان کے لیے کچھ
نہیں بچلے گھر میں سوائے اگے
مٹ گیا ہو کچھ کیا تھا اس بگڑا و
خواب ہو گئے جو کدے تھے ۱۲
نہ ہو اللہ القادر رب مرتوم ۱۲
دلپذیر بحیرہ دی

لے بھیجی ہوں القیامت من المین

وہ مثل الجبال لیغفر اللہ لہم وعمل

الہود والنصری یعنی فرمایا ہوں

صلحہ آؤں گے رزق منہ سے

لے کرں، مثل پہاڑوں کی بخش دیوینا

اللہ لغنہ نہ منہ سے نکالے گا کسی کو

اور یہود و نصاریٰ کے مشارق و

مغرب سے ہوں میں ملن اللہ من

لے سنجیدگی ہوں انبیاء و ہر من دعائے

غفلت و ذکر نہ اس کا جویم مر

و کا لعیادت ہم کافرین ترجمہ و ڈاگرا

کون ہے اس قتل جو پچاسے لڑے ہوئے

اتے اوہ پکارنے اتنا ندے قتل غافل

ہیں اتے جس وقت اٹھائے جاؤں گے

لوگ ہوں گے معبود واسطے انہاں

مشترک سے دشمن ۱۲۰

مولوی دلپذیر -

ایہویں میری امرت ہو سی شاید چہ کفار اں
تو بعضے مومن وانگ پہاڑ اں عیب کما لبیا وں

اوہ کا فر سائے دوزخ سڑ سناں بہشت بہاں
اوہ اوپر یہود نصاریٰ ڈالن مومن بخشے جواں

نازل شدن حکم باری تعالیٰ بحق مشرکین با ستیاد و معبودان بتولش و بیزار شدن معبودان آنها از عبادت ایشان از اختل ایشان را بدرکات جہنم

اس خنیں چھپے اہل شرک نوں کرسی حکم الہی
غیراں نوں معبود کھڑا یا اللہ دلوں کھلا یا
یا پیر پستی کر دے تیرہے پو جن قبر اں تائیں!
جاؤ اچ انہاں دے اگے کر یو حال و صافی
آکھو و نچ انہاں نوں ہواج سانوں ستیں چھڑاؤ
اوہا اچ معبود تئاٹے داہر آن کر لیں
لے نام بلاؤں مشرک اپنے گرد و اں تائیں
جے بنی ولی اوہ آنا کوئی بندہ نیک حشراتی
مشرک تائیں اسدن کہسی اوہ مقبول خدا دا
تدو غیہ اللہ دی پوجا کیتی ہو بادور نکارے
قوم یہود اں تانرا آٹے چہ میدان حشر دے
بیٹا رب دا جائے اسنوں قوم یہود اں والی
اوہ بیان رب اسدا آیا سانوں آن چھڑاؤ
ایہویں قوم نصاریٰ اسدن عیسیٰ رب بلاؤ
ڈاڈی تنگ پیاسیوں اسدن قوم نصاریٰ لے
دورن بھجن جان ساڈے رب قنیے کٹے
پھر شیطان بناؤں شعلان ٹیوں پن بت ستارے
جا کر سن فریاد انہاں نوں مشکل کھو لو ساڈی

جنہاں اللہ باہجوں ہو ر کسیدی پوجا کیتی آئی
دیو پیری یا بت جن سورج اپنا رب بنایا
ساریاں تائیں سد اکھٹا کہسی اللہ ساتیں
دنیا اندر لتاں جنہاں دی پوجا پئی کسائی
جویں انہاں قتل دنیا اندر مدد اں چاہندے آہو
پوجا کرنے بدل لتاں آن جزائیں دین
جیوں جیوں پوجا پے کر میڈے اوہ مرد و دہلا تیں
کر کر پوجا جس دے اگے مشرک عمر گنوائی
ہرٹ پلیدا تیرے کارن دوزخ پایا آمادہ
میں تینوں ایہہ مشرک نہ سیانہ منہ جتیاں تارے
کہن اسیں عزیز بنی دی آپے پوجا کر دے
تاہک فرشتہ شکل عزیزوں دیسی ان دکھالی
پکڑ فرشتہ نرت انہاں نوں دوزخ وچہ دگاؤ
تاہن کے شکل عیسیٰ دی جلدی ہک فرشتہ آؤ
کہے فرشتہ چلو تیاں نوں پانی دتا جاسے
پکڑ فرشتہ سمجھناں تائیں دوزخ دیو پے سٹے
اپنیاں اپنیاں معبوداں مشرک دورن سارے
اسیں لتاں نوں آتے سارے کر کے اس لتاؤی

پانی حبیب پلاؤ سانوں کر کے مہر عطا فی
تا دوروں چمک اگے دی تکن جیو کر شور دیوے
اگوں اوہ اپنے ہوسن آتش قہر قہر ساری
اک ہو رہا دنیا گردن وانگوں دوزخ وچوں اگے
کافر مشرک دوزخ وچوں ہو باہر رہ باون
سرے والوں پھڑن کسینوں ٹنگوں پکڑ ویرکین
اکن تائیں منہ دے پرے چمک گسیٹن مہائی
یارب آتش دوزخ تھیں سانوں بخش پیاں

کنوں پیاس اسادی آج بن جان لبان تے آئی
پانی بھائے دوزن سارے مت پانی اوہ ڈھیسوے
چمک لیجاون اہل دوزخ دی قوم جو ہوتی ساری
جوہں پھیر دوانے چمکے توہیں کفاراں چمکے
ملک انہاں نوں پکڑن آکے دوزخ وچہ وگاوان
میتھوں پکڑ کے نوں سٹن پتے عذابیں چمکین
اٹا کر کے دوزخ سٹن چمکی ہوا نہ کافی
سنے پذیر تمامی مومن رکھیں وچہ نگاہاں

بیان درجات عالیشان مہمان محشر و فرقہ الیسا و فیصل اقوام الیسا

اہل ایماناں نوں وچہ محشر دے جسے ملن جہاں
جو حسب عداوت اللہ کارن دنیا وچہ رکھیں
حضرت کہیا بعضے مومن ایسے فتنلوں ترسن
یاراں کھپیا کون اوہ ہوسن ایسے شان جہانڈے
جے نال کسے دے فیر کرن تا اوہ بھی اللہ کارن
جو ہیر کم وچہ توکل کرے تکیہ غیر نہ دھردے
جو دیہاں روزے رکھن راتیں کرے شب بیداری
بھی صابر ذاکر شا کر جاوے جنت باہیر حسابوں
ہو نا بد کرن عبادت رب دی ہر دم باہیرہ رباؤں
براہک نوں علیحدہ کر کے صفا بنا کھلو سن
خوش خفاں تہا جیال تائیں ہوسن دکھ نشانی
سچے دکھ کھلو تے ہوسن قبیحہ نہ جہاں لوہے
جو حق بیان کرنیے وا غلط لہ و غلط سناون

اپنیاں اپنیاں عملاں موجب عزت پاوان سارے
سچے پاس عرشے اسدن لیس انہاں دی کر سن
جو مرسل اتے شہید بھی اسدن لیس انہاں دی کر سن
حضرت کہیا آپس وچہ جو لہہ یاری ناندے
دنیاں نال پیار نہ رکھن اینویں غم گزاریں
روز قیامت مکھو انہانڈے چمک و انگ بہر دے
باہیرہ حساب بہشت انہاں نوں بھیجے اللہ یاری
شرف الناس خطاب انہاں نوں لمسی خامں جناہوں
رنگا رنگ انہانڈے تائیں دے جسے ملن حراؤں
غازی اتے غازی وکھرے کسے علیحدہ ہوسن
تے کنوں شہیداں آوے وکھری خوشبوئی من جہانی
جو لہہ خدمت کرن فقیراں دکھ انہانڈے بولے
پاس عرش دے جاہ بلالوں منبر نوری پاوان

روایت ہے حضرت عمر رضی اللہ عنہ
حقین جو فرمایا پیغمبر مسلم نے جو لہے
بنے ہون گئے سوائے پیغمبر کے

شہید دے جسے پیغمبر تے شہید
انہاں نے جسے کبھی یا رسول اللہ

مسلم جو خبر دے ہوا سانوں یعنی
وہ لوگ کون ہون جو حضور اللہ

نے فرمایا ہوا لوگ محبت کر دے

محبت خدا دے اسطے قرآن

مجید سے یعنی نال سبب

عمل کر دے نال قرآن

مجید سے - ۱۲

دلپذیر

لے ایم لے قول المنافقون و

المنافقات ملذذی آمنوا بطریق

نفسہ میں ذمہ قتل جواز و عمارت

نورانی جس دن کہیں گے مردات

عورتان من فی مومنات نون نظر

شفقت می کروہر اساد و

نارنجی پڑیں اسیں نور تار تار

اکھیاں ہاں چر جاؤ تسی پچھے لپے

پس دھونے و روشنی یعنی ماو و پد

مے اوتھوں ایہ نور میطایہ بگہ نور و

بہیں ہیں نکیتی یا کی وجہ و نہ

نور ہو ہی اس نور جود اس

رحمت لے باہر سے عذیب و

ہیں جنہی قتل یا نہیں سلیاں تار

نفس مومن آہو سے ذہب تار

نفساں ہیاں نور و چہ دنیا سے لے

اشعاریتاں ہر بیت مسلمان

دی نور لے مغر و کیتاں لاف

تا تو یا حکم خدا تعالیٰ دافریہ

تائیں نور و چہ فرما ہزار فی

دیکھ شیطان نے ۱۲

دلپذیر

تا پچھے رہن محشر دیو چہ مومن رہدے پیارے

سارے لوگ روانہ ہوتے و بج ٹکانے لگے

سانوں بھی معبود اساد و احد آوے لے جلا

اکھن کدی نہ دھٹا اسیر دل تھیں جاتا ہو یا

پچھ پیار سے نہ ساوے کو لوں اللہ واحد سائیں

مومن لوکاں دنیا اتے جیونکہ متیاں اللہ

تو ہیں رب اساد اکہہ کے سجدہ کرن شتانی

رہ جاسن محروم منافق اس سجدے تھیں سارے

کل منافق کندہ می پر نہ ڈگ ڈگ پون پچھا پاں

کدی نہ سیس جھکا یا رب دل و لو چہ آکر آری

واہ واکر دنیا والی پیش انہاں سے آتی

اوہ بھی وانگ منافقاں اسدن آکر جاوے سارے

محشر اتے بہشت و پیارے سنوں آن ٹکاؤ

اوہ والوں باریک ہو و بھی تیز ہو سی تلواروں

تے اہل نفاق سنگت کوئی ڈکے و جھینے جاوے

اپنے اپنے شان مطابق نور ملے ہر تائیں

جسے کول مشاں نورانی و اہند و گد جاوے

اکھیاں وانگوں ٹکاں مال مائے راہ نہ لے جے جانی

بھی فرق و فرقی چانن ہو سی موجب نیک اعمالاں

کہناں تائیں اکو کافی رستہ پڑ پڑ و گے

ایہہ ناویں درجے والے مومن مشعل ملے نہ کاتی

وانگ ٹکانے نور انہاں واپل پل گھتیاں ملے

سانوں بھی مہن حامی بنکے بخشو چا کچھ چانن

جاں دوزخ و چہ وگائے جاوے کافر مشرک سارے

پچھسی رب انہاں سے کو لوں تھیں گئے کیوں لگے

مومن کہیں انہاں نور اپنے لے معبود سدا

رب کیے معبود تساو اتساں پچھاتا ہو یا

جے اوہ سامنے ہووے ساوے ساوے جان لوں تائیں

تا پھر ظاہر کرے الہی بے مانند تحبے

ننگی ہووے ساق ربانی شعلہ نور جنابی

کندہ می وانگ آکر جاوے اہل نفاق نکلا

کندہ می منکے سخت ہو جاوے اہل نفاق مہمٹاں

دنیا و چہ نہ ہی وہاں کیتا پیش الہی

ہیں کیونکہ اوہ ساجد ہووے پیش جناب تعالیٰ

جو توں پڑھن نماز نہ ہرگز دنیا و چہ نکلا

پچھیر ہو سی حکم فرشتیاں تائیں دوزخ جھب لیاؤ

تے پھر اہل اس دوزخ پر سدھی چھک کھلاؤ

کل پیغمبر امتاں اپنیاں اپنے مال رلاوے

پھر طرف بہشتاں ہوسن سارے چلن راہور ہیں

ہک دہند و کار اچھیرا ڈکھا رستے اندر آتے

تے جس مہمٹ و چہ میوے ناپیں اوہ مشعل نورانی

اہل ایماناں فرق و فرقی ملسن نور مشاں

اکاں دو مشعلان ملسن اک پچھے اک لگے

کہناں نور انگوٹھے ناخن بہت کرے روشنائی

جو بہت ضعیف آنگہ کھول اوہ بھی پاوے کچھ چھپکے

اہل نفاق نور نہ کوئی و چہ مہنیرے دوسن

مومن اکھن چا اِن ساڈا الفعہ تہاں پہنچا تے
 اہل نفاق نہ سمجھن ایہہ گل اہل بحیثیت نہ پا و ن
 اگوں رستہ ملے نہ او نہاں جاں اوہ پرت دھوئیں
 کہن چلیے پھیر او نہاں لٹال گئے اوہ سانوں
 اسنوں یک دروازہ ہو سی مومن لنگھ سدھا و ن
 اس کندھوں اندر رحمت ربی باہر قہر الہی
 سانوں بھی لے چلو بھائی باہر چھوڑ نہ جاؤ
 دنیا دے وچہ سہے اکھے دل کے عمر لنگھائی
 دین جواب انہاں دینا تیں اہل ایمان سولہ سے
 پر اسیں عبادت رب سچے دی خالص رہے کماندے
 ظاہر تیں اسادے دوست بندے نال نہ باناں
 مردیاں توڑی دل اپنے تھیں کفر نہ تہاں مہٹا یا
 ساری عمر اں دنیا اندر کہے جنہاں دے لگے
 اینٹھے ارج فریاد تہاڈی سنی نہ جاوے کوئی
 وکھو اوہ لنبے آتھ بنے تہاڈے کارن
 باہجوں صدق دے لے ایتھے کوئی چیز نہ تہاڈی
 تانکلن اک لنبے دوزخ اہل نفاقاں پھڑسن
 چنگا نور انہاں لوں ملیا مسکن کالن آتے
 جو کالی راتیں مومن سجد طلب جماعت جہاں
 جو نیکو کار نابینا مومن نور ملے اس تائیں
 جو پڑھدے سورہ کہف ہمیشہ روز جمو دے بھائی
 جو مومن تائیں دنیا اندر سختی کنوں بچا دے
 کرے پذیر دعا تیں یا رب سب توفیقاں تیں نوں

چاہو پرت لیا و او محقوں جتھوں اسل لیا تے
 چانن کتے ونڈیندا ہو سی دور پچھاں نور جاون
 وچہ اٹھیرے اکھیاں وانگوں لکڑاں پھرن میندے
 لگے اک دیوار کھلوتی آوے نظر انہاں لوں
 تے کل منافق رہن پچھے رستہ مول نہ پا و ن
 اہل نفاق کرن فریاداں آئی پیش تباہی
 اسیں تہاڈے سنگی آپے کچھ تے ترس کماؤ
 ہن اوکھے ویلے پکڑ وناہیں کروڑاں بھائی
 جو بیشک اسان تہاں نے اوکھے پتنگے روز گڈلے
 تے تہاں خدادے حکم نہ منے جیونیکر منے بانڈے
 تے باطن دیو تہ مال کھاراں رکھیا تہاں پرانہ
 کیا ہو یا جو نال نہ باناں کلمہ تہاں الاست
 روہو ہن کو کو سارے دینج انہاں دے انگے
 جا کر لیو سنگ انہاں دے دوزخ ملیسی دھوئی
 ایہہ گل سن کے سجدہ منافق اہل دھاتیں مارن
 پھوکی بڑ بڑ دنیا والی ایتھے کٹ نہ کر دی
 ستویں دہرتی تھلے دوزخ کچھ انہاں لوں کھڑسن
 اگلے جالوں وکڑے لے دوزخ دھمک وگائے
 اوکھی اوں اٹھیرے اندر نوری مشعل پاوے
 جو کرن جہاد کفاراں یاراں ملسن نور ہزار تیں
 بھی مبارک لوکاں ملیسی اس دن مشعل وی روشنائی
 جو کلمہ پڑھے بازاروں لنگھدا مشعل نوری پاوے
 نوری مشعل اوں جگہ وچہ کریں عنایت بینوں

رسیدن مخلوقات بکراتہ جہنم وصف پلصراط و گزشتن مومنان از پلصراط بسلا متی و تجیل و جہرہ و جہرہ افتادون منافقان

کٹ مسافت راہاں والی کر کر پینڈے بھائے
کھلانہ جاسی مول کے تھیں تک دوزخیاں لاناں
کل پیغمبر ہدایت کو لوں نفسی نفسی کہیں
پھر پل سے اتوں لنگھن کا رن خلقت جمع کچھوے
تن ہزار برس دارستہ اوہ پل ہو سی بھائی
تے یک ہزار برس دارستہ پورا پدھرا ہو سی
چک یادون خلقت تائیں اس پل سے منہ اگے
ساری خلقت نوں اس ویلے حکم سنایا جائے
تاں اکھیں میٹ کھلوے پر کوئی ہو سی جگ کھڈیتا
اس تھیں کچھ لنگھن سارے اہل البیت سہارے
بعضے مومن بجلی وانگوں پل تھیں تر کھے جاوون
بعضے وانگ پھیر وواں بعضے وانگوں تتر سواراں
بعضے پیر ہا دیاں وانگوں جاوون تتر کھلاں
بعضے لپڑ جاوون اے پر ہو لی ہو لی آؤ سن
جو لہ کرے مسکیناں اس واقعہ نہ تھلے
جو دلوں بجانوں رانٹی ہو کے منے حکم الہی
جو دنیا و چہ قربانی دیون بیل و نہ اٹھ بکری
جیوں جیوں کثرت مال کے نے نماز عمل کئے
تے چہرے لنگھن بجلی وانگوں نے مانہ ہوئی
جو دنیا اندر رب اسانوں وعدہ سی منہ پایا

اپر کنا سے دوزخ والے جا پڑن گے سارے
و کھو چکھا ہاں مٹن سارے خلقت و چہ تر فانی
پر سرور عالم حتم نبیاں امت و انجم کھاسن
کر و اکٹھا لوکاں تائیں حکم فرشتیاں بھٹیوے
اک ہزار چہڑھائی اسدی اک ہزار لہائی
اس پل اتوں تھکیا جہڑا و چہ جہنم پوسی
فاطمہ بنت رسول اللہ دی پہلوں لنگھن گئے
کل بوکاٹی اکھیں بیٹے بی بی پارسد ہاوے
گوشے جگر رسول اللہ دے گز پے تھیں کبتا
پھر لنگھن اپنیاں عملاں موجب و منی بیے پیا
بعضے تیز ہوائی وانگوں لنگھہ مراد اں پاوون
بعضے جیوں رفتا میانی چلن سوہنیاں چالاں
بعضے جیوں رفتا میانی چلن سوہنیاں چالاں
تے بے ایمان منافق جہڑے دوزخ و گدگ پوسن
بھی صحیح سلامت جان بہشتیں اہل سنت دے لوے
اوہ اینویں لنگھسی جیونکر اس تے تیز سواری آہی
اوہ بنے سواری پل دے اتے دیون والیاں کپڑی
یتوں تیں پل زیادہ اس نوں چوڑی ہوئی جائے
اوہ آپس و چہ بہشتاں اندر و سچ اکھیں بھائی
ہیں دوزخ تے یک پل بنائی نام صراط رکایا

۱۱ اکھیں میٹنے دی بات
تفسیر شاہ عمید القادر
منقول ہے ۱۲
بھیروی

وہ مشکوٰۃ ص ۲۸۴ و تہ باب غفر
و مقام دے مال روایت ترمذی
اتے بخاری دے بن مسعود قس یہاں
جو فرمایا پیغمبر معلّم نے حاضر ہون گے
لوگ گے دوزخ دے کچھ لکھی اس
تھیں موتیوں پندہ دے
پس یعنی مانند تیز اسواری
یعنی مانند پیا دیاں دی تہ
روایت متفق علیہ دے ابو سعید
حدیث میں اس مرتبہ یہاں
سے کہ فہ العین و الاروق
کا ازب و کا عیر و کا عین و کا ب
یعنی شکر کے مومن جہاں کہ
دے اتے یعنی مانند بیل دے
اتے یعنی مانند بوا دے تہ
ماند کھیر و دی اتے یعنی مانند
کھوڑا بندہ لے لیتے مانند
بیل دے دی پندرہ تھیں

دہلیز

اس بل اتوں لنگھ سارے جہدوں بہشتیں جاسو
موتی حکم جو لنگھتیں اسے پل دی راہیں
یعنی تائیں دوزخ کہی ہاں پل چڑھیں بھائی
دو تن چھوٹے ہاں تہ مانڈے دنیا اندر دے
جو مومن کے مومن تائیں کافر کنوں چھڑا دے
یعنی کہیں حساب خلق و انجسہ و چہ رب کریم
اوس حساب موافق بندے پل تھیں پار سد ہون
پختہ دامن پکڑ پکڑا پاک نبی سرور دے

اوہ پل اسان نہ ڈٹا شاید لنگھے ہوئی پاسو
پر دوزخ سرد ہو یا اس ویلے تہ نہ لگا تائیں
لنگھ شتاب بزرگامیری آتش تہ بھائی
اوہ مومن بھی پندرہ اٹوں لنگھن خوشیاں کر دے
اوہ مال آسانی لنگھ دس اٹوں چہ بہشتاں جاوے
یعنی آکھن پل دے اتے ہر کوئی لیکن بھری
بھی پل دے اپر ترانہ ہو ہی عمل تولائے ہون
انشاء اللہ پندرہ اٹوں لنگھیں خوشیاں کر دے

بیان ہفت عقاب پندرہ اٹوں تفصیل حساب ہر ہر عقبہ وزن شدن اعمال نیک و بد خلاق و اوجبات گرائی پندرہ کی

راوی کہیا پل دے اتے ست منازل مومن
و کھوڑا سوال ہوون گے ہر منزل انسانوں
دو جی و تہ اعمال پندہ سین جو تہ عم کیسے
پنجویں حق حقوق و پکیوں چھیوں مال زکوٰۃ
جس دی ہر شے پورق ہوئی صاف جواب و کھایا
تے جس دے لیکھا گند انکلیا جس گھائی دا بھائی
جو پہلی گھائی ڈگا عا بزرگیا منڈے لوٹے
تے دو جی تربی چو تھیں پنجویں ستویں تائیں
ایہہ ستے منزل جنگل بھائے دے فراخ سیندے
یعنی آکھن یک ترانہ یعنی بہت بتاؤن
اوہ میزان تر کر پکا ڈاڈا عدل نتارے
ہر بندے دا پل تے تر کر و کھوڑا کھرا جاسے

ہر ہر منزل تے لیکھا ہوئی ہر حالوں کھلو سک
پہلی منزل اندر جا کے کچھ ہو ہی ایسا لوں
تر بجی و تہ نماز تے چو تھیں روز پچھیا جائے
تے ستویں اندر پچھیاں جاوون حج کر دیاں تائیں
ملیا سارہ مفیہ شتانی بھیج بہشتیں آیا
اوہ اسے گھائی اندر ڈگا جگہ ہر ستم پانی
ابدی دوزخ اسے کما ان قید عمر دی بوے
جو کوئی ڈکسی قدر گناہاں نکلے بھوک سزا میں
و تہ اتنا منڈے تر کر ہو سن جتنے عمل تو لیندے
جیونکر و تہ کلام اللہ دے آپ خدا فرماؤن
ہر ٹوٹے داتر کر و کھرا پل بھی و کھرا پلے
واللہ اعلم رب نون معلّم و یکھو لو اں گے اے

نیک کی بدی اسما نیکے اندر تو لی سبھی بھائی

سچے چھاپے نیک کی پڑھتھی کھینچ و چھپو برائی

قَالَ اللَّهُ تَوَلَّوْا زِينَتَكُمْ يَوْمَ تَخْرُجُونَ مِنَ الْمَقَابِلِ هَؤُلَاءِ مِمَّنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَئِكَ تَرْجَحُونَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ فِي جَهَنَّمَ خَالِدُونَ ه

نفسی ہوا زینت

یوم القیامتہ دن نظام نفس

ثقیل وان کان مشقال حبیثہ

من خردل رفتا بہا و کفای بنا

پا سبیل یعنی رکھنا سنگ اسیں

ترازواں انصاف سے دن

قیامت سے پس علم کیت سبھی

کوئی شخص بھولتا ہے جگر بھولتا

کسید ہوا بڑا سہرائی سے دیاں

اس نون برستے اس کا کافی ہاں

صاحب کہنے والے

مولوی دلپذیر

بھیدوری

وچہ بہشتاں بھاپے پائے دوزخ تھیں چھپکارا
اوہ بہت ذلیل تھوڑا رہے گا سد اچھٹم مری
اوہ بہت دیو چہ بھاپے پائے دوزخ کنوں لائی
اوہ بہت کھینچے تھیں منگن پڑھتھی حکم حضوروں پڑھی
نہیں تاں اوہ گناہ وادہ دوزخ ڈالیا بھاپے
ایپر کوئی نہ ویسی اسنوں نیک کی مشکھن ہوئی
سارے خولش بیزار ہو جا سن کوئی نہ دلین اکتے
نیک کی کوئی نہ دیندا مینوں جہاں جہنم آوے
یکو نیک ساری عمر اں جس کسائی یارا
اکو نیک گھٹ گئی میری منگیاں کوئی نہیں دیندا
اوہ کہی کہی میری اوہ بخششیں تینوں
پر اوہ بھی میں بخششیں تینوں جو تیری اک گھٹی
اگے بچھے دوزخ مینوں لکھیا چھاپے سے
جو ہو سی سوڈ بٹھا جاسی اللہ حافظ میرا
بخششیں سندارتہ وڈا اندر دو ہاں جہانناں
بدیاں والے ہولے ہو سن نیکیاں والے چھاپے
اوپر ترازو سب کچھ اس دا تولن اندر آوے
موتر بھاویں جو شے نکلی تولی حباسی اوہا
بھی ذکر ثنائیں تولیاں جاون تسبیحاں تمہیداں
تینوں تینوں اپر ترازو اسدن بھار زیادہ پاؤں

نیکیاں واپہ جس دا ہو جادوے گا بھارا
تے جہدا پلہ بدیاں والا اسدن بھارا لہسی
تے جہدی کہو جتنی ہو سی نیک کی ستے برائی
تے جس بندے دیاں بدیاں نالوں کہی گھٹ پوچی
جے ایہہ نیک کی ڈھونڈ لیاوے تا چھکارا پائے
اوہ منگدا پھر سی یاراں تھیں کہی بخشش کوئی
کر کر ملتاں کل ساکال دیاں منہ عاجز اسکے
لے لے ترے اوڑک عاجز آس امیر بھٹاے
تا پھر ہو رملے بک اسنوں بندہ او گنہارا
اسدے اگے حالت اپنی کل بیان کریندا
اس نیک کی دے گھٹن ملے دوزخ ملدا مینوں
میں ساری عمر اں اندر بھو اوہا نیک کی کھٹی
کر کر ظلم ہمیشہ میں نے حق خدا سے کھینے
لے جاتوں ایہہ نیک کی میری کم نہ اگے تیرا
دو ہاں نوں رب بستے فضلوں بہت پورے
بھی تھیں لی والے دفتر اسدن آوے جہاں سارے
وچہ عبادت رب سچے دی ہو شے تیرے چاویے
جیون کر چہرہ اگوست لہو مستر بانی دا گوما
بھی غسل دا پانی تولن نالے خون شہیدیاں
جیوں جیوں موتی سچے دل تھیں خالص عمل ساوے

اک مؤمن تے اتنے ہوسن دفتر بدیاں واسے
ہر اک دفتر اونہاں وچوں اتنا ماں آدے
مومن ویکھد فنا تے اپنے دل وچہ ڈاڈا دے سی
تاں اک چھوٹی چھٹی اس دی خاطر ملک لیا ون
عزیز کرے اوہ بندہ دفتر ایہہ طیارہ بلا تیں
میں عملاں موجب اکے کچھہ دوزخ لائق سیاں
جو تون کر سیں سر اکھیں تے زور نہیں کجھ میرا
پھر حکم الہیوں اوہو چھٹی دفتر ال نال تو لیوے
مومن ویکھد ہو ویکھد اپنی حکم کرے رب باری
سُبْحَانَ اللَّهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ اِیہہ جو کلمے دونویں
بھی وچہ حدیث رسول اللہ نے ایہہ فرمایا یا را
لَا اِلهَ اِلاَّ اللَّهُ دا درجہ و درجہ حاصل
جو مویاں اہر صبر کما وے جزع فرغ نہیں کردا
اللَّهُ أَكْبَرُ بہت کرے سی نیکی پلہ بھارا
بہتا پڑھن درود نبی تے باعث بھار نکویاں
جو دینی علم پڑھاون والے اہر نہایت پا و ن
اوہ نیکیاں والے پلے پڑھن بے فتنل کمالوں
عمل کفار اتے منافقاں ہرگز بھار نہ کوئی
پر پچھرا بھارا ہو سی عمل کفار ہمسے
متیں جائیں پل دے اہر عملاں لیکھا تھیں
اول فرض نماز پچھسی پنجاں وقتاں والی
کامل کر کے ہر اک تائیں جہڑے لوک گزارن
شکلاں بن کے کل نمازاں حاضر آن کھوسن

سو وچوں اک گھٹ ہو ویکھ کن کچھوں نکار
جتنے تائیں نظر بندید تکیاں مویاں جلاے
حاضر کریو دو جادو فیر جسکم الہی کرے سی
جیوں کوئی پڑہ چھوٹا چھوٹا اسنوں کھول سناون
اہہ چھٹی تول کے یارب مینوں چھٹے نہ کروا تیں
فضل کریں تاختور نہ تینوں توں لائق بریا یاں
حکم ہوے میں ظالمہ ناہاں عدل کر لیاں تیرا
دفتر سارے ہو لے رہن چھٹی بھاری تھیں
ایہہ برکت کلمے طیب دی جو پڑھیا مردی واری
نیکیاں والا پلہ اس دن بھریون گے اونویں
حسن خلق ہے وچہ میزان ہر شے نالوں بھارا
پڑھنے والیاں تائیں اسدی کرسی چھوٹا عذابوں
بھی ہر صابر داصر قیامت نیکی پلہ بھردا
بھی کلمہ تحجید مبارک اینویں کرنے بھارا
بھی کل سیاہیاں اہل علم دیاں وزن ترازو مویاں
علم انہاں دے روز قیامت بدل بن کے اون
بھی اجر نماز جماعت بھارا دیر قیامت نالوں
کفر لقا قوں سجدہ انہاں دی نیکی ضائع ہوتی
تے بدی تمام جہانوں بھاری ثابت کھی ہو لے
کل عبادت بدنی جہڑی پہلی جگہ پڑھیا
جو مال آرام خلوس دے دے پڑھیا ریا وں عالی
اوہ پون قبول نمازاں نہیں تے متھے پرمان
جو پوریاں پڑھیاں بدن انہاں دے صحیح سلامت ہون

وَعَنْ ابْنِ مَرْيَمَةَ عَنْ ابْنِ قَتَالٍ
مَوْلَى زَيْنٍ أَخَذَ أَمْوَالَ النَّاسِ سَرِيضًا
وَأَبَا يَعْنِي فَرَمَا حَفَرْتُ عَلَى اللَّهِ
خَلِيئَةً سَلَّمَ فِيهِ اسْمُ اللَّهِ فِي جَوْفِهَا
وَكَاذِبًا نَالُ كَرْنَهُ عَمَّا كَرَمًا
وَاللَّهُ تَعَالَى أَعْلَمُ بِمَا فِي قُلُوبِهِمْ
وَعَنْ ابْنِ مَرْيَمَةَ عَنْ ابْنِ قَتَالٍ
مَوْلَى زَيْنٍ أَخَذَ أَمْوَالَ النَّاسِ
سَرِيضًا وَابَا يَعْنِي فَرَمَا
حَفَرْتُ عَلَى اللَّهِ خَلِيئَةً سَلَّمَ
فِيهِ اسْمُ اللَّهِ فِي جَوْفِهَا
وَكَاذِبًا نَالُ كَرْنَهُ عَمَّا
كَرَمًا وَاللَّهُ تَعَالَى أَعْلَمُ
بِمَا فِي قُلُوبِهِمْ

یا پتنگی تصنیف کے نے دنیا ہے وہ پہ لکھی
جاں نیک نصیحت اسدی ہوگے پھر مری یاری
جو جو اس کتاب او باری نوں پہنکے عمل کماون
ہے امید پڑے فقیر اچیکر رب نوں مہیا ناں
جو دینی علم پڑھتے تے اکوئوں لوکاں پھر پڑھوے
تے کرتے والیاں اجر نہ گھٹے دواں برابر آئے
وقت حساباں دہشت کولوں اچا کوئی نہ لوے

یہی اثر مصنف تائیں جس جس کی سبکی
تاں تاں نیک کھینچی رہتی رہی اسدی نیکو کاری
پورے عمل انہاں نے جتنے اسوں بھی مقصد آون
ایسے عملوں تیرے اتنے ہی فضل رہا ناں
اتنا اجر ملے کوئی جتنہ انگوں شیل کماوے
جو نیک دل و چہ راضی ہوئے اور جتنی سبکی
یارِ دے و ستم ستم کس نے یہاں دے لوئے

بیان حساب منزل الم بندگان از یکدیگر و تبدیل شدن بدو بهای و انبیا و ائمه علیهم السلام
بموجب آیت شریفه اُولَئِكَ يَبْدِلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ

بکدو جیتے دنیا اندر جو کوئی ظلم کما سے
 یہ ظلم کما سے اللہ ایسے انصاف کر لیسے
 یہ دنیا فم پارس فی کی کوئی یا گوشت ہوں نکویاں
 دنیا ظلم کما سے کوئی اتنا یاد پاوے
 ایںویں جو ملایا کسیینوں قمرنہ ایتھے دیوے
 حق متوقال بد زائل نسل دیتے حساب نہ ان
 اس پر ایک ایمان کسیینوں قمرنہ ایتھے دیوے
 جو دنیا حق کما سے ان کی بخشش ان زوال تہیا نال
 حق دینے سے نہ وہ ان نیت قمرنہ ایتھے دیوے
 اس پر تائیں پکڑ لباوان شتر و چہ قمرنہ ایتھے دیوے
 دنیا پکڑی دنیا اندر کیوں تہ مدق و باتیا
 رہیا کو دستا حق انہا ندانیت ایسی نا ہی
 وہ اس نہ رہیا ہرگز حق تساٹے تا پھر

روز قیامت و پیر انجیل سے مل کر کہا اے
تعالیٰ کو لوں نیکیاں یکے منسلک ہوں دین
تا آئندہ ہر ماں و باپ شام سے ہو یا
نہ شام سے تیری رحمت سے بھرا ہوا ہے
یک ایٹھ فی بند اوکھے ست سوئی کی لپو سے
بیکر فضل نہ ہو ورنہ پو سے تا پھر غرض ملاؤں
یک ایٹھ فی بند اوکھے ست سوئی کی لپو سے
اے بہت زیادہ حق ہے پیر باؤں شغل رہاں
ایرا و اگر نہ اس نے ہر گرویل نہ پایا
اس حق سا و اوینا یہ سب نول حق دیو ہیں
کبھی یارب میں یہ دوسا دیون ویل نہ پایا
تا پھر سرتہ فانیات تیں کبھی پاک الہی
اود آکھن جو حق سا و الہیں بھی چھوڑاں نہیں

تاریخ
بیروت

حکم کرے رب اتوں نکو کر سن نظر اتا ہاں
 رب کہسی جو لینا چاہے ویساں نیں اس تائیں
 حکم ہووے میں سستاد یہ ان قیمت تھوڑی پاوے
 قیمت اسدی اتنی جتنا اس تے حق تساوا
 سارے کہن بخشیا اسان حق اپنا اس تائیں
 جے لینے والا کافر اہل جنت مول نہ جاوے
 بدیاں بجا رہائے جاس دیون والیاں تائیں
 بکدن حضرت یار ال کولوں ایہہ گل پچھنی بھائی
 مال اسباب تے نقدی ہووے جیسے پاش ذرہ
 جس ساری عمر خازاں روئے نیکیاں بہت کمایاں
 کوئی آکھے اس میں موہیا میرا مال دیا
 کوئی آکھے اس دنیا اندر میری چوری کیتی
 کوئی آکھے جے اس اسدا ڈاخون بچا یا ہو یا
 کم کرے رب نیکیاں اسدیاں وڈدیہو تقدار ان
 چھک لیا ون پہلے پہلے نیکیاں اسدیاں سمجھ
 حکم ہووے جویدیاں اپنیاں متھے اسے مارو
 اسے تائیں مفلس آکھن پاک بنی فرمایا
 حضرت عائشہ کنوں روایت کہے رسول تعالیٰ
 پہلا قسم جو اسے اوہر کہی نہ بخشش آئی
 دو تبا قسم نبی فرمایا حق حقوق انساناں
 تریجا قسم جو بندیاں اتے حق خداوے سارے
 ایہہ سارے حق حقوق جو اسے مرضی وچہ خداوی
 جو توبہ کرن گناہاں کولوں پھیر نہیڑے جاون

آسی نظر انہاندے تائیں جنت عالی جاہاں
 کہسی اتنی قیمت یارب کول اساٹے ناہیں
 عرض کرن کی قیمت تا پھر کہسی رب سچا و ان
 جے اوہ حق اسنوں بخشو تاں جنت لو اسداوا
 قرضایاں مقروضان سب نوں ملن بہشتیں جاہیں
 نہ اوہ حق اپنے دے بدلے نیکیاں اسدیاں پاسے
 جے فعل کرے رب بکتے مومن نہیں تاملن سزائیں
 جو مفلس تائیں جانوں تیاں بات الائی
 بنی کہیا اوہ مفلس تائیں مفلس اوہ مقتدرہ
 پر روز قیامت پھڑیا آکے حقدار ان قرضایاں
 کوئی آکھے اس میر تائیں دنیا وچہ مستایا
 کوئی آکھے اس کیتی آہی مال میرے بد نیتی
 کوئی آکھے اس اسداٹے اتے ظلم کمایا ہو یا
 جیوں اوہ راضی ہوون اینویں کرو رضا دیاں کاراں
 پچھلیاں دیون کارن عمل نہ کوئی سمجھ
 دیکے بدیاں سٹو دوزخ انہاں گناہاں پارو
 جس کیتا کتریا اپنا سارا حق عموں لٹا یا
 تیاں سماں اپراہی دفتر عملاں والا
 جو اللہ مال نہ شریک یلے شرک و ڈی برائی
 ایہہ بات رضا انہاں دی ہرگز کہی نہ بخشیا جاناں
 جیوں نمازاں روزے اینویں حج زکوٰۃ پہلے
 چاہے پکڑے عملاں بدلے یا دیوے آزادی
 تے جنگے عمل نکویاں خالص اس حق بعد کیون

لے قول تعالیٰ ان لا یغفر

ان لشرک بہ و یغفر ما دون ذلک

لمن یشاء یتحقق اللہ تعالیٰ نہ

بخشنے کا اس نوں جو شریک مقرر

کرے مال اس دے تے بخش

دیکھا اوہ جو سوائے سارے جس

نوں چاہے گا ۱۰

لے قول تعالیٰ ذاب و امن

و عمل صالحی ف ذلک یبدلہ

سیا ہم حسنات و کان اللہ غفور

جیسا گمراہ جو تائب ہو یا اتے

یاں نہ اس تے کیتوس کم نک

پس اوہ گوگل دیکھا اللہ تعالیٰ

برایاں انہاں نیں نہ لکھیا

اتے ہے اللہ تعالیٰ بخشنے والا

والا رحم کرنے والا مہربان ۱۲

مولوی دلپذیر

بھیروی

رب انہاں نوں نیکیاں دلیسی عیوض انہاں کیا یاں
 یک بندے نوں روز قیامت حاضر کیا جائے
 پھر حکم کرے جو عیب بغیرے اس تھیں کل سناؤ
 جیوں جیوں کہیں فرشتے اسنوں وقتہ عیب
 ایہ اپنے عیب کبیرے ظاہر کرے نہ ڈر دا
 پھر حکم کرے رب اس بندے نوں بدلے اس برائی
 ایہہ گل سن کے مال نہ تھی دے نذرہ عرض الائے
 عیوض انہاں نے بھی کوئی نیکی عینوں بخش دی جاوے
 ایہہ فضل اتے انعام الہی جس چاہے تس دیوے
 یا رب تیریاں فضلاں اپراں ساں اسان دیاں

اوہ رحم کنندہ بخشش والا اسدیاں دین کس یاں
 دفتر دیاں والے اسدے اللہ پاک منگاوے
 کل گناہ کبیرے جہیزے ایہے نہ یاد دیواؤ
 کرے آئنا عیب بغیرے سارے منہ اجاوے
 جو شانداوہ معلوم نہ اوںہاں کجیا رہی پردہ
 لے و ونکیاں ساڈے کولوں ہو یا فضل خدا فی
 عیب کبیرے ہو رہو میرے او کیوں ناں کھلائے
 عمل گناہ کبیرے اپنے خوشیوں کھول سناوے
 جے بدل کرے تاناں عدالت کوئی بہشت دیوے
 تمکے بدل پذیر بندے نوں مول نہ پکڑیں سایاں

بیان حساب السیر پر پیش انعامات ربی و احوال خمسہ ریاست علم و قوت جوانی
 و بی حساب روزگار و رحمت و میل انہاں دنیا نشہ تارکان سلوۃ و عذر آوردن البشاش
 و گاہ بارشیمانی ترویج عذر البشاش آمدن نیابہ شکل نہ ان مکان برین ہرہ خود نشان تین خود بخود

رحمت رب سچے دی ہوئے شامل حال بہنا نڈے
 بعضیاں تائیں کول عرشے اللہ پاک بادے
 پڑھ لے نامہ عملاں والا اپنی کل کسائی
 نیکیاں والا کاغذ اپنا سارا کھول سناوے
 دلو چہ عرف کرسی کسی ہی ہن ایٹھے کی کرساں
 حکم کرے رب قبک نہ ذرہ دس جو برا کیتو فی
 تا پھر اپنے اوگن سارے کھول سناوے بندہ
 پھر رخصت ہو نہا کیے خدا نول سجدہ سکر ادائی
 ایہو حساب السیر لے جو خود حضرت فرمایا

اوہ وچہ حساباں میں سکھ لے کچھ تکلیف نہ پاندے
 سب لوکاں تھیں پردہ کے اسدے عیب بچاوے
 جو تیرے دنیا اندر کیتی نیکی تے بریائی
 بدایں می جدواری آوے شرموں چپ ہو جاوے
 نیکیاں تھیں ودھ اوگن میسے کتھوں بدلہ بھر ساں
 ایہہ خفیہ طور کلام اسادی ہو نہ مندا کوں
 حکم ہووے میں بخشیا تینوں جو تیرے کیتا مندہ
 لوک چچان ایہہ کوئی بندہ ودا معذرت بھائی
 حضرت عائشہ پاک بنی نوں اک سوال الایا

له وعن عائشة قالت سمعت

رسول الله ﷺ يقول في الإنفاقة

وَاللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ حَبْلِ لَيْسٍ أُولِيٍّ

يتصرف فيه ما من غير ما من دون الحق

روایت از امام علی (ع) روایت از امام علی (ع) ۴۶

عائشہ سے روایت ہے چھپڑ کے اُسی سے

دو چوہا نہیں زادوں اچھا مال مرے

وہودگار صاحب کیرجہ اسٹون صاحب اکبر

اکھیا ہنیں نہ پیغمبر اللہ صلی علیہ وسلم کیا ہے

اسان زمبابوہ حضرت مسیح موعودؑ کو مل کر سن

وہی ہے جو کہ

دیکھو اس کے لئے اس کے لئے

مکتبہ سہافی اردو بک سٹور
لاہور

اور جو کوئی غرض کیا ہے وہ یہ ہے کہ

بلکہ جو کچھ اس میں ہے وہ اس کے لئے ہے

تفسیر معالم دے لکھا ہے جو مولیٰ کہتا

جاوید گارنگن اپنے تھیں اے مل اپنے غریب

روزِ انجیال اکبر علی ہست حضرت

غزای مسلحان این مسلمانان این مسلمانان

وَأَمَّا الْفُلُ فَأَنزَلْنَاهُ ذِي الْحِجَّةِ إِذْ أَنَا مِنَ الْمُنْزِلِينَ

بسم الله الرحمن الرحيم

شیراز

عنق میں آگے لمبائیوں دوں

وَنَالِ مِنْ فَضْلِهَا

بیت کے ذیل اہل ہند کے تاحفرت کے

و معنی از این لغت مردمانی است که در این

جو عیب تمام جتنا کہ اللہ پھر چاہے بھٹنے سے
 ایسے سجدے پیکے منگدے حضرت کریں لعینت
 دھن لعیناں والا بندہ اسے بھاگ مو لے
 کدی خلائی پاوے ناہیں خلقت کل گناہی
 پیر پیغمبر ولی خدا سے روئے گئے و چاہے
 قرب عرش یقیں روز قیامت یکا واہ آئے
 اوہ میں بھٹے سچہ تسالوں بھی جو حکم نہ منے
 آپس دیو چہ رانی ہیہ کے بھیج بہشتیں جاؤ
 جو وہ گناہاں پکڑے جکڑے انہاں جہنم جانا

بِالنَّسَمِ وَالْبَصَرِ وَالْفُؤَادِ كُلُّ أُولَئِكَ كَانَ عَنْهُ مَسْئُورًا

شکر گزار رہی ہر نعمت دی بکھی باہمی بھائی
اکھیں کن تے لنگاں بازو دل دی دس کہانی
تے نال زیانے کیتا کیہڑا خالص عمل نہ الا
ایہہ شکر یہ نعمت دلدا پچھے اللہ والی
ایہہ بکھی وڈی نعمت جس نوں رب عطا فرماوے
تے کس کس مسئلے او پہ تساں پڑیو کے عمل کمایا
جو جیونیکریتساں کمائی آہی کتھے کتھے لائی
اول اوہ نور اک بندے دی ہو کھنڈن و نجاوے
یتجا اوہ مکان جو جس بن ہووے نہیوں گزارا
جو کس کس نال محبت تیری اتے عداوت آہی
وقت حساباں اسدیتا تیں رحمت شامل ہوا
ایہہ رحمت کیولوں واپچا ویسی دوزخ دے لیندا
جس دا کوئی دوست ہووے نال اُسے دیتا وے

جو دس حساب لیسرا تا پندر کہیا بنی سو یا سے
اسنوں کہن حساب لیسرا تے رب دافضل سوایا
جسنوں رب حساب لیسروں وچہ ہشتاں گھلے
تے جس دے تائیں کپڑن گے اللہ پاک الہی
فضل اں باہجہ نہ ہوون اوسکے ہرگز پارا تا سے
ابو ہریرہ کہے روایت پاک نبی فرما دے
حکم کہے رب ہوتاں میرے حق تمامی بھنے
باقی حق لوکاں نے جیہڑے لوکاں تائیں بخشاؤ
ہر ایہ حکم انہاں نوں ہو سی جہناں فضل ربان

پھر ہر اک چیز بود نیا اندر رب عطا فرمائی
 جو کتنے کتنے خرچ کیتی تھے ایدہ نعمت ربانی
 کس کس بالیرانہ رکھیا دلی محبت والا
 رکھتی تھیں خدای اے خدا دیان لوکاں والی
 بھی روز قیامت اہل علم مقین علم پھیا جاوے
 جو کبڑا مسئلہ ظاہر کیتا کبڑا تسال چھپایا
 بھی کوڈی کوڈی دولت ساری گنگن پھین سائی
 حضرت کبھی اتن چیزاں دا سوال نہ کیتا جاوے
 دوسرا کبڑا حسب ضرورت کج بدن دایا
 حسب عداوت دا بنی اس دن کہے سوال الہی
 جو دیر پیار خدا دے کارن رکھے بندہ کوئی
 جو دوست رہے دشمن رکھے دشمن یار رکھیندا
 المرء مع من احبہ پاک نبی فرماوے

۱۰

عن ابی امامۃ قال جمعیت
رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم یقولون وروی
ابو ابی ان یدخل الجنة من امتی
مبیین الا انما لا یحب علیہم ول
الذبیح کل الف سبعون الفا
یعنی روایت ہے ابو امامہ رضی اللہ عنہ
کہ اسے رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم
جو فرمایا انہاں وعدہ کیتا ہے
نال میرے رب میرے نے جو
داخل کرے وہی بہشت ہے
امت میری ہیں ستر ہزار آدمی
سوائے حساب کے لئے سو
عذاب کے نال ہر آدمی کے
ستر ہزار آدمی ۱۲
مشکوٰۃ ص ۲۸
دلپذیر بھیروی

بھی سردار پوچھ لئے جاؤں نالے حاکم قاضی
جو کوئی مومن عیباں کو لوں سچا تائب ہوئے
کنڈا پرٹے جے مومن تائیں وہی حدیثاں آوے
جتنا دیکھو مصیبت ایتھے مومن جھلے کوئی
حضرت کہیا دیکھا لگا میں ہر امت کے حالوں
وہی مشکوٰۃ حدیث بتی دی بوا امامہ لیاوے
ستر ہزار امت تیری دا بندہ ہیں بخشیاں
عرش کیتی میں ہوز یادہ کرتوں یا رب سائیں
پھر میں کیتی اللہ اگے خواہش ہو رو دھیری
لوے کر وڑتے چار ارب ایہہ بندے نال حساباں
یاراں پچھیا کون ہوں اوہ کیہڑے عمل کما سن
تاں حضرت کہیا یاراں تائیں کئی مومن اوہ ٹوٹے
بھی جیہڑے بندے ہر حالت وچہ ہارنا کر بندے
ہو رہو کرن تحمل یعنی وڑے سہاریاں والے
جو کوئی دیندار لوکاں دادلوں پیار رکھیندا
جو حج کرن دی نیت اپنے گھروں روانہ ہوئے
جو فحری اٹھ خدا کے اگے دل لوں حاضر کئے
جو عورت اپنے خاوند سندی کرے شے فرمانی
جو دنیا نال پیار نہ رکھن خوف اللہ تعالیٰ ڈرے
نہ نیت تے زیبا لش کارن کرن سو مرنے بانے
ایہاں صفتاں والیاں تائیں مول حساب کیتوے
جو مومن وچہ نمازاں روزیاں کدی قسور نہ پاؤں
میر حالت وچہ اللہ اوپر راہی آؤں بارے

جو عدل انصاف کریندے آپے اوتھے مومن راہی
نالے اُسے اتوں اللہ عیب تمامی دھوئے
نیکی ہک لکھوئے اسدی بدی مٹائی جلاوے
اتنا قدر گناہاں کو لوں اس دی خفت ہوئی
امت میری بہتی ہو سی مباریاں امتاں نالوں
نال میرے ہے وعدہ رب داپاک نبی فداوے
با جھ حساب کتاب جہاں لوں جنت وچہ بخشیاں
حکم ہو یا لے ستر واری ستر ہزاراں تائیں
رب فرمایا ستر ہزاراں ستر ہزاراں ویری
اتنی امت جنت جاسی با جھ سوال ہوا باں
با جھ حسابوں چہڑے اسدن وہی بہشتاں جاسن
بک شہید جو راہ اللہ وچہ جان کریندے گھوٹے
جو شوق الہوں راتیں جاگن نہا کر اٹھتے بھندے
جو کوئی ظلم کرے سہم جاؤں صابر ہر حالے
دنیا نالوں دین پیارا کو شش دین کریندے
یا عمرے دی نیت آہی رستے اندر موئے
جو دین الہی سکھن کارن طلب علم چہ مرے
جس ما پئیو تائیں رنج نہ کیتا وچہ اپنی زندگانی
دنیا والیاں لذتاں کچھ عمر نہ ضائع کرے
نہ دوسری قسم پو شاکاں رکھن کھاؤں ویر کھانے
با جھ حساب انہانہے تائیں جنت نعمت دھوئے
تے وچہ مصیبت درد بلائیں ہر دم نصیر کماؤں
تے ہر شے اللہ طرفوں سمجھن شر کوں رہن کنا سے

پچھ پچھ پس نہ ہوئی اسدن ایسیاں لوکاں تائیں
 جنت و رز دیاں تیک انہاں تھیں کوئی حساب ہوئی
 صابران تائیں دو جہ بندے تک رہن رفتے
 تن بندیاں نوں خوف نہ ہوئی پیہ میدان تشرے
 دوجے عالم خیر چیا جنہاں اپنا غسل تمامی
 تریکے سخی جو رب دی راہ وچہ اپنا مال لگاوا
 جے خائن نیت نال نہ کیتا جو انہاں عمل کما یا
 ابو ہریرہ کرے روایت پاک بنی فرماوے
 اسے کولوں پچھے اللہ حالت دنیا والی
 پھر حکم جو اس نعمت واکیا تدوین کرکے یا
 رب کہے تدوین جان نہ وئی ہرگز خاطر میری
 پھر ایو گیا دنیا اندر مقصد تیرے دل وا
 منہ سے بہار گشت فرشتے اسوں دوزخ و ان
 پھر عالم تائیں حاضر کرکے پچھے اللہ یاری
 مولوی صاحب بولن اکوں وچہ درگاہ الہی
 بھی او سے اتے عمل کیندے لوکاں علم پر نیایا
 چاہند اسیں نوں وڈا عالم لوک چچانن مینوں
 اسنوں پھر منہ سے ہر نے ملک گھسیٹن بھائی
 پھر بک وڈی دولت والا سخی سدا یا جاوے
 پچھے کیا شکر یہ اسدا کیتا تدوین ادا فی
 نیکاں کمال اندر دولت کیتی حسن رج خدایا
 اپنا نام و دنیا وں نازن تدوین سخی موت کینتی
 بہن کجواہر نہ ملدا تینوں جو منگیا تدوین پایا

دین و فی دہی بات انہاں تھیں کوئی پچھو تائیں
 نیکی بدی تو لا وں دی نہ لوڑ اینہاں نوں پوچھی
 کہیں سا نوں بھی دچہ دنیا وکھ قشتیہ پھرتے
 ہک شہید جو راہ اللہ وچہ جان سد قشت کرے
 اکھیں کن زبانان پرستے اندر راہ گزمی
 ایہہ آپ بچن بھائی شفاعت شلقاں نوں بخشا وں
 تاسپ ققیں بہتی پکڑ انہاں نوں دتیں نہ خدایا
 روز قیامت پہلوں اللہ بک شہید بنائے
 یاد کر اوے اسدیتا ہیں ہر اک نعمت عالی
 اوہ آکھے میں راہ تیری وچہ وئی جان تیرا یا
 سدن لوک بہادر مینوں ایہہ شواہش کن تیری
 سدا گیوں بہادر اٹھتے ہمن کجواہر بندہ
 پہلوں پہل بنے گاتھکے ایہہ دوزخ دا بان
 نعمت میری دی تدوین کیا کجواہر شکر گزاری
 جیہ پڑھی کلام تیری میں یا رب تو تدوین تیری آیت
 رب کہی تدوین میری خاطر نہیں ایہہ عمل کما یا
 اوہ رتبہ تدوین پایا اوکھے میں کی دیواں تینوں
 دوزخ وچہ وگا وں جا کے ضائع گئی کما فی
 ہر اک نعمت دنیا والی اللہ یاد کر اوے
 عرض کرے میں دولت اپنی راہ تیری وچہ لائی
 رب کہے تدوین میرے کارن پیسہ بک نہ لایا
 یا جو وڈا سخی سدا دیواں اوہ گل پوری بیتی
 پھر گھسیٹ فرشتیاں وہ بھی دوزخ وچہ وگا یا

رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم نے فرمایا
 یعنی روایت ہے ابو ہریرہ رضی اللہ عنہ
 فرمایا پیغمبر نے دن قیامت کے
 پہلے مرد کی جوت نہ ہوئی موت میری
 ققیں پس یاد کر اوے انہاں
 دنیا میں پس فرماوے کہ اللہ تعالیٰ
 نے کیا کم کیتا تدوین وچہ دنیا سے
 اس نعمت سے بے شک
 ہر اک نعمت میں اس نعمت تیری
 کہ تو شہید ہو جائیں فرماوے
 تدوین جیادہ سے بہرہ کیتا
 ی تائیں تو بہادر سدن تینوں
 پس سدا یا تدوین وچہ دنیا
 پس سدا ہو گیا گھسیٹن لوں
 نہ ہوتے سدا وچہ دوزخ
 ہی طرح ہو وگا عالم زبانی تے
 سخی ریائی ۱۷

۱۰

وچشمکود شریف سے

روایت میں ہے کہ حضرت

عزیز مریض ہوئے تو فرمایا تم میری

غایہ سدا سے لیں یوم

القیامت میں میری شہادت

ثم الشہدہ رداہ بن ماریف

یعنی شفاعت کرنے دن ثابت

دے تن لوے اول پیغمبر علیہ السلام

پھر شہداء روایت کیا ابن ماجہ

نے ۲۰۰۰ ہجرت و پیرین

قریب باقی نہیں بیان کیا

ہے۔ مولوی دلپذیر

میں بھی مال میرے وہ آون جیواں کی سنگتیں

چھوڑتے جیواں مول انہانوں میں ہیں اور کشتی

حکم کے سنگی اسدے ننگ اسی سے جیواں

ہو دنیا پیچھے دین و دنیا سن دوسن کے پچھتا سن

مفت ہنہ فی دنیا او ہنہاں حرم سے مول کر نیے

چیز تر مویں زمین کن سے مردم طلب حلالوں

یارب لالچ دنیا سے بھلیں مینوں آب بچائیں

دو زخ زل لیجا ساں اپنیاں دلداراں تنخواں

آو چلو پیار یو چلیے پھر قسمت دے میلے

دنیا سے مشتاق تمام ہی اس ویلے غم کھاؤں

تے جنہاں دین پیار اکتا دنیا مال نہ با سن

آوے تا اوہ خوشی نہ کرے جاوے اوکے سینے

دنیا لالچ لگے توڑن پینیاں تویشاں نالوں

اے کم نہ کن میرے بہتی حرم نہ لائیں

بیان شفاعت انبیاء و اولیاء و صلحاء و اطفال و اعمال شفاعت خمسہ و موجدات حصول شہادت

بنی قول سب عالم فاضل کرن شفاعت عیالی

بھی چندے عمل نمازاں روزے کرن شفاعت عیالی

مال اہانت رب سچیدی ایہہ سب شافع ہو سن!

پنی مقام شفاعت والے جتو شفاعت پھر سن

جیو نکر سورہ ملک قبر و پیرے حمایت یاری

سورہ ملک سورہ سجدہ پاک بنی فرماون

ایویں جیکر پاس بزرگاں عانی دیا جاسے

دو جانام شفاعت ہوئی وہی میدان حشر دے

جد کر سن عذر شفاعت کولوں جتنے مسل سائے

تہ سجدے پہلے کے کرے شفاعت سرور خدایہ

کرے قبول شفاعت اسدی فنلواں اللہ باری

ترقی ہو شفاعت ہے جو وقت سارا کھتوے

جو چلے عمل کیے سنسن دوزخ طرف لیجاؤں

ہو شہید تے لڑکے نال صانع مرد خدائی

عمرہ حج تلاوت سرقہ ذکر جہاد پیار سے

پرا یہہ کئی قسمت والے پاس بے قسمت پھر دوسن

اول وچہ مقام قبر دے عمل شفاعت کر سن

یہی سورہ سجدہ آیت الکرسی جھگڑن وارو واری

ایہہ مال فرشتیاں جھگڑا کرے میت آن چھڑاؤں

اوہ بھی مال شفاعت اوہناں من خلاصی پاسے

جسنوں کہن شفاعت کبریٰ ہول مٹا دے ہرے

ہیبت و کینہ ربانی اسدن دم نہ کوئی سے

رب کہے سرچا نبیا جو تول کہیں قبولان

وڈی ایہہ شفاعت کبریٰ کارن خلقت ساری

بنی ولی سب شامل اس وچہ تا ایہہ نام سیدوے

بنی ولی سب مال شفاعت اسنوں آن چھڑاؤں

بھی عالم حافظہ کرن شفاعت اپنیاں دارال
کراہ کا تبیین فرشتے کرن شفاعت نامائے
مجھنی کرن شہید شفاعت نامائے خالص عمل تمام
حضرت انس روایت کیتی کہیا بنی سو با سے
لنگھسی اک انہا نے کو لوں مردہ ہستی آ کے
میں اوہ شخص جو میرے تائیں بشریت گھیل پلایا
اے بھائی تیرے میرے تائیں جاتا ہے یا نا میں
دو مانندی اوہ کرے شفاعت دونوں سینے جاو
پہوخت جہوں کفائر تائیں دوزخ دیو چڑاں
پنجواں بدوں برشتاں اندر مومن و اہل حقیتوں
بہتے درجے کارن ہو کوئی مومن لگا ترسن
بریاں کارن شفاعت میری پاک بنی فرماون
ملاں والیاں عمل تیرا وں میرا عمل نہ کوئی

بھی مومن نیک پیر اوں نبیاشاں یا زچہ اوں یا زل
بھی شافعین قرآن چھوڑا می اپنے پڑھنے والے
جسنوں دھاراہ خدا سے اوہ بھی بنی حامی
کر کے نصف کھلیو نے ہون اہل النار بیچارے
تا یک جنال انہاں تھیں سنوں ایہہ گل کہے ہولا کے
دو جا کہسی میں بھی تینوں و منو سی کروا گیا
اوہ کہسی میں نہیں کچھانا کہسی پھر تدا میں
دو زخیاں تھیں نکل شتائی جنت دیرے لاو
کرن شفاعت ختم نبیاں او گنہگار نکال
نال شفاعت ختم نبیاں اسلئے درجے مضمون
حیثیت ترقی حضرت مسدی آپ شفاعت کر سن
تے نیک تمامی عملاں سیتی وہیہ برشتاں جلاون
میںوں اس رسول اللہ وئی درمیں جہا میں ہوئی

وعن ابی ہریرۃ قال قال رسول اللہ صلی علیہ وسلم کل نبی دعوتہ فی مہجلی کنبی دعوتہ وانا احب ان دعوتی
شفاعتہ لامنی الی یوم القیامۃ رضی اللہ عنہ وانا احب ان دعوتی باللہ شیت عسکوۃ

ابو ہریرہ کرے روایت کہیا پاک رسولے
یعنی سب پیغمبر تائیں حکم ہو یا دیکھا ہوا
پس برقیہ خبر جہی کر کے منگی اوہ تہا ہوں
روز قیامت کراں دعائیں اسلئے ہوں پختہ
ہو مومن مویا امت میری تقلید کھادیں کیڈ گناہی
فی نفعہم شفاعت شافعین اپنے فرمائے
پہوچو مشرک و نیاندر نائب پر سکے و یا
شفاعت میری اہل کبار و ذلیل ہوتا ہے

ابو ہریرہ خبر سن دی اللہ یک ایک عزت قبولے
ہو یک یک دعا قبولے تہا ذی ہر مہنتی سوچا ہو
میں روز قیامت اہلست کارن منگاں فضل بنالہ
انشاء اللہ رب سچے تھیں اذن شفاعت پاواں
اوہ شفاعت راہ سے میری مشرک پاسے نا میں
نفع نہ کرے شفاعت اہلناں تہناں شرک کئے
اوہ شفاعت پاوے بیشک حکم مدنیوں ہو یا
یعنی تہناں گناہ کبیرے دتیا و چہ کما سے

لے ویشکوۃ ص ۲۸۲ سے نال
روایت ترمذی لے اوہ ذرے ہر
انس قتل یا ہے جو فرمایا رسول اللہ صلی
لے شفاعت لہل کب رس امتی
شفاعت میری ثابت ہے و سے جہا
لنگھار فیسے امت میری عمل
لے وہیہ شکوہ سے نال روایت مسلم
تے بنی ری سے ابو ہریرہ تھیں
جو فرمایا پیغمبر نے جو سے ہر پیغمبر
لے کہ دعا مسمیہ جو ہندی کئی
پیغمبر دعا پنی سے بھی انہاں وچہ
لے دعا ہی منگی لے رہے ہوں پوشیدہ
دکھی ہے وہ دعا پنی واسطے
شفاعت امت پنی تہاں قیامت
لے اسلئے کہ پس شفاعت
کبھی ہوئی جگہ چاہیا اللہ تعالیٰ
لے واسطے کہ شفعہ سے جو ہوا
امت میری تھیں میری حال سے ہوا
شریک لیانہ اس نال اللہ تعالیٰ
لے کہ تیز نون
ہو ہوتی دلپذیر
بھیوری

نے لیجئے بار خدا یا حضرت محمد صلی اللہ علیہ وسلم انہیں کر وسیلہ کرتے رہیں وہ جہوں تانے باروں محبت دیوں نے کہ وہ اچھا ہے دیکھ پاؤں گے وہ سزا ہے اور لے لے کر دیوں نے وہ مسئلہ نہ تانے نہ نہایت مخدوم ہے ابو ہریرہ رضی اللہ عنہ کہ ہے جو دریا حضرت علی اللہ علیہ و آلہ وسلم نے دخل الفرائض فی الجنة خمس مائۃ عام و نصف ہم لیجئے اول دن ہونگے فقیر لوگ وہ جنت سے ہر برس پہلے دنا تھیں جو ہو ویکادان قیامت دیاں تھیں - ۱۲

کارن تنہاں شفا و ت مہری روز قیامت ہوئی دم دم رکھ پڑے فقیر اس شفاعت والی تے جیہڑے منکر ہوئے شفا عتوں انہاں امید نہ کوئی اس دریا رول او گنہار کوئی نہ مر د ا ح س الی

ذکر اعمال موجب حصول شفاعت

زیارت پاک رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم بھائی بھی قبر زیارت پاک نبی صلی اللہ علیہ وسلم کرے جو سختی و یکجہ دینے والے قائم رہے کھائیں ایہ سب شفاعت پاؤں اسدن خود سر فرمائے حضرت کہیا شفاعت میری اس پر واجب ہوئی اوہ بھی وہی شفاعت داخل ہو سن روز حشر ہے جو شخص مدینہ دیو چہ رہے مرد نسائیں بھی ایہ دعا اذانوں پہچے جو کوئی نت الہ

اللَّهُمَّ رَبِّ هَذِهِ الدَّعْوَةُ التَّامَّةُ وَالصَّلَوةُ الْقَائِمَةُ ابْنِ مُحَمَّدٍ ابْنِ الْوَسِيلَةِ وَالْفَضِيلَةِ وَالذَّرَجَةِ الرَّفِيعَةِ وَالْبَعَثَةُ مَقَامًا مَحْمُودًا الَّذِي وَعَدْتَهُ وَارْزُقْنَا شَفَاعَتَهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ إِنَّكَ لَا تَخْلِفُ الْمِيعَادَ

جو بہنا پڑے درود نبی تے اُقت شفاعت پاوے جو فجر شام درود ہمیشہ دس دس وار الہ بھی پنج نمازوں پہچے جو کوئی ایہ دعا پکائے

اللَّهُمَّ ابْنِ مُحَمَّدٍ ابْنِ الْوَسِيلَةِ وَاجْعَلْهُ فِي الْمُصْطَفِينَ مُحِبَّةً وَفِي الْعَامِلِينَ دَرَجَةً وَأَمْتَر بَيْنَ دَاسِرَةٍ

ذکر افعال محرومی شفاعت

واسکے رہن شفاعت کولوں بعت وال مکار مہجہ قدر یہ نوے مول شفاعت نہ پاؤں جو غیر شرع بکواساں کرے ہو یاں خوف نہ من یفزع سنی سنی شفاعتی پاک نبی فرماوے بھی جیہڑے حاکم رعیت اندر عدل نہ مول کریدے سبھ عقلمیں اول کرن شفاعت پاک رسول گرامی پھر نبیاں پہچے عالم سے کرن شفاعت بھائی پھر مؤذن کرن شفاعت پاک نبی فرمایا بھی دین رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم کے بھی اہل ہوا جو سرکش ہوئے دینوں نکل جاؤں جو حکم خدا بنی دائن کے جگڑے جیہڑے پاسے جو سنت میری ضائع کرے کسی کہی شفاعت نہ پاسے ایہ سارے لوگ شفاعت کولوں رہن متجدد ملندے اس عقلمیں پہچے شافع ہو سن جو جو بنی متسامی پھر شہید نہ لے راہ وہی جہاں جان و سنجائی بولڈے بانگاں دین مسیتیں دل ستائیں مع و سنجایا

دوزخ و بیابان سحر و شمن اُمت محمدیہ از امتہا ہے دیگر دوزخ و بیابان
از جہنم و کشتی غم کہ بر آید ہمہ دوزخ و بیابان پاید

جیہڑے بنے جلدی جلدی پل انوں لنگہ جاوین
بچھلیاں تائیں کھلے اوکین پہلے موہن بھانی
دلے لختن جو دنیا والے دیر مہاؤن سارے
پھر سرور عالم کنھی لے کے طرف بہشتاں آوے
امت دا عمل کرن بہشتیں حنہ ت نشان کناؤں
حضرت ویکھ تلچوب موہن پچھن ملکان تائیں
کہن فرشتے امت تہاڈی دوزخ اسے بہتیری
ایہہ کل سنکے پاک بنی نوں بہت لکے نعمت کی
ست دہارے کرے رہن ہی تنہا رہا زبانی
دوزخ و چوں کدو شتایی امت اپنی تائیں
تالیے نال فرشتیاں تائیں سید شاہ ابراہاں
یاراں نوں فرماؤن حضرت اپنے سنگ سمہاؤ
اوہ جیوں سیوں پتے نشان انہاں ملکانوں سمجھاؤن
سر شمس شہید چھڑاؤے حافظہ بنی دس بندے
تے عالم فاضل حسب مراتب کرن شفاعت سارے
بھی موہن صالح کرن شفاعت یارانوں بخشاؤن
جو جتنے ایہاں والے کل رہن جدمارے
کل امتاں تھیں تریجہ حسب امت میری ہوئی
کہن فرشتے دوزخ اندر اچے یزاراں سرے
حکم کرے رب حضرت تائیں سچے حقیر مر پاد

اوہ بہشت نے دروازے اتے ونج اکو کر اوں
جس دواں اکھن موہن سارے کر من مسلح منت فی
اکیس دلو تہ رانہی موہن جیہڑے بار پیا سے
پڑیسمہ اند قتل اتے قدم مبارک پڑے
پر توہنی حصہ امت احمد موسیٰ لوکاں ناول
جو امت میری دوزخ اندر باقی ہے کہ تائیں
کئی ہزاراں دوزخ دلو تہ تر سر ہوون ڈھیری
سجدے پیکے کر غائیں یارب تمینوں ہکی
حکم ہمیشے رہ پامچہ سر من تیری من بھانی
توہ قبلا ایمان ہے سبدا اوہی چھہ رہ جائیں
اپر کنسے دوزخ والے جا بھیہن کن یاراں
کر یو یاد پیا ریاں تائیں ہرے پتے دسارو
دھوڑا نہ نوں ملک شتایی دوزخ تھیں کدوؤں
پڑیسمہ کے سمجھ متے جس نے حکم ایہی سنے
کتیں ہزاراں نوں بخشاؤن ملی خداے پیے
کر کر حزنات تہ لیش قبیلے دوزخ کنوں کدوؤں
تا سرور عالم ملکان تائیں کہن بہر دوسرے
وکیو کناں وچہ دوزخ کتنے یاہن رہیہ زوئی
کرن دوبارہ سجدہ حضرت رہن غمناں کرے
راتی قدر ایمان جہاندا اوہ بھی لڈھ لیاؤ

وہ مشکوٰۃ ص ۲۸۱ نال روایت ہوئی
نے مسدے انس تھیں وچہ آخرت
ایہے جو فرمایا حضرت نے کھار
میں لڑا و پھرتے مسکیم پڑوئے ہو
انصار پاتے اکھ جو منہ سے سوں کرتا
جوانی میں پھر حکم ہوئی وچہ پس سار
دوزخ تیں سنوں جوہن پتے بل
وہیایان بغداد نے جو نکال رکھا
میں اوہی پتے پھر اکھاں تائیں ہے
کرنہ میں پھر حکم ہوئی سے محمد انصار
اپنا تے سوال کر جیوں میں تے شفاعت
کر جیوں میں پھر اکھاں تائیں بارے
امتی متی پھر حکم ہوئی وچہ اتے حال
دوزخ تیں اس کے نوں جیہ پتے
وچہ دل سیے قدر دوزخ تیں
لانگہ میں تے محمد اکھاں تے سجدہ
کرناں میں لے وائوں پھر حکم ہوئی
وچہ لے نکال دوزخ تیں دوزخ
کوئی ہے ایمان اسدہ اند فرماں ہے
پھر جوں گائیں لے نکالوں گائیں پھر
اے سجدہ کرناں تے محمد گائیں

ایہہ خوشخبری سن کے حضرت دوزخ دیول ہاؤن
 تانیکو کارتے صالح بندے پتے بتاؤں یاں
 رانی سے ایمان والے سارے کڈ لیاؤں
 پھر تریکی وار سرور غافل کچھن تال سمہا لے
 اکھن ملک بہتیزی رہندی امت اچے تسادی
 حکم کرے رب ذرے جلتا جس ایمان بچایا
 اگے وانگوں ہر کوئی اپنے دوست یا سمہان
 اس تھیں پچھے دوزخ یاں امت احمد ہوسن
 چھ ویہاں کل حساب بنے گی اہل بہشتاں الی
 کل امتاں تھیں دوزخ امت ہوسی پاک بنی دی
 باقی رہن دوزخ دیوچہ لوک موحد بھائی
 لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ تے جنہاں یقین جمایا
 اللہ مال شریک نہ آندا اندر عمر اں ساری
 اذن شفاعت اونہاں تائیں کھپسی شاہ جمال
 اونہاں پھر اون حق نہ تیرا نہ کسے ہو رہی وا
 دوزخ وچہ انہاں نوں کافر طعنے کر سن بھائی
 واشر رب پچھان کولوں کیا کچھ نفع اٹھایا
 ایہ گل سن کے غیرت رب دی ہوشاں دیوچہ آٹے
 مشرک اتے موحد دونوں کہوں برابر ہئے
 پھر رحمت وادریا پیاسے مٹائی فغندی مائے
 فَيَقْبِضُ قَبْضَةً مِنَ النَّارِ وچہ مدیاں آوے
 اس تھیں پچھے دوزخ اندر مومن ہے نہ کوئی
 پچھے رہن کافر مشرک لوک جو شرکاں والے

دوسو پتے فرشتیاں تائیں نیکاں نوں فرماوے
 کڈھن ملک جہنم وچوں خلقتاں کئی تیراں
 تا امت احمد وچہ بہشتاں نصیب ہواؤں
 جو تہن بھی امت میری وچوں ہے کوئی اک وچالے
 تا حضرت پھیر کر بسین سجدہ وچہ درگاہ خدائی
 اوہ بھی کڈھو دوزخ وچوں ہے کوئی اک وچالے
 ذرہ قدر ایمان والے دوزخ کنوں نکالوں
 تریجات دوہیاں فوجاں امتاں کر کے نفاک کھلوسن
 اسی مفاں محمدی امت دوہیاں ہوسن چالی
 بھی وچہ مراتب دوزخ تے عزت وودھ صغی دی
 رہنوں اک پچھاتا ایہ رہی نہ دنیا کافی
 اگوں کچھ نہ دسیا کسے پورا راہ نہ پایا
 وحدانیت رب دی اندر ساری غم گزاری
 رب کہے میں اونہاں تائیں باہر آپ نکالوں
 حسدی اونہاں وحدت منی ہے ایہہ حق انہاں دا
 جو اوہ تو حیدرتساں نوں ایتھے برگز کم نہ آتی
 آج ہن ساڈے مال تسال نوں دوزخ ڈیرا لیا
 میں بہت چھوڑاں دوزخ اندر کر کے قسم تباہے
 پرگز کہی نہ پچھن چہرے شرک کریندے موئے
 قدرت دا پھر یک موحد اک قہن کڈھتی سارے
 دوزخ تھیں یک ودا قبضہ اللہ باہر لیاوے
 آتش دیاں غذاں کولوں ہر نوں چھٹی ہوئی
 مومن اتے موحد سارے اللہ پاک نکلے

نہ جس طرح توبہ وچہ پڑ

نہ جس طرح توبہ وچہ پڑ

نہ جس طرح توبہ وچہ پڑ

نہ جس طرح توبہ وچہ پڑ

نہ جس طرح توبہ وچہ پڑ

نہ جس طرح توبہ وچہ پڑ

نہ جس طرح توبہ وچہ پڑ

نہ جس طرح توبہ وچہ پڑ

نہ جس طرح توبہ وچہ پڑ

نہ جس طرح توبہ وچہ پڑ

نہ جس طرح توبہ وچہ پڑ

نہ جس طرح توبہ وچہ پڑ

نہ جس طرح توبہ وچہ پڑ

نہ جس طرح توبہ وچہ پڑ

نہ جس طرح توبہ وچہ پڑ

نہ جس طرح توبہ وچہ پڑ

نہ جس طرح توبہ وچہ پڑ

نہ جس طرح توبہ وچہ پڑ

نہ جس طرح توبہ وچہ پڑ

نہ جس طرح توبہ وچہ پڑ

نہ جس طرح توبہ وچہ پڑ

نہ جس طرح توبہ وچہ پڑ

نہ جس طرح توبہ وچہ پڑ

نہ جس طرح توبہ وچہ پڑ

نہ جس طرح توبہ وچہ پڑ

نہ جس طرح توبہ وچہ پڑ

نہ جس طرح توبہ وچہ پڑ

کولا ہو کر دوزخ و چوں نیکان سب چارے
بدن انہائے نہایتیاں اس وچہ نکلن صاف نورانی
ایہ پرکالے داغ انہاں نوں گردن اوپر رہسن
کینتارب آباد انہاں نوں کہن بہشتاں والے
پھر کرن سوال جناب الہوں یارب داغ و نجائیں
تا جانے رہن خدا دے حکموں داغ سیاہ انہائے

نہر حیات اک درجنت تے اس وچہ نہاؤں سارے
بدلاں بختیں جیوں باہر آوے سو نہاؤں آسمانی
جنتی لوگ ہونہاں دے تائیں دوزخ والے کہن
کتنی مدت تائیں رہسن داغ انہائے کالے
دوزخ والے سدن ناہیں لوک اسدے تائیں
پھر اوہ نام نہ سارے کوئی جس ناموں مثہ ملے

بیان شخصے کہ آخر از ہمہ مردماں از دوزخ رہائی خواہد یافت

مسلم اتے بخاری اندر ایہ روایت آئے
دوزخ طرف ہو سی منہ اسدا کہسی بار خدا یا
حکم کرے رب جیکر تیرے منہ نوں پھیر یا جاوے
ایہو میری خواہش یارب منہ میرا پر تائیں
قول قرار کرے جد پکا منہ اسدا پر تیوسے
لگے داہشتاں والی دیکھے باغ بہاراں
قول قرار تر وڑے سارے اکھے یارب باری
رب فرماوے کہاں گیا اوہ پکا وعدہ تیرا
نویں سروں پھر عہد پکاوے نال خداوند سائیں
ایویں درجنت تے پہنچے دیکھے رنگ محلاں
کچھ مدت خاموش ہے پھر آخر عہد و نجاوے
فتماں تے سو گنداں سمجھتے تروڑ و نجا یاں
داخل کریں بہشتاں اندر مینوں یا رحماناں
کیوں تول کریں فریب اجیبے اے بیٹے آدم دے
کہ محروم نہ میرے تائیں اس نعمت بختیں سایاں

دوزخ اتے بہشتاں دے سہنے اک بندہ رہ جاوے
پھیر میرا منہ دوزخ ولوں مینوں ایس جلا یا
خواہش ہو نہ کہہ سیں کوئی تا اوہ پھیر لاوے
پھیر سوال نہ کر ساں کوئی ہرگز تیرے تائیں
ساعت پچھوں سرت سمہا لے جیتاؤ تم تھیں
کت سبب ہن او تھے اڑاں ولوچہ کہے و ہاراں
انہاں لہجیاں توڑی مینوں لیجاویں اک واری
عرض کرے میں ہو نہ منگناں کہ ایہ مطلب میرا
تا پھر رب پہنچاوے اسنوں انہاں درختاں تائیں
اکھے کیا تجویز کراں ہے وچہ انہائے چلاں
بنگلے ویکھ بہشتاں والے دل نوں صبر نہ آوے
لگا چنگ بہشتاں والا رو رو کرے دوتا یاں
حکم ہووے تدم پل پل اندر بدلیاں کئی زبانان
عرض کرے دکھلاویں سایاں مینوں باغ ارم دے
حکم ہووے ورجا بہشتیں تدم مرادال پایاں

دیکھتے بدول بہشتیں و رکے بہت آبادی ہوئی
حکم کرے رب اسے تائیں کیوں دل تیرا جھڑوا
سبحد دنیا بھلیں تیرے کارن جگہ ددھیک کھاتی
آکھے یارب نال میرے تو ہیں رہہ منتھے کردا
ایہہ سمجھو لا سخن کرن بھلیں اللہ بہوں رانی جو جاکو
پھر حکم کرے رب کل مطاب کھول سنا توں مینوں
تا پھر بندہ ہراک اپنی خواہش کھول سناوے
بہد ساریاں غرضال اللہ اگے عرس بندہ کر دہی
رنگ برنگیں نعمتاں اس نوں اللہ پاک دے
ادنی موئن تائیں اتنی نعمت سہا مسل ہوئی
یارب تیری نعمت پاوون جنہاں قرب چنگہ ا

دلو پہ کہسی میرے کارن خالی جگہ نہ کوئی
میں بہتی جگہ نکاتی تیری ذرہ نہ ہو آذر دہ
ایہہ اسنوں دلے اندر ایسے نہ باور آئی
میں غابز کد لائق ایدے شان قدر دا
تا جو اس بندے نوں اپناں بہنچک دکھاوے
منگ لے اچ مراد اسے جھو کوئی خواہش تینوں
جو جو بت نہ چلیے آوے اللہ یاد کر اوے
دو حصے دے دودا نہال بھلیں اللہ مالک کہسی
جوئی سی نہ اکھیں دھکی اوو اوو نعمت پاوے
تے اعلیٰ درجہ والے بھرے تنہاں شمار نہ کوئی
ہر نعمت بھلیں بہترینوں رانی نامہ تیرا

بیان رحمت ارحم الراحمین درجہ تالبعین حکم ان اللہ یحب التوابین
و یحب المتطهرین و بیان توبہ نصوح و مناجات مصنفت

تو حصہ بہ رحمت ریدی پاک بنی فرمایا
اوہا حقہ رحمت والا جاسی آخر تائیں
ماں پیوتے اولاد داں اندر جو الفت رب پائی
جتنا پیار محبت رکھدے جیہا جون تمامی
آؤ بھلیں تا آخر تائیں ایہہ یک حصہ جاری
دنیا و پہ یک حصہ تا بھی انت شمار آوے
روز عشرہ بدر رحمت ریدی مائے جیوش چھلاں
ایسی رحمت و ماسائیں بے پرواہ یگانہ
لکھاں غیب اساتے پھر بھی رحم کماوے

یکو حصہ بگ وچہ و نڈیا کئے وچہ نہ
کل خست وچہ پیار ایسے بھلیں کیتا اللہ سائیں
وچہ قبیلیاں یار آشناواں ایسے بھلیں سبھ آئی
ایہہ سب یک حصے دی رحمت درجن لوک مدھی
باقی حصے روز قیامت ورے اللہ باری
سو حصہ بدر رحمت گھلے کون حساب لگاوے
روشیطان بھی کرے امیدیں میں بھی جنت چھلاں
اوہے دی نت آس رکھیوے ہوئے فتنہاں رماناں
رحمت اسدی کم نہ ہوندی جب تک سارا پاوے

و عن ابن ہریرۃ قال قال
النبیؐ ان اللہ مائتہ رحمۃ
انزل منہا رحمۃ واحدۃ
بین الجن والانس والہما
والہوام فیہا یتہافتون
بہا تعطف الوحش علی
والہہا فاجبر اللہ تسعا
تسعیں رحمۃ یرحم بہا
عبادہ یوم القیامۃ متفق
علیہ مشکوٰۃ ۱۵۹۳ ترجمہ
اس حدیث دا وچہ تین سے

بیان کی گیت
محمد دلپذیر
بھیروی

۱۰

دہریت کے ایک شاعر ہے
دے قدرت کے زینت اسم
میرزا تقی خان عابدی
نور علی
بریرہ قالی قالی رسول اللہ
ابو احمد اذا اذنب ذنب فقل
بارب اذنبت فاعف عقال
رب اعظم انی لیس لہ ما یغفر
الذنب و یا غفر غفرت لیدی
الا غفر مشکوۃ اس حدیث ہمارے
میں بیان ہو چکا ہے۔ ۱۲
مولوی دلہنیزہ
بیسوی

لکھ بدیاں نت نت اللہ دیکھنے کدی برات نہ ٹالے
شاہ اپنے دی ہیفرا مانی کرے جے نوکر کوئی
اوہ ہیفرا ماناں نوں کھی دویے دولت مال پوشا کال
اللہ جیسا رحیم نہ کوئی جو سب عیب کجیندا
حضرت کہیا جال کوئی بندہ رب دانم دھیان
اے بندے میں حاضر اللہ ہر واری فرماندا
ابو ہریرہ کہے روایت پاک نبی فرماوے
عجز نیاز کرے رب اگے رب اسوں بخشیندا
جاتا ہے اس بندے میں سے بے کوئی میرا سائیں
بخش دتا میں اسلے تائیں جو اس عیب کما یا
پھر بخش وں آوے آکھے بخشیں یارب سائیاں
تیرے واری پھر اوہ بندہ عیب کماوے بھلاوے
پھر بھی اللہ بخشے اس نوں رحمت فضل کماوے
بخشش کتیلوں رب تنگ پونہ اسنوں کمی نہ کائی
اور ہر سے ہر سے کہیں والا جو اسلے در آ یا

جے ہک بریا ئی بابل دیکھنے دیندا میں نکالے
اوسے وقت معطل کر داکتے نہ ملدی دُنوئی
جے رن خاوند اکھیا نہ منے لگدا دین طلا قال
عیساں بدلے رزق نہ رکھدا جو لکھیا سو دیندا
یا اللہ یا اللہ آکھے رب جواب سناوے
رب جو ابوں تھکے نائیں بندہ ہی تھک جائدا
کہ کے عیب جہدوں پھر بندہ توبہ دے در آوے
جو خوف میرے تھیں ڈر کے ایہہ ہی توبہ پیا کریندا
جو عیساں تھیں پکڑیندا نالے کردا عفو خطائیں
مدت پھیول پھر اس بندے مہارگنیاں چا یا
پھر بھی اوں کوں کہہ کے اللہ بخش دیوے بریا یاں
پھر انہما ذی بخشش چاہے اللہ دے دیراے
جتنی واری بخشش چاہے اتنی واری پاوے
پر شریک ایہی جو سبے دل تھیں بخشش منگے بھائی
جو بن نسیوے توبہ کتنی اللہ پر دہ پا سیا

حکایت توبہ نصوح از تنوی مولانا رحمۃ اللہ علیہ

نام نصوح آٹھ ایک بندہ اسلے وجہ زما سنے
میں اس اسچو غور تال ڈانگول وارھی چھ نہ کوئی
بال بندہ بات کر نہ پراموہوں سکوال غویت بھاپے
شہان پھر کینزک بن کے رہندا اوہ ہمیشہ
عورتین کے اندر جلاوے مال انہاں میں میسے
بادشاہان دیاں بیٹیاں تائیں وچہ جام بہناوے
کتنے ہاں کیتی اس نے شاہانہ عشا لی

نال نہ نیاں مجلس سجدا بہن لباس زما سنے
کے گلوں مردیا ئی اسدی کدی نہ ظاہر ہوئی
ہر اک کہ زما نیاں والا مرد نہ مول سنجھا پے
غسل دیوے شہزادیاں تائیں لہو مسدا ہمیشہ
وڈا چاک فریاں اندر کئی پاپہ اس ویلے
ممل بدن انہاں دے دھوے اپنی طلب ملے
باشا ہرادی بیگم اس نے کوئی نہ چھوڑی خالی

نال زمانیاں رمل چاڑے مردی خبر نہ کاٹی
 کتنی واری اس تو بہ کیتی کتنی وار تروڑی
 اکدن کے شہزادی تائیں گیا حمام و چالے
 کل مل سیس دھوا یا اسدا نستر پھیل لگایا
 میل فراق اتاری ساری لالہ سالون وصل دا
 شہزادی دیاں کنان وچہ اک آنا سچا موتی
 اوڑک خبر گئی شاہ تائیں شاہ نے حکم چڑھایا
 کرو لحاظ نہ مول کسے دا جو کوئی باندی بری
 جاں ایہہ خبر نصوحے پائی ہوش ہواں بھلائی
 رنگ موہیں دا پیل ہو یا ہوٹھ ہوئے سک کالے
 دلو چہ آتے جے ہن میرے کپڑے انہاں آتے
 خبر نہیں کہہری مینوں شاہ سزا دیو اڑے
 ہے افسوس نہ جندی مینوں برگز میری مائی
 جمدیاں زہر پلاندی اماں یا کوئی آفت کھاندی
 اوڑک اک گوشے وچہ بہہ کے کردا گریہ زاری
 یا اللہ میں بہتی مدت کیتی بے سربانی
 کتنی واری تیرے گے یارب قسماں جہاں
 کتنی واری تیرے میں دندے پک پکائے
 ہن میں سچی تو بہ کیتی ہرگز نہ پریتواں
 تیرے اگے دوزخ کوئی جے توں کریں ستاری
 اجوں کچھ بیکہ میرا کوئی قصور نہ کھوئی
 اینویں عرفان کردا آٹا پیش خداوند سائیں
 ساریاں دی ہو گئی تلاشی ہوئی گوہر یا بی

کتنی مدت فستال اندر اینویں اوس سنگھائی
 ایہہ نفس کینے اسلے ہرگز بدی نہ چھوڑی
 نہ ہاون دھوون ہن کھینڈن جیویں انہاں جالے
 وچہ حمام محبت والے دواں غوطہ لایا
 کیتا جو دستور تمامی اپنے برے عمل دا
 ڈگ پایا وہ پھیر نہ لہھا ہو حیران کھلوتی
 ہر گولی نوں ننگا کر کے دیکھو کس چسپا یا
 کپڑے پڑے سب اتار لو و تلاشی بری
 ڈاڈا فکر پیادل اندر خوشی نہ رہیوس کاٹی
 اکھیں اگے موت دسیوے محقر حق کنبے نالے
 بھیت میرا سب کھل جاسی سارا روئے دھائیں تار
 پھانسی دیوے کھل آنا سے یا اک دیو چہ جلا سے
 کیا تجو نہ کراں ہن میری جان دکھاں وچہ آئی
 اینہاں عذاباں قلیں ایہہ جندری اج کوں کج باندی
 عجز نیاز سناون لگا پیش خداوند باری
 ساری عمر گزار دی کر کر مکر فریب شیطانی
 کتنی واری تو بہ کیتی پھیر تر وڑی سایاں
 پراوہ مندے کم نہ چھوڑے قول قرار تھلائے
 ساری عمراں رہیوں کجیندا ہن کجیاں تہیوں
 پھیریں ایسا کم نہ کر ساں تو بہ یارب باری
 تا پھر بار خدا یا میری عرض نہ منیں کوئی
 تا جوڈ ہو نڈن والیاں لوکاں سد یا اسلے تائیں
 آہن تیری واری آتی کپڑے لاہ شتابی

سے
 من گزازیں باز تقصیر کئے
 پس سرکشند و عاقبت گفتہ
 سے
 چوں صحت و خود می او
 نہ اندر جانش اخلاص و پیش خویہ
 سے
 چوں صحت آتی کشتی او بے مراد
 در کشتی رحمت دریافتادہ
 دلپذیر
 صبیحہ وی

۵۱

بانگ آمد ناگہن کہ رفت
ہم شدید آن گم شدہ
در یتیم من خلاق نو است
از دے ہر کسے بوسے
دادند جہ دستش بسے ۱۲

۵۲

گر سر موسے گرد زبون
شکرتے تو نیا کرد بیان

۱۲ - ۱۲

دلپذیر

ایہہ گل سن کے اسلے تائیں ایسا لڑوہ آیا
خودی و سجا کے بے خود ہو یا عاجز حال نہانا
جس ویلے اس دل اپنے تئیں دوتی دور ہٹائی
شاخ امید ہوئی مروتازہ فصل کیتا رب سائیں
جہوں سمندر رحمت والا تھا تھاں مار کھلویا
سنتیاں اچن چیت نسوے ایہہ آوازہ آیا
دور ہوئی اوہ غم دلگیری خوشیاں رب فکریاں
پھر سائے لوک اکھٹے ہو کے کس نسوے تائیں
اکھٹے اس علیوں بھی بدتر میرے عیب بہترے
میں خود جاناں یا اوہ بلے خالق پاک تعالیٰ
اس احسان الہی دے لول لول شکر گزارا
شکر الہی کردا او کھتوں ہو یا نسوے روانہ
وجہ عبادت شاغل ہو یا نیک ہدایت پائی
دلوچہ چین نہ آوے اس نول بہت ہوئی یہ حالی
اوڑک طرف نسوے اس نے بندہ یک بھجایا
نت اوہ یاد کریندی تینوں آوے پس نسوے
کے نسوے ونجہ اکھو سنوں میرا بہ نہیا
جس گل کارن تسال سدا یا اوہ من اسان بچاندی
ونجہ اکھو شہزادی تائیں سائل حضرت ہوئی
میں من سچی توبہ کیتی حب م صدق دا پیتا
رب کرے من میرے کولوں لیا کہ نہ ہووے
القصد اوہ سچے دل تھیں البتات بھویا

ڈگ پیا غش کھانہ میں تے من کی کراں خدایا
ڈگا پیا خدا دے درتے ہو مجذوب نتاناں
اوہ ویلے رحمت رب دی اس دے اپر آئی
ڈب دی بٹری تاروی اللہ رحمت دے دریائیں
اوہ سچا موتی ہو کے تھیں تررت برآمد ہو یا
اوہ سچا درگھڑا تا ہو یا مولا پاک لبھسایا
لکھ لکھ شکر گزارے رہا جس کجیاں بریا یاں
براگمان کیتا سی تیتھے اوہ گل دلوں و سجا تیں
میں فریاں خدا تھیں جس نے لکھ بچائے میرے
ہو روئی کیا جانے میرا دفر بدیاں والا
تا بھی کدی ادا نہ ہووے کیا طاقت دم ماماں
سٹیا کم نہواون والا و لیس کیتا مردانہ
پچھوں اس شہزادی تائیں جان لبیاں تے آئی
اکھ سدیا و میری اوہو نہواون والی
چل نسوے تیرے تائیں شہزادی بلویا
تیرے باجھ نہواون والی اسوں کوئی نہ جھوے
اوہ اسباب نہواون والا ساڈے پاس نہ رہیا!
اڈگے اوہ بھو پھلاں تیل نول مشتاق جیناندی
اپنا سیس دھواون والی ہو سہیرے کوئی
شکر کراں رب اگے میرا پردہ فالتس نہ کیتا
توڑ پڑے ایہہ توبہ میری سخن کرے تے رووے
پھیر گنہ نہ کیتا اس نے وجہ عبادت مویا

مقولہ مصنف

ہو سچے دل تھیں تو بہ کردار اب اسنوں بخشیندا
ابو ہریرہؓ کہے روایت پاک بنی فرما سے
پچھلی رات ہوئے جس ویلے آکھے اللہ ساتیں
ہے کوئی جہیز میرے کو لوں حاجت منگے کافی
ہے کوئی مسائل جہیز مینوں آن سوال الٹا سے
کہے ابو ذرؓ حضرت کندے کہیا اللہ یاری
تے کریں دعائیں میرے کو لوں ہر دم سیویں مینوں
جے نال اسمان گرن جا کے عیب جو ترے بھائے
جے سبھ زمین گناہوں بھر کے میرے پاس لیاویں
بخشدیاں کچھ دیر نہ لگدی ہرگز میرے تا کہیں با
یارب سایاں دیرے تے مینوں آس تراثر
عجب میرے بے ادبک وٹے دیر قی انبرنا لوں
توں رحمت داد یا اللہ رحمت ولوں تکیں

دو ہاں جہانماں اندر اسے پرے رب کھیندا
پہلے فلک اتے رب راتیں نت تشریف لیا سے
ہے کوئی بخشش منگن والا بخشاں اس تا میں
ہے محتاج کوئی میں جس دی حاجت کراں روالی
میں اللہ وڈی رحمت والا جو منگے سو پاس سے
اے آدم سے بیٹے جہتوں رکھیں آس بھاری
جہانویں ہاپ کر ڈال تیرے بخشش دیاں تینوں
تا بھی کچھ پروا نہ مینوں جہاں بخشاں سے
ایسر شرط جو دنیا تے توں شرک نہ مول کماویں
رحمت میری میرے تینوں جے توں کریں دعائیں
فضل کریں توں میرے آتے دور کریں اندیشہ
عجیب ٹٹرت پچھیں سایاں بخشش فضل کما لوں
کہہ کہہ میرے بندے توں بخشش حقیں نہ تو تکیں

وعن ابی ہریرۃ قال قال
رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم من
تبارک وتعالیٰ للیلۃ الی السجود
الذی حتی یثبث لث اللیل لآخر
لینقول من آہ وہا منسب ابو ہریرہ
حقین فرمایا بنی مسلم نے نازل ہوا
ہے رب اساذ ابرکت والاکا
بندشان والالرف اسمان دنیا
دیدے تا وقت باقی یہ ترجا
حضرت آخرات وافرماندہ کون
جو دعا کرے میں حق پس قبول
کریں واسطے اسے کون ہے
جو سوال کرے مینوں پس بول
میں اسنوں کون ہے جو بخشش
چاہے میں حق پس بخشاں
واسطے اسے ۱۲۰ مشکوٰۃ

بیان رسیدن خوشبختی سے جنت در محشر بمقام از بعد مسافت پانصد سال و تفصیل آن کساں کہ از آن پوسے خوش محرم باشد

روز قیامت پاؤں مون جنت دی خوشبختی
پہنچے سال سے رستے اتوں کون اسے سے
جنت دی خوشبختی نہ پاؤں بعضے لوک بکلا سے
دو جا بہ معارفی تریجا ما پیو غلبہ نہ وڈوا
پہنچواں شہا ہو طالم پھیواں قاطع رحمہ ایہائی
انتمو ال شخص نہ ہی ناواں جو کوئی کلفت لگا سے
ابن خباز روایت یعنی بہی بنی بکاسے

تے مشرک اے منافق کافر مول نہ پاسے کوئی
مومن جان کستوری سے پھار تیوں آکھوے
اول جہیزا ناحق بندہ ذمی تا میں ماسے
جو تنھا جو کوئی نسب کہے داکو را دعویٰ کردا
ستواں جس مرد نے چادر گتیا حقیں لمکا تی
گچہ کیو تر و انگوں کلفتوں رنگ بنا سے
ایسی قوم ہوئے گی ظاہر پچھلے وچہ زمانے

۱

جو گچ کبوتر و انگوں اپنے وال سیاہ بنا وں
جو دم گاہیں واپاک رکھے ظلموں لوکاں مارے
جو عورت ایسے کپڑے پہنے جن تھیں بدن دیوے
ایہہ سارے لوگ پاؤں اسدن جنت دی خوشنونی

بنی کہیا اوہ روز قیامت بو بہشت پاؤں
جو عورت غیراں مرداں خاطر نیت زیب سنگارے
جو پڑھدا علم طمع دی خاطر دنیا حاصل تھیوے
بھوک مزائیں عیباں بدلے جنت ملی ڈھونی

ایہہ حدیث نال روایت ابو داؤد نے
سنائی ہے بن عباس تھیں مروی ہے
جو فرمایا پیغمبر نے جو آئے گی کب
قوم وچہ اوڑک زمانے دے جو غناب
کر سن دلاں انبیاء نوں نال سیاہی
دے مانند گچ کبوتر مانند نہ پاؤں
گے بو بہشت دی ۲۰ مسک
مسک لگانا بہت بہتر ہے کلف
و عجزہ لائے سے جو فرمایا حضرت
نے جو آ یا سی اسی دن فتنے کرنے
کے دے دھچ

مسلم نے باپ ابو بکر صدیق دالہ توفیق
اتے وال داہری دے سفید کپے
تاکہ حضرت نے لائے
والد نوں نہ کہے چیز دے
پر میرے کیا ہی تھیں پس معلوم
ہو یا جو کا کرنا سفید والا نذا
جائز نہیں ۱۲

دلپذیر پھیروی

بیان مقام اعراف کے جانیست بیان دوزخ و بہشت بیان قوت عرف میں ساکنان او

کافر جہنماں ایمان نہ آندا سدا جہنم رہیں
اہل ایمان تھیں ہو جاسن فرقے تن پیارے
تے کب بیچارے دوزخ دگن پل تھیں لنگھن لگے
ترسیجا ٹول مسلماناں دا وچہ اعراف کھلوسن
نام اس دا اعراف خدا نے وجہ تہ آن بتایا
نہ کوئی ہو رہو ویگی او تھے چیز بہشتاں والی
دوزخ جنت حال تمامی او تھوں نظری آفے
اہل اعراف تکیں جس دم دوزخیاں والا حال
جاں پھر عیش آرام بہشتیاں نظر انہاں نوں آون
ایسے دلوں یقین انہاں نوں دوزخ مول نہ جانا
دیکھن جیہوں بہشتاں تائیں کہن سلام انہاں نوں
چنگیاں کماں دے اچ تساں چنگے بدلے پاوے
پھر کافراں تائیں مارن طعنے جو دوزخ وچہ سرے
ریے حکم نہ منے تساں تھئے پھرے کوراہیں
جس دولت دے زور تساں نے تھک وچہ کفر کما یا
دنیا وچہ جہان نہ تائیں تساں حقیر بنا یا
جہنماں غریباں دے حق تسلیں سو سو فتنیاں چاندے

کدی نجات نہ ملے انہاں نوں دکھ ہمیشہ بہن
پکناں نوں رب صحیح سلامت پل تھیں پارا تارے
اوہ قدر گناہاں سرے کے او تھے پھر جاوے گے اگے
اوہ دوزخ اتے بہشت وچہ لے جاگے ہو س
تاں دوزخ دی تالیش او تھے نہ جنت داسا یہ
نہ کوئی دکھ جہنم والا اینویں جاگے خالی
سال پنجاہ ہزار انہاں نوں او سے حکم دے
کنب جاوے گے ویکھ انہاں حال غذا بالوالا
صبر قرار نہ رہے دلاں توں دیکھن تے ترساوے
اوڑک اکدن وچہ بہشتاں جا کر ڈیرا لانا
نالے کہن مبارک نکھ لکھ ہووے اچ تساں نوں
کرودعا اسانوں بھی رب جنت وچہ ولسے
جے رب بنی دا کہیا مندے کیوں دوزخ وچہ وڑے
اچ بن لٹش سکو کہ ہرے سرے رہو اتھائیں
اس دولت مال تساں نوں نفع نہ اچ پہنچا یا
دیکھو اچ انہاں دے اوپر اللہ رحم کما یا
جو کدی نہ بچنے جاسن او ہو ویکھو کجئے جلدے

او وہو عاجز و چہ بہشتاں دیکھو جس کا دن
اوہ و چہ بہشتاں جاؤں او نہاں خوب مراد ال لیاں
آپنیاں نقصاں الے او مکہ سزا تیں پسن
ناہ دوزخ اہ جنت و لین و چہ اعراف کھلوسن
یا پہتا مول نہ کوئی جنہاں نوں سکم ابی سندا
اوہ بھی و چہ اعراف کھلوسن لکھیا و چہ کتاباں
یا حج جہاد کرن وں جاوے موت اتقا تیں آوے
اوہ بھی و چہ اعراف مے ہو سن یک رویت آئی
اوہ بھی و چہ اعراف مقامی ہو سن روزہ شہرے
ایہہ بال ایاتے یارب اینہاں بدی نہ کیتی کافی
تا کہ وہ اعرافوں جنت اندر بھیجے اللہ سائیں
سوئی شکل لطیف عجیبہ نہ مست و چہ کھلوسن
انت بہشتیں جاؤں سمجھے جس ویلے رب جاہی

بعثنے لوگ جو ہمیشہ یوں تھیں دنیا میں رہا
 یا جتنا تیرے لئے دنیا نہ ہوئی نہ انہاں سمہالی
 نہ کوئی معجزہ ہوا انہاں نبی نہ ملیا کوئی
 کہیں پایا نہ مہل انہاں نوں ہرگز حکم خدائی
 سمجھتاں نوں رب کہے کہ کھٹاگ کتا رہا
 نور نہ اٹھتاں توں مالک ساڈا اسلیں غلام بیچا رہے
 آکھن پاپ حاضر اسلیں ہرگز سیس نہ چاواں

یا تو سید الہی کہتے ہیں ہرگز سارے نہ پاؤں
یا پویش آبی پر ملی نہ اونہاں خبر سولال والی
تا علما و اہل پسا و ہنہاں خبر نبیاں ہوئی
جتنی عمر لنگھائی جگ و چہ دینوں سند نہ کافی
کچھ ہیں ہاں رب تبارک و تعالیٰ سب الود
رب کہے ارشاد میرا ایک تسلیں قبولو سارے
کہہ لوں حکم نہ دیا سالوں تر ت بجا لیا و ال

[illegible]

لے بیچے اور لوگ نابالغ ہو گئے وہ
دنیا سے یا نابالغ ہو گئے ہوتے پر
عاشق یہ نہیں جانتے کہ رزق دے
ایہ سبب جہالت سے نہ آگیا
کیونکہ دنیا کا مال ساریاں لانا
نہیں ہرگز سے دوزخ دے
انسان بے ایمان وہ نہیں مگر
یہ سبب

مولوی دلپذیر

مبصری

حکم کرے رب آتش اندھ چالال سب لگاؤ
ذرا نہ ڈر سن آتش کو لوں ستر لوں خوف نہ آوے
تے دو جا فرقہ اللہ کے کورن عذر ہما نے
لیو کر چھال لگا لیتے یا رب آتش بجا نبر بلدے
رب فرما لے بس تسادتی دھونڈ لے گل ساری
اوہ پہلا فرقہ بے شک تکر اوچہ سر باز دارا
جیو کر حکم میرا مین اوہناں ہرگز تال پر تالیا
ایسویں دنیا وہی بھی جیک حکم میرا اوہ پاندرے
توڑے چھال آبی ایہہ دھنی تا بھی ناہیں ملے
تے بھید تساد الدھانیس بے فرمان نکالے
حکم نہ میرا میناں لتاں کرن لگے بد نیستی
ہما فر میرے ڈے نہ تیں دنیا دیکھو ڈر دے
حکم کرے رب ملکال تاہیں دوزخ انہاں وگاؤ
عملال نال بچھاتے ہا دن موہن منکر سارے
کھر تھیا نڈے سال گنیون دتہ نہ پٹ دھیندے

بکنتی تر ت مرین چھالال سنگے حکم خداؤں
اوہ اگ انہاں نوں کھنڈ سلامت دانگ خلیل جواد
رکھ مساف اسانوں رہا عاجز اسپیں نکلے
کھو محذور اسادے تائیں اپنے مال فسل دے
معلم کرنی سسی میں رہو اسلی بات تمہاری
جے سندے حکم میرا وہی دنیا مندے سوسو واری
اوہے ویلے میناں تہدی جس ویلے فرمایا
جیو تھیں خوش ہو کے مندے سرگزیر نہ لاندے
ایہہ حکم سو کھنڈے مندے سارے ہو دنیا تے ملے
لکھو وار تال آرمایا لکھو تے سارے
دنیا دھوں مینو یں کر دے جیوں اتھے بن کیتی
لے ہو جیہی اطاعت میری اوتھے جی قیس دے
تے اوہ پہلا لول ہشتیں با عزت پہنچاؤ
بے فرمان نہ جھپے رہن حلق دی رکھ لے
بال کو بال پندیر فسترا آپے سپے دے بندے

بیان حساب جنات پر مال کیفیت جنات اہل ایمان احسان حساب جنات
ازیک دیگر حساب جنات اور وہاں حق بہانہ ملک کہ لہوہ خاک شدن جملہ حیوانات
وہناے آسمان و زمین

جن پر ہی مومن کافر ہونے وانگ انساناں
آدم بن اکھٹے آئے وہی کلام خدا لے
وہی سورہ جملن بھی آیا ہو بھی کیتی حبائیں
کافر جن سترن گے دوزخ اس وجہ شک نہ کاتی
بکنتی چنگے بکنتی مندے ناہیں مشل حیواناں
لکھو تھیا حساب دوہاں لوں دیکھو جہ بجاتی
آدمیاں تے جنات تھیں میں سبھ ساں دوزخ تائیں
تے مومن جنات تے حق اند کھج تکرار ایہا لے

لیکن آکھن حیواناں وانٹوں خاک ہو جان سب
 نیکیاں عومن ثواب کھاؤں بدیاں عومن سزائیں
 آدمیاں نہ وانگوں مالک و چہ بہشتاں شیون
 بعضیاں کہیاں اسی مالک جنت سے نہ ہوسن
 جیون کمر بندیاں والے شہر میں کہیں کہیں جان
 اینویں جو مومن بھی رہن باہر بہشتوں بھائی
 کھاؤں پیون ہو گیاں چیزاں جنت کھیں لہجوں
 جنت انسان جو آپس دیو چہ ظلم تعدی کرے
 ابوہریرہ کرے روایت پاک نبی فرماؤں
 جیوں جیوں ظلم کسے نے کیتا کل پنکھی حیواناں
 جس روئے نول سنگاں والا ڈنگر سنگ چلائے
 یاد دنیا و چہ موٹا ڈنگر سستے تائیں سے
 بھی جس انسان حیوان کسینوں جگو چہ دکھ پہنچایا
 طاقت تھیں و دہم حیواناں نول جو کوئی بھائی
 حضرت کہیاں دروغ اختیار تھیں دیکھ نہ دیہو حیواناں
 ایہہ عاجز مملوک تافے ترس انہاں تے کرنا
 بکدوئے تھیں بدلے یکے جیوں فراخت پاؤں
 جو حیوان نہ اے راہ و چہ کھٹے گئے و چاہے
 جو مومن نہ اے ناموں کھٹے آدمیاں نے کھائے
 کافر جیوں انماں نول کس خاکوں رنگ وٹائے
 باقی کل حیوان درندے مال زمین رل جان

لیکن آکھن بندیاں وانگوں درجے پاؤں ہاں
 قدر گناہاں سر کے اوڑک لین بہشتیں جاتیں
 میوے کھاؤں عیش اداؤں شربت شیرہ پیون
 سیر کرن نول جنت اندر کہیں کہیں آؤ سن
 آٹا دانہ کپڑا لٹے سودا سودا سیافون
 وایچ دلاویں آؤں بہشتیں لوڑ پوڑے جد کائی
 سیر کرن تے حوراں دیکھن مڑ دیر سے مڑ آؤں
 اوہ بکدوئے جے تھیں سین بدلے اندر در حشر دے
 کل جیوں روز قیامت حاضر کیتے جان
 تیوں تیوں اپنیاں ظلمناں موجب انہاں بدلہ پاناں
 روئے نول رب سنگ لگاؤے بدلہ اس تھیں پاؤے
 ایسے نول رب تکرار کرے بدلے ایسی سارے
 اوہ حیوان بھی بدلے ایسی جنتاں نہ کمایا
 اٹھ گھوڑا یا چتر تائیں اوہ بھی بدلہ پاؤے
 طاقت موجب کرو سواری لد و قدر تراناں
 بول سکے جے ایہہ ہوڑن عبادت خور ادا نہرناں
 حکم اللہ تھیں کل جانور پیر مسی ہو جان
 خاک بہشتاں دی اوہ ہو سک لذت پاؤں ہاں
 اوہ ادنیٰ درجہ خاک جنت و چہ جاسن کل ملائے
 کہیں ہاںے افسوس اسیں بھی مٹی ہو جان دے
 خاک انماندی ضائع جاسی کم نہ کے آؤں

ست آسمان بھی فانی ہو سن قدرت رب قدروں
 تے زمینیاں دا اتوال تمامی اگے سنوں پذیروں

لے قال و اللہ تعالیٰ یا معشر مجس
 و اس ان تنفذ من رقت السموات
 و لا یز فافذ را تنفذ ان
 یعنی فرمایا اللہ تعالیٰ نے جو ہے جن سے
 اویا غے حکم طاقت رکھتے تھے ایہہ
 باہرکل باؤکن پیاں آسمان تے زمین
 دیاں تھیں نکل جاؤن نکل سکو گے
 کرناں قون ہے ۱۲۰ لے قال اللہ
 یا ملئ جہنم من الجفنة والناس
 اجمعین سورہ سجدہ جنی البتہ
 بھرناں میں دوزخ نول جہناں سے
 آدمیاں تھیں سب - ۱۲

لے اتقوا اللہ فی البہائم الحیۃ
 فارکبوھا صالحتہ لیخف فرمایا
 حضرت نے درود اللہ تھیں و چہ
 انہاں پر پایاں سواری
 و ایہاں سے سواری کرو انہاں دی
 سواری نیک یعنی اندازے دی
 سواری کر - ۱۲

دلپذیر -

—

[illegible]

یہ میرے آسمان ہیں کیسے نمان تھو رہا اے اے اے جنت پروردگار و
ماہی و کپاڑے سافتن لکھ آں ہر دو را و تھو رہاں ہاں نمان زمین بجائے ادا م
و تحصیل آئیے کہ باقی ماند و جنت پروردگار و آغا و پروردگار و

بعد سارو طاقت پا تھیں لکھے چھکے اک کفار اں
 وچہ میدان اکٹھے ہو سن اگلے پھیلے سارے
 تاکمہ بے رقیب زمین ترمی مہٹا میدا مقبوعے
 کبھی ہک گاں تے مچھی نکلے دیہتی ہتھیوں بھاتی
 اولادوں بنے بسبستاں کارن پواور وئی لہان
 پھر سارا گوشت گاؤ مچھی دا کران لباب پیارے
 اول ایہ جو نقل کرین نعمت یاد شاہان
 ابو سعید روایت لیتی پاک نبی زمانے
 قدرت نال پکاٹے آپ کھڑے اللہ باری
 اتنی مل بعد سرد عالم آکھ ہے سنن بھاتی
 اے ابو القاسم میں ایہ مسئلہ وچہ توڑتے
 حضرت کہیا دس اسانوں تدول یہود الانیا
 حضرت سن رے مسن لکے تک احباباں ولوں
 پھر کہندا جو اس روٹی واسان لتاں بنائیں
 آئین لکا گاؤ تے مچھی لڑکے دونوں مر سن
 لاؤن وہ بناون اول تیکر لباب کرین
 وچہ خوراک بہشتاں خرچن اوہ جو دہرتی ساری
 دنہ اسمعیل نبی دا ڈاچی صالح والی
 پھر مسجد اقصی والا پتھر بنی کوہ طور پتھرے

تے مومن لشکر و سلاطین کے ہمت و جہت پر
 بکھریں تو ان کی ہمت پر سن جو کمر بار پہنچے
 اہل جنت دی روتی اندر اور میدہ خرمیوں
 اوہ آپس دیکھ رہے ہیں دونوں کے مال و مال
 اول خبر چھی را بھن کے اوہ کیا بنا سن
 اوس روتی دینا لگا کھان بہشتہ سے
 ایہ پہلا العام خدا داد جنتیاں مہمانی
 روز قیامت اس دہائی دی روتی رہا
 گھر آیاں وہ جیوں گھر بار کی کرے خاطر داری
 اک یہودی پاک بنی نوں آکر عرض سنا
 جنتیاں دی جیوں نہ یافت ہووگی اس جات
 زمین تمامی روتی بنی جاں اوہ ویلا آیا
 سن اسی جاں پاک بنی نوں نہوتی ہوئی اس گلوں
 یاراں کہیا آہوا وہ بھی دس اسٹے تائیں
 گوشہ بھن کباب انال دا بہت والے کہ سن
 ستر ہزار ہریر بندے کہ جکڑیں سج و لیں
 تے بعضیاں پیراں پہ ہشتاں بھیجے اللہ بھاری
 بھی انجا کہت داکتا پا دن شان کمال
 کعبے والی زمین تمامی جنت جاؤں سے

نغمہ تنانہ جس سے اپڑ حضرت تیکہ لاندے
 ہنر آئے مزار و چالے ہتھنا قسطو زمینوں
 بنیاد ہنر اور دست دادہ دان چال کت پی بانی
 اوہ ایہا روز ہو مکے اندر ہرگز کدی نہ آوسی
 تے دوزخیوں نوں دوزخ اندر ہرگز و کھ مسو

کج جو اس دوسرے بنوی سب ہشتاں بیانے
 بھی رشتے ترا جنت اندر تباہی پاک تینوں
 تالیہ منور سے گا اور جس دی حد نہ کالی
 اہل جنت نوں لنتاں اندر کسے زوال نہ پوسی
 کدی نہ جنت میں انماں نوں ب قصے پائے

مناجات

بار بخش اساتذہ تائیں دوست دی بھائی
 کر کر بدیاں عمر گذاری نیکی سے رہی نہ دنی
 توں بخشنا خدا یا واسد پاک الہی
 ایہو عمل میرا یا اللہ ہو رہیں پت کانی
 کون کہیں میں بیچارہ لائق اس مہربانی
 مایہوتے استاد آشنادان بخشش بھیاں بانی

تے دوزخ دیں سزا باں کوہوں رکھیں آپ بچاں
 نیکیاں آس عمل دی ہو سی عینوں آس خدائی
 سچ رسول مہر مہیاں نال صفت لی
 پر ایہو کہی دان جہاں بول تیرا مہری نہیں کمانی
 تے دوزخ تے تال توڑ پڑھائیں کریں کرم فرمائی
 کل دست پاک بنی دوزخ نہیں سنے پناہ پر گمانی

بیان دوزخ و نام طہقائے ال و فیصلہ ساکنان از دوزخ طہقائے بیان و فیصلہ کہ اوی ست دوزخ و فیصلہ و ساکنان او و صفت خاندان دوزخ

بکدن تیرا نیل فرشتہ پاس بنی دے آئے
 بسو توں رنگ تغیر کیتا کہے فرشتہ بجائی
 تا پاک بنی نہ پایا سناں دوزخ دیں گلاں
 سال ہزار فرشتیاں اسنوں زرداں نال تپایا
 پھر سال ہزار تپا پلٹاں تا ہو یا رنگ را
 پھر سال ہزار کالی انہاں جتنی فوت آہی
 رات دنے پھر اکو جیسا بھریا رہندا آگ دا
 اوڑک وچہ درگاہ ربانی اس سوال آہی

رنگ بدن دا دھیا ہویا پاک بنی نہ پایا
 دوزخ نوں میں رنگ ہنر تے دوزخ ہی سمیت آئی
 کہیں لانا اوہ غضب الہی اچھا رنگ محلاں
 تان اس آگ جہنم دانی رنگ سنیدی پایا
 اسیر شہ قدیم موافق اسجہ نہ ہو یا ستا
 تا اوہ دوزخ ہر ہر دوزخ میں رنگ سیاہی
 دھند و کار ہنیر اس وچہ چانن ذرا نہ لگدا
 یا رب اس آتش نے مینوں راہیں دیں جگایا

بین منبری و قبری ردفتہ من
 ریا من الجنة یعنی جویں فرما
 حضرت صلعم نے دھکار مہر سے
 تے قبری دیا ع ہے ناہاں
 بہشت دیاں تھیں ۱۲۵
 اللہ تعالیٰ من خشى الرحمن بالغیب

و جارتیک منیب و ادخلوا
 بسلام ذلک یوم الخلود سو فرمایا
 اللہ تعالیٰ نے جو کہ دیا اللہ تعالیٰ
 دیکھتے تے نال دل سے منور ہو
 دے دے دے دے دے دے دے دے
 ہو دیگا دوزخ بہشت دے صبح صحت

ابو داؤد و ابی ہریرہ ۱۲۰
 کہ عن ابی ہریرہ قال البی
 قال اوقد علی النار الف سبعین حتی
 حتر ثم اوقد علی النار الف مئین
 حق اسورت آہ و دایت ہے
 بو ہریرہ عقیل فرمایا پھر نے
 تپائی گئی آگ دوزخ دی ہزار سال
 سرخ ہو گئی پھر تپائی گئی ہزار سال
 سیاہ ہو گئی آگ دوزخ دی
 ۱۲۰ دہنہ پر بھیری

حکم کیتا رب ساہ تتا اک ساہ کشتہ آنی
 جے سوئی دے نکلے جنتا راہ جہنم کھلے
 دوزخ دیاں فرشتیاں وچوں جے یک کدی دیکھے
 ڈٹھا جدوں فرشتیاں دوزخ رو رو ویر و گاندے
 جہاں پھر حضرت آدم نول رب دنیا و پہ لبیا یا
 دوزخ دے ست طبقے لہن اللہ پاک بچا وے
 جہنم معنی عمیق بیاون جس دی وڈی وڈ لکھائی
 اول طبقہ ڈھکن و احسنوں فلق بتا و ن
 اس وچہ رہن عالمی بندے امت احمد و آلے
 بھی اہل شرک جو دنیا اند کرے کچھ بھلیا یاں
 دو جیاں طبیناں ناول اس وچہ وکھو گئے قصور
 دو جیاں طبقہ اس حقین حقے نام نطی سدا وے
 ذِیَ الْعَرْشِ لَیْسَ دُیَ حَسَنُ رِب وچہ قرآن بتا وے
 تَدْعُو اَمِنْ اَذْبَرِ اَوہ سے جو دینوں پچھ پھیرے
 کہیا مجاہد آتش اسدی کھل سرے دی پٹے
 ابن عباس کہے جو اوہ آگ گئیاں تک جلاے
 پہلے ناول بر گل اسدی ڈاڈی قہر طوقانی
 ایسی ظالم آتش کولوں مولا آپ بسچا وئیں
 اس حقین ہمیشہ تریجا طبقہ حطیم نام ایہاں
 معنی حطیم ترورن جہنم پسلی ہڈ ترورے
 نَارُ اللَّهِ الْمُوقَدَةُ الَّتِي رَبِ اَوہ آگ بھر کال
 کل بدن کھا وے آتش گوشت بڈیاں چمڑے
 تمہاں دیو چہ جکڑے جہاں کافر ڈاڈے کرے

کھنڈیوں سیال ہو یا وچہ جکڑے تئیں ہڈ پچھانی
 ترور مرے سب خلقت جکڑی اتنی گرمی ستے
 بیست تھیں ڈر مرن تمامی بندہ کوئی نہ جیونے
 جہاں جہاں تیکن آدم ہو یا تک تک غم کھاندے
 کیتا شکر فرشتیاں جو ہن سالوں رب بچا یا
 نام جہنم پہلے طبقے رب نہ مول و کھا وے
 اوہ ڈو منگا کھوہ جہنم جس دا اورک انت نہ کائی
 بھی روز قیامت اوہ سے اوپر پھر اٹھکا و ن
 پھر جلدی مال شفاعت فضلوں اللہ پاک نکالے
 اوہ بھی رہن اس طبقہ وچہ بخشیں سچیاں بااں
 بدن تمامی جہل بیاون منہ دانکرا چھوڑے
 ڈاڈا سخت آوازہ اس دا آتش سخت ڈرا وے
 یعنی منہ تے پیراں تائیں آگ اسدی کھا جا وے
 جو سنت پاک نبی حقین نیسے اوہ آگ اسوں گھیرے
 ابراہیم کہے بڈیاں چمڑہ وکھ کرے
 کلبی اکھے آتش اس دی کو پیریاں نول کھا وے
 مشرک عرب اسے وچہ سڑن بھی کافر نسا وے
 خواب اندر بھی اس دی صورت ہرگز نہ دکھا ویں
 کَلَّا لَيُنْبَذَنَّ فِي الْحُصَمَةِ خبر قرآنوں ہوتی
 جو شے اس وچہ ڈالی جا وے ذرہ نہ ثابت چھوڑے
 تَطْلُعُ عَلَى الْأَشْكَدِ وچہ جہلے دلاں حقین بھاتی
 کہیا مینہ دی تاں اوہ آتش وچہ دلاں نول چمڑے
 جیوں جیوں ہمیشہ کرن فریاداں تئیں تئیں آتش بھرے

وہ تھم آتش ہے جو کہ آگ سے ہے لے بہاے
 ہے سب اس وجہ رہیں کافر لوک یہوں
 اس سے قبل جو تہ طبقہ نام سغیر سداوے
 سب اگس نول بان والی معنے ایہہ سغیروں
 اس طبقہ وچہ تن سو باڑی رب بھرائی آگوں
 پر کوئے وچہ طرح طرح دے دکھ عذاب سوائے
 آتش دے زنجیر ہزاراں نالے طوق گلانے
 جہاں اسدا منہ کھولن نکلیں کئی غماندیاں کانگاں
 اس طبقہ وچہ رہیں جیہڑے مال یتیمیاں کھاوے
 اسے قبلے پنجواں طبقہ سقر سدن جس تائیں
 نَوَاحِلَ لِلْبَشَرِ اُوہ رکھے کافراں دی مشتاقی
 یعنی بڑیاں ماس تھامی سب کچھ ساڑ و سجاوے
 ایہو حال ہمیشہ اس وچہ نہ مر سن نہ جلیسن
 بدن انہاں کائے ہو سن جیوں کر کابیاں راتیں
 یعنی دوروں نہ سن لگن اسے بجاہ النبی
 یعنی کہن ہے لوہ جو حسیاں اپر چمکے
 اس وچہ رہن مجوسی جیہڑے آتش پرست مکالے
 اس تھیں ہلکے حجیم ایہی جو چھیواں طبقہ بھائی
 حجیم جو دے انگاراں والا باسیر حد حساباں
 ساری دنیا نالوں وڈا اس دا یک انگارہ
 یعنی کہن حجیم دے معنی شعلے کڈھن والا
 اس طبقہ وچہ مشرک رہیں جنہاں شرک کیوٹی
 اس تھیں تے ستواں طبقہ باویہ جس نوں کہندے

تے تھماں جیڈیاں میجاں لا کے بوجے چنے مارے
 بھی جیہڑے منکر بوجے رسولان رہن اوکھے معوی
 اوہ ساریاں اتلیاں دوزخاں تائیں تیز کرے ٹھکڑے
 یعنی آتے طبقہ بھڑکن اس دے جوش کیشوں
 ہر اک ماڑی اندر آڈے تن سو کوٹھا آگوں
 باشک ناگ پھرن منہ اڈے کچھوڈک بہاے
 بھی حب الحزن اسے وچہ جتھے کئی پہاڑ غمانے
 کفاراں دے دل تے رکن دوزخ نہ دیاں سانگاں
 کئے منجاک جو صابی سارے اس پہ خوطہ لاوے
 اوہ ڈاڈا بھکھا کھلا تکیہ دارب دکھا دے تاپیں
 لَا تُبْقِي وَلَا تَذَرُ اُوہ جو کچھ نہ چھوڑسی باقی
 نوں سروں پھر جوڑے اللہ پھراوویں کھاوے
 کہے مجاہد بروم اینویں پئے ہلاک کچھیں
 یعنی کہن ہے لواحد جو دردوں ملے جہاتیں
 ستیاں کوہاں تھیں بھڑک دیوے ویکھیاں لکنبے
 جیو کتیل اگی تے پایا دونی آتش تے
 گہر سب اکٹھے کہے ڈونگے باہو والے
 إِنَّ الْفَجَارَ كَفَى حَجِيم دیکھو آیت آتی
 حبسوں کہن عنلیم الحجرہ اند لغت کتاباں
 جے یک چنک کدی اوہ کدے سارے عالم سارا
 بیٹاوی بھی اینویں لکھیا سن توں یار کمال
 بھی جیہڑے لوک پھرن منہ تانے نئی نہ دنیا کوئی
 اسکی سختی کو لوں سارے دوزخ دے رہندے

لے جس طرح فرمایا اللہ تعالیٰ نے
 ان الذین یا کون اموال النہی
 ظلم انما یا کون فی بلو نہم نار
 ویصلون سیر اسوہا
 تحقیق اوہ لوگ جو کھانے ہین
 مال یتیمیاں دانل ظلم دے جو اس
 دے جو کھانے ہین دہریاں
 انہاں آگ دوزخ دی آتے
 جسدی لائے باوے وچہ آگ پھرنے
 والی دے ۱۲۷ مومنوں نوں
 جو سب عمل موجب دربت
 دوزخ دے جس نے اللہ تعالیٰ
 پناہ منگی آگ دوزخ دی تھیں
 اللہم انی اعوذ بک من عذاب
 النار و سقر و عذاب جہنم کہنا
 یا رب العالمین ۱۲ مولوی دلپذیر
 لے اللہ تحقیق پناہ دے توں
 مینوں آگ دوزخ دی تھیں
 اتے عذاب قبر دے تھیں
 عذاب جہنم دے تھیں
 آمین یا رب العالمین ۱۲
 دلپذیر

وہیل المطفیلین الذین ذکرت
عل الناس سینوفون وازکاؤ
اووزنوبہ بخیرہن یعنی رہے
واسطے کشت دے دے رہے
حق ارمیا کشت جس وقت پہ
واسطے لہذا سے بن پورا رہے
دینے میں لوگوں کو کشت
دینے میں فرماں ہمیشہ
فویل لہذا ان الذین ہم من
صلوتم سامعون اور یہ بھی آیا
سے فویل اور میں کیتوں کا کبار
بیرہم شہزادوں بزم میں
دیں بی بی بی بی بی بی
نہ انہما اربعہ جہاں کل
جہاں میں رہے جہاں سنہ
رواہ اتریدن ترمہ سر
وچہ من دے بیان کیا ہے

مولوی دلپذیر
بھیروی

اس وجہ سے پہاڑ کے دے اپنے دور دور دے
بستیاں تے چاک و تن قدم نہ پٹیا جیادے
ایویں ماراں کڈاں کھلے ہزارن سر پہ ہزار
اوتھے بھی بھیر دے لیس دین فرشتے دے
کدن لہذا ان کدن چڑھاؤن ایہو حال انہما

ان المنا فی الدن ان سف من النذر رتجھ
ویل شکر آک دوزخ اندر وڈا بھل کف فی
بھی تہیہ سے لوگ نہ ان اندر سستی کرنے والے
ایہہ سارے لوگ اکتے ہوئے اس بھل وچہ جیادون
ابو سبیر روایت لیتی پاک بنی فرما دے
تاں بھی اسد پتہ نہ ایڈی اس ڈونگنی
سترہ ہزار چڑھتے ہزارن تلوں سر اترے جیادون
بھی بک فی مقام سر لاد ورتن اس تیاں فرے
بے ناز شرابی ہاجی اس دپہ رہن سارے
جے ہر اں کماں تیں کرتویہ دنیا اندر جوئے
سار (دورن) نوں ہر فریوں بھی پار فرما دے
اکتو ستر ہزار داسنہ چارہر ہزار لوں اترے
جوہن قنات ان تاہاں ہادق تہوانے چو فرے
ملک موکل دوزخ ادپہ اتی رب بہا سے
تے کتنے بیو بن فرشتے جو انکست انانہ سے
سال ہزار دورن تیں پہلے کیتا رب انہاں نوں
موتنہ تیں تاگردن توڑی پیڈے رہے ہر سارے
ڈانڈے سخت انہما دے پہلے مولا مہر پانی

کافر اپنا نہانے چڑھن پیڈے اوتھے ڈانڈے
بھیر چک آون فرشتے دم نہ لینا آوے
پہاں سالیں پہنچن وقت کفار دیان قنات
بھیراں ہاں چیر جیادون کر کر پیڈے تھکا
ان تہہ دین منافق سارے جیوں اللہ فرما دے

یو وودو گت توں سو دے اندر سو تہہ زین کجائی
تہہ چہ نہ نہ کر نیے کھل چل نہ کار
طرح طرح سے دیکھ سزا میں اوتھے ہمارے پاؤں
ویل اندر جو چالی ہر سال کا چلیا جاسے
تے ہک پہاڑ اگے سوا سو چہ ایڈی اس لچائی
دے ہر فرشتے اتوں بھیر تیلے ال ٹپکا دون
نالی لوتھی اس وجہ رہن بن تو بہ ہر مردے
ہو ہر کور کوامہیاں دینے نالے خاق نکالے
تیں ہر نہ نہ کھلے ہاں تیں اس چہرے
جوہن ہر پتہ اکب کب کندہ ہر اسدوں آہی
اکتو ستر ہزار کندہ تہاں بن ہاں ہاں
ابوہن ان دیوہ چو ہر دورن دورن تیں صیرے
جوہن ہاں داسد داسد ایہی اوہا کب سارے
ایہہ فی فرشتے ہر مندے ہر مندے ہر مندے
وہے قنات قنات دے دورن تمام جہاں نوں
ستر بندے منہ دپہ بکرن ایڈے قنات انہما دے
بھل دانگوں تیں تیں ہاں ان بھگن پانی

اور دے دئے غلیم نہایت لشکیاں مویاں باہاں
حلیہ دی تعریف انماں دی آفے نہ وہ پہ پہ
حسنوں دکھ پہنچاؤن لکن زوالحاطہ نہ کر دے
بعضے دوزخ سرد بھی ہوون ٹھنڈے برفوں نالوں
اور سردی جس قاتل ہو سی سخت عذاباں والی

کو بھی شکل طبیعت کمرہ کی ہیبت والا باہاں
جسے سو کو ہجہ بیان کراں میں پھرتی ہوسن کو بھیجے
ہیوں رب حکم کرے تہین منن تا بعد امر دے
زمیرہ بتاؤن جہناں سردی سرد کمالوں
ہر محفل منہ پناہ پذیرا رب نہ مول و طغالی

پرسیدن حق تعالیٰ از دوزخ کہ آیا پریشانی جواب اداں و کہ آیا بیچ زیادہ است
ازین یعنی ہنوز پریشانی ہماں خدا تعالیٰ حمل علائشانہ حل بکیف خود دوزخ
بس بس بس دوزخ بیان ماکولات و مشروبات اہل دوزخ معہ بیان لیاں پوشش
و مسخ نشین ایشان و مزہی جسمانی و بیان آلودہ دوزخ و اگر کہ کفار و مجرمین

جہاں دوزخ وچہ وکائے جاؤن کافر مشرک سائے
حکم کرے رب دوزخ تائیں بھڑیا ہیں کہ نہیں
تاش اپنا قدم بے مثل خداوند دوزخ اپر نکاشے
یعنی رنج کیا بن یا رب بھگد نہ رہ گئی کائی
پھر زنگار تک عذاب بھراں ہون کفار تائیں
بدن تمامی زخمی ہوں کھا کھا چو تال ماراں
اوہ ساری پون زرد آب انہاندی جمع کر لی جاوے
قسم قسم دیاں گندیاں گندیاں اوٹنے چلن ندیاں
اوٹ پیپ اتے بد بوئی زئمان و پوں و گے
کھوٹو نوچہ اکٹھی ہووے کئی تالاب مہربون
جو زانیاں سے لگیں ہیں پیپ و گیسگی بیماری
ہو رختاق ایہی بے ڈاندا بیچ بربکاراں

بھی پتھر بن بن تن بالن تش بھڑکاں مالے
اکٹھے ہے نہ بھریا سیاں ہو رکوتی بھی پائیں
تن واری اوہ بس بس آکٹے خواہش رب مٹاوے
نہ منہ تائیں بھریا جاوے خواہش مٹھی ہوئی
کرزاں نال مرہین فرشتے ڈانڈیاں وین سزائیں
پیشاں وچوں تے بلے نکلن گندہاں
جس ویلے اوہ پانی منگن اوہیو رب پلاوے
اوہو ہو ندیاں لنگہ جاؤن پلاں نیلاں ندیاں
جھٹ ہووے تیں پیوں تان پیوں کاین اوٹوے
ندوں پیاسوں اکتے پوسن اوہ خوش ہو پیوں
اوہی پیوں اہل جہنم بد بو دی مارے
بھی غسلین آسام اتے غی ایہہ شراب کفاراں

یہاں جہنم بل امتنع
و تقول بل من مزہ یعنی فریاد
مذہم نے جو اسدن آہی
ایں دوزخ نوں آہ جہاں
تے اکلے کاروزن تیا کچھ
جی جس قدر ایں طلب رہا
تے میں طرح تیا بچہ مردہ
تے خلق جنت و جہنم کا انہار
نہا متلی آہ یعنی ہر دوزخ بے ہو
تاکھی اللہ تالی قدم اپنا یہ کیت
وچہ اسے تا آکھی دوزخ بس

بس یعنی ریح جاو گیا ۱۰
کہہ دین ابی امامہ عن ابی سلم
فی قولہ تعالیٰ من ماء صدید
یتجرؤ ۱۰
مولوی دلپذیر

یعنی کہن جو چون زرد آب عشاق زمینوں کہنے سے
 جی طینتہ الخبال ابھی تک ہو رحیم ایسا فی
 اوہ نہ ہراں نالوں قاتل ہو سن آتش نالوں تے
 جہاں اس تلک پیوں لگن ہو ش نہ رہی کوئی
 ہاں حلقوں ہیمٹھاں اتھے پانی آند اوچہ نکالے
 نہ کہ یک بوندہ کی اس وجوں دنیا سے رہ آئے
 ہر کسی سے کہ نہ تھے نا تھے وہی صحت اکاٹے
 جیسے پیٹ کہن نہ ہراں کھانا طلب نہ لیں
 وہ ڈاڈا لندیاں والا نالے سخت ہو سی کوڑا نڈا
 نہ لگے نہ پچھے ہوئے پچھے خون گناہاں
 ہاں آب جیموں دین فرشتے پانی متا بلدا
 کو کہن نہ تھے کوئے ہون جہاں اب اندر جاوے
 نالوں سخت جیت رہا ہوا دین نالے تیر کہ گلیا
 پھر نہ یاد کہن نہ رہا ہے یا اب کھانا نہ ہو

یعنی آکھن ایسا تباہیوں اب دھینڈ ہے
 طینت منی چکڑا تے خیال نہ ہو کوڑا فی
 جہاں پیوں تانا ہو پیوں رب قنیت کھتے
 منہ داماس تھامی جہر سی جیمہ بڑولا ہوئی
 لولے لولے ہو کر نکھن راہوں مخرج و لے
 آئے موت تھامی جگہ سے کل خلقت دے جانے
 کھاوون دی کوئی پیر نہ لے جہر جہر کھادی باو
 تاملک انہاں نول کھاوون کارن ہون نر جہاں لیں
 شگھوں میٹھوئے اتھے ہرگز کھانا نہ دیں ہر جاندا
 آکھن پانی دا کھت بخشہ ہر قسم ہر جاندا
 جہاں اوہ منہ دی طرف براون ماس تھامی گلا
 آندراں دی لہذا ہے نر جہر تھیں کھانے
 نولیں سرور پھر آندراں اوچھاں ماس تھامی لیا
 تھکر نر جہر تھیں انہاں نول پھر کھانا سر پتھے

ان شجرۃ القدرۃ مرکبۃ کثیرۃ فی البصوت کثیرۃ الخیرۃ خذوہا فی سوا و الخیرۃ
 قد صیہ خوف دائرہ ہون عذاب الخیرۃ ذوق الخیرۃ انت الخیرۃ الخیرۃ

اوہ رکھن زخم جو کھتو ہر تباہی کھانا اوکھانا
 شجرۃ القدرۃ مرکبۃ کثیرۃ فی البصوت کثیرۃ الخیرۃ
 خذوہا فی سوا و الخیرۃ خذوہا فی سوا و الخیرۃ
 کھانا نالہ اوہ پیمیاں وچ چہ خستہ ہوئے انہاں
 بہو نکرو گیک ابالیں آئے ماسے وچ کھانا
 اوہ کوڑا ایسا ہے اک قطرہ وچہ دریا کھیتو سے
 تے گندہ الیہ ہے جہاں یک ذرہ دنیا اوپر شجرۃ

ان شجرۃ القدرۃ مرکبۃ کثیرۃ فی البصوت کثیرۃ الخیرۃ
 خذوہا فی سوا و الخیرۃ خذوہا فی سوا و الخیرۃ
 کھانا نالہ اوہ پیمیاں وچ چہ خستہ ہوئے انہاں
 بہو نکرو گیک ابالیں آئے ماسے وچ کھانا
 اوہ کوڑا ایسا ہے اک قطرہ وچہ دریا کھیتو سے
 تے گندہ الیہ ہے جہاں یک ذرہ دنیا اوپر شجرۃ

لے وعن ابی ہریرۃ قال قال

جیوں جیوں کھاؤں جلیل جاؤں کوکن کرک پیراں
پھر سراں انسانے اوپر فرشتے تپا پانی باؤں
کپڑے ملن انسانے تا تب جیوں گندرف تھراں
جیوں بارودوں آتش لگے مجھ کو کن بھائی نائیں
لیف تلایاں اک بھپایاں تے اتے نیاں
گندے کھانے مندرے بانے دھندے پیپے پرانے
بوز نیلاں دیاں شکلاں ہوسن لکناں تائیں دھنیاں
یکنے کتے بن کے بھونکن بک مینکن جیوں کھوتے
اچھ سپاروں دے جسے بکناں اوٹھے جیٹھے
اک اک کاٹر دا پٹ ہو سی وانگوں کوہ بیغادی
بکناں دے بیٹائی گزراں چمڑے ہو سن موٹے
جٹنیاں منزلان پنیڈا الہی وچہ دینے سکے
ابن عمر ایہہ کیسے روایت پاک نبی فرما دے
بکناں دے بیو چہ کوہ لمی اپر ٹرن مخلوقاں
بھانویں کیدے بدن انسانے اک پل اندر ٹرن
پھر ستر سن پھر ثابت ہو سن ایہو حال تھیندے
کدی عذاب مہٹا ہو سی دم دم سخت تھواری
انھاں جیٹھے سب میوون گے دوزخ وچ ہزاراں
تھینے سب پہاڑاں جیٹھے بانگ ناگ تائیں
جہاں سب اٹھوئیاں ڈنگ کر لسی دوزخیانوں کوئی
ڈنگ اٹھوئیاں ایٹھے ہوسن جیٹھے کد کھجوریاں
لہجن کناراں سنگل بھاسے ڈبروں کھچھ لنگھاؤں
اوہ سنگل بیت بے اورک تے انت شمار نہ کوئی

رب فرماست پلڑ وٹھریو اینہاں سمجھو ہزاراں
آئندیاں اوچھ تھام وچو دواں کل کے باہر آؤں
کل تپہ پاؤں سارے جہاؤں چمڑے اک دھر گھانی
بدب آسے مندر جلا دے جھپال جھپیسے ناہیں
دکھ بلایاں سخت ایذا تیاں دم دم دواں سواپاں
شکلاں کتبیں بد شکل نمائے سول کلچے دھانے
بکناں رچھال بانڈراں شکلاں ہو ویاں ہواں تھیاں
یکنے موٹاں سپاں وانگوں نکٹ نکٹ کھلو تے
بکناں دے دند اٹھ برابر موٹے ہو سن ایٹھے
تن تن منزلان موٹا چمڑا لاتی خوب سزا دی
جنگلاں وانگوں سبیلے ہوسن کئی شڈے کئی پھوسٹے
راتنی جہاگہ اندر کافر اک مسال آسکے
اک اک کاٹر دی جیٹھے اوٹھے تن کوہ لمی جلا دے
جیوں جیوں درد نہایت ہو سی تیوں تیوں پاں کوہاں
لویں سروں پھر حکم فد اقل ماس نہانے پھر مہسن
جہاں پک بنا سن پھر بلا سن لہو ہر دم پیشہ
اک اک دن و تپہ بدن جسے ستر ہزاراں واری
خچراں جیٹھے اٹھوئیاں ظالم کر دے ڈاڈیاں ماراں
بچھو ڈاڈیے زہری قاتل چمڑن جہیاں تائیں
چالی برس سال پیر نہ باسی جواک ڈنگوں ہو تی
وڈو وڈو کھاؤں شیر درندے پٹے ماس لنگوراں
موہوں کڈھو انہاں تیاں الٹا پھا لنگاؤں
جے بک ونگ پہاڑیں رکھے سبھ گل جہاؤں بھائی

رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم نے فرمایا
مثلی اور غزوہ مثلی البیناں لہو زہری
روایت ہے ابو ہریرہ رضی اللہ عنہ
رسول صلی اللہ علیہ وسلم نے فرمایا
روایت ہے مثلی صد ہزار دی
لے ہیٹ اسے مثلی بیغادی
دی ۲۰۰ اسے ایہہ روایت ہے
ابو ہریرہ رضی اللہ عنہ وچہ شکوہ باب
صفت اندر کھوتے فرمایا انحضرت صلی
نے غلہ حبیبہ العارفان و
رضیون ذرا عا یعنی تحقیق سمجھا
ہو جائیگا پھر کافر دہم گزرتے تحقیق
دند اسے مثلی صد ہزار دی تے بلکہ
وکیں دی ہفتہ قیل اتنی ہو گی بتا
دینے تے تے دے درمیان قافلہ
یہ رواہ الترمذی ۱۲ اسے جیسے
فرمایا اللہ تعالیٰ نے کلمات جہنم
بدن جہنم دے ایڈو فی العذاب
ہواری جو کل جہنم گے چمڑے انھاں
دل جانگے اسین پیریاں انہاں نیاں
نوں تا جہاں وہ حکمن عذاب نوں

بقولہ تعالیٰ وقال البین فی النار
فخرنہ بنہم وکرمہم وکرمہم
عند یومنا من العذاب قالوا الم
یا حکیم رسولکم بالبینات آہ
فریاد اللہ تعالیٰ نہ لے آکھن جو ہون
گے وہ دوزخ کے نگہبان دنیا
نوں دعا کرد اگے پروردگار اپنے
مے جو ہول کرے عذاب سے
فتنیں کہدن آکھن کے نگہبان
آئے آہے تس نون پیغمبر
آکھن گے دوزخ آہو آئے
آکھن کے نگہبان نہیں ادہ
کافر اندے مگر وہ چہ مرے

دے ۱۲۰

دلپذیر

بھی کتے گدے کئی ہزاراں پٹ پٹ کھاون والے
ہمیشہ ڈگن تے سیناں چھین دردز یاد بھٹیوے

لنسن دی کوئی واہ نہ لگے رب بن کون نکالے
کامل آتی جان و چاروی موت نہ منگی ڈھٹیوے

مناجات مصنف

شریت فضل تیرے دیاں یارب ہر دینوں تسال
تن میریوں خوف تیرے پھوک چڑیاں کساں
لیندا پھراں ہمیشہ تیرے فضلہ دیاں کن رسال
جے توں فضل کماون لگوں کچھ کمر میں کساں
کچھ لہواں کچھ لعباں اندر عمر گواقی اسال
کوزہ خالی خرچ نہ پلے بیٹھا تلیاں حبساں
وچہ جناب تیری سے یارب رور و سکیاں اسال

ہول جہنم تھیں بند جاسے جاسچل پوندین سال
دل چہ رزکن خار گناہاں تیں بن سنوں رسال
بخشش دا جہد سناں آوازہ خوشیاں کر کر ہساں
جے تدمہ پھر یا نیباں بدلے کی طاقت ہے تسال
عدل کرین تال اوٹ نہ کوئی فضل کریں تال سال
منگیں عمل نہ دیندا کوئی کس کو لوں میں ہساں
بھٹھ پیا وہ جیون میرا جے کرہن تھی بھستاں

بیان سوال کردن اہل دوزخ یک ہزار سال پیش ملائکہ نے یہ یعنی خزانہ جہنم را و
جواب تلخ یافتن و باز فریاد کردن ایشان بحساب حق تعالیٰ جواب با عتاب
یاقتہ مایوس شدن باز لعن کردن پیشروان خود را از گمراہی غفلت امور خستہ

سال ہزاراں کر سن کافر رور کے فریاداں
دوزخ دیار فرشتیاں تاتیں مل آکھن سائے
دکھ عذاب اسادے تیں ڈاڈا سخت ستایا
آکھن ملک ساڈی طرف فرسل ناہی آہی
کفر شرک تھیں انہاں تسال نون باکدی ہٹایا
آکھن مرسل آئے آہی ایہ اسال نہ منے
اوہناں بیشک راہ ہدایت سانوں پیا بتایا
کہیا اسال خدا دی طرفوں حکم نہ آیا کوئی

دکھنٹے بدن نہ جیلے کون کرے اہل داں
آکھو نشیاں خدا نون توئے اکدن دیکھاتا سے
جھلیا مول نہ جائے ساتیں ہردن دکھ سوایا
نہ دنیا دیو چہ تسال نون مجھ سے انہاں دکھائے
تے مدد راہ ہدایت والا نہیں سسی کسے دکھایا
سبھناں نون اسال جھوٹا جانا ہے انہاں تھیں بھنے
مندی قسمت ساڈی آہی اوہ راہ اسال پیر
نبیاں نون گمراہ پچھاتا غلطی ساڈی ہوئی

لے رہا آخر جہانفل مانی بڑا دی

کن نعل یعنی دریا کمرن دوزخی لے

ہر دو گار اسلٹے نکال سانوں

تا جو کیسے اسیل عمل سوا سے

جو کیسے ساں آگے ۳۰ لے اولم

نیر کہ مائتہ رفیہ من تذکرہ و جہد کم

تذکرہ ترجمہ جہد نہیں دتی جہاں

تساں نعل کافی عمر اوہ جو نصیحت

پڑی جہادی وجہ سے نہیں

جو قبول کر دے نصیحت اتنی

تساں توں دُرانے ۱۲ -

لے قلاور بنا غایت علیہ شقوتنا

دکن نو، ضالین تو نو فرجنا مننا

فانا غالمون یعنی کمن کے کافر

لے رب اسلٹے نکال ساں

اس دوزخ تھیں چہ جہد پر

بیر تفتیق ہاں سیں ۱۳ -

لے و برز و لہ جہی قتال کہ ہنوز

ہوں گے گے اللہ قہر سے سب اکٹھے

پس کمن گے تاجداراں اپنیانوں

گے سین، میاں توں، سیں آہے

تہ دے تاجدار تیں یا نہیں

جہاں سے کج عذاب لہ داکھن گے

جہد اللہ جہت دینہ اسنوں اہستہ

اگلی کھل اسلٹے تائیں بخشیں بار خدایا

بجے ہن کڈھ اسانوں بھیجیں کرے نیک کمالیاں

حکم ہووے جیوں دیتا تیں اوکھے تساں کھلایا

مدت بہت خاموش، ہوں گے ناچر پوچھی واری

دوزخ و پوں کڈھ اسانوں یارب پچھیا سایاں

حکم ہووے میں آگے دتی کمال بہت تسانوں

میں اوہ وقت نہ ملدا ہرگز تسی بھیجیں تائیں

پھر پنجویں واری کفر باداں آکھن بار خدایا

تاں اسان کفر کما یا یارب گمراہاں سنگ لے

ہن اک واری کڈھ اسانوں جے وت ہی کراہاں

ایویں غمناں کرے مسن پورے سال نبراں

روہو وے تے سر و غذا ہیں مت بولو مردارو

حس وسیلے رہیہ حیدر ک خدا دی کفایتوں

حسرت تے افسوس نبراں، سویلے پھر کر سن

حسن کہے پھر اس تیں پچھے رب نوں ناہ پکارن

آہمیوں ساہمنے ہووے کھو کن گالی دیوں بھائی

نویں سروں آہن بھج اسانوں اسان یقین جھایا

بدیاں دے نہ بیٹے جاتے گھل زوہاویں سایاں

ایویں تیں اسانوں کھلے چکھو جو سر آ یا

کر فریاد لگاؤں سارے آگے اللہ بار کا

تا جو چنگے عمل کما تے اگلیاں چھڈ بریا یاں

اس وسیلے نہ پھڑکی نصیحت منیاں نہ نبیا نونوں

ظالم اندا کوئی حامی ناہیں چکھونت سزا تیں

بد بختی نے ساڈے اوپر ڈاڈا غلبہ پایا

آپ ڈے اوہ سانوں نالے دُوب کڈے لے کھلے

تا پھر بیشک ظالم اسیں پیریں ویکھ گستاہاں

اور ک بھڑکاں آون یوں پھسکاراں درکاراں

پہپ کرو نہ کڈے کوئی دوزخ دے ویکھارو

تیر دین سمجھا امیداں آساں ہن نہ کوئی چھڑا دے

کھوتیاں ورنکو ملین لکھن ڈاڈے ہووے بھڑسن

اہیں دیو چہ اکھ دے نوں طعن ملامت مارن

لصنت کرن انہاں توں بہناں دتی سی بریا یاں

وَبَرَزُوا لِلَّهِ جَمِيعًا فَقَالَ الضُّعَفَاءُ الْمُنَظَّرُونَ خَشَعُوا أَصْوَاتَهُمْ لِمَنْ حَظَّتْ عَلَيْهِمْ سَلَامٌ وَكَرِهُوا لِلسَّامِعِينَ

دوزخ دے درہن کہے دیو جاؤں گے قیدی

اسیں تسادے پچھے لگے آج چھڑاؤ سانوں

اسیں تسادے پہلے سلسے آج تسانوں ہوئی

سانوں دوس نہ کوئی کیوں تیں گمراہاں سے چلے

اسیں تسانوں اوہو دسدے بریا بارہو عبا ندا

قرطبی کہے جہوں اوہ پاس رحمت تھیں نویں

وڈیاں گویاں دے ول دوزن آکھن ونج انہاں نوں

ٹالو، ج عذاب الہی حسیلہ کر یو کوئی

اگوں آکھن گویاں وانا نہ آپ اسیں مہن گے

جیکر رب اسادے تائیں سدھاراہ دکھاندا

ہن بیو کر تیں غذا بیں سرے اسی کجی انیوں مریے
 صبریں یار و وال پٹاں نفع نہ ہرگز کوئی
 سین کا وڑ پڑ ہے انہا منوں گور و انوں پشکار
 مٹ کچھیاں بک و بیوں و دھند و دھند و دھند
 جیکر تہ اسانوں ہونہی ایسے تیں نکارے
 ہن جویں اسانوں دوزخ سبیا انیوں تیں نکالو
 اینیوں جگہ جگہ کے ملے آپس و تہ لڑ مریں

سن دی کوئی واہ نہ ایتھوں کبھرا حیلہ کرے
 جھلو نال اسادے جو کجھ سمجھتی نال موئی
 کھر گیاں و انوں کڈن دوزخ خوب دلتے مارن
 کینا تیاں بنوار اسانوں آہو کجھ مہیاے
 کدی تسادے مگر نہ لکھ نہ موتیے سارے
 یا ایہہ دکھ عذاب تمامی سر سادے تیں نالو
 ایر اس جگہ گڑے دیو توں کجھ و رسول نہ کر سن

فریاد کردن اہل النار بدرگاہ باری تعالیٰ برائے باریدن باران از ظاہر
 نشان برایشان و باریدن حجر و عقاب و مار و اے

کا فرسب سوال کرین و چہ درگاہ ربانی
 ہن پی پیٹ ہوتے مت گندے آتیں بدن جلائے
 ناہو اپن چیت کج دن بدل گھٹاں بن آوے
 آتے ابہ خدا کے فضل و کرم ہن بر ساتاں
 کیسا سو ہنا بدل پڑ ہیا ہو یا فضل فدائی
 سب پیا ساں دور ہو جا دن تہ ایہہ ربے سایا
 پوئی تھنڈا سادے او پر کجھ لگن دھند ساں
 پہلوں بھلی چمک دھندے سارے بد مویش جلائے
 پاٹ کلجے لیراں ہوون جبال اوہ کر کے گجے
 تر و تر و کے دگن سارے ایہہ کوئی تفت تفت
 اکھوتا میں اپر تادے اپنا مینہ و سائیں
 تادے پتھر انان دھیمال پہلوں تھمراں لاون
 اس تیں کچھ سب اھو تیں قاتل زہر لالے

بکوار ی اور بخشش والا بخش اسانوں پانی
 سر سر کے منہ کو لے ہوئے سنگھ پیاس سکائے
 دوزخیاں امید لگے ہن پانی رب پلاوے
 اون یاد اسانے تائیں دنیا و الیاں باتاں
 وس گیا تا پانی مندی کمی نہ رہی کسی کا تھی
 بدل آیا بدل آیا مولے رحم کما یا
 جیون بیوں بدل نیڑے آوے توں توں لگن آساں
 پھر بدل سارے سرے آتے گھمن گھیرا پاوے
 دھند و کار عبا تمامی منہ دوزخ دا کجے
 بول کے بدل ہے انہا منوں حکمے نال الہی
 اکھن دس شتانی بھانی ساڈی آگ بجھائیں
 سرداں کرہن انہا نڈا کو پہر بھن و سجاون
 وس دس دوزخیاں لوں کچھو کالے کالے

وقل الشیطان ذقنی الامرن
 وعدکم وعد الحق و وعدکم
 فاختنکم و ماہن ذقنی
 سلطان ان و عدتم و سبتم
 فی فلا تلمونی و لوموا نفسکم
 آہ تہیہ فرمایا اللہ نے اکھیکا
 شیطان وقت ہو فیصلہ کیتا
 جاس کم جی بہت بھشت جاس
 لے دوزخ فی دوزخ تہیق اللہ تہ
 وعدہ داتاں وعدہ سچا پس
 نہ دیتا میں وعدہ نال تادے
 کوئی غیہ نہیں اپر تادے میر
 ہو جلا یا میں تیاں لوں پس
 کینا تیاں سن میرا پس دامت
 نہ کرو مینوں تہ دامت کرو
 پنے آپ نوں - ۱۲
 مولوی دلپذیر
 بھدیروں

پھر تباہ دانی دے جسے جسم ادا وے
 اینوں آتش دوزخ دی نون تیز کرے اوہ پانی
 جھکڑ کے قہر دا وگے ساڑے کفاراں
 کلک کلک کے بونے ہون سکھ واسا نہ آوے
 پھر روٹر لپچاڑے کانگ انہاں نون وچہ ہنم ٹوٹے
 مچھلیاں وانگوں ہنم یون یا رب بخش پناہیں

جیون کر تیں اگی تے پایاں آتش نون بھر کاڑے
 وڈی کانگ نہایت پیرے دوزخیاں دی کشانی
 گندیاں تھراں وچوں آتش گندائے ابھکاراں
 گرمی تے بد بوئی بر دم دوزخ ہوندی جاڑے
 نال غداں دُب دُب مر سن نہ جیون نہ موٹے
 امت احمد نون اوہ دربار رب وکھڑے ناہیں

تقریر شیطان علیہ اللعان بطور خطبہ پیش اہل دوزخ لعلہ ذی اللہ من شہ

وچہ تقریر معالم لکھیا کنوں مقاتل بھائی
 مولدینا دے وانگوں س تے چڑھ شیطان کھلے
 اچھوٹے وڈے دوزخ اسل شاید ایہ چھوڑے
 ادیا وچہ کھلی اسدے جیہا ہو ر مکار نہ کوئی
 کول اسدے جد پہنچن ساڑے کافراں سدیلے
 دوزخ وچہ لتاڑے تائیں موجب بد کرداراں
 دنیا وچہ لتاڑے تائیں جو کچھ رب فرمایا
 اپنے اوس رسول تسانوں دنیائے پہنچاڑے
 اکھیں کن تسانوں بختے غفل عطا فرمائی
 تے سو سو ویری سنگ میرے بھیں ہو یا باری
 پھر کیوں خدا دے اوہ تسان لٹین نہ کیت
 مینوں تسان نہ دشمن جتا کردا ایہہ بدخواہی
 جیوں جیوں رب لتاڑے تائیں ہو یا میرے سنگوں
 حق تھوق الہی جہڑے تسان تمامی بھنے
 میں نہ کوئی خط تسانوں گھلیا نہ پڑی مٹنیرا

دوزخ وچہ اک منبر اک وار کھن اچھی جانی
 سبھ کفاراں نون اس ویلے خوشی نہایت ہو وے
 کر کے کوئی فریب اسانوں سختی کنوں بچاڑے
 آج بھی ایہو کہیسی ہمت ہو کوئی اس بھلی ہوئی
 آکھ سنا تسانوں آج یک بات سنانی جاڑے
 جے کہیا تھدا دامنہ دے اوئے کیوں تڑے وچہ ناہیں
 اوہ دوزخ اتے بہشتاں والا وعدہ سچا پایا
 بیجے پھیر قرآن کتاباں کل احکام جتائے
 دیکھو سنیو سمجھو جو میں راہ تسان وکھدائی
 جو ہے شیطان لتاڑا دشمن چھوڑا سدی باری
 وحدانیت چھوڑی ر دی کفر پیاہ پیتا
 میرے پچھے لک تسان نے چھوڑے حکم آہی
 تیوں تیوں خدا بھلیں ستوں بھلیں تسان سنگوں
 جھوٹ میرے چھپ پلے پلے سچ نہ منے
 سچ دسو کھاں قاصد کیہ امیرا جانا رہیا

جس دے آگے لگ کے تساں ایہہ کر توت کماے
 مینوں جے بدنام کر و کوئی کدھو میری چھٹی
 کدوں تسانوں نیکی کر دیاں باہوں کپڑ ہٹایا
 ایہہ جھوٹا مٹو سب میرے کیوں الزام لگاؤ
 میں صرف تسانوں دل دے اندر سے ڈالے
 کیوں اوہ وہم شیطانی تساں دل دیو چہ نکلاے
 میرا کچھ قصور نہ اس وجہ آپے تیں گناہیں
 میں بھلیں آج امید نہ رکھو جو میں کسے چھوڑاں
 میری کج نہ طاقت اتھتے میں کسے دکھ و نڈال
 جہاؤ اپنے کیتے موجب پاؤ آج سزا میں
 سن کے ایہہ جواب شیطانوں رو رو آئیں کدھن
 گدیواں اپر ٹھن کر یسن گال تساں تہی
 اتنا رووان مویاں اتے رو رو پوسن کھایاں
 کھوٹاں وجہ آنٹھے ہووان نیر ہو دے سلاے
 اوہ گندی رت ہو ویدی قاتل زہروں دھوپاے
 دیکھ عذاب جہنم دے یارب ناہ دلدائیں

تے حکم خداوند سچے والے جس نے ورنج چھوڑے
 کدوں تسانے دنیا اندر مشعل میری سی ڈنکی
 تے کدوں تسانوں بٹا کر دے کسے کفر سکایا
 کدوں تسانوں روزی اکھیلے تیں بدی کماؤ
 کیوں منے جے ہو ایڈے نیکی کے والے
 کر بیانے پر ہیزا نہاں بھلیں بدوں پسند نہ آئے
 آپے تساں عذاب سہیرے دوس میرا کچھ ناہیں
 جو کیتا تساں سو پایا دوس نہ میری تیا میں
 آپے تساں اکھایا کسرتے ایہہ پایاں دیاں نڈال
 میں اپنا آپ بچا نہ سکد کس نوں ہو چھڑا میں
 آپس دیو چہ بکد دوسے نوں چکیں چدیں ڈھنسن
 دس دس شرک اسانوں تساں جتے اسادی پتی
 ہنجوں رت ہو بان آخر ندیاں خون چلاں
 لینماں کھوٹاں دے وچوں کافر پیون تیرہ دے مارے
 جے بک بوند پوسے دریا میں زہر ہو جادو سا
 دو بگ وجہ پد تیرہ بجے نوں تتی وار نہ لائیں

سوال کردن اصحاب النار پیش اصحاب الجنة برائے آپ طعام و جواب ایشان
 بیان سہولت بعض کافراں در عذاب علامات اصحاب الجنة و اصحاب النار

پھر کہن فرشتے دوزنیاں نوں بن کیوں نیر چٹانے
 کہن اسافے یا قبیلا و پرہ بہشتاں رہندے
 کہن فرشتے سدوا نہاں سے لے نام بلاوان
 طرح طرح دیاں منتاں کر سن طرح طرح آرزوئی

کون چھڑاؤن والا جس نوں رو رو تیں دکھانے
 سربراہ چھوڑاں سالوں جے ایں انماں کہندے
 پیو دا دے پڑ دا دے تائیں سبھناں یاد دیاؤں
 ایہہ جالی برس انماں نوں سد نہ اپرے کوئی

حسن طرح آیا ہے و پڑت کوئی
 قال بل النار لیکن فی النار
 تسلی و موہم فی وجہ ہم کا نہا
 ہمارا حتی تنقذ الوجہ ہم آپس
 تحقیق روون گے روزی و سپہ
 دوزخ دے بو پوکی کال ہنجوں
 دنیا نہا نہاں ہے جویں کھایاں ہوں
 نا جو سک جاس ہنجہ پو و میں نہ
 ہوئے جگہ ہنجہ اندی پس زنجی
 پوس اکھیں اتے جیکر چلائی جاو
 دھرا نہاں دے ہنجہ انے کشتی
 نا ہی مل سکد یا ہے روایت کین
 اس حدیث نوں وچ شرح دیندے

دے - ۱۲

محمد دلپذیر

بھیروی

پھر بدن اہل بہشت خدانوں عرض کر لیں سارے
اوہ جنت وچہ نہ نظری اون یارب پاک الہی
اوہ رایتیں منع کریندے کی تھیں مشکیندے
تے شخص فلانا دنیا اندر آلا وڈا گناہیں
اوہ دوست دشمن سمجھو ساڈے جتھے ہین خدایا
حکم تہوڑے بک دوزخ رپول سترہ کھولیا جاکے
وچھین یہ قبیلے اپنے لے لے نام پکارن
اپنے پڑھو کے وچھین سارے اپنے یار اں تائیں
تے جنتیاں نوں نظری اون حال خراب انہن
مال زنجیراں پکڑے بکڑے وچہ مہنگاں مہنگڑیاں
جنت والے کہن انہاں نوں کس تفسیر ول پکڑے

لے
جوں فرمایا نہ خدائے فی جنت
یتساوون عن لم یمن ما سکرم
فی سفر لیجہ وچہ بہشت لے
سول کہن کنہاراں تھیں کجس
جینے دایاں تال نوں
وچہ دوزخ لے
دلپذیر

جو دنیا اندر آئے یارب ساڈے خویش پیارے
تے یک ساڈے دشمن آئے جہاں عداوت آہی
سڑ بل باون دنیا وچہ جال تینوں اسیں سوہنے
خبر نہیں تس بدلہ اپنا پایا ہے کہ ناہیں
میل اسانوں سال انہاں دا وچھاں کوں و بایا
جنت والیاں حال انہاں سب کجہ نظری تہوڑے
سنن آوازاں دوزخ والے سدا انہاں نوں مارن
وچہ بہشتاں عیشاں مان زینت والیاں تائیں
آتش دیوچہ سڑے کر پڑے روئے تے کر لائے
چل نہ کن مال پیرائے لنگاں بالوں کر یاں
کیہرا برا کما یا لٹاں دوزخ دیوچہ پکڑے

قَالُوا لِمَنْ نَدُّكَ مِنَ الْمَصْلُوكِينَ. وَلِمَنْ نَدُّكَ نَطْعُمُ الْمُسْكِينِ. وَكُنَّا نَخْشَوْكَ مَعَ الْخَائِفِينَ. وَكُنَّا نَكْذِبُ
بِیَوْمِ الدِّينِ حَتَّى أَتَانَا الْيَقِينُ. فَمَا تَنْفَعُهُمْ شَفَاعَةُ الشَّافِعِينَ؟

دوزخ والے کہن اگول جنت والیاں تائیں
بھی کھانا مسکیناں تائیں کہی نہ مول کھلویا
مست کریدی دنیا اندر اسال نہ منی کا
دل تے مول نہ رخصیا اسال جو کجہ حکم الہی
مگر جہان لے لگ کر اسال عمر گزاری ساری
نام خدا دے لستیں اسال تے شفقت مہر کماؤ
روٹی پانی نوں بھی اسیں وچہ بدبوئے موئے
دانہ پانی جنت دا کجہ دیہو اسالے تائیں
بہر دم آتش بدن جلاوے جبکہ نہ کوئی جھلے
پئے بلائیے پئے کر لے سدنہ سند اکوئی

جو اسال نمازاں پڑھیاں ناہیں بھاتے آن تہاں
مال زکوٰۃ نہ دتی نالے مال ایہہ دکھ اکھا یا
روز قیامت نوں جھٹلایا تاں ایہہ شامت آئی
مہن جاتا جو رب سچے دی سب گل بھی آہی
اوہ مہن واقف بن نہ ساڈے نہ کوئی کر دیا ری
شالایہ ہر اداں عیشاں جہہ جہ تسلیں ہند او
گندی رت تے مٹوہر بلا تیں قوت اسادوی ہوئی
یکو ترسہہ اتارو ساڈی ساکتیں لوو دے تائیں
نسن دی کوئی واہ نہ لے پھاتے آن کوئے
کوک اتے فریاد اسادوی بندہ چروکی ہوئی

وہابی ہریرۃ قال قال رسول
اللہ صلی اللہ علیہ وسلم
میں ہستی قال من لم يعمل
لہ بالماخائنت ولم یزک
بخصیۃ واداروہ بنو
وہابی ہریرۃ قال قال رسول
اللہ صلی اللہ علیہ وسلم
میں ہستی قال من لم يعمل
لہ بالماخائنت ولم یزک
بخصیۃ واداروہ بنو

یعنی سرس گوشتیاں تائیں یعنی لک لک اون
تے نعمان ابن بشیر بتاوے پاک بنی فرماون
جنتیاندی گر مائش اسدے سروامفر جلد وے
دوزخ والے کہن اسنوں وڈی رعانت ہوتی
جس کافرنوں جب بنی دی دنیا اندر آہی
سختی کناراں دا بھی قدے دکر گھٹا یا جلاے
حضرت کہیا وچ بہشتاں ہون صابر بندے
تے محبہ لے بھالے رہن ہمیشہ گز فرزندے
تے دوزخ وچ ہون جہنمے آکر خوں سداون
اپنے آپنوں چککا سمجھن لوکاں عجیب دھرمیندے
طرف غریباں تکن ناہیں ظلموں لوک اکائے
مندہی نو طبیعت کرری رکھن متھاوٹی

یعنی گردن تائیں سرس ڈبڈب عجوٹے کھاون
بہت آسان عذاب والے نول آتش جتوں پاون
مانڈی وانگوں کو پیرا بلے روے تے کرلاوے
اوہ کہسی جو میرے جیہا اوکھا ہو نہ کوئی
سنوں کہیں تخفیف عذابوں کہہ می آپ الہی
تے رتبہ اہل ایمان سختی دا وچ حساب آوے
دنیا وچ اچھے بہمال دکر قسطے دھندے
مٹکی جیہید تے نرم طبیعت پھٹکیاں پھٹکیاں
کرن تکبر ہو کر پیوں وچہ نگاہ نہ لیاون
مال اکٹھے کر کر رکھدے رہے راہ نہ دیندے
کھا کھا مال حرام بیگانے کپڑے وڈاے
ایہ سارے وچ دوزخ سرس کوئی نہ واپے دٹی

واسطے اسدے گناہ
مولوی دلپذیر
بھیروی

بیان حال اصیباں از اہل ایمان و سہولت الشان عذاب جہنم و اہل ایمان و سہولت الشان عذاب جہنم

ابو ہریرہ کہے روایت پاک بنی فرماوے
یا مال پچھیا لون شقی اوہ تا مسرت منربا
یعنی جو اس نیکی کیتی اللہ کارن نا ہی
اوہ شقی بد بخت لکھا وچہ عذاباں سرسی
بہترے موئن نیباں بلے وچہ پچہ جاسن
کالے نہ نہ ہو سن تہماں فوق زنجیر نہ کوئی
ومنو والے انج اسدے روئن ہوکن ساے
مالک جو نہ دار جہنم کہہ انہاندے تائیں
مکو اسدے چمکن سو مینے آتش ذرا نہ بے

باجہ شقی جہنم اندر مول نہ کوئی جاوے
جس رین اہی کارن عمل نہ کوئی کم یا
تے مندے کم نہ چھوڑے اس نے رضاء الہی
تے ہو کوئی اللہ نہ نہ کر سی دوزخ وچہ نہ سہی
وہ کی فرال وانگوں دوزخ اندر کچھ عذاب پائیں
نکلاں تھیلے شعل نہ ہوکن وڈی رعانت ہو نہ
بھی جیہد نہ سرسی اسدی جیہد کلمہ ذکر پکاسے
کون جو ان بستیں ہو بھائی کس مذہب دے سائیں
تے ہو قلمی و نہ نہیا نے سر بل ہوے کالے

مومن کہیں اس میں تمامی سدی است بھائی
 تا مالک کہے قرآن خدا دا ابہر محمد ۲ یا
 اوہ اسم مبارک پاک بنی داسن کے رووان سے
 جے دنیا اندر روندے تسلیں بھی کچھ و مسل تختیندا
 تا مالک تائیں امت احمد گئے کہہ کہ زاری
 اوڑک کرن شفاعت حضرت کہہ من توں سارے
 بعضے مومن اینوں رہن دوزخ دیو چہ بھائی
 حضرت علی کہیا جو مومن نہیوں بہت گناہیں
 اوہ نہانے بھی دوزخ اندر منہ سیاہ نہ ہوں
 پیوں نہیں جیوں ناہ اوہ سنگل دیو چہ کڑھن
 وچہ تو سید خداوند والی جہناں نہ پایا رلا
 تے جہناں نال نہ دے کوئی ہیر شریک بلایا
 جو دے ایمان سلامت مویا پاسے انت خدا نبی
 جھاویں کید گناہی ہو یا انت من چھکے سے
 مشرک اتے منافق کافر رہن ہمیشہ وچہ
 جو کر شرک فساد بلاتیں مویا تائب ہو کے
 یارب مینوں دنیا اتوں تائب کر کے ماریں

جس تے رب قرآن اتاریا پاک کلام الہی
 اسدی امت ہو کے تھاں کیوں دوزخ مل پایا
 مالک آکھے ایہہ مین رو نا کہ نہ مول مسئلے
 تو بہرے رب تختیر ڈرے دوزخ ارج نہ ڈھیندا
 پاک بنیوں حال اسدا ابا و سلیں اک واری
 باب شناخت وچہ جیوں کچھ لکھیا گیا پیاسے
 جیو نگر گم حمام وچے سناون وریا کافی
 بن تو بہرناون ایہر شرک کمس و ناپیں
 بھی جے گندے ملن اوینر طوق رنگ وچہ پوسن
 آخر رب نکالے اوہناں سدا دوزخ ستر سن
 اوڑک وچہ بہشت انہاں لوں داخل کرسی تہ
 اوہ کدی نہ برگز چھٹاں بھاویں سو سو محل کما یا
 قدر گناں شرک اوڑک وچہ بہشتاں جاسی
 جو یاں کہ طارے مرے کدی نہ چھٹن داسے
 جیوں جیوں تکلیف تیکے کہیں تیوں تیوں آتش کچھ
 دوہر جہانیں ملن انہاں نوں فتنل کر دے ہو کے
 دوہرک وچہ پذیر بندہ سلسلے کہ سنواریں

بیان عداوت نیک و بدی و شرک و بدعت بدی آمیزانہ و بیان مویا
 و جن جنیم و مویا تے تشدید و تنگی و ان مقام خط ناک بیان مویا
 رہائی ازال عذاب پر غنائ نصائح از جانب مصنف

جیو شرع باد و بواہو پت یا شلر پنج کھڈا شے
 چنگ رباب سرود سرنگی ہو رہو عادت ماری

جو کوئی بندہ لوکاں تائیں مندی کار سکھائے
 اینویں تنگی دغا و انت و سوال کرا تا رہی

عن عثمان قال قال رسول الله
 من مات و لم يعلم انه لا اله الا الله
 دخل الجنة و هو مسلم ترجمہ رویت
 عثمان بن عفان کہتا ہوں فرمایا حضرت نے
 وہ شخص جو گویا وہ ہے جس حال سے ہو
 جانے اسی لا اله الا الله کہتا ہو
 و مد جانے اتے نہ جانے مال سے
 شریک کوئی دخل ہو کہ نہ بہشت
 نہ جہنم کی بات وچہ حدیث جاری
 نہ شریک خصلت مویا
 قال الرجل ما مویا جان قال
 مویا بل الله شیتا دخل النار
 و من مات و لا یشرک بالله شیتا
 دخل الجنة مسلم ترجمہ یعنی
 فرمایا حضرت نے دو خصلت مین
 موجب اکھیا کر دے کہ ہیں
 دو خصلت ہیں بار رسول اللہ
 فرمایا حضرت نے جو کوئی شرک
 کرے یا اللہ سے کہے تیز
 نوں داخل ہو یا دہر دوزخ
 نہ تہوڑو یا جو نہ شرک کر دے
 نہ اتہ نہ کہے تیز نوں داخل
 ہوا بہر بہشت دے ۳۰

ہوں ایسے وہ قرآن مجید سے
 قالت انہی ہم لا ولہم بنا ہولاء
 انہوں فاقم عذابا فاعفنا من
 انہا قال کل منفع وللن لا فخر
 ترجمہ آگے کا پھل لولا پہلے
 لولہ نولہ رب اے رب اے
 لمرہ کیتا ہے سائلوں میں دہ
 انہا من عذاب دوزخ دوزخ
 عقیں فرمایا اللہ تعالیٰ نے سب
 ہر اک خے دوزخ پر نہیں
 جائزے نہیں ۱۲۰
 ابہر حدیث اس طرح ہے سن
 اسبح الی حدیث قوم وہم کا ہونا
 مشکوٰۃ یعنی جو کوئی سزا ہے
 بات کے آدمی دی جو نہیں پسند
 کردا اور سزا دہ سزا و سزا
 ڈالی جو دیکھ و چہ کن سزا
 قلعی گال کے دہائے
 قیامت ہے ۱۲۰
 دلپذیر۔

کفر مشرک یا بدعت سے ہو جو کم بریائی
 جتنا قدر عذاب ہو ویگا کل شاگرداں تائیں
 جو کوئی بندہ دنیا اندر مندی رسم نکا سے
 جو وڈے گھراٹا نوالے ہر باں سماں جاری کرے
 شاہاں دیکھ رعیت اگوں پکڑے منڈے چارے
 سبھناں تائیں رب اکھا دوزخ دیو پہ بیڑے
 جیہڑے عالم حق چھپاؤں طلح خوشامد سے
 عرماں کر سن کوں تمامی یا رب بار خدا یا
 دوتا کریں عذاب انہاں نوں تا اللہ فرماوے
 جو بری کتاب بناوے یا کوئی برا طریق نکالے
 اینویں جو کوئی نیکی ستہ لوکانوں سکھاوے
 جو مومن سنت پاک نبی دی جگو چہ کردا جاری
 تے جیہڑے اس پر عمل کر لیں روز قیامت تائیں
 جو چنگا عمل بتاوے لوکاں آپاں استے چلے
 جو عالم با عمل نہ ہو سی سخت سزائیں پاسی
 دوزخ والے پھیں اس تختیں جہاں اوہ کسے دایاں
 رورہ کہسی لوکاں نوں میں وسدا ساں نیکی کوئی
 حافظہ قاری اینویں گلشن جنہاں عمل نہ کیتا
 سوئے دے جو گنہ پاؤں جاہل مرد نکالے
 سوئے چاندی برتن دیو چہ جو پیوے یا کھائے
 جو وڈے یا دجیوں لوکاں تائیں جھوٹی ثواب سناوے
 ایہاں سے کولوں ہرگز گندہ نہ دتی جاوے
 جو اوہ پہلے بہرے کے کلاں سدا جو اوہ پھیلے کرے

سکھنے والیاں نال برابر بدلہ پاوے بھائی
 اتنا قدر سکھاؤں والا پاوے پاک سزائیں
 جتنی خلقت چلیسی اس تے اتنی سختی سہا سے
 جیوں پیر فقیر یا سید قانتی یا سلطان شہزادے
 ویکھ مریداں پیراں تائیں اپنے جھکے گالے
 پیر مرید رعیت حاکم اکو گھانی پیڑے
 اوہ او گنہاراں نال مرین اندر روز شمارے
 ساڈی اونہاں خوشامد کیتی سدھے راہ نہ لایا
 سبھناں تائیں دوزخ دونا گھٹ نہ کوئی پاوے
 جیہڑے اسے اپر چلیں اوہ بھی گلشن نالے
 جتنا ملے ثواب شاگرداں اوہ بھی اتنا پاوے
 اجر شہیداں اسنوں دیوے اللہ یا ربی
 ساریاں جتنا درجہ اسنوں بخشے اللہ سائیں
 مچھوں پکڑ سٹیں اسنوں ملیجہ دوزخ سے تے
 پیٹوں باہر روئے پھر سن گد جھاتویں خراسی
 کس بریائیوں آندراں تیریاں پیٹوں باہر آیاں
 پر آپ عمل کیا اس تے تا ایہہ حالت ہوئی
 علموں نفع ہوئے جو پڑھ کے عمل کماے میتا
 اوہ سونا تاون داغ لگاؤں لہر جسے سارے
 دن ہوئے یا مردانگاریں پیٹ بھرا یا جوئے
 دواں جو انہوں کڈ دشتابی رب اسنوں فرمائے
 ایسے سبیلوں دوزخ اندر پیا سزائیں پاوے
 قلعی گال کناؤ چہ اسنوں پاؤں نال قبرے

جو بت بناوے یا تصویراں کہیں اسدے تائیں
تاہیئے سخت عذاب نہایت کیوں توں ایہہ بنائے
مسلم اتے بخرو اندر ابو سعیدوں آیا
جو صدقہ و تاکرہ ہمیشہ مسکیناں تے راہیں
خورتاں پچھیا ساڈیتائیں کیہڑی شامت ہونی
جیکر نعمت ملے تساں توں شکر نہ کدی کمایا
جے اک بات نہ منے خاوند کل احسان بھلاؤ
برا عذاب زمانیاں تائیں جو بن توبہ موئی
خون اتے زرد آب انہاندے فرجاں وچوں دگن
جو نافع علم چھپاؤن مومن حق نہ دمن والے
جو شخص دو گلاں منہ تے ہوئے پچھے ہو کریندا
جو دوندیو چہ اڈیاں اپنیاں رکھے خشک غازی
جو اپنی ہمتیں موت سہیڑے گل اپنا چا گھٹے
جس عذابوں مویا کوئی اپنی جان و سجا فی
دھڑکے کھاؤن اہل ایماناں غیبت کرنیوالے
بارہجھوں عذر جو بول آلودہ رکھے حبسہ جام
جو مال یتیمیاں فون ناتق پیٹ اگی تھیں بھرسن
سب تھیں سخت عذاب انماں توں جہاں پیہڑے
جو پال بنی نوں گالی دیوے یا اسدے اصحاباں
جو نشے شراب دے ہون والے بر توبہ مر جاوے
جو لوک مدینہ و سن والے دوا لحاظ تنہا ندا
جو اوپر کسے دے ناتق بندہ جیو مڈ طوفان لاوے
جو پانی دودھ راکھ و کچن و کھو و کھو کر اوں

جو زندہ کریں انہاں توں اس تھیں جیوں کے اوں دیاں
کتی بن کے دوزخ دگے جو کوئی دین الہی
اکدن حضرت عورتاں تائیں سی ایہہ حکم سنایا
میں دھکا جاکے دوزخ اندر بہت تساں تھیں آہیاں
حضرت کہیا کردیاں تسیں لعنت تے بدگوئی
تے وچہ مصیبت رحمت بھی نہ صبر تساں نوں آیا
بھلا بھلائی کل عمر اں دی ہک گلوں کھود پاؤ
گھٹ نہ بھیر جی تھیں ہوئی لٹی شنگی ہوئی
کل خلقت نوں گندہ انہاندے ڈاپے منڈے لگن
ملک انہاندے منہ وچہ دیون آتشے کرے
اگیاں دو جیہیاں ملسن دوزخ وچہ جلیندا
اڈیاں لوں اگ ساڑ جلاوے دم ہوئے تازی
اوہ اینویں سدا گھیندا رہی کدی عذاب چھپے
اوہ عذاب ہمیشہ اسدوں ہوندا رہی بھائی
حرام خوراں دے منہ تھیں وگسن پاکو دے پرناں
پیٹوں باہر لگن اسدیاں اندراں نکل تماں
تے آتش دیاں مندوقاں اندر ظالم قید کر سن
جو پیہڑاں دے ہتھوڑ موئے اوہ بھی سڑن لائے
سدا جہنم اندر رہی سڑی وچہ عذاباں
ملین خبال پلاؤں اس نوں سخت سزاں پلاوے
جو کوئی دیوے دکھ انماں نوں سخت سزاں پاندا
خون برابر اسدیتائیں دکھ پہنچایا دے
اوہ پانی دودھ جدا نہ ہوئے تا اوہ ماراں وں

حدیث میں یہ الفاظ آئے ہیں
بغذ يوم القيامة يقال لهم
اھیوا خلقتم یعنی عذاب
دیئے جائیں گے دن قیامت
کے باویکا انکو زندہ کر دیاں
چیز کو بنایا تم نے - ۱۲

ملے قال رسول اللہ صلعم من کتم
علما فو یلہم یلجام النار
یعنی کوئی چھپاوے علم نافع دنیا
تھیں نکا دتا جاسی لاکھ
سے حدیث وچہ ذات و جہیں
لفظ آیا ہے یعنی صاحب دو
مونا دامنہ تھیں مراد بات
سے ملنے ہو کرے ۱۳
ملے یعنی کھڑکھیاں توں
کھوئے جادئے مردار توں
فرمایا اللہ تعالیٰ نے وریختب
بعضہم بعضنا ایجب اسدے کہ
ان یا کل لم ائیہ میتہ مقوم

۱۴ دلپذیر

بھیرونی

نہ

قال الله تعالى والذين لا يثبوتون

مع الله انما آخروهم لا يثبوتون

النفس التي حرم الله ان يالحق

ولا يزلون - فزاد الله تحريم

وهو لو لم يثبت يثبوت

في الله سورته في غير ثبوت

او نفس لو لم يثبت

الله تبارك وتعالى

في غير ثبوت

هو كوني كريمة

سزاگناه اپنے حق و ناکیت

جاسی واسطے

دن قیامت سے

وچہ اسے

دلپذیر

ہو لو کا سامنے نیکی کرے پچھوں کرن برائی

لو سن تے لڑ سن آئیں دھوکے مال کا ساتوں

تسلیں بھی اینویں کرے آپے ظاہر و چہ نکویاں

جو سوینے کپڑے پاکے آپے چادر سے وڈیاٹی

یو دیوں دکھ گواہ نہ یاں تنہاں تھوٹے پیر نہ کوئی

ابو بریدوں لم دیو چہ پاک بنی فرماوے

اول بد سازانی دو باغداد جو جھوٹے الاوے

بھیجاں مال نگیوں جہڑے جھوٹے گواہیاں گھر سے

جو بیع شرع کریندیاں بازی جھوٹیاں سماں پاؤں

جو دنیا کارن مال کے سے پیر میری کر دے

بھی جہڑا مرد جو پارہ اپنی گتیاں تیں لٹکاوے

جو جھلی ماسے حاکم کے عا جبر لوک ماروے

جو حاکم قاضی وڈنی لیکر اتق فتوے دیندے

جو پڑھو کے پھیر قرآن لستہ انہاں کھتیوے

جو رہیں دوزخ دیو چہ وڈنکیں ٹہیل لاؤں

پھر باہر آؤں ملک انہاںوں سر پہ سینیاں مارن

پھر وہ اولوں غوثیہ لاؤں لٹی ہزاراں ساراں

جو کہ وڈ کر کے جھڑکے ڈاڈا کے سوالی تائیں

تن بندیاں لوں سخت خور و دوزخ دیو چہ آئے

دو جانا حق خون کرے بد و نیکی تائیں ماسے

عبادت بن عمر لیاوے پاک بنی مسرہ یا

یعنی جھوٹ حدیث بنا کے مشہر کر دیا بھائی

قرآن مجید سے منے ہو کوئی اپنے دلوں بنائے

باغ بہشت و کمال انہاںوں دوزخ سٹن بھائی

حکم ہوئے جو اینویں کرنا لائق آج تسالوں

باطن و چہ کروید یا یاں نیتاں بریاں ہو یاں

گندرف سے اوہ جامے پہنن چمڑا پاؤں بھائی

جو دین بنی لوں مٹھٹھے کر دے ملے جہنم ڈھوٹی

تن شخصوں لوں روز قیامت رب نہ مول بلاوے

ترسجا جیہڑا بھکا ہو کے چا وڑ پھیر و کھاوے

تے ستر ہزار ملائک مارن چابک نال قہر دے

جو خولیشاں نالوں خوشی توڑن دوزخ وٹکے کھاؤں

جو لگے وس نہ پانی دیوں لوک پیاسے مرے

ایہ سلسلے کم عذاب واکے اللہ پاں بچاوے

آتش سولی اپر نگیوں جھوٹے کٹائی جاوے

تتیاں سینیاں اپر لیٹن رشوت بدلے پیندے

پتھر تھیلے سر تھرے مکرے انہوں مرد امر لے

سال ہزاراں ہیمٹاں جاؤں مٹلا کوئی نہ پاؤں

جاؤں ہیمٹاں دھونڈ لیاوے چوری سیاں کارن

سپ اکھو تیں کھاؤں جہناں لے مال کنگاراں

سال ہزار جھڑکن بدلے دوزخ لین سزائیں

اول جیہڑا مال خدا سے ہو ر شرک لیاوے

تیجا نہانی مال گواہنداں کرے زمانہ پیاسے

جاں کراہن میرے اتے جس نے جھوٹ لایا

حضرت کہیا دوزخ وچہ اوں اپنی جگہ بنائی

یا جو اپن نسب وٹاوے وگدا دوزخ جاوے

یا جھوٹا دعویٰ کر کے کوئی مال پر یا لیندا
جس دی خوشنیت والی یا منگھے وٹ پلیندا
ایہہ سارے شخص جہنم لائق پاک نبی فرماتے
جو فجر جی شام نمازوں کچھے بات کرن تھیں لگے
اللّٰهُمَّ اجِرْنِي مِنَ النَّارِ پاک نبی فرمایا
جو کوئی لہہہ وظیفہ رکھے دوزخ مول نہ ہو
کے مجاہد بعضے مومن جہاں دوزخ و جہنم
نہ غصے ہو کر کہی ایہہ جو سب نبی نہیں
نہ میرے درے انہاں تھیں نہ میرے دھکے
جو سورہ ملک دغان ہمیشہ مانیں پڑھتے رہتے
ستر ہزار فرشتہ منگے اسدے سخی دعائیں
فجری تائیں سب فرشتے اینویں کہندے رہندے
جو حمد دغان ہمیشہ رات جمعہ دی پڑھدا
سنت عامیہاں بند کر لیں دوزخ دے درے
یا اللہ اس مینوں پڑھیا بخشیں اسدے تائیں
اینویں برکت لبم اللہ تھیں ملن ہزار نواباں
ہر اک حرف چھڑا دے اسدن ہر اک ملکون بھائی
ساریاں بریاں عملاں کو لوگ پڑھیز مہراؤ
ہن لہہہ و بلا عمل کرن دا پھیر ایہہ منہ نہ
جو کچھ سفر خرچ تھو اتھو تھوں پے پے پایا

یا دیند رکھ غلاماں تائیں اوہ بھی دوزخ ویندا
جو مال زکوٰۃ نہ دیوے بھی ہو دیند یا منوں ہٹکیندا
دوزخ کنوں بچاؤن والے اکوں مسئلے آتے
لہہہ دعا پڑھتے سنت واری اس نوں اکٹھے ملے
یعنی دوزخ کو لوں مینوں دتیں پناہ خدا یا
جے کسے سہیوں نہا دے تا اس اکٹھ مول جلا دے
اک انہاں نوں سارے ناہیں صحیح سلامت رہن
دوزخ کہی اللہ تھیں ایہہ منگدے نت دتیں
تا مالک کے فرشتیاں تائیں کڈد دیہو ایہہ لگے
اوہ ہی آتش دوزخ دیو چھ مول نہ داخل ہوندا
جو یارب اس بندے تائیں دوزخ و جہنم پائیں
بھی جو پڑھتے حمد ہمیشہ اجہ حنوروں لیندے
اوہ بندہ بھی بخشید جاندا دوزخ مول نہ شردا
برتا مہم اکی دروازے و نہج دنیاں گھتے
تے میرے نال ایمان لیا یا دوزخ ساڑیں ناہیں
حرف اُئی لبم اللہ اندرانی ملک عذاباں
شکر کرد ایہہ نعمت سانوں رب عطا فرمائی!
دُرو عذاب جہنم دے تھیں چنگے عمل کماؤ
لہگیوں جدا تھوں بلیوت نہ پھیرا پاناں
اوہو کہ آویگا تیرے اکوں دیس پیرا یا

لے

وہ مشکوٰۃ دینال روایت عات

بیٹے مسلم یعنی دے آیا ہے جو

کل کتب نالی میرے پیغمبر علیہ السلام نے خفیہ

طوبس فرمایا یا فارغ ہو دیں توں

مغرب دی تھیں بس آٹھ پہلے بات

رہے دے تھیں علیہم اجر فی سائر

منت دان جہاں تھیں توں لے

جئے وہاں بات دے خلاصی

پاویں گا توں دوزخ تھیں ۱۷

دلپذیر

بیان بر کشتن موت بقائے اہل جنت اہل النار و اہل جنت

حضرت ابن عمرؓ نے نالی البوسیدوں میں

مسلم آتے بخاری اندر ایہہ روایت آئی

بھونکن نوکن کم انہاں دا جیوں بھوکاٹ سگائے
کوئی نہ سنی نہ کوئی دبی دوزخ تھیں چپکائے
دوزخ دا اتوال تمامی ختم ہو یا اس بجائی

نامنی بجواس ہمیشہ روز و رات و بچاندے
نہ اور عرصہ مکناں نہ اور ہون مٹا لیں و چھائے
اگے کج مصنف ہرگز کرے نصیحت بجائی

تقریر مصنف مشتمل پر نصائح عبرت آمیز

بھائیو دوزخ دی آتش تھیں اپنا آپ بچاؤ
صد افسوس جو آتش سارے ایہ سوچنے نہ آئے
صد افسوس جو انہاں اکہیں پہ آتش ڈھیر لگائے
صد افسوس جو ازبہ تک نازک سنگے گندہراں
صد افسوس جو اس تہہ تائیں کل مخلوق لٹائے
صد افسوس جو ایہ لب و دہن سے دبی تائیں
صد افسوس جو تھوہری کندے و سچیں ہر سنگہرا
صد افسوس جو ابہر گل پاؤں تھوہر گیدے بجائی
صد افسوس فریح غسیبوں نازک پٹ جھریے
صد افسوس جو لہر کن پاؤں ہیبت تک آئے
صد افسوس جو انہاں سراں وچہ نرزاں تھراں
صد افسوس جو ازبہ تن نازک گندے سے بچاؤ
صد افسوس جو اینہاں پیریں آتش ہتیاں لے
صد افسوس جو اک تھوہرے نوں سپاہیوں میں پاؤں
صد افسوس جو یکہ رنگ ہو پتا آتش سارے
آؤ عزیزو اس دیہی نوں لائق اے

ایہہ نازک بدن آہنہ سے نہ بالیں لٹیں بناؤ
دنیا وچہ جوتا بٹمس داموں نہ جان لے
دنیا اندر چہ بنائے قطرہ ک کھاؤ
جو ایہے غم پھیل گھیندا چاہندا بارش بندراں
دنیاں تلے دن تھیں جو دکھ دی کئی دیاؤ
دنیا وچہ جو ذرہ نہ موڑے ہرگز بھاون باؤں
رکھا نکلا اکا بدیاں میں تھیں یارانی باجہ نہ لنگھدا
جہناں گلاں دنیا اندر تسبیح کہی نہ پائی
جو کما نادرہ فحاشی جو لے سول کیلے تھوہرے
دنیا وچہ جو یوں وں بڑے خوش الحانوں تائے
جو ہر لیتے پڑے سچے مکھیں غم گزارن
میتے کپڑے تھیں ہر نوں دوروں لغز آئے
جو اک دھارے دھوڑی زریں تھوں چھالے چھالے
اک کندا جس پر سکر دیناں مکھیں کنپ بھون
جس دی خاطر مرگ لے لے مساوی گورگھسٹے
رہ تھیں ڈرن اورک نازک دن لیکھا کرنا

بیان ذیل اہل جنت ہر اندازے بہار و جلال بشارت مانے

افزا و نازل شدن حکم جناب یاری تعالیٰ ہر یکے را بدخول جنت و و شکر الیہ البشاش بجناب حق سبحانہ و مہمانی ایشان

پڑھ بسم اللہ شروع کراں ہن ذکر بہشتاں والا
جو مومن لنگہ سراطوں سارے و چہ میدان کھلوں
جیہ پڑے دوزخ و چوں نکلیں نہاوں نہیر جیاتوں
انھاں کا نا لو ہلا ہوندا ہرگز کوئی نہ ہو سی
استقبال کرن دی خاطر حوراں غلماں آون
گہنے رنگارنگ عجائب مومن پاس انہاں
سونا جھل جھل کر داپر اک مومن پاس
حلے رنگ برنگی جنتی عتقوں با سپر گلاں
رف رف دابک تخت عجایب حضرت کارن آوے
کل رسول پیغمبر جتنے چلن گرم پنی دے
مومن سبھ براقاں اتے لشکر باد شہانہ
اپنے اپنے خاوند کچھ جاوے کر کے پر دے
کئی نقیب عجیب نورانی چلن پیش بزاراں
حمد شکر تسبیحاں ربی کہیں ملائک سا سے
لشکر لشکر کے جاوے خوشیوں صاحب حسن جلالاں
چہرے مشکلاں کہ طہن جو نہ کر سورج لشکاں سے
کہیں مبارکباد فرشتے ہر اک مومن تا کیں
اگوں استقبال کرن نوں ہو فرشتے آون
جنت داد و ازہ کھوے پاک محمد سائیں
ہر مومن نوں و کھو و کھوے پاس ملن سرکاری

میںوں بھی مت جگہ، تمنا تیں کھنٹے حق تعالیٰ
تے عاصی نال شفاعت نکلیں کل اکھٹے پورن
سبھناں دے پھر جسے چکےں جوں جن جو دہویں راتوں
صحیح سلامت جسے سارے حسن گھٹاں بندھ آوسی
گھن پوشاکاں زمینت ناکاں ہو نوں پہناوے
عسکوں کچھ پہن پوشاکاں زیور لگاندے
لعل جو اہر میرے پنے کنگناں اوپر جٹائے
اک اک مانک موتی جیہڑا قیمت لکھ محلاں
ختم بنیاں اسدے اوپر ہو اسوار سدھارے
بھی اصحابی ولی تمامی صاحب نیک عقیدے
تے زناں تمامی ہو دیاں اندھ موموں پر طہن شکرانہ
مشک معطر چوڑے بیڑے چمنیں چمنیں کرے
کئی بزار سریتے پنکھی پون خوش منقاراں
ایویں کر سی عرش خوشی تھیلیں جاوے صدقے وارے
اگے چھے بند قطاراں چلن سوہنیاں چالان
شوکت شانان دھواں دھواں ملے مراتب بھارے
ایویں درجنت دیتا تیں پہنچن چائیں چائیں
اکھ سلام انہاں دے تائیں ادب بجا لیاوے
پڑھ بسم اللہ داخل کر سی امرت اپنی تائیں
اپرا انہاں دے لکھی ہو سی ایہہ عبادت ساری

۱۳۸

ومن ابی سلیمان ان النبی صلعم
قال اول مرة یدخون الجنة یوما
منور وجہہم علی مثل نور القمر
لیلة السبذ لمررة الشانہ
علی مثل کوکبوں فی السماء
آہ روایت ہے ابو سعید خدری فرمایا
پیغمبر صلعم نے پہلا ٹولاد داخل ہو گیا
بہشت نوں دن قیامت دے
روشنی مولوں انہاں دیاں دی
مثل جن چور دھویں دے
اتے ٹولاد و سراتریاں چکےں
والیاندی آسمان دے ۱۴

دلپذیر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ هَذَا كِتَابٌ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ أَنْ فُلَانُ ابْنِ فُلَانٍ يَدْخُلُ مَنَزِلَةً فِي الْجَنَّةِ

وقول الحمد بعد منى بدنيا لهذا
وكانت نمتى لولان برانا الله
لقد جارت رسل ربنا بالحق لغو
فيا الله نعمت انك انكمن روى
بهشتا نواك سب تعریف ہے واسطے
نہ لغو ہے جس نے دکھایا سانوں ایہ
بهشت تے ان کو فیکھے جیہ زندہ
اسوں انہ تع العبد کے پیغمبر واسطے
ملحق ہے ۱۲۰ قال الله نعم
الحمد الذي اذميب عن المحزن
ان ربنا لغفور شكرون الذي
خلقنا وارضنا ففضل لا يمنا
فبها نقب ولا يمنا فبها لغوب
تے انکمن کے بہشتی سب تعریف ہے
واسطے الله تعالیٰ نے جس نے بہا
اس تعریف غمت متیق رب سدا
غفور جلتے شکوہ ہے جس نے
اتاریا سانوں وچہ گھر بہشت ہنے
دلچسپ اپنے جس نہ پہنچے کی کوئی
سانوں وچہ اسے مصیبت تے
پہنچکی کوئی مانہ گی ۱۲۰

جنت سے وجہ داخل ہوئے اسوں بہشت کوئی
اٹھ اٹھ سب فرشتے اگوں کہن سلام پیا سے
اپنیاں نیکال کمال بدے ملیاں چنگیاں جائیں
ایہہ جگ ملک ہمیش لتاڈا کوئی کدھیں نامہ
پہنچ گئے مقصود اپنے نوں ایہو خواہش آئی
شکر الله دا جس اسانوں جنت راہ دکھائے
شکر الله دا جس اسانوں آند جنت وے
شکر الله دا جس ایہہ بختے دھور محل چبارے
ایہہ مقام ہمیشہ کارن کوئی دکھائے ناپیں
نہ کوئی رنج مصیبت سختی الله پاک دکھائے
شکر الله دا جس اسانوں دتیاں موج بہاراں
شکر الله دا جس کوئی سانوں چنتا رہی نہ موئے
جس پھیلی نے کند اپنی تے زبیں اٹھائی ہوئی
لذت و دھ حسالوں اسدی جو کھاوون سو پاوون
حضرت کہیا وچہ بہشتاں اینویں سب پہچان
وچہ بہشتاں فکر نہ کوئی تال رحمت ہمیا رہی
موت کسینوں آئے ناپیں رہے سدا زندگانی

یعنی شخص فلانے کمال خاص اجازت ہوئی
آپو اپنیاں چھٹیاں لے کے درون بہشتیں سے
سَلَامٌ عَلَيْكُمْ طِبْتُمْ ہوئے خوشی تدا دیتا ہیں
کیتا فصل خداوند باری مانو عیش سدا آئیں
مومن سکر راہنی ہو سن کر سن شکر الہی
رنگ برنگی صفت اللہ دی ہر اک کھلا آتے
شکر الله دا جس نے سانوں سچے مرسل گھلے
شکر الله دا جس اسانوں غم و سجالے سارے
شکر الله دا جس اسانوں نچشیاں چنگیاں جائیں
ساری عمر اسانوں ایہہ دکھ نہ کوئی آئے
شکر الله دا آندوس ایہہ سکھیں عمر گزاراں
شکر الله دا جس اسانوں فضل عمل قبولے
پہلی ایہہ نور اک بہشتیاں نبی بتائی ہوئی
اسدا جگر کباب کرین رل مل سارے کھاوون
جیونکر بندے دنیا اندر گھراپے نوں جان
گھر و گھری و درجہ اداں سارے جیوں آون گھرباری
بڈھا کوئی نہ ہو سی او تھے ہر دم عیش جوانی

تعریف بنائے بہشت بارغ و بہار گلزار ہے جنت صفت ثمرات و خالہ
خوش با صبر از ہر قسم

جنت دی تعریف عجیب پاک بن فرمائی
ڈاڈی خالص کستوری دا گارا وچہ لگایا
اک اٹ چاندی اک اٹ سونا خوبی حد نہ کوئی
مٹی بدلے گلیاں اندر کیسر خوب و چچایا

دلپذیر بھیروی

جس طرح کیلئے وہ حدیث ابوہریرہ
میں نال روایت احمد اتے ترمذی
تے واقعے جو چھپیا کی اسان
حضرت عقیل کیا بنا ہے بہشت
دی فرمایا حضرت نے بک اٹ
سوئے دی بک اٹ پھندی کی
تیس گاراکتوری تو شہودار
اتے روئے اسے موتی لے لیا
پس اتے مٹی اسدی کیسے جو کوئی
انٹل ہوئی وہ اسے پاویک
منزل تے نہ محتاج ہونے کے
نیز داتے تہینہ مہی لینی نہ کیا
باسی کدی لے نہ مری اتے نہ پانے
تے ایسے پوسن کپڑے ان لے
اتے نہ فہہ ہوئی جزائی اسدی
لے فی الجنة شجرة یعنی فرمایا
تے نہیں کوئی درخت وچ بہت
لے مگر مٹھانہ لے اتاں
فون ہیں ۲۰
محمد دلپذیر

لعل جو اہر میرے مولیٰ کنکر اسے سارے
رنگت بزرگ چبا لے دھولہ گنبد سراج سرائیں
باغ بہاراں تے گلزاراں میوے باہو شماراں
مٹھ سنہری ڈال روپہری برگ نرم دریا یاں
ون پونے میوے جہیزے اکھیں کدے نہ ڈٹے
پسیلا پتراک نہ دے سے بھینچے ساوے
کل رکھاں دے مٹھ اتاں جڑیاں مہیٹھاں گیاں
اوہ نال اشارتاں جھک جھک آون میوے آن کھاو
جس میوے دی خواہش ہووے اوہ چلیا آوے
وَذَلَّلْتُ قَطُوفَهَا وَهِيَ مَبْلُوحَةٌ حَبِيبَةً جَاو
کھاو نال نہ کھن میوے قدرت اللہ والی
انہ انار انگور رسیلے گھڑیاں جھٹے
کھٹے مٹھ گنگل بنو سنگتے تے بہیاں
چھگوارے انجیر لعل لذت دار الوہیے
توت شہنوت امر و عجایب کھن مہیاں نا کھن
کیلیاں نوں جد کھاہن لگن چہرے نکلن حوراں
مٹھانہ اندے سبز زمر و جنوں کھیاں جمیاں
سیدہ فخرتہ اک پیریں اوتھے ہوسن کھائی
میوے کل بہشتاں والے ہرگز گئے نہ جاون
فَاَكْرَمَتْ كَثِيرَةً اَوْهٍ بہت بے اورک میوے
کل قسماں دے میوے آگے ذکیر دیوچہ بھائی
ترت مہنم ہو جاون بھاویں جتنے کھاوون توڑے
مہلت نال نہ پیدا ہوون سد سارا انسان دی

کل عمارت صاف بلوروں سرچی سرجن ہاے
توں تالاب فواہے چشمے تہراں جا بجائیں
سبز زاراں کئی نہراں انت نہیں مچلو اراں
کنڈوں خالی ہر اک ڈالی میویاں جھڑیاں لایاں
کھن نالوں نرم زیادہ ماکھی نالوں مٹھے
اکو چہی بہار ہمیشہ کدی خزاں نہ آوے
تے ڈالیاں میوے وایاں سمجھے لعل دہرتی پیاں
جلیاں دیاں گلاں تھن دور شتابی آون
مٹھ نہ لٹے مکھ نہ پاوے آپے منہ وچہ جاوے
مَذْلِيلًا اَوْهٍ میوے سارے جھک جھک آون
جھنوں کھاوون پھر لگ جاون جگر نہ ہووے خالی
کشمش سب بنگ لوکاں سارے پھون ایٹے
آٹو ماٹیاں چوز خجوراں کدی نہ ہوون بہیاں
پستہ گری بادام چھوٹا لکڑے ہر کچھ
کیلے جھول لے ہر ویلے چھپرائے دا کھاں
تے گنگ کولوں خالی ہوون جنت دیاں خجوراں
تے شاخاں پتر کل سنہری او دھو دھو ہویاں لمیاں
گھڑیاں جھٹے بیر انہاندے کنڈا گنگ نہ کائی
اوہ کنیں سنہرے اکھیں ڈٹھے نام نشان نہ آون
سوہنے لذت دار عجب کھا دیاں خوشی نہ میوے
اوہ کدی خراب نہ ہوون وگرٹن کچا مول نہ کائی
تے اوے یلے لگ کھلونے جس ویلے کوئی توڑے
کوئی چیز بہشتاں والی ہرگز ناہ کرماندی

ہر اک دالی حنث والی ذکر الہی کردی

اکو تہی بہار ہمیشہ نہ گرمی نہ سردی

قال اللہ تعالیٰ فیہا انہا من اہو

غیر آسن و ماوس لبن لم یغیر طعمہ

و ماوس خمرۃ لذۃ الشاربین ماء

من غسل مصفیٰ یعنی فرمایا ہے اللہ تعالیٰ

نہراں میں دھو بہشت میں پانی

سودا و زردی چشمے نہ تیری نہ میری

سفر اٹے نہراں میں وہ تھیں

جو نہ بدلیگا سواد اسدا تے نہراں

میں شراب نہیں جوندہ نہیاں

میں پیوں والیاں نوں اتے نہراں

نہیں گھی تھیں بوجھ مٹی ہوئی

سجہ ۱۲۰ سے ان الا بر الشربون

من ہاں کان نہ رہا نہ ذور

عینا لیشرب ہا عباد اللہ

یغزونا تغیر یعنی بیکو کا پیوں

ہیائے شراب میں تھیں جہلیا

ہوسے وچہ سے کاڈرتے کاڈو

اک چشمہ ہے جو پیوں کے

میں تھیں نہ اس سے چھوٹے

میں اسنوں چلانا ۱۲۰

د لہذیر

بیان نہراں بہشت پیمانے و شرابہائے آن آوندگاں نوشیدن

وڈیاں نہراں چار قسم دیاں خبر قرآنوں ہوتی
 لعل جو اسرتے یا قوتوں کندھاں کل چڑھایاں
 جس پائے کو سے مومن او سے پاسے آون
 تو من سے تالاب قواسے رنگارنگ بنائے
 فینہا آتہ رمن ماء جیوں اللہ فرماندا
 رنگ سواد نہ بدلے اسدا ہر دم لہراں ہائے
 اوس پانی تھیں نہراں چلن قسمت والا پھوے
 و انفا رمن لبن جیوں کر آیا حکم سدائی
 او نہ پھٹے رنگ و ماوسے دہیں جملے ناہیں
 پیتے باجمہ نہ معلوم ہوسے لذت دا اندازہ
 و انفا رمن خمیر جو او خمروں نہراں جاری
 وہ جیوں جیوں کوئی پیوسے بندہ مخر موٹر پھوے
 قوت لذت فرحت اسو پہ ایہہ خوبی رب پانی
 حد رب سادہ قسمت کیتا معلوم ہوسی آپے
 و انفا رمن عسل جیوں کہ خبراں سانوں گھلیاں
 نہ کوئی نہ کھئی دانہ کوئی موم ملائی ہوئی
 متھاہر مٹھے تھیں مٹا کے نہ مول جھوٹیاں
 مسند اٹارتے مشک معطر ڈاڈی لذت والا
 پیوں لکھا آٹے اس تھیں تو شیدی من بھائی
 سے برساندی گرمی اسدی پل پل پل اٹل تھیں

نہراں رنگ برنگ بہشتی انت شمار کوئی
 کستوری دیاں بیاں وچوں اللہ پاک چسلاں
 ایسے ڈونگھی جگہ نہ ہوسی صاف زمین پر جاوے
 تے باجمہ انہاں تھیں چھوٹے چھوٹے چشمے کئی چھائے
 پہلا قسم جو خالص پانی کدی نہ رنگ وٹاندا
 اوہ مسند بہت تے مٹھانالے پیوندیاں لٹھائے
 لنگو تھیں اوہ صاف زیادہ میل مول نہ تھیں
 دو جا قسم جو نہراں ہوسن نہالیں دھووں بھائی
 نہایت خیر طعمہ اس دامرہ نہ پھرے کد اہیں
 جاں منہ پاتے اوہو جیہا ہر دم تازہ تازہ
 تریجا قسم نہراں کیتیا اللہ باری
 دنیا دے شیطاناں مدھوں گندی بوجھ تھیں
 سرگردانی تے بہوشی اسے وچہ نہ کائی
 لذت اتے سواد جو اس دا پیتے باجمہ نہ جاہے
 قسم چہاں غسل مصفا ماکھیوں نہراں چلیاں
 اوہ ڈاڈہ صاف پاکیزہ اسوچہ کھد بلوٹ نہ کوئی
 نہ اوہ میل کیتا کسے ہتھ نہ ہرگز پایا
 بھی کا فورایہی ہک چشمہ وڈا غیب نہراں
 چٹا ہر چٹے تھیں چٹا اس چشمے دا پانی
 ایہہ خاصیت اسے اندر جو ہک واری پھوے

بجبر بھر کسے ہر ہر پاسے اہل ایمان دومیون
 يُفَجِّرُونَهَا تَفْجِيرًا اوه ہر دم لہراں سے
 مآء مَكْسُوب بک پانی اچی مَقَاوِل گروا
 بھی زنجبیل بہشتاں اندر چشمہ رب بنایا
 وَلَيَسْتَقْنَّ مِنْهَا كَأَسَاكَانٍ مِرَاجِحَ زَنْجَبِيلًا
 زنجبیل جو خوشبودار دی و دود کستوری نالوں
 بڑی مقوی باہ دے کارن دیوے جوش زیادہ
 کھوے ڈول ڈکار لیا ہے ہضم کرے کل کھانے
 بنی سببیل اسے نون آکھن لعنہ کی کتاباں
 سلسلہ وار چلے اوه سو مہنا پانی حصال نہ جھلدا
 خاص عرشہ جہنمیں اسد چشمہ جاری ہوندا
 عارنوں پیکے گل بہشتیں جاوون اسے نالے
 لذت دا اندازہ نہ کوئی جو پیند اسو پاندا
 بھی شہہ تسنیم جو اچا چلدا و حپہ ہوائیں
 وچہ معاملہ اوه تسنیم شراب ایہی بک بھائی
 لعنہ آکھن نہراوہ ایسی اچی اچی چلے
 بھانڈیاں پیوے جا کے لپے بھر بھر دیوے
 ایہہ افضل بہت شراب عجیبہ کل شراباں نالوں
 یعنی بہت مقرب رب سے پیون نام پیلے
 جیوں کر دنیا اندر پیون شربت عرق ملاکے
 یک ہور رقیق شراب عجائب ڈاڈا ان لہر لہروں
 اوه مختوم جہر اوپر اس سے لگی مہر الہی
 کستوری دی مہر ہو ویک کی سیاں اپریاری

عاماں ملے ملاوٹ والا خاصاں خالص پیون
 گھر و گھری اوه چمک لیجاوون مومن رہے پیارے
 وچہ بہشتاں ملیا اس نے تبت دا چوہرہ
 اسد یو چوں پین پیارے جیوں اللہ فرمایا
 بھی رب فرما ہے عَيْنًا فِيهَا تُسَمَّى سَلِيلًا
 نالے گرم خاصیت اس وچہ قوت حد کمالوں
 بھی ہو شراب ملاوٹ اس وچہ لعنہ پیون سادہ
 ایہر اصلی لذت اسدی اللہ مالک جہانے
 لعنہ آکھن عرش تلوں اوه وکھرا رب نکلے
 کہے مجاہد پانی اس دا بہت تر کھا چلدا
 پھر وچہ بہشت عدن سے اسد پانی جاکے پوندا
 بھی کافور ملاوٹ اس وچہ زنجبیل بھی نالے
 کہے زجاج جو پیون لگیاں جلدی مہیاں جاندا
 اوه بھی وچہ ملاکے دیون خاصاں لوکاں تائیں
 وانگ فواریاں اوپروں پر سے قلت نال خدائی
 وچہ گھراں دے باوے آپے جس پاسے کوئی گھلے
 کھڑ و سبجہ بھانڈے دیوہ پانی ہونہ میوے
 پاسن مزہ جہانے تائیں ملیا قرب کمالوں
 پانی وچہ ملاکے پسین عام بہشتاں والے
 اینیوں اوه بھی پسین او تھے پانی دیوہ پا کے
 لَيَسْتَقْنَّ مِنْ رَحِيقٍ جِو نکر آیا حکم حضوروں
 اوه پیون والے بابجوں آکے ہرگز کسے نہ لاہی
 تحفہ کر کے یاراں کارن بھیجی اللہ باری

یعنی چلے ہون گئے پیوے
 پیارے سے جو کہ نونی کی سوندا
 دیشہ سیدہ ہی اس کے جونا رکھا
 جاتا ہے سبیل شاہ عبداللہ
 صاحب سے قل اللہ تم ولیقون
 سو رقی مختوم خاتم مسکونی
 ذاک فالیتنا فسنلتن فسون
 ورا جہ تسنیم عینا یشر بہا
 المقربون فرمایا اللہ تالیانے
 چلے جاویں گے شراب خالص
 مہر کیتے ہوئے قیام مہر اس دی
 کستوری دی جس طرح ہونڈی
 مومن دی وپر ہونڈے طرح
 اوه مہر ہو ہی کستوری دی
 پس پامیہ جو رغبت کرنا لے
 ملاوٹ اس دی بے شراب
 تسنیم تھیں جو چشمہ سے دہر
 بہشت سے - ۱۲ دلپذیر

۱۵

بھی فرمایا اللہ تعالیٰ نے یحییٰ علیہم السلام بانیۃ میں فتنہ و کذاب کانت قواہیر قواہیر افسوس قدر روح - یعنی اور پھر افسوس افسوس کے برتن چاندی اور آئینے بھی شیشے کے ہیں بندے بہت چاندی کے اندازہ کیسے ان کا اندازہ کرنا ۱۲۰۰
 محمد دلپذیر

خِتَامُ مَسْئَلَتِ تَحْلِيلِ لَعْنَةِ اِيْمِهِ مَرَادُ لِيَاوَن
 بیک ہووے شراب طہور سے دیوے بہت پاکیزہ بھائی
 اوہ اند تائیں صاف کریندے روح لوں پاک کریندا
 شوقِ محبت اللہ والی قوت پیدا کر دے
 وقت لقا الہی دے اوہ ہر مومن نوں دُھبوسے
 وانگ پھلانیے ہولا ہووے پیتیاں بدن تمامی
 کہے مت قتل پنی دا اوہ چشمہ رب بنا یا
 جو بیک واری پیوے اس قتل اندر صاف ہو جاوے
 بیک ہووے شراب جو غنیہ اندر پیراں فرماوے
 بھائی جتنا کھدا ہووے کردا ہضم شتابی
 کچھ سونے کچھ چاندی قتل اوہ برتن جنت والے
 سُس کر دے خوفناں اتے آجھوے نورانی
 ساری رات انہادی لشکاں تیکے مول نہ تھکے

جو پیوں کچھ ستوری دے حلے اس قتل آون
 وَسَقَمُ رَجُلٍ شَرَّ اَيَّ اَطْمُوْرًا وَجُوْا تِ اَنِي
 کل اقلات بوجہ اندر دے برنووں دور کدھیندا
 ظاہر باطن کرے نورانی لوں لوں وچہ نجر دے
 کھانا ہضم کرے بھیکھ لایہ جو کوئی اسنوں پیوے
 لوں لوں وچوں نکلن حلے خوشبودار گرامی
 جنت دے دروازے اتے نام طہور رکھایا
 کینہہ صد کدورت اسے دل تھیں دور مٹکے
 نام دھاق سدیندے اسدا پیتیاں بھیک لگاوے
 تے سوہنے عجب دکار لیاوے خوشبودار گلابی
 کونے کر دے جام کٹوے کئی گلاس پیالے
 چمک انہادی ویکھ ستارے جان کرن قربانی
 شیشیاندی جھلکا رنجائب وینہ چن ویکھ نہ سکے

بیان لباسہا بہشت فرش و زیور اہل بہشت بیان حسن جمال و
 خوش زبانی و خوش الحانی اہل جنت اوصاف متفرقہ

کپڑے سب بہشتاں والے سچے رب بنائے
 اوہ کاریگراں نہ سینے ہرگز کے انے نہ کتے
 ہر ہر قدر موافق ہو سن نہ لے نہ چھوٹے
 موٹیاں تختیں اوہ بستر کرسن فرش فروش و چنبایاں
 اوہ بھی بنے بنائے نکلن ڈاہے نرم خالیچے
 خاطر نہواں تمامی پینے انہوب منقش سجھے
 تے کل باریک پوشاکاں نکلن جنت دی گلزاروں
 ریشم اطلس زر لفتی دے قدرت مال اپائے
 اوہ پھیلاں وچوں کھڑے نکلن ساوے پیلے رتے
 لعینے بہت باریک نہایت لعینے ہوسن موٹے
 اوہ کھچیاں دیاں درختاں وچوں کھڑے باہریاں
 نقش نگار ہزار طرح دے صفت الہی کیجے
 جے ساری دنیا مک دیتے بک قالین نہ لہجے
 جیونہ غنچہ کھڑیاں کلیاں نکلیاں وچکاروں

انہوں جیوں شگفتہ ہو کر پھل بہشتان والے
 کرتے پورے قبا سلواراں نکلیں بنیاں تنیاں
 ایسے اوہ باریک نہایت کیا تعریف کچھوے
 سدس اتے استبرق اللہ رکھے نام انہلے
 دنیا و چہ تمثیل انسانہ کی کھنوں منن ماری
 پنجے وقت پوشاکاں نوپاں ہوں نمازیان نیر
 پہن پوشاکاں نال خوشی دے ہوں "من سوائے
 مرداں نوں بھی گن گننے بلسن وں پونے
 زینت زیب امیراں والا بیٹھے تخت سیما
 وَیُوفِّ عَلیْہِمْ وَلَدَانُ اوہ لڑکے نہ مت والے
 بدھے ہتھ کھلوتے غلمان خدمت و چہریں دیے
 زینیں پنگ حریری بہتر رشیم بنے سر ہانے
 سٹھ گز اچا قد بہشتیاں حضرت آدم والا
 حضرت مہر یوسف وانگوں حسن ہمیشہ تازہ
 عمر جو حضرت عیسیٰ والی پوری تینتری سالوں
 حضرت پاک محمد والی بولن عمر بی بولی
 یعنی نال الہام ہمیشہ سیر کوئی ذکر کما سے
 ہر دم وقت صبح و انوری دھپنے چھاں نہ کوئی
 دینہ تے رات اندازے سبق سیر کوئی معلوم کردا
 راتوں دے اندازے تے ہک پردہ ڈالیا ہے
 غلط بول نہ حاجت انہاں سینہ ڈھکھکار کوئی
 داڑھی چھ نہ ل کیدی چہرا ساد مرادا
 سارا جیسے صاف بلوروں وال نہ ہوسی کافی

طرح طرح دے نکلیں وچوں قیمت دار ووشاں
 آپے لگ مھنہ روں آون کھنڈ یاں ہیرے تنیاں
 سترتہ اکٹھے کریتے تال بھی بدن دسیوسے
 کدیں پرانے ہوں ناہیں نہ میلے کرماندے
 سترتا یاں نال نہ ملے ایہہ نمل اک تاروی
 رنگ برنگی تحفہ بہ دم بھیجے اللہ سائیں
 اکلیں سب پوشاکاں مھین نوپاں رب پہنچائے
 کنگناں اپڑ جڑانے ہوئے لعل جواہر پہنے
 اک پچھے نوکر چاکر پچھے کر دے پیائے
 موتیاں وانگوں پھرن چمکے سوینی صورت والے
 تے ہوں اپنے ان مطابق میل الہی میلے
 وچہ مقابل بھییاں حوراں ناز کرن من کھینے
 تے قداں اتے موٹے ہو سن رنگ غیب نرالا
 سوہنا وانگ داؤدینی دے ہر اک آوازہ
 ہر دم جویش جوانی والا قوت عقل کمالاں
 دم دم ذکر الہی اندروں نکلے ہو لی ہولی
 جیو نکر ساد تکلف باحبوب دنیا اندر تے
 کل روشنائی وچہ بہشتاں نور عشرت قلیں ہوئی
 رات ہنیری ہو سی ناہیں داکم وقت فجر دا
 پنج سو سال گذشتہ ہوئے تاک رات وادوسے
 میل بدن نہ ہوسی آئے دیکھے پتیاں خوشبو کی
 رخصائے چمکائے مارن برے نور زیادہ
 ایر و مزگاناں باحبوب سبھ معافی ہوئی

لف

قال اللہ تعالیٰ من استبرق اللہ
 اساور من فتنہ عینی ہوئی پوشاک
 اکی کڑکی قلیں باریک رشیم بنر
 مارے پھل احمد ان کو پہنائے
 جاویں گے کنگں روپے دے ۱۷
 تے جس طرح آیا ہے وچہ صرت الودع
 تے داریں اشبہ ۱۸

تے ویلوڈن علیہم ولدان
 مخلدون اذراہم وحبہم
 لولا مشور الدرد بھینگے اوپر
 ان کے لڑکے عیدینہ ہونے والے
 بس وقت دیکھنا تو گمان رہنا
 موتی بھرے ہوئے ۱۹
 عی سر مومنون متکین
 علیہا یعنی بہشتیوں کے جڑاؤں
 نشوں پر ایک دوسرے سے ملنے
 تے اس حدیث نوں طبرانی نے
 ابن ماجہ میں روایت کیا ہے
 تے وچہ حدیث باہر دے جملہ
 آیا ہے کہ مراد ان قلیں اہر ہے
 جو جس طرح بلا تکلف دے ساد
 انہاں کی طرح نسلیاتے مردان
 بھی بلا تکلف مل گئے

نہ کنایں دے وچہ گزریا بر گز اسدا کدی آوازہ
ہیکر چاہو پڑو ویکو ایہہ آیت قرآنوں
فَلَا تَحْسَبْ نَفْسًا مِّنْهُمْ خَالِدَةً فِيْہِمْ اِنَّہُمْ کَانَ جہاں
رب انوں تلم پذیر فقیر نہ کرتوں کھایاں

نہ کنایں دے وچہ گزریا بر گز اسدا کدی آوازہ
مورہ سجدہ اندر جیونکر حکم ہو یا رحمانوں
کوئی نفس نہ جا اس لوں نام نشان نہ پایا
اپے اسدن دیکھیا جاسن حبدن رب وکھایاں

بیان صفت جمال پاکمال حورائ زلیورات و کیفیت جماع اہل جنت
بیان غل ان و لدان و خواران اہل جنت بیان طوبی و کمالات بیان
سرود ہائے خوش الحان اہل جنت

حورائ شکل عجایب ہون صفت نہ کیتی تابی
نور کنوں ادہ پیدا ہو یاں سوہنیاں تہاں
یعنی ہرگز نہ دل رب کیتا پاک انما شے تائیں
سیند کہ نہ تہاں تہاں نہ لظہاںوں بہ کمال
حور صفات رتہ ہاں سترائ وچہ پیشہ
اپنے خاوند باقیوں اہل جہاں ہو رہے ڈٹا کوئی
اہل ایمان کارن اللہ کھیال ادہ چھپا کے
حور حیات ہو گوری صورت موٹیاں اکھیں والی
بہت سبب ہی بہت سفیدی اکہ اسد یونہ ہووے
ق حیات اسد صفہ ہمیشہ رکھ نظر ہٹا ہاں
نخرہ ناز انہاں دے جیہا ہو رکے نہ آوے
ہس ہس کے دل کہ نہ لیجا وان ڈیاں جادو رنا
سوہنہ بدن اسد صفت عجایب چہ نہ پاندی جیہ
خسماں ناں بڑا یہ عمروں قد او نہاں دے پورے
موتی صورت سوہنی میرت حاجت حسن جمالوں

کون اتہاندی صفت سناوے رب جہاں صفائے
ازھاج مصدقہ ایہہ ملیا لقب جنابوں
دنیا والی میل غلا نلت کوئی انہاں وچہ ناہیں
حیض نفاس پاؤں کوںوں اللہ پاک بنایاں
ہر دم اپنا روپ سجاوے ایہہ انہاں دے ہمیشہ
مہتہ نہ لایا کسے اوہاں لوں شیر ستراؤں ہوئی
کران نکاح انہاں دے تائیں لوک بہشتیں جا کے
کل عالم وچہ اسدے جیہی شکل نہ ہووے عالی
گورازنگ اجیہا اس تے نظر نہ کھوٹے
نین او نہاں دے نہ ماں والے تگن نہہیں اتا ہاں
گل کرے تانا وکھاوے خاوند دے دل بھاوے
منہ مخن کرے جس ویلے شربت لوں کی کرناں
ستر بکل مارن تاں بھی جسہ و اسدا یہ ہے
بکھو بیٹے بان تمامی مکھ روشن پر نورے
خجرات حسن انہاں دے سوہنے خلق کمالوں

۷۷

۱۲۰

۷۷

لم یلمسہن النر قبلہم

ولا یون ۱۲۰

۷۷

حورین کامثال النول

الکونون - ۱۲۰

۷۷

یمنہن نرات حسان یعنی

زیج ان کے ہین بچی حوریں

نولیمورت -

ترتیر شاہ عبد القادر صاحب

قال اللہ تعالیٰ فجعلنا منہم نیکار

سوا تہاب لاصحاب الیمین حریر پس

کیتا اس انہاں حوریں نور کنکائی

بلوچہ بیاں برابر غم و الیاں واسطے

اصحاب یمین دے ۲۰۰ گنہ وچ

حدیث سنو کہ اس طرح دے

ولدا ان مزار حق من تبار الہ المہتر

طلعت فی الارض اولو جیکر

عورتاں بہشت دین قبہ طاہر

ہوئے حرف زمین دی ابتد

دسم کرے اوہ درمیں آسمان

اتے زمین دے اتے چہرہ دے

سمان زمیناں دے خوشبو دے

رہی اس عورت دی طاہر

سے اس دنیا قیل اتے اس

بہشتیں جو وہ دنیا دے

مولوی دلپذیر

بھیروی

دور خساے نور ستارے تازے پھل گلابی

سوہتے ہوئے نہایت پتلے چوچو پوندی لالی

مترگاں تیر کھلوتیاں کس کے مہواں سیاہ کماناں

منتھا بد منیروں سو مہنا حسن نہ جھلیا جاسے

بشیر ناگ نہایت کالے گیسو کندلاں والے

اچے پتلے نک انہاندے ڈانڈے سدھے تیروں

غٹے نالوں نازک ذاتی چشمہ آب حسیاتی

کھوڈی کھلیں شرمندہ ہووے سب غریب بھیاں

سر و سر و ب انہاں داتک کے ہو حیران کھلوتا

سینے صاف بلوروں کھر کے تخت فراخ بنے

یا اوہ نور شگوفے چمنوں اللہ پاک نکالے

یا اوہ بھرے شراب محبت دوشیشے نورانی

کاتب قدرت اپرا انہاں دے ایہہ دو نقش نکائے

نازک شکم حریروں پتلا کاغذ کھلیں دسیا دے

لک لطیف باریک عجائب مٹھی دیو چاڑے

بالاں گول لطافت بھر باں نازک دست چناروں

انگلیاں وچہ گنڈ نہ کوئی حدود و دودھ صفائی

چھلیاں کھلیں اوہ پر پر ہو یاں کولیاں پٹ نالے

پنیاں دی تعریف عجائب چاندی کھلیں دودھ چھلیاں

نازک پیر گلابوں دونوں دیرتی دہرے جادوں

بک بک زلیور منتھیں پیریں گہنے عجیب سہانے

کنگن تے چینگن گن چوڑیاں سادی بانہہ نوکائی

نک جیوں نور شید فلک دامتھے اپر سہا دے

نرگس نور قربان کریندے گوہرے نین شستابی

وند چٹے ہیرے دیاں کنیاں رکھیاں پالو پالی

ہدیت کھلیں چھپ جاندا جلدی ویکھ ہلال تماناں

زلفاں پیچ پائے مکھ اتے ویکھ سنبل شرمائے

بیٹھے حلقہ مار کناتے بندیاں دے رکھوالے

تلواراں دیاں دھاراں کھچیاں قدرت رب قدیروں

شیریں سخن زبان سیلی جلیبہ سولاک بناتی

گردن ویکھ صراحی غابزد دس دس روئے پیارا

سر دے اپر تاج بڑاؤ لعلان نال پروتا

دودھ کلہ پوش شہزادے اوپر چاہر بہلے

کالے بھورا انہاندے اتے بیٹھے دور کھوالے

اوہ دودھ کس جو نوکاں والے دو پیرے رمانی

جو کوئی وصل اسادڑا پاسے طاغوت بہت کمائے

ناف عجائب وچلا منربا لچکے تیروں لمحاتے

پھلاں نالوں ہولا جسہ رنگ عیب سو داسے

سرس پٹ عجائب کوئے رشیم دے انباروں

لمبیاں نئے باریک ملائم نرمائی زریبائی

لہرے لال عنایاں نالوں سرے انگشتاں والے

صاف بلوروں چمکن جیوگر کہ کہ کر دیاں کھلیاں

لک چلن دی نال خراں کھم کھم قدم نکا وون

گل وچہ ہار جمیلاں موتی لعل جو اہر داسے

جھا نجران دے چھنکار پیراں چہ چمن چمن لانی

نک وچہ لونگ بلاق تہماں کھلیں چن پیا شرمائے

سچے مردارید کنال و چہ کچھ سوئے کچھ سادے
 ہیراں و چہ پاپوش سنہری لولاں نال جڑاؤ
 زیور ملتے لباس حسن دیاں کی میں کراں ثنباں
 جے بک فزمتگار انہندی اس جگ اُتے آوے
 جو کچھ رب نبی فرمایا اسے اپہ چلتاں
 ایہہ کچھ قیمت حوراں سندی جس ایہہ قیمت تارہی
 البیاں صفتاں والی ثورت جے اس تھیں تھہ آوے
 جس ایہہ قیمت پلے بدھی سیج انہندی ماسے
 حوراں دے جو عاشق انہاں کل جنجال و سلسے
 سن سن مفضل مائل ہوون بکناں نبند مصلاتی
 بکناں طمع حوراں دے کچھ بھکھیں پیٹ سکاتے
 کوڑی لذت دنیا والی سرگزا انہاں نہ چکھی !
 کرنا طمع بہشتاں سدا منع نہیں ایہہ بھاتی
 يَذْنُوْنَ رَبِّهِنَّ خَوْفًا وَطَمَعًا اُولَٰئِكَ يَنْفَكُوْنَ
 جو خالی طمع بہشتاں رکھے رب یقین مول منہ ڈردا
 تے متنبیاں نوں ویسی اللہ و چہ بہشتاں جائیں
 تے دو دو عورتاں اپنی جنسوں چہریاں نیکوکاراں
 بھی حوراں نال کر لیں صحبت لوک بہشتاں والے
 جاں جاں تائیں تھو اہٹ ہوئی تاں تاں کر دے رہی
 شہوت دا انداز نہ کوئی باہر حد شماراں
 یعنی تاں کمال خوش صحبت کیتی باوے
 قوت باہ امساک زیادہ ہر موٹن دے تائیں
 جس ویلے پھر بس کر لیں جیسی بدنوں باہر آوے

مشرق مغرب تیک جہناں دا کنڈا ہمت نہ آوے
 موتی ہک سٹے ایہہا جے جگ چرٹے ڈہنڈاؤ
 جھرمل جھرمل کر دا سونا سرتے پیراں تائیں
 ساری خلقت اسے کچھ لڑ لڑ کے مر جاوے
 کل تیرام منا ہی جیہڑی سدا انہاں تھیں ٹنڈاں
 اول انہاں دا خاوند بنی نال یے دی یاری
 ایہہ سستا و بیخ و لا جو بھائیو ویلا مت ولے
 تے خالی ہمت گئے جو ایتھوں روشن پئے غمانے
 راہ اللہ و چہ سس کناون کئی طمع دے ملے
 ساری سات اکھیں تھیں کدھن و چہ عبادت بھائی
 رکھ رکھ روئے عمر اں سارن ریلے نام فکارتے
 اس حقیقی لذت کارن آس ہمیشہ رکھی
 عشق محبت حوراں دیو چہ کرنی نیک کمائی
 اس تھیں کچھ منع نہ کوئی طمع بہشتاں کرنا
 پیو کال لشنی حوراں دا اوہ کدی نہ بیدار نہ کردا
 ستر دو بہتر حوراں ملسن سیراک تائیں
 تے لونڈیاں لونڈے کئی ہزاراں ہوں نہ تنگداراں
 سو جنیاں دی قوت اللہ بک موٹن ڈیرڈالے
 اتنی لذت حاصل ہوئی جتنی او تھتے چا ہرسن !
 دھما دھما حضرت کہیا لکھیا و چہ اخباراں
 دم دم شوق نہ زیادہ شہوت جوش و خروش و دلور
 مڑ مڑ کر کن جماع بہشتی سستی ہوئی تائیں
 نال انزال ہووے اس ویلے لذت و ذی اکتیوے

وہی شہادت ۴۵۲ ہر وقت عمر
 سے ابی سید تقی آیا جو تحقیق مرد بہشت
 نے تھکے اور پلے مسند کے اکتھل
 جو پھر پس آویگی بک عورت دیر
 سند اس دے پس کھینکا ادھ دانا پڑ
 رخسارے کی ثورت دے چہ بہشت
 ہوئی شہر تھیں نے تھیں موتی
 اس عورت دا روشن کردا ہے شرق
 سے مغرب تا غل سدا کبھی نہ ٹوٹا اور پس
 پھر ایسی اوہ مرد تھیں نے کھینکا اس
 تو کون تھیں نہ تھیں یہ میدان نہ جو
 اللہ نے دیا عینا ہم الیساں نہیا
 دنیا مزید سے دیکھا اور اس عورت
 کز لے مرد ہوئی اور مر اس عورت
 تے نورانی جہد ارش کردا جہان نوں
 شرق مغرب یں ۱۲۰ تے تھلے
 یہ وہ حدیث ابو سعید کل جل منہم و
 جان یعنی واسطے ہر ایک دے
 بہشتیاں تھیں ہوں نہ غور اندہ وہ
 شہادت ۴۵۲ دے نال روایت تھئی
 دے ابو سعید تھیں دی ہے جو فرمایا تھئی
 دے درجہ والے بہشتی نوں بھی ہزار
 تے بہتر عورتاں ہوں ۱۲۰
 دلپذیر

عن معاذ عن النبي قال لا تؤذي امرأة زوجها في الدنيا الا ماتت وجره من الجنة كلوة قال قلت يا رسول الله فاما بعدك فحكيت يونس ان يكافأ رواه الترمذي ترجمه روایت ہے معاذ نے فرمایا نبی صلوٰۃ علیہ وسلم نے نہیں کوئی عورت مرد اپنے نول وچہ دینے سے مگر اکٹھے دے عورت جو بھلی ہو کہ نہ ہے اسفل وک کہے تینوں اللہ تعالیٰ پس تحقیق اوہ مردمان ہے جو چاہیہ آدمی تینوں چھوڑ کے طرف سادھی روایت کیت اسفل ترمذی نے ابن ماجہ نے لکھا ترمذی نے ایہ حدیث

ذیل ہے - ۱۲

دلپذیر

اک سو مہنی چیز معجز جیسی بدنوں باہر آوسے ابن عباسؓ کہے اب مومن اتنی قوت پا سکی ہو روایت پاک بنی تھیں کیتی راوی بچے ابو سعید جو خدہ می کہندا پاک بنی فرماون عورتاں اونویں بکراں مومن بکرہ نہ ہرگز جاوسے ابکار عذرا انتکا سدا کنوارا نہ سدا خون نہ نکلے درد نہ پہنچے وقت جماع پیارے اثرا بیا ہے جمع ترب بقیل یعنی مومن بانی خفیاں اپہ نہ سچ نہ ہوون سدا پیار و دیاون دنیا دیاں زنائیاں وانگوں حسد نہ کر سن ذرہ مہن بھی اپنیاں خفیاں کارن حوراں کمرن دنیا میں منت کستاں دا ہجر انہاں دام مشوق اکا ندا دور کرے رب پردہ انگوں و بھیس سیر کر نیہ سے جے خاوند اپنے نول کوئی عورت دنیا وچہ رنجانے مہوش کریں منت اسد تیاں وک پہنچاویں کوئی بیفہال وچہ ماہر ہو کے منت مصیبت بردا چہریاں عورتاں پیش بلوغوں دنیا وچہ مرباون یا چہریاں بہنے شہر ہنڈا کے دنیا اندر سر سن یعنی تیسر چنگا جاتا اس نول بچن کے لبین نماوند جی تن قسماں مومن جنت دے وچہ براتی وچہ درگاہ انہاں دے کارن آون جاون والے بھی خدمت وچہ رسولاں نبیاں باون گھن سینہ اکو عمر ہمیش انہاں سو ہنیاں شکلان والے

لبستر تے کستوری وانگوں خوشبوئی و شہر باٹ وقت صبح دے سو عورت دی حاجت اوہ مناسی جو جنت وچہ جماع کرن بھلیں ہرگز بدن نہ ٹھکے کر کر صحبت جنت والے بدول فراخت پس بھی وقت جماع کرن دے عورت درد نہ کوئی پاوے جال توہن بکراں ہنیاں دا خاوند انہاں نہ اپہ بت ہویدا بدول دخول کرن تاکہ برون لذت ہی مش سے قدر برابر عمر برابر شکل اکو مومن بھانی مہی دی جنتیاں توں دے سنگ عشرت میں کماون بلکہ سوکتاں ناں صحبت گھن اوہ مستردہ ! یارب سادیاں خاوند سادے میل سٹے تیاں تونے دنیا وچہ اسانوں مکرو کمال انہاں دا آکھن کدن اسانوں آکے ایہہ سوئے گل لبینے حوراں آکھن اس سوئے والوں کی قدہ سچا سنے کوئی دن دامہمان وچارا کیوں ناراض کیتوئی گول اسادے آیتاں ایہہ دیکھیں خوشیاں کردا یا چہریاں مرن کواریاں ایہہ عقدہ مول پڑوں ایہہ ساریاں اپنی مرضی موجب اٹھے نماوند کرن تے خفیاں والیاں آپہ اپنے جسم اندے دل میں پہلا قسم فرشتے نورانی خاص وکیل خدای عرفان و سنج سناون والے حکم لیاون والے قسم دوتاں ان منور سگوریاں نورانی جسمے جیو کمر مر وارید چمکدے نول بچن دواں

نری قسم جو چہوئے زکے اہل کفر دے موئے
 کیتی سوزن جناب الہوں پاک محمد ماہی
 وسد نیت تیری اونہاں منی روز ملیتا توں
 پئی دعا قبول انہاں دی خادم رب بنا یا
 بھی راگ سرود بہشت ال اندر ہو سن رنگ رنگے
 اوہ وڈ عظیمہ درخت بہشتی سمجھو درختاں نالوں
 سونے دے بہتہ پتر اسے آپ خدا اوہ الہیا
 پہلے دن سمجھایا اسنوں آپ خداوند سائیں
 رنگ برنگے زبور دیوے عجب عجیب پو شا کاں
 جو شے اس کھیں منگے کوئی بدہن جانز کردا
 جے گنوا اے منگے کوئی سرتیں دیند کہ نہشتا بی
 پیرے پیرے باہر آون سن سامان رکاباں
 ابو ہریرہ پوں سایہ اسدا اتنا دور وسیلے
 تے کر کے قسم خداوند و انی قدرت کدے بتاؤ
 اتنی مدت تے بے بھیا نذا وچے بدھنا تھتوے
 کہے عبیدہ طوبی نولں رب وچہ عدل دے لایا
 برتنت وچہ پھیلی اسدی ہر اک شاخ نورانی
 باہجھ سیاہی ہر رنگ اسے پتر پتھر دسیا دے
 ہک جو سلسبیل تے دو جا چٹمہ کافوری
 پتر اسے ایہ سے پتھر سے پاک بنی فرما دے
 بیٹھا اک ک مک نور فی اتر ہر پتر دے
 جے کر دنیا اند آسے طوبی دا اک پتا
 سورج نالوں غالب ہوئے پتر دی روشنائی

نال شفاعت حضرت ہی اوہ خادم امت ہوئے
 امت میری دے ایہہ سلسلے خادم کریں الہی
 وائے پیش بلوغت ہوئے تارک کفر لٹا قول
 جیونکر باب شفاعت دیو چہر کچھ لنگھو سدا یا
 اک طوبی و گد جو بہشت اندر راگ سنا دے چنگے
 گھر گھر وچہ پسار اسدا قدرت رب کمالوں
 عقلوں داد دتی رب اسنوں روح اوہ دیو چہ آیا
 جو شے ہا مین بہشتی تھتوں دیو یں اوہناں تائیں
 گھر پاں جیٹے پکین اس تے میوے لذت ناکاں
 اوہ گلاں سمجھے اہل بہشتاں تالبدار امر دا
 نہین لکے مہار کچا وہ جیوں لشکاں مہتابی
 ہوہ نر ل پیراں تھنے دیوے باجوہ حساباں
 سو برسوں کوئی چلے تا بھی سایہ ختم نہ تھتوے
 جے مرد جوان چڑھے ڈاچی تے ڈاڈی تیز بھاؤ
 مرد سنجے تاں مدد اسدینوں کہی نہ اپڑیوے
 تے ختم نبیل دے گھر وچوں اسدا مدد جبا یا
 سارے میوے نکلیں اس تھیل حکمت نال ربانی
 بیجاں سدیاں وچوں اللہ نہ ال دو چلا دے
 ایہہ دولوں جہنم اسدی تھیل حکمت رب سنو
 اک اک پتر اسے اوہ وڈی تباخت دے
 وچہ سبیاں شاغل زینے ذکر الہی کر دے
 سارے نام نور اسے تھیل ہو جیوے رنگ کرتا
 اک اک پتر اسے اندر ایہہ نبوی رب پاتی

لے ومن لی ہریرہ قال قال
 رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم
 ان سدا کوکب فی ظلمہا ماسہ
 ہم لا یقطع والقاب ترسین
 فی الجنۃ خیرہ طلعت الشمس
 وغرب متفق علیہ روایت ہے
 ابو ہریرہ رضی اللہ عنہما
 نے تحقیق وہ بہشت دے
 ہک درخت ہے جو ہر گھر
 سدا وچہ سارے سورس
 نہیں قطع کردا سارے اس دیوں
 البتہ اندازہ مان داک تھتے
 نولں وہ بہشت بہتر ہے

۱۲ - ۱۲ -

دلپذیر

ومن علی قول رسول اللہ
ان فی الجنة مجتمع الجن
یمن موت برتمع ما یقربا
وما یفترق النعمان فدا من
نمن الرضیات فدا من
من کان لک من الجن
ترجمہ روایت ہے کہ جنات علی جنہ
فریاد ہی صلعم ہے کہ وہ ہوتا ہے
وہ جہ جنت ہے واسطے تو جن
ہے نہ کہ جن تو جن جن جن
نے مانع ہے کہ جن جن
ہمیشہ رہنے والیاں جن جن
پہلے سال سے لے کر
وہ جن جن جن جن جن
اسی لئے ان میں رہنے
والیاں دس سال میں جن جن
جو ہے واسطے اس لئے
ان میں واسطے اس لئے

و اگر کندی گل چھپر پڑے لنگہ گیوں کس را ہیں
اس طوبی دی ہر اک شانوں نکلن راگ سیلے
وہ بہشتاں کے جہم واؤ عجیب زالی
شہر گھر و چہ نیون گاؤں جس ویلے اودہ گاہے
وقت وقت سے راگ نکالے یہ اودہ وڈا گویا
وان وناں سے مچرے کردیاں لہر اسدیاں فالان
دو جہا قسم جو حورال جنتی اودہ بھی گاؤں گیتاں
سین سین چینی مست ہو جیاؤں سدہ بدہ ہوش بھلاؤں
بہی ان شمائل گاؤں اپنا سوہنیاں نال ادا ہیں
سنرت علی روایت کیتی وہ بہشتاں بھائی
ایسیں سوہنیاں گاؤں رکے کر لچے آوائے

نمن خالدا ت فلا نبیذ

کہیں اس سال ہمیشہ رہنا تاہنگ مرن دی لاہی

نمن الراضیات فلا نسخط ایدام

کہی نارائن نہ ہوواں بر دم یہیے خوشی خوشاں

ابن عمر سے ابوہریرہ ایہہ الفاظ لیب وان

نمن حور حیرات حسن

سورال اس میں ہمیشہ سوہنیاں خلق اس کے چنگے

و نمن خالدا ت فلا تموتن

اس میں ہمیشہ رہنے والیاں کدی اس سال مرنا

و نمن الخالدا ت فلا تموتن

طوبی رکھ دیاں تقریباں میں بختیں مکہ یاں ناہیں
سن سن ہون مست بہشتی اودہ آواز رنگیلے
بہشتاں سے راگ نکالے ہر پتہ ہر ڈالی
جہرہ راگ کہے کوئی مومن اودہ گھول سناوے
خوش السحان نکالن شاخاں کردیاں بھتیا بھتیا
اہل بہشتاں نیک سرشتاں دم دم خوشی کمالاں
خوش آواز تے ناز اندازون حیوں گاؤں دیلاں تیاں
طرح طرح کے سخن الاون مسن کھینڈن گاؤں
بھی صفتاں اپنیاں خستیاں والیاں گاؤں جابجا تیر
موٹیاں اکھیں والیاں تو راں جمع ہوون کئی بجائی
یہ ساری خلقت سنے نہ اگے بول جیسے تانے

نمن الناحیات فلا یناس

کے چیز دی محو نہ سانوں دامن ہے پروا ہی

طوبی لمن کان لنادکنا

کہی لکھ مشرودے مبارک ساڈے خستیاں تانیں

جو نال الفاظ سیلے حورال ایسیاں گیتاں گاؤں

اھدینا لا ذوا جم کرام

خاوند ملے بزرگ اسانوں جیسے حضوروں منگے

و نمن الراضیات فلا نسخطن

اس میں ہمیشہ راضی رہساں کدی نہ غصہ کرنا

و نمن المقیمات فلا نطعنن

سانوں ثبوت نہ میل کسے دا ہر دم جشن کمالاں

اس میں ہمیشہ رہاں مقیمات کدی نہ سفری جواواں

سدا اسانوں عیشاں خوشیاں کہی نہ غم دلگیری
 سدا اسانوں حسن رنگیلا کہی زوال نہ پاوے
 سدا اسانوں محل چہاں سے سدا اسانوں جانیں
 سدا اسانوں ناز لٹکے سدا اسانوں دوشیزاں
 سدا اسانوں چوڑے پیرے سدا اسانوں گار سائے
 سدا اسانوں کھانے پانے سدا اسانوں پیار سائے
 سدا اسانوں ہلاں والے خدمتگاراں
 سدا اسانوں غم نہ کوئی دکھ فرار اسانوں
 اینویں اپنا حسن شامل رمل تل حوراں گہون
 کس کن اہل بہشتاں تائیں سعادت و بدولت
 تر سبجا جو درگا ہی بند سے خالص خدا کے پیارے
 جیونکہ غنیہ دیو پہ لکھیا حضرت شاد بہمنی
 جس ویلے اوہ خوش آوازوں صفت ثنا پچھے
 بھی سب درونے جنت والے نال خوش کھل جاوے
 جتنے باغ بہشتاں اندر چاندی سونے والے
 بر شاخ سرو نکالے بالہ سری وانگوں گائے
 خوش آواز درختاں والا جہاں حوراں کن پاوے
 پنکھی و کد سرو والا دن نال زبان پیاری
 جو انماں ساریاں راگاں دامن تیں جو ابھرا
 نیکاں بندیاں میریاں تائیں راگ سناوے
 پھر اینہاں کرن فرشتے سائے موجب حکم ربانی
 اوہ خوش آواز انہاں مارن رمل آواز بھٹوے
 پھر حکم ہووے دودنی نوں کول غشے آوے

سدا جوانی جو بن ساڈا کہی نہ آوے پیری
 سدا اسہاگ اساد اقام کہی نہ پیرے
 سدا اسانوں دیاں دھواں مقامات رہندا سدا اتیں
 سدا اسانوں مجلس تازی سدا اسانوں عزیزاں
 سدا اسانوں چشماں آگے دلبر یار اسانوں
 سدا اسانوں ٹھہرن کارن سبزہ زار اسانوں
 سدا اسانوں چھوڑن والے باغ بہار اسانوں
 سدا اسانوں لکھنے مولا بہت بیدار اسانوں
 بھی جہ ننا حریف رمل نال آواز مہا وون
 نہ پنکھی آواز انہاں سن کے ہوش بھلاوے
 وقت دیدہ جمال ہی صفتاں گاون سارے
 جو سرفیس فرشتہ گامی تسبیحاں سبحانی
 پتہ رکھ بہشتاں والے کھڑ جاوے گے سارے
 بھی رنگا رنگ آواز نکالن سعادت دیو چ آوے
 پتہ رکھ بہشتاں والے کھڑ جاوے گے سارے
 پتر پتر و جد دکھاوے اپے رگ سناوے
 او سے ویلے جیو دیو کے دکھش نغے گاون
 تا پھر سب فرشتیاں تائیں حکم کرے رب باری
 یعنی نال انہاں کے لکے دھواں اتے سارے
 دنیا و چہ شیطانی راگوں تیرے سبے کٹاے
 نجب جواب اماون راگاں نال آواز روحانی
 ڈاڈا رنگ لکھوے سوچنا کی تعریف کچھوے
 حمد ثناء تعریف الہی نال آواز بلا وے

پناہ جو بہشت میں لکھیا ہے
 سدا اسانوں عیشاں خوشیاں کہی نہ غم دلگیری
 سدا اسانوں حسن رنگیلا کہی زوال نہ پاوے
 سدا اسانوں محل چہاں سے سدا اسانوں جانیں
 سدا اسانوں ناز لٹکے سدا اسانوں دوشیزاں
 سدا اسانوں چوڑے پیرے سدا اسانوں گار سائے
 سدا اسانوں کھانے پانے سدا اسانوں پیار سائے
 سدا اسانوں ہلاں والے خدمتگاراں
 سدا اسانوں غم نہ کوئی دکھ فرار اسانوں
 اینویں اپنا حسن شامل رمل تل حوراں گہون
 کس کن اہل بہشتاں تائیں سعادت و بدولت
 تر سبجا جو درگا ہی بند سے خالص خدا کے پیارے
 جیونکہ غنیہ دیو پہ لکھیا حضرت شاد بہمنی
 جس ویلے اوہ خوش آوازوں صفت ثنا پچھے
 بھی سب درونے جنت والے نال خوش کھل جاوے
 جتنے باغ بہشتاں اندر چاندی سونے والے
 بر شاخ سرو نکالے بالہ سری وانگوں گائے
 خوش آواز درختاں والا جہاں حوراں کن پاوے
 پنکھی و کد سرو والا دن نال زبان پیاری
 جو انماں ساریاں راگاں دامن تیں جو ابھرا
 نیکاں بندیاں میریاں تائیں راگ سناوے
 پھر اینہاں کرن فرشتے سائے موجب حکم ربانی
 اوہ خوش آواز انہاں مارن رمل آواز بھٹوے
 پھر حکم ہووے دودنی نوں کول غشے آوے

اوہ ایسی سوہنی صنعت ہے دی گائے کر و شہر
بر بندے نول لذت اس بقیں ہوئے دون سوائی
دنیا و چہ بھی داؤدے دی و دود دی خوش الحانی
جو سنی تس حالت ہوئی تبیاں تقدیریاں

کل راگاں نول زینت بختے آوازہ داؤدی
کل راگاں تے غائب آئے راگ انہاں بیانی
جنت و چہ کوئی نہ ہوئی ہرگز اس دانی
لکھ انہ مہمن درگا ہوں رہبان بخشیشاں

بیان مکانات و منازل کو شکوائے محلات و ذکر اعمال و چہ انہا

زنگ محل بہشتاں والے و چہ شمار نہ آون
کئی چہا سے دھور سبے بیٹھکاں بار وریں
اک مکان ہوائی ہوسن لشکر و چہ ہوائیں
بن نہجیراں لشکر اللہ قدر نال سوارے
سبز زمرہ صفیں بک ہوسن ک یوں یا فونی
چو اندر واکھوئے بندہ باتیں تس رہبرے
اک محل ہو گیا ہوں سو کوہ اچھا بھائی
یاراں چہا کس نول مسن یا حضرت اور جاہیں
حضرت کو بہا کفر شرک کشیں ہو تائب ہو رہے
مسکیناں محتاجاں بہا کیا دیہن شکر مال
زینیں اچھوئے چہ تھیں پیر کر کے شب بیداری
سایہ علیہ اکھن و انت ما و انت ہے یہاں
جتنے حکم خدا فرمایا شہین مال اچھا ہیں
یک ہو محل بہشتاں اندر پاک بنی مسرہا
اس سے اندر ستر ہوئی سرخ یا قوتوں ہائی
سبز زمرہ صفیں اوہ کوٹھے اللہ پاک اہلے
پھر ستر ستر فرش و چہا یاں اعمال سختیاں اتے

گنبد برج سراپاں چو ہر چہ عجب سہاویں
قلعے کوٹ کوہیاں کوٹیاں سونے مونی بھریاں
خالص موتیاں قلعیاں اوہ پیدائے اللہ سائیں
تدویاں نول درہن آون جیوں آسمانی تائے
اک یورہ کچھتے اللہ اندر سے کل شہوتی
تے بہر کھلیں حال نہر داسیہ کو چہوے
سائے ہو چو داسیہ کوہاں نوبی مدد کاتی
نبیاں و بیباں آون اور مسن یا شہدا و ان تائیں
بہشتیہ نول مسن یا شہدا و ان تائیں
مسکیناں محتاجاں بہا کیا دیہن شکر مال
زینیں اچھوئے چہ تھیں پیر کر کے شب بیداری
سایہ علیہ اکھن و انت ما و انت ہے یہاں
جتنے حکم خدا فرمایا شہین مال اچھا ہیں
یک ہو محل بہشتاں اندر پاک بنی مسرہا
اس سے اندر ستر ہوئی سرخ یا قوتوں ہائی
سبز زمرہ صفیں اوہ کوٹھے اللہ پاک اہلے
پھر ستر ستر فرش و چہا یاں اعمال سختیاں اتے

بھی بک تو رنجی نب سوہنی بیٹھی تخت سجا کے
 نالے ستر ستر قسماں کھانے رنگ برنگے
 کتنی رک تے کوڑے گردے جا مگلاں پیلے
 خدمت گار نہ اہمنا نہ ہی وائیری مجھ نہ کوئی
 یاراں پھیل آسمان تھراں دیہہ کون کون لیرے
 ہی جوہر اندر دنیا اندر مسجدوں بنائے
 جو سناں بے رخسار پڑھیں اسے حلال تھیں
 جو دہرے ہزاروں ہفتا غمہ لکھن وقت اللہ
 ہی جو حسد و عنان جمعہ دن مومن پڑھند کوئی
 پاروز تیرے روزہ رکھے یا وہی ویرہ سے
 جے ویہہ واری انعام پڑھنے اور گھر بلورانی
 ایہہ گل سنکے پاک بنی لوں حضرت عمرؓ
 ابو ہریرہؓ کرے روایت پاک بنی فرماوے
 ہر واری رب اک گھر اس دا جنت دہرے اباوے
 جہاں جہاں دنیا اندر ذکر الہی کہیں
 جس دے سدا و نافعل میوے بند ثبات تھیوے
 جو کوئی پیچھے کیوں تھیں کتنی بند اسارن
 یا واپسی خراج جیشاں حبیب تہمت چھو تہاں
 جس مومن دا دنیا اندر مرد ہت پیارا
 اوس کا رن ہی جنت اندر اللہ گھر تہاں
 اللہ کا رن قہر سیدی جو کوئی مومن کھے
 یا پڑھے نہ مانع مستی تیرے کوئی نہ
 خوش الحان لوں چا بنگلہ بختے اندر ساکن

ستر غلامان ہراک اگے کھلے غلامی چاکے
 نہریں تو انجیا نہ یوہہ رکھے بہت چنگے قتل جنگ
 سونے چاندیوں برتن سارے کھاؤں ہون والے
 سارہ روٹی تے خوشیوں سدا کرن خوش گوئی
 حضرت کہیا جیہڑے بندے تابع ہوتے میرے
 یا جو کرے مرمت جاناویں کوڑا لگاوے
 جو دس کھتاں مغرب پیچھے کردا نفل ادا میں
 یہ نفل نہی گزاسے اوہ ہی محل بشتیں پاسے
 یارات جمعہ دی پڑھکے سوندا اس کی بخشش ہوتے
 یا سورہ اخلاص ہمیشہ دس دس وار پکاسے
 تہہ وہ واری یان گھر پاسے نفل ودا جسمانی
 جے اتنا رسیاں اوہ گھر ملدے مڑ کوئی اوک نہ آرا
 جو فخری یارا میں ویلے طرف مسیتاں جاوے
 جہتہنی دا مسجد باوے تنے گھر اوہ پاسے
 تان تان وہی جیشاں سہ کیوڑ بندہ مہن را
 با جیہ بند نہ دنیا اندر ہیوے بند کچھوے
 اکھن نہری نہ رندا جھپٹاں بابہ سماں کھلاوی
 نا جو حسب مکان تے دے اسے نال لٹائی
 کر کے لہو اوہ انا لہ پڑھنے نہ باؤں یا را
 نام اس گھر دا اللہ باری بیت الحمد کاوے
 کہے جہاد جو راہ اللہ وچہ لڑنوں مول شہید
 ساریں دا گھر جنت اندر اللہ صاحب کردا
 جو وہی رمضان نمازاں پڑھدے لکھن شہنشاہ

وہ مشکوۃ صحت وہ نال روایت
 بن رقی بنے مسلم ہے حضرت عثمان
 قتل زبیر جو فرمایا پیغمبر نے مہی
 لہ مسجد بنی اللہ بیتانی الجنت
 رخی ہو کوئی بارے واسطے اللہ ہے
 مسجد بنا داسے اللہ واسطے اسے
 دہرے جنت دے گھر ۲۰۰۰۰۰۰۰
 یہ ریا قال قال رسول اللہ صلی
 من خدا کی سب ریاہ عدل
 منزلتہ فی الجنت کل عداوہ
 متفق علیہ ترجمہ روایت ہے
 ابو ہریرہؓ قتل یوسف یا پیغمبر صلی
 ہو کوئی آف فخری دہرے مسعودی
 راتیں تیار کردا ہے اللہ تعالیٰ
 واسطے اسے گھر اسدا و جہ جنت
 ہر واری جو با وندا ہے خیر یا
 راتیں ۱۰۰۰۰۰۰۰
 دلپذیر پھیروی

لے قال اللہ ان المحتقین فی جنتہ
وہر فی مقعد صدق عند ملک مقدر
تحقیق پر میرا لوگ ہوں وہاں
نے ہزاروں سے وہی ایک ہی ہے
کول بادشاہ تو انہی کے معاملہ میں
تے اکھیا۔ فی مقعد صدق عند
ملک عقیق مادی ہر ایک کی لا
نور نہ وہاں تاہم چہ یعنی مجلس
حق دی جو میں وہی اس سے
بیہودہ کوئی اتنے زیادہ کرتے
نمایا امام جو باوق نہ جوتیار
مکان نور اور تعالیٰ نے مال صدق
راستی سے لے ہم میں وہی اس سے
سے صدق سے نہ راستی سے
تغیر ملائین والے نے اکھیا ہے
جو لفظ سنید اشارہ ہے
طرف مرتبہ سے کامل فتن
حق تعالیٰ دے۔
دلپذیر

سرخ یا قوتوں میں انہاں نور جنت چہ چاہے
خلوت کارن مکان علیحدہ اللہ پاک اس سے

ہر اک سجدے کے اللہ وہ سے نیکی تارے
تے وجہ میدان میں جاکے بلی ساحتی سے

در بیان طبقات بہشت بیان اسمائے الیساں موجب اختلاف و درجہ
تہا و بیان موجب بلندی و درجہ و بیان حافظ کلام اللہ بیان اسماء حسنیٰ موجب معانی

جنت سے اٹھ گھنٹے میں پاکسی فرما دے
تہجدار سلام سے چوتھا دار الخلد چچیا فی
ستواں جنت عارن چچیا فی جو ہے سہ گھنٹے نالی
اٹھویں وجہ نہ دے کوئی چکی خبر یقینوں
اوہ طبقہ خاص ایسی اس انداز سے رب جنورا
بھی کل ذخیرہ نعمت والہ اس وجہ رب نکایا
یعنی لوک کیف بتاون اس جنت داناداں
اور ہناں بیباں اتے چہ کہ بہن مومن بھائی
سمجھناں سے سر مکہ بھریوں تا پھر نور چکے
یعنی مقصد صدق بتاون نام اٹھویں دار
جنت مادی ادنیٰ طبقہ ساریاں طبقت نالوں
یعنی مادی پہلا طبقہ دار الخلد بتاون
دو جادار مقام لہی جو خالص سونیوں بنیاں
ترسیجا دار سلام بیباں سرخ یا قوتوں بتائی
چوتھا صبر زمرہ کو لوں حسنوں خلد مدینہ سے
بہجواں خالص موتیاں عقیق تو دار قرار سے
چھیواں دار نعیم ابھی جو لعل عقیق رب کیتا
ستویں دی پیدا نش نور مادی حسنیوں بندے

پہلا جنت مادی دو جادار مقام سدا سے
چھیواں دار نعیم تے چھیواں سے فردوس نورانی
ایہ بہشت جنت دسے کارن کیتے اللہ والی
ابن عباس کہیا جو اسدا نام ہے عیینوں
خاص تجلی ذاتی والا ہو سی او تھہ ظہور
بھی دفتر اہل بہشتاں والا اس سے وجہ رکھایا
کستوری والے ہے میں چہ اچیاں اچیاں مقالوں
وقت لقا پھر اوہ کستوری اڈسی مال ہوائی
حسب مراتب ہر اک مومن نور آہی سے
فی مقعد صدق عند ملک عقیق حیوں اللہ فرمایا
اعلیٰ عدن بنایا اللہ یا فردوس کمالوں
خالص پاندی دار وہ طبقہ عام بندے اکہ جاون
اس سے اندر جا کے ڈیرا کرنا شا کر جنباں
اس بقیہ وجہ کرن سکونت صابر مرد خدا فی
زاید غازی تاک دنیا اس طبقہ وجہ دین سے
عالمہ منظر صالح بندے اس وجہ رب و سدا سے
اس وجہ رہن موزن بھی جنباں جا مشہادت پیتا
خالص بندے مادی خدا سے اس طبقہ وجہ رہند سے

انکسوال بہت سببیں اعلیٰ بہت فردوس محل
حضرت کہیں عبد اللہ نول تیس سوال ما و
بہر طبقے وچ سو سو درجہ پاک بنی فرمایا
سائے وچ بہت کہ وجہ محفل بہر چہ ندے بجاتی
بھی طبقے سائے تلے اتے با ترتیب نکاتے
جیوں باناں دے طبقے ہوون ہیکہ اتان مہموی
ہیکہ لیاں نول اتے طبقے تاریاں وانگ دیکھن
ساریاں طبقیات اپہے سہ دو س محل آیا
گویا سبھناں طبقیات اتے ایہی عرش ربان
جتنے حرف کلام اللہ دے بھی آیات قرآنی
جو بھتیں ایجاد جہ اس دانام وسیلہ آیا
نور کنوں بک کرتی اس چہ و ذی معزز و مہسن
امت نول نال شفاعت جہ آپ دیوان
سنت پاک نبی دی تہناں دنیا وچ نہ چھوڑی
جہ برے مومن دوروں دے کے طلب محنت آون
جو کرن جہاد دنا دے راہ وچ نال کفاروں دے
ایہہ عمل تمام دیوان درجے وچ حد ثانیات
عبد اللہ بن عمر بتا دے پاک نبی فرما دے
حکم کرے پڑھو و مانع کر کے جیوں دنیا وچ پڑھا
بک درجہ خاص ایہی ہواں چہ تہا برنبے بندے
بد احکم و سارن نابیں اس بھتیں رنج ہوئے
ہوئے ایہی اک درجہ ہو فرمایا نبی سہارے
بک جو بہت وچارہ و دیاں ٹراں والا

کل بنیاں تے ایسی باتوں میں چہ بکیت اللہ
تو چہ فردوس مقام اپنے در سوال انوں
درت آسمان جینا پینڈا ہر درجہ وچہ آیا
جیوں جیوں اتے درجے تیوں تیوں نعمت و من
چھت نہ پاؤں بک درجے تے باناں وچ بنائے
انکہ بہشت نکاتے اینویں کر کے حکمت پوری
اپہ کنایاں آسمان دے تائے جیوں و کھسوں
بھی فردوسوں اپہ اللہ اپنا عرش بنایا
بھی ہر درجہ چھوٹا موٹا اسے ہیکہ سما ناں
اتے درجے جنت اندر حکمت نال ربانے
ختم بنیاں کارن اسنوں اللہ پاک بنایا
وانگ دیراں با توفیراں حضرت اس کے بہسن
جیوں صالح بندہ تیوں تیوں درجہ اس دیوان
بہت بلند انہاں دے درجے رہن ہمیشہ توڑی
ہر اک نما غار گزار و جی دافار دے چہ پاؤے
جو وچہ سیلے سردیاں اندر چنگا و منو کر دے
بھی کر کے یاد کل مر اللہ نول جس نے مکمل کیا
حافظ تائیں اتے دے جہ اللہ پاک چڑھا دے
اوہ سوہنا کر کے پڑھو پڑھو احساں اوہ چڑھا
جو دنیا اندر ہر قسم دیاں دیکھ ایذا نہیں سہندے
بھانویں لکھ تکلیف جہا کن توہیدوں نہیں مہوندے
تن شخصان نول اس دے وچہ اللہ پاک اتے
حق بیگانہ چھوٹے نابیں تقویٰ والا چلا

عن عبدہ بن مسامت قال قال
رسول اللہ صلی علیہ وسلم فی الجنۃ ما یرے و جہ
بجہ کل درجہ کہ بنی فی السما
والارض والفرس علی درجہ
تے عن عبد اللہ بن عمر قال قال
رسول اللہ صلی علیہ وسلم یقال فی الجنۃ
اقرارہ و رفعہ و ملکہ کانت تل
فی الدنیا فان منہ تک عندا
الا یتہ تقر با ترجمہ روایت
ہے عبد اللہ بن عمر رضی اللہ عنہما
فرمایا پیغمبر نے جو اکیا جاسی
واسطے حافظ قرآن مجید دے
پڑھواتے اوہ پڑھواتے سوہنا پڑھ
جس طرح تریل کردار جہاں
وچہ دنیا دے پس ہر آیت گھر
تیراے نزدیک آیت آخری
دے جو پڑھو ایہیں تو اس نول

مولوی دلپذیر

بھیروی

چنانچہ صحیح بخاری و ترمذی و ابوداؤد
 میں روایت ہے کہ تیرہ تن فرما
 ان الله تسعة وتسعين اسما
 ناتية الا واحدة من العسا
 بادخل الجنة معني مقرر مذکور
 ستانویں نام ہیں ایک کم سو کوئی
 ان کو یاد کرے یا اعتقاد پڑھے
 یا اعتقاد سے شمار کرے یا ان کے
 معنی پوچھے اور اس پر عمل کرے
 وہ جنت میں جاوے گا۔
 رش و برکت و رزق کا اور ہماری
 کہ نبی والا ارواح کا ابدان میں شریک
 کہ یعنی محافظ یا قدرت والا
 خلایق ہر قوت دینے والا
 محمد و پیغمبر

تیسری

دو ہی جس نون ساکن گہ ٹھن صبر و استقامت
 ترسکا جو سلطان وقت و احوال سے بھانا
 بھی فرمایا اعلیٰ درجہ اس بندہ نون و تیسویں
 ہونا مسکینانہ سے جیگہ چہ کم کر اوسے
 جو کہ نون تو کل اللہ اتے غیر ان اس ہونا
 دنیا اندر جتنی کوئی لذت عیش و ہنسا
 جس نیت سے ایسے نام نہ نون سے یاد کئے
 اللہ جو کامل قدرت والا قائم سدا سدا
 جس جنت مومنان کا فرما تے اس جگہ رحمت کر دے
 ملک جو ہر شاہ الہی دو جگہ داوہ سائیں
 سکون جو آپ سلامت رکھنا خلق سلامت نالے
 مضمین شاید تے محافظ کرے امانت داری
 جبار جو دوزخ و آواز تے ترسیاں کرے پیوستی
 نابودوں جو بود کریند احسان تو تائیں آیا
 مصدق صورت شکل مناسب کل نعمت نون و نون
 قویار سے معنی ہر کسے مناسب وہ ایسا ہی
 رزق جو روزی بخش والا کل نعمت دیتا تیں
 علیم جو ظاہر باطن چیزاں ہر شے جانے بھائی
 باسط رزق فراخ کریند ابد میں روح کھلا سے
 رافع نیچاں اونچ کریند اچھے دے دیند
 سمیع دے معنی سننے والا ہر آواز سے تائیں
 حکم جو نیکو کریند الا حدی جو دوزخ نیا تیں
 خیر جو وقت سب سے بہتیاں داکہ تیر کریند

آپ تو تے نال کسے ساکوں ساک بناوے
 حضرت کہیں اونہاں تیریاں اس درجے و چہ بنا
 جس ظلم کرے کوئی ظالم مومن سے قابو پیوست
 آپ کرے تا ہر مظلوم بہتر اچھے درجہ پاوے
 بھی جہیز کرے لوگ کریند لفظوں کو بھی دے پون
 اتنا قدر بہشتاں اندر اوہ درجہ کھٹ پامے
 با معنی دلوں انہاں سے سمجھے و گدا جنت جاوے
 یا ہر خدایہ ہر پور کے نون سدا جائز ناہیں
 رحیم جو بخشے مومنان تائیں روز قیامت فردا
 قدوس جو غیبوں لفظوں پاک سے اس تائیں
 مؤمن اہل ایمان بھتیں جو ہول قیامت نالے
 عزیز جو وڈیاں عزتاں والا غالب اللہ باری
 مسکین جو بھاری اسدی عظمت شان بلند
 باریق دے تے با حیرت مومن سب کچھ اوس بنا
 خد رکناہ بندیاں سے بخشے عیب تمام کچھ نہ
 رزق جو روزی دے بہت بدلہ دے نہ کاتی
 فتاح جو روزی رحمت کوں کھولن والا سائیں
 قادر کل ارواح تے روزی اسے قسبے آتی
 خاف مغرورال دے تائیں نیواں کر کے مارے
 مہربان جو عزت دیند اتے مدد دے لیل کریند
 بصیر جو ہر شے دیکھن والا ذرہ ذرہ سائیں
 لطیف جو ہر چیز کریند ایسا نہ ہر بار کئی تائیں
 خیر جو وقت سب سے بہتیاں داکہ تیر کریند

عَظِيمٌ جو وہی بندگی اس دی باہر وہم خیالوں
 شکور جو اسد اشکر کماون قدموں انان سہاسے
 حَفِیظٌ جو وہ چہ حفاظت رکھدا کل خلقت ویتائیں
 حَصِیْبٌ جو سارے عالم نول اوہ کبوکافی آیا
 کَرِیْمٌ جو صاحب بخشش اتے رَقِیْبٌ جو اکھا ہر دا
 دَاسِعٌ رحم بے اورک والا جیوں چاہے کر سکے
 وَدُودٌ جو نیکو کاراں دا اوہ ہے محبوب پیارا
 بَاعِثٌ جو قبران تخیل مرے یوم الحشر اٹھائے
 حَقٌّ جو اس پر جو بیٹھ نہ کوئی سچا ذات صفاتوں
 قَوِیٌّ جو وڈیاں قوتماں والا صاحب زور تواناں
 حَمِیدٌ جو ہر کم سو مینے کردا کل عالم منتقلے
 مُبْدِئٌ بے مانند عالم دے ظاہر کرنے والا
 مُخِیٌّ اتے ممیت جو زندہ کردا اتے مریندا
 وَاحِدٌ نہ محتاج کسیدہ صاحب بزرگی والا
 صَمَدٌ جو بے نیاز ابی وائتم اوس سرداری
 مُقَدِّمٌ جو تقدیم دہندہ یعنی کرے اگاماں
 اَوَّلٌ پہلا اس تمیں پہلے کوئی پھیر نہ ہوتی
 ظَاحِرٌ یعنی قدرت اسدی سبھ کھلی دیکھاوسے
 وَالی یعنی مالک جو سردار حکمو مست والا
 مَدِّیٌ جو اپنیاں بندیاں تے اوہ مہر کھائے بھاتی
 مُسْتَقِیْمٌ جو بدکاراں نول ویسی خوب سزائیں
 رُؤُوفٌ جو وڈیاں مہراں والا رحمت شفق عالی
 ذُو الْجَلَالِ وَالْاِزَامِ جو صاحب جاہ جسد و

سَکَرٌ جو ہر شے پر ہنسے ہنسے ہنسے
 تَعَالٰی یعنی جو سب کتبیں ہوا کتب پر
 مُقِیَّتٌ جو ہر ذل فوت ایذا و غم سے
 جَلِیلٌ جو وڈیاں شاندار والا اسرا والا
 جَبِیْبٌ جو کوسے قبول و غنیمت والا ہر کمال
 حَکِیمٌ جو ماکم حکمت یعنی مہر کم کر سہی
 حَمِیدٌ جو ہر کم کر سہی مہر کم کر سہی
 شَمِیدٌ جو اس تخیل پر نہ اوسے ہر شے ہر شے
 وَکِیلٌ جو ہر شے کم کر سہی مہر کم کر سہی
 مَعِیْنٌ ولی نہ ممکن والا مددگار والا
 مُخِیٌّ ہر شے عالم اسدی ہر ہر کمال
 مُجِیدٌ وچہ مردیاں روز قیامت نکالے
 قِیُّوْمٌ جو دائم قائم حتیٰ جو ہر شے ہر شے
 وَاحِدٌ جس دا ہور نہ کوئی اکو رب تعالیٰ
 قَادِرٌ مقتدر با قدرت عزت اسدی ہر شے
 مُؤَخِّرٌ جو کہ چاہے تا اوہ دلیورے اپنی ہاں
 اَخِرٌ کل تمباں پہچھے ہر شے ہر شے کوئی
 بَاطِنٌ اس دی کنہ دا کوئی ہر شے ہر شے
 مَعَالٰی جو درجہ اس دا بہت بلند کمال
 بَہِی نیکو کار ثواب جو تو بہ من بخشے ہر شے
 غَفُورٌ جو او گنہاراں تائیں کرے معاف بخشائیں
 مَالِکٌ المَلِکِ کرے جو پلے جگ سارے دا والا
 کَل اکر ام بزرگیاں اسنوں لائق شان کمالوں

یعنی حق تعالیٰ کے نام بیشما ہیں
اسو سب سے کصفات الہی کی نہیں
سوائے ان ننانویں ناموں کے قرآن
اور حدیث میں اسماء الہی ثابت
ہیں جیسے وتر۔ فاتر۔ بیک
قدیر۔ ذ۔ طول۔ ذ۔ المعالج۔ مولا
اور نصیر۔ رب۔ ناصر شہید
العقاب۔ قابل التوب۔

خاف الذنب۔ حنان۔ منان
طیو۔ قاتل۔ تو مصلح
حدیث والی یہ نہیں کہ اسماء الحسنی
وہیں ننانویں نام پر منحصر ہے بلکہ
یہ سب سے کہ مقدمہ ناموں کی
تائید ہے کہ ان کے یاد کرنے سے
جنت حاصل ہوتی ہے۔

دلپذیر

مُقَسِّطُ عَدْلٍ کَاوْنٍ وَالْاُخْوَبُ الْاَصْفُ نَتَانِ
عَنِّي نَهْ اسنوں نور کسیدی کجھ پر واد نہ دبیر و
صَانِعُ مَنَعِ کرے بریا یوں صانک جو ضرر پہنچا ندا
صُنُودِ رَوْشَنِ کرنے والا خود بھی روشن بھائی
هَادِي مَطْلَبِے جاوے نیک طریق و سارے
بَارِقِي اس بقاد و امی نت مویو تعالیٰ
رَشِيدِ جو چنگار راہ دکھاوے سد اچنگیاں کاراں
ایہہ کجھ نام نہ نوے حضرت پاک نبی فرماوے

جَامِعِ کرے اکٹھی خلقت اندر ہر شے دیا ہے
مُخَنِّي یعنی جس نول چاہے غشی الہی کر دے
نَافِعِ نَفَحِ پہنچاوے اس نول جو اسے درجہ
بھی روشن کرے ایمان اسد جس وحدت الہی پائی
بَدِيْعِ جو آپ نظیر نہ کہندا اوپر ہی صانع نکالے
وَارِثِ کل عالم تقیل پچھے قائم رہنے والا
صَبُودِ سہاے والا جلدی پکڑے نہ بدکاراں
جنت دی خوشخبری اسنوں جو ایہہ یاد پکاوے

باحقہ انہما تقیل ہو رہ بھی کتنے ایہہ اسم حقائق
پر حسن حسین دے تا روایت ایہہ نہ نوے بھائی

بیان ابواب ثمانیہ جنت و اعمال موجبہ فتح ہر ابواب و مسائل متفرقہ

راوی کہندا ہر جنت سے اکٹھ در ایہہ بھائی
باب القیوموں سنگھن جائے روزہ دار جو سارے
جو جو عمل کلمے کیسے او سے در غنیں آون
بکدن ابو کبیر نے پچھیا پاک نبی تقیل بھائی
سے امید اسارے تائیں پاک نبی فرماون
قرطبی آکھے ہر دروازوں غزت کان سد یوے
بکس روایت اندر آیا جس بیوں عمل کماے
وستول بعد شہادت کلمہ جو کوئی نت الاوے
جو فرض نمازے فرضی روزے فرض زکوٰۃ نہ چھوٹے
اکٹھ دروازے جنت والے اسنوں بھی کھل جاوے
جو بھیکے تائیں روٹی دے تے تائیں پانی

باب صلواتوں سنگھن جنہاں خوب نامہ گھوکان
باب الصدقوں سنگھن جہر سے صدقہ دیوں سارے
اپنے اپنے دروازے تقیل سب ملاتے جاوے
ہر دروازے تقیل بھی بندہ سد یا جاسی کافی
تسین اسماء تقیل ہو سو جہر سے بھیکے سجائون
جو سب طرفاں تقیل سبیاں جو یاں غزت دونی قیوے
جہر سے عمل زیادہ اسد اس تقیل سد یا جائے
کٹھے در کھل جاوے تقیل چاہے جو
سب کبیراں کبیراں بھیکے
بھی جس مومن دے تن نایا لکھ تھوڑے عمر سوزناون
جو کسے زندہ نہ جھمکے اپنے دروازے

پہل حدیث رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم کی یاد کرنا
 جو دودھیاں دو بھیناں یا پودو پھپھیاں پالے
 اے ہومسائل اے متفرق کجھو مہیا فی
 موتی واک خیمہ موسیٰ بن حباب بن تباہ
 چارہ نیرال پنج سنہری اسے اندر ڈال مہسن
 ابو موسیٰ جو اشقی آکھے کہیا نبی سوانے
 سجدہ کوہ سداہیٹ ہو گیا وچوں سار فی
 کئی بنو یا قوتوں موسن اتنے وڈے بھائی
 چشتاں کنہ نماں مرواریدوں بھی یا قوتوں جریا
 تکیے رنگا رنگ عجائب صفاں بدست ہر جاتی
 وذرانی مہشت جو وچے فرشت چمکے
 جو اللہ ناز مومن تائیں مومن کنسن دیوانے
 وجہ صیبت مومن دی جو جبر دادلوں بجانوں
 جہنموں توڑی آئے غودا پڑے مومن تائیں
 کعبہ کے ہوید فرشتہ عیداد رب آپایا
 فخر گھر زیور کندہ اجانہ اجنتیاں سے بھائی
 کپڑا کوئی بہشتاں دے جے دنیا تے آئے
 غلام کہے باس بہشتی ایسی تہک وکھاوے
 اک اک موتی تاجاں دیہ جڑے جو جڑنے والے
 کنگن بک بہشتیاں ویک بیک بڑا بہشتیوے
 سونے پاندی لنگھن بہشت مت کا رنگ دی

بھی کر د ا عمل انما نلے اپر لفتح خلق نول دینا
 اس کارن بھی کھل جاوے اٹھ درتنت والے
 وچہ بہشتاں شینے بوسن کہیا بنی الہی
 تن کوہ لماں تن کوہ چوہ انوب عجیب ہوا
 اہل بہشت انما نلے اپر آہمو سامنے بہشت
 سچے مر واریوں ہوئی تنبواک پیارے
 ہر گوشتے وچہ طرح طرح دے خلوت غازی
 کل ولایت جتنے بنے اس وچہ کرن سماقی
 تخت سہ می تمکینوالے کرسیاں قدرت کفریاں
 وَتَدَقُّ مَصْفُوفَةً آیا وہ کلام حرائی
 بطائخا من استبرق جو استر استبرق دے
 سندس استبرق دے پیرے بہشت اوہ پاوے
 اوہ ایسے حلے پاوے جہنم و نعمت دے جہاں
 اوہ تونوں گنہہ زپور پاوے نیک خدائیں
 روز قیامت تمکیر اسناد کہنیاں اوہ لیا
 روز قیامت بس کر بسی امینوں حکم ندائی
 ہرگز و جہنم نہ سکے کوئی جو و جہے مر جاوے
 جو کوئی پہن اک ہل نہ رسترنک و و و
 جسکے دنیا تے ہک تھے دینہ پن موان کا
 روشنی اسدی غائب تھے شمس موان دینوے
 خوشبودار انگلیٹھیں خودوں واد ثوبیں گھردی

نورِ جلال امتحانِ حیرتِ یارِ گنترو چہ نہ آون
جہ۔۔۔ ملکیتِ اوٹنے آپے دُشیاں حیا وں

و عن ابی موسیٰ ان شعی فی قال
قال یسول اللہ علیہ العلم المؤمن فی الجنة
نیمہ و امر واحدہ میون فی
روایتہ طولہا ستون میلانی علی
روایتہ منہا بل ما یرون نہ ثری
حرف عبادہ مؤمن معجبین المؤمن شعی
سے روایت کرتے ہیں کہ ایک مؤمن
ہ نیمہ ہو گا: بیچ میں سے خلوص کا
خون سا لٹھ کوس ہو کر ہر ایک
دشمن میں ایل ناز ہو گئے منہ کے
سے منہ ایک دوسرے رل ناز
زردی تھے ہوں گے اور سب کے
پاس ہو وین ۱۲۰

والپیڑ

بیت اہل بہشت و تنفخص کردن ایشان از احوال ازواج و
 در افتادہ و در خواست بدرگاہ باری تعالی برآید حصول درجات عالیہ
 ایشان و مستجاب شدن درخواست ایشان

تا ہر اک اپنیال زن فرزندان خویشان یا دچتہ
 جو آپو اپنے درجے اونہاں ملے و چہ بہشت
 مومن کہیں انہاں یا حیوں ساڈوں تہن نہ آیا
 تاں آرام ملے نوں آسے ملن بدوں پیاسے
 عملوں و دھند کے نوں درجہ ہرگز نہ آسے
 بار خدا یا تیرے آگے بے اک عرض اسادی
 اوس بکے دی آمدنی نکلیں ساہا تیر کھاندا
 اوس بکے دی خدمت پہچھے کل قبیلہ تر دا
 رحمت فضلوں بخشیں سجد نوں عملاں لوڑے کافی
 تے خوشیاں ساڈیاں ادنی درجہ آسے ہوئی پوری
 پاس اساتے بھیجے تے نوں تیر فضل سوا یا
 ادنی درجہ و تہوں نکلے اعلیٰ درجہ پاوے
 جو قصور تے کھانے بانے زیور رب و دہے
 جو تن پاس ہر گاہے جو منہ منگے کھائے

بہشتاں اندر رس مس جیاون سارے
 تاں تانی نال پیار فرستے
 بل کما یا کے تیوں تیوں درجہ پایا
 اساتے جو من ملے سال سارے
 تہ موجب غناں ہر کوئی بدلہ پاسے
 جن تمام بہشتی و چہ جناب خدا دی
 ہر اک اساتے محنت بھڑی کماندا
 یہ تہ اک امیر کے دی جگ و چہ خدمت کرا
 قیوں بادشاہاں و امراہ ایہ تیوں مقور نہ کافی
 انکی درجہ ملے اساتوں عملاں دی مزدوری
 اساتوں نوں بھی اعلیٰ درجہ ملوں بخش ترایا
 حکم ہووے اولاد انہاں دی پاس انہاں جے جاوے
 ہر اک نسبت دون سوائی اللہ پاک دیو نہ
 چیز کے دی مقور نہ رہے تہ فضل نہ

بہشتی ہر اک ہر درجہ و گاہاں اللہ تعالیٰ کے آیت و بیود کیو مسد
 ناکہ تہ تہ و بیود و بیوان بازار بہشت کہ لوشت و بیوان از درگاہ
 و بیوان و بیوان ہر درجہ و بیوان بازار و بیوان ہر درجہ و بیوان

بہشتی ہر اک نسبت از درجہ و بیوان ہر درجہ و بیوان ہر درجہ و بیوان

اس نعمت سے چہی نعمت ہرگز ہو نہ کوئی
 مثم کرے روایت کہے حبیب نبی فرمایا
 تار ب فرشتے جنتیاں نوں پہا ہو کچھ ودھائیں
 نعمت بہت دیتی تہہ انسانوں لوڑ نہ چھڈی کافی
 پھر جنت دیو پہ آوند فی سالوں دس کنوٹ پایا
 تا اپن ہیت اک رب دی طرفوں پر دو کھولیا
 کوئی جہیز بہشتاں الی افضل نہ دیداروں
 سعید مسیب نے بیٹے حقین رہہ روایت آئی
 ابو ہریرہ کہیا میں ایہہ کراں دعا ہر ویلے
 کہیا سعید جو جنت وچہ بھی یں باز اپیلے
 جہول بہشتی وچہ بہشتاں جا کر ملن جائیں
 جو کرن زیارت رب اپنے دی ہر کوئی بچھن آئے
 باغ بہشتاں تھیں ہک ہو سی باغ عجیب زیانا
 کہتاں تائیں بیٹھن کارن منبر ملن نورانی
 کہناں نوں یہ قوتی منبر ملن عجیب نعالے
 جو ادنی درجے والے اونہاں ملن بے کستوری
 حسد نہ کر سن اپرا نہانے جہناں منبر ملے
 ابو ہریرہ کہیا بنی نوں پھر میں عرض گزار
 حضرت کہیا آہو جیوں تسی دیکھو شمش نورانی
 بے کوئی رہند شک تسانوں دیکھن پہ اسانے
 حضرت کہیا اینویں تکیو رب اپنے سے تائیں
 براک نال کلام کر لسی بن پر دے رب سائیں
 باب سنے لے نام انہانے اللہ پاک بلائے

اہل بہشتاں حاصل ہو سی خبر قرآنوں یوئی
 جہ جنت والیاں جنت اندر جا کے ڈیر لایا
 کر سن عرض بہشتی سلے یارب سچے سائیں
 مکھ اساتے روشن کیتے سوہنی شکل بنائی
 ہر شے وافر سادے تائیں بخش بار خدا یا
 براک اہل بہشت تدوں دیدار الہی پاوے
 ہر شے محفل دیدار الہی تگن کل پیاروں
 ابو ہریرہ تائیں اک دن ملیا سی اوہ بھائی
 وچہ باز بہشتاں دے رب تینوں ملینوں میلے
 ابو ہریرہ کہیا ملینوں دسیا بنی سہارے
 تا اکتھویں روز جمعہ دے ہو سی اذن انہانے تائیں
 تا جو عرش مجید انہاں نوں ظاہر نظری آوے
 اس جاگ لے کر تجلی اللہ پاک تعالے
 کہناں منبر مرواریدوں خاص جگہ من سبحانی
 کہناں سبز زمرہ کہناں سونے چاندی والے
 تے لعنے اپرا نہانے بہمن جوئے کافوری
 تے منبر والے کہسن تائیں ایہہ کیوں بیٹھے محفلے
 یا حضرت اسیں نال اکھیں دے دیکھا نکلے رب باری
 تے چودھویں الی راتیں دیکھو چن بدر آسمانی
 یا حضرت کچھ شک نہ ہندا یار سمجھے فرمادے
 کوئی دیدار خدا دے کوں خالی رہی ناہیں
 تا جو حکم کر گیا اللہ کہناں بندیاں تائیں
 یاد رکھیں اوہ ویلا جال تہہ ایہہ عجیب کمائے

۱۱
 لے رہہ حدیث وچہ شکر و تہنہ

نال دایت دے

لے وچہ حدیث دے

بقول اللہ تعالیٰ اللہ

فیقولون امین و

فی الجنة فقال رفع الحجاب فظاہر

لی وجہ اللہ فاحی شہا

فیقولون امین و

پہلے ہو کوئی پھر زیادہ کراں

تسانوں رتوں اہل بہشتی کہناں

ہیں روشن کیتے اللہ منہ اساتے

لے داخل کیتے تہہ انسانوں وچہ

بہشت دے خلاصی دتی بے تدو

سانوں دوزخ قتل پس اٹھایا

باویکا پردہ پھر دیکھن بہشتی وچہ

لے مانند اللہ تعالیٰ واپس کہسن

تمام غمتاں بہشت دیاں گھٹ

ہیں سانوں دیدار اللہ تعالیٰ

دے محفلے

دلپذیر

عبداللہ بن عباس رضی اللہ عنہما
 کان علی البریۃ سو قال لہا ثمری
 و بسم اللہ و لا تمسوا الریحان و لا
 راوہ شتی من سورۃ قل فیہ رواہ
 السیذی قال حدیث غریب ترجمہ
 دایت ہے حضرت علی بن ابی طالب
 رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم
 ایک بار اسے جہ نہیں دیا کہ
 اسے درخت کے شکلاں میں غزل
 نے خورتاں دیاں پس حسنیوں پر
 وحی مورت داخل ہو گیا وچہ
 اسنے روایت کیا اسنوں میں
 نے اتے کہا اس نے ایہ حدیث
 غریب ہے ۱۶
 دلپذیر

پس یاد کرے جو دنیا اتنے کیتیاں اس بریاں
زیب فرماوے اے بوجھشیا جو اوگن تدمہ کیت
یعنی جیکر فضل اساد ایتیرے اوپر نہ ہوندا
ایسی حالت اندر پھر اک بلی ایسی آوے
کستوری تھلیں وود نہایت ایسی اود خوشبوئی
پھر حکم سے بے اعتوا و طرف بہشتاں سے
آوندیاں ہک رستے اندر ملے یا زارا نہانتوں
ون پو میاں چیزاں اس چہ لگے کدی نہ دھتیاں
اوپر داندے کدی انہاں خواب خیاں نہ آیا
جیہڑی چیز کسے نوں بھاوے اولہ دتی جاوے
وچن اتے خریدن والی چیز نہ اوہتے کوئی
نال خوشنڈے بکدو بے نوں ملن بہشتی سارے
اچے منہ بے ویکھ کسے بخل نہ کرسی کوئی
پھر کر کے سیر بازاراں والے گھر و گھری پیرتوں
جیوں پیوں آیا اکوں آکھن خوشیاں مال ہزاراں
اگے نالوں دونا ہو گیا حسن جہاں تسادا
اود آکھن اج رب اسانوں اپنے پاس بھایا
بھی وچہ بازار ہوسن تصویراں حضرت علی بتاوے
جیہڑی شکل کسے دیتا تیں دینوں جنگی بھاوے
یکجی بن سعید بتاوے وچہ دیدار الہی
بھی امت سے اجراموں ثابت اسوچہ شک کوئی
کو ب اجار کہے جیوں جگ وچہ ہوندا عید دلاڑا
باغاں سیر فراغاں سیتی رمل کر سن سارے

عزیز کرے تدرع عیب میرے اوہ لہجے نہ بچتے سایاں
تائیں اس سببے نوں پہونتوں فضل جدول میں کیت
عملاں نال ایہہ تینوں رتبہ کھنوں سی ہمتہ آؤدا
ساریاں تائیں کجے نالے خوشبو عجب وساوس
جہڑی ساری عمر انہاں نوں کدی نصیب نہ ہوئی
جودل چاہے لوؤا عقائیں سب العام ہما سے
گھیری کھلے فرشتے اسنوں رونق و دم جہانوں
کنیں کدی نہ سنیاں پرگز بہت پیاریاں مہٹیاں
ہر اک چیز جہانوں و کمری خوب بازار سجایا
قیمت مول نہ منگے کوئی نہ کوئی نرخ چکاوسے
بن ملی لے اوڑک ہر شے مولا پاک مکائی
ادنی اعلیٰ سب رل جاوےں جیونگر یاہ پہا سے
وچہ بازار بہشتاں والے ہر دی الفت ہوئی
اگوں و مہٹیاں ملن تمامی صدقے صدقے مہتیوں
کہ بن مبارک بادی ساریاں عوراں خدمت گاراں
کہنوں لتیں لبائے اتنا رہ پ سنگار آمادہ
کیوں نہ آج جمال اسادا ہر دے دون سوایا
مرد زنا بیاں سوہنیاں شکلاں ڈکھیاں سیر آسے
اولا شکل ہو پڑے اسدی حسن کمال مہا ہے
دہ تے ست حدیثاں تیاں پاک بنی خٹیں بھان
جو انکار پیدا اس خٹیں کافر ہوندا سوئی
امیوں سب بہشتی نکلیں سیر کرن نوں یاہ
نکلی دیدار الہی دیکھن نور کہ مہن چکاوسے

القصہ دیدار الہی ثابت ہو یا بھائی
 کیناں تائیں سالوں پہچھے ابہر نعمت مہتمہ لگے
 یعنی دو دو واری ہر دن کرن جمال خدا دا
 یک فرقہ ہر دہلے حاضر و چہ جناب الہی
 جس ویلے دیدار الہی پاؤں جنت و اسے
 ہو رکاب جو کھانیاں ملے رنگ بہ رنگی آون
 قسم قسم سے کھانے بہن نعمت نہ کیتی جاوے
 تے بولت حاصل ہو سی و چہ کلام الہی
 ستر ستر چلے خلعت ہر نوں ملن انوں
 گھر و گھری پھر آون کر کے رف رف دی اہواری
 تے کدی کدی رب و پھر اندے کرے تجلی نور می
 اکواری پھر وہ سے سالوں پہچھے رب بلاوے
 اے بل بہشت و نعمت میراں کل تیاں مہتمہ آیاں
 راضی ہو تین میرے اتے جو میں کرم کما یا
 بخشے کل گناہ اساوے دتیاں اعلیٰ جاتیں
 ایساں چیزاں بخشیاں جیہڑیاں ہو کر کے نہ پایاں
 حکم ہووے اک ہووے تانوں چیز غلط فہموں
 غری کرن اوہ ایسی نعمت کیہڑی یا رب باری
 رب فرماوے ایسی نعمت میرا راضی ناواں
 ایہہ نوں متجرب می کن کے سارے سر سجھے و چہ پاؤں
 نال توٹنی سے دوئے ہوون توں توں فرست پائی
 جتنیاں نعمت جنت اند اللہ پاک او پایاں
 مہن آوہ ملی ہمیشہ کارن خاص رشتہ الہی

اہل بہشتاں تائیں اللہ دلیسی ایہہ وڈیائی
 کیناں تائیں بعد مہینوں کیناں مہفتوں لگے
 ہوں ہوں شوق الہی غالب توں توں قرب زیادہ
 خاص النی مں حسد کی ریلے اوہ مینے درگاہی
 وچہ تجلی ذاتی ہر کوئی سر سجھے و چہ ڈالے
 حکم ہے دے نال فرشتے ہر خوان و پچاؤں
 نال شراب ظہور ہو شوقوں لوں لوں پہنچاوے
 ایسی لذت و دہش لبوں جنت و چہ بھی ناہی
 ستر ستر رنگ انمانے دان ملے درگاہوں
 حوراں و بچہ جمال انماندا ایہی بدلو و ساری
 اہل بہشت جمال کنوں پاؤں فرحت پوری
 ساریاں اہل بہشتاں تائیں جمع کرے فرماوے
 نئے کل مرادوں دلی تاراں فستلوں میں پہنچاویں
 آکھیں کوئی راضی ہووان میں بختیں بارہ صفا یا
 سجدہ بختیں و دہش اساوے اپر کینیاں تا دعو طائیں
 اچھے بھی راضی ہونا ناہیں تیرے اوہہ سایاں
 جو ساریاں چیزاں نالوں بہتر ایسا فستل کماواں
 انہاں تمام نعمت نالوں جس دی عزت بھاری
 ہر دہ راضی رہن تیاں تے کدی غصے نہ ہاں
 لکھ لکھ حمد ثنا تعریفیاں رب دا شکر مناوون
 ہر نعمت بختیں فستل نعمت رب سطر اسرار یا
 نال رضا خداوند والی سب لگے اوہ پایاں
 و چہ بہشتاں دی ہر نعمت دی ہوئی ہے پرواہی

۱۔ وچہ مشاوتہ عتہ انور
 ۲۔ وچہ مشاوتہ عتہ انور
 ۳۔ وچہ مشاوتہ عتہ انور
 ۴۔ وچہ مشاوتہ عتہ انور
 ۵۔ وچہ مشاوتہ عتہ انور
 ۶۔ وچہ مشاوتہ عتہ انور
 ۷۔ وچہ مشاوتہ عتہ انور
 ۸۔ وچہ مشاوتہ عتہ انور
 ۹۔ وچہ مشاوتہ عتہ انور
 ۱۰۔ وچہ مشاوتہ عتہ انور

۱۷۱ ایہہ وڈے وڈے بادشاہ

جنہی نوں سب جہان دی بادشاہی

لئے سلطنت لی بہتر سلیمان

لئے ایسے عروج نزاراں بادشاہ تو

جو کدے میں جنہاں دا آج نام

نہ جاکوئی نہیں جاندا۔ ۱۲

لئے جیسے فرعون وغیرہ خدا بن

بن کے اور کائنات موت

آئی کے دا بھ زور نہ چلیا نہ

نہیں اس صلا۔ ۱۳

لئے کے نام خدای

سب آجاتا میں سدا نام شہاں

دیو چ چلیا او نہ اپنے لئے ختم ہوئی

بھی مرد آلا لوکاں مے واسطے

سخت کرد آتا میں نک لوک

۱۴ دی تعریف کر مے میں کے

بنجانی نے کہا ہے کچھ کھائے

کچھ پیجیے کچھ ناکار پیجیے

۱۵ دلہن پر۔

کلی حقیقت محشر والی اس مصرعے پر آئی

ہو باجھ رضا الہی ہرگز نعمت ملے نہ کافی

پند و نصائح از جانب مصنف عفی اللہ عنہ بطور غزل

کچھ ک تینوں دنیا والی رہی مست خماری
 سدا نہیں ایہہ رہی تیری دنیا دی سرداری
 کتنے آپ گئے اوہ کتنے گئی سپہ سالاری
 کیڑا رہیا انہاں قتل باقی کس دی کھینچا رہی
 وڈیاں وڈیاں شاہیاں والے لکھ کر وڈی رہی
 سدا پیا جد شاہنشاہ واسطے وار واری
 نال کسے جاوے ناہیں دنیا ٹھگ رہی رہی
 دولت تے جاگیر تمامی کچھ لیاں زندی ساری
 کچھ نام رہیا اک باقی نیکی یا بدکاری
 مہن تک نام سخاوت والا جگ چہ اسد جوری
 اسے مگروں ایہہ نہ لکھی ذلت لے تیری
 نام تیرے دی عزت ہوئی نہیں تاں ذلت جوری
 سدا نہ نام تیرے دی عظمت سدا نہ مہروری
 کر کے جھٹ نکال لیجاوے تیری جند بھاری
 لکڑ وانگ سر پر تیرے دی حالت درانی
 کش مہن سننے والے مہن بولن کتھیاں عاری
 تک تک تیری حالت ولوں لوک کر لیں تیری
 کل پوشاک پرایاں پیراں تیرے توں تیری

مومن ہوش سہاں کد اہیں کیوں تیرے موت و ساری
 کتنوں تک کریں گا بھائی اس دولت داناں
 کرکھاں نظر انہاں دل جنہاں سب جہان نوایا
 آدم قتل تا اس دم توڑی کتنی خلقت ہوئی
 لہ سدا نے خاک سمانے کیتے گور لکائے
 جنہاں خدائی دعوے بدھے اوہ بھی رہیا نہ کوئی
 کور او جوئی دنیا والا جس پہ ہا اوہ مٹھا
 روح گین و نج روہیں رلیا بت کرماں نے کھایا
 نہ کھیاں پتر رہن نہ کچھ او نہاں بھی مر جانا
 حاتم طائی بہت سخاوت دنیا و چہ کمائی
 قاروں گھڑی شوم پنے دی سر اپننے چائی
 توں بھی جبکہ حاتم وانگوں نیکی دادم بھر سیں
 کی ہو یا جے چار دھڑے تیرے آسائش پائی
 اور ک نوں آواز آجلدی ہک دن پھیر کرنا
 مڈیاں رہیں اکھیں دونوں منہ بھی مڈیا ہوئی
 ہمتہ پران نہ ہن جو گے نظری کچھ نہ آئے
 اوہ دم یاد نہ آون تینوں جہاں ایہہ دیکھو
 بادشاہی سے سختوں تینوں لاسختے تے پاؤں

پھر دیون غسل تے کش پہناون منہ سر بنھن تیرا
 مہن او پر چا لیجاون کر کے دفن تیرا

پھر تو یا کہ مدد کے دن تینوں کر سن دے یہ اچھا
 اوتھے دوست یا نہ کوئی باہجوں نیک اعمال
 منکرات نیک فرشتے جس ویلے پھر آون
 اوہ بھی ویلا نازک ڈاڑھ ادھشت ہیبت والا
 روز قیامت تائیں تیرا او سے جگہ گناہ
 پھر وہ جے ترم قیامت والا بکدان اچن چلتی
 اسدن دا بھی تیرے تائیں کہی خیال نہ آیا
 وہ پہنگھارے ڈب ڈب مہسن عاجز لوک بیچارے
 خاقت وچہ ترفٹ پو بکا حامی بنے نہ کوئی
 پاک رسول محمد باجیوں جتنے مرسل سے
 مانواں پت نہ واقف بنس بھین بھرا نہ کوئی
 یاد کریں پھر اس ویلے نوں جس ویلے وہ پہنچتی
 کہناں سبے ہتھ وہ پہنسن کہناں نوں ہتھ کھبے
 پتنگیاں عملاں والے جہیزے پرند نامے نوش بوہن
 پھر پھر اٹوں لنگھن والا ویلا یاد نیامیں
 اسے اتوں لنگھن ہی مشکل وڈی چڑھائی
 کیونکہ لنگھیں اسے اتوں تو تہ نہیں یاد گیں
 پھر یاد کریں ہاں دوزخ سے بغیر ماناں تائیں
 کیدے ام غنیم جو تیرے اگے آون والے
 نہ کچھ کھٹیا نہ کچھ ویٹا نہ کچھ بد معاہدے
 بندے خرچ عمل دا اچھیں جے تہ سوکھنا نا
 دلہی کھیتی اپر بیجاں لے دانہ تو حیدواں
 تقویٰ اتے ریاست والی دینویں وار تہ تیرے

سٹ آون گے نوش قبیلے تینوں سپہ اجاڑی
 تنگی وحشت کیرے کچھو اندر قبر اندھیری
 پچھن کون رسول تیرے کون تیرا رب یادی
 نیکاں تائیں خوف نہ کوئی بریاں سخت قہاری
 سارے تیری یعنی کسے نہ کرنی غم خواری
 ساسے بندے قبریں وچوں اٹھ بھجن کیاری
 زبان تراوں تے دیوں تیرے وہ پہنچتی پوئی پوئی
 نفسی نفسی نبی پکارن ہرنوں جہنم پیاری
 یاد کریں اوہ ویلا عسائی قیامت آفت کیاری
 اس دن سب شرافت کولوں پہنچا سب انکاری
 یاراں تائیں اسدن اندر یاد نہ رہی یادی
 عملاں والے نامے ہرنوں مہسن مارا ڈاری
 نظری آفے ہر اک تائیں اپنی کار گزار
 تے بریاں کماں والیاں تائیں لگے درد گزاری
 والوں بچی کھنوں ترکھی لمی باجہ شکاری
 پھر پھر بھڑکے تے اسے سخت جہنم ناری
 پیر یادیاں وانگوں جاسیں باجیوں تیز سواری
 رسول جاسیں یا تو پھیل جنت یا شہ بھاری
 تہ کچھ فکر نہ کیت ہو یا ضائع عمر گزار
 منزل بھاری توں آزار کی کون رسیا کاری
 اوتھے جا کے پھیر نہ آکھیں مڑ بھیجو کھواری
 سنت والا پانی لے کے رکھیں سیر کیاری
 شوق رہی داگت منھاں خوب رکھیں ہوشیاری

جس طرح فرشتے تیرے قتل نہ تھارے
 فتح فی العصور فاذا ہم من الابد
 ان ربهم یسلون وقالوا یومئذ
 من لعلنا من مردمانہ اودعد
 الرحمن وصدیق المرسلون
 پھونکیا جاسی وچہ کرنا دے پس اپنی
 چلتی ہے قرآن پھیل طرف رب اپنے
 دینوں دوشوں والا کھن کافراں
 فہم یسئلون کس اعطیا سوا
 قرآن ساڈیاں تائیں کہیا جاسی بہر
 وہ دن ہے جو وعدہ و تاسی لینے

تے سچ اکھیاں ہی پھیر سنے

دلپذیر

بھیروی

۱۷

قال النبی الدنیا سجن المومنین

وحبلة الکافرین یعنی دنیا

بندی خانہ ہے مومنوں دالت

بہشت ہے کافرانہ دالت

یہ وہ مشکوٰۃ شریف ہے

فرمایا نبیؐ نے جو دنیا وہ جہنم

مومنوں کے قید خانے کا لکھ

ہے تے جہ دنیا تھیں باہر

مومن قید خانے کا تھیں خاص

پاک کے مال نعمت تے خوشی

ہمیشگی کے مشرف ہونے

دلپذیر

پکڑ گھبانی امراں والی چڑیاں نوں مٹکا ریں
 پھر کر پوسن دانے اسے آپے حکم انہوں
 جن جن کریں اکٹھے اونٹن کل دانے عملاں دے
 پھر استقلال دی چکی تھوویں آٹا خوب بناویں
 چھان گناہاں والا سٹیں آٹا بھنیں پلے
 جدول تنور قبولیت دانے پسی روزِ حشر دے
 خوب پروکھا پسی تیرا دغیناں فضل دے
 اوہ روٹی اوہ سالن تیرا نہ گھٹی نہ مکسی
 جے اس سستے چلیوں تے توں کدی نہ مانجی آوی
 کھانویں رنج مصیبت تینوں اس راہ نظری آوے
 سکھ آرام کھاریاں والے ہرگز دیکھ نہ بھلیں
 کی ہو یا جے دنیا تے فرعون خدا سدوایا
 جے چور اچکے ظالم فاسق اس جگ نازکماون
 چار دناں دی مہلت اندر جو چاہیں سو پاون
 پھانسی والیاں نوں جیوں حاکم کچھ مہلت دیندے
 انویں بدکاراں دے کارن مہلت دنیا والی
 دنیا دوزخ مومنوں کارن پاک نبی فرماتا
 تے باغ بہشت کھاریاں تھانے دنیا عیش آرامی
 اصلی بہشت جو اللہ والا مومن کارن بنیاں
 جس اوہ دکھ ریاضت سختی دنیا دیو چہ جالی
 جیوں اوہ دنیا وہ کھینی بچن سو سودکھ اٹھاون
 تے دوزخ دے چو فیضان شہوت حرص و پھانی
 وانگ پھیر پھاتا جس نے خواہش نفس سنانی

پک پتے جدے اسے وانگوں فصل بہاری
 سینے دا پر مصاف کریں چا سجدی پھیر بہاری
 چھج اخلاص انہاں نوں پھر کے دہی کریں نیاری
 واہو واہ چلیں اس منزل اللہ تیری یاری
 پہلے پور لو اتیں چل کے روٹی لذت لاری
 دیگ رضا الہی دی تھیں ونجہ لیں ترکاری
 رنج رنج کھاندا رہیں ہمیشہ دائم فضل غفاری
 رستے اس تھیں تھڑکیں ناہیں بدی جاویں تاری
 اوہ رنج مصیبت وہ چہ اھلہ سے ہوئی عیش بہاری
 کوئی دم دی ایہ عیش انہاں نوں اوڑک سخت لپھاری
 اوتھ جاکے دیکھیں اس دا بدلہ بد کرداری
 اسو چہ بھی اک رب سچے دے حکمت اپر اپاری
 آتی کھلی انہاں دے اتے دوزخ والی آری
 کر لو دل اپنے دا بھانا آگئی موت تنہاری
 وہ چہ خاری کر دے بھاری عیباں والی کھاری
 فاقہ فقر اتے تکلیفاں ہر دم دکھ ہماری
 لذت راحت لذت نعمت فرحت موج بہاری
 اسے گردیدہ تمامی سختی رب کھلا رہی
 اسنوں جنت دیسی اللہ کر کے کرم ستاری
 تا اوہ مالک بن غلے دے جھاگ مصیبت بھاری
 تا اوہ مالک بن غلے دے جھاگ مصیبت بھاری
 جیوں کھپائی دے چو فیضان شہوت حرص و پھانی
 بچ گیا اوہ نفسانی خواہشوں کیتی جس فراری

دنیا چنگی چار دیہائے آخر غیش بہار ان
بس پذیر اطاعت با جھوں برگزینہ خلامی

مٹیک خلاصی دیون والی رب دی فرمانداری
لکھ نصیحت نالوں اکو ایہا نصیحت کاری!

شکر یہ بجناب فوق جل علا با ختم ام ایں سالہ سبب تالیف کتاب مذکور
و عذر مصنف بدر بارخواندگان ایں کتاب کہ از غلطیات نظم غور
فرمانید و احوال متقدمین کہ بیان احوال قیامت پر داخلند

شکر الحمد للہ فی فضلوں مکا ایہہ رسالہ
جے میں حرف حرف دے بدلے لکھوای
ایہہ احسان عظیم نہایت میں پر جس کا یا
کنڈ یا نول چا بھاگ لگاویں دیویں پھل نیاسے
میں نالائق کتھوں آلا اس نعمت دے لائق
آئی سی لاہوروں مینوں ایہہ فرمانش بھاری
ایہہ جو وچہ احوال قیامت لکھو اک رسالہ
حافظہ جو یں محمد صاحب لکھ گیاں وچہ بھائی
توں بھی اسدے وزن برابر شعر بناند بھائی
میں لکھیا اک نسخہ اگے شیخ حسیں بنایا
اس لکھیا جو بیشک اوہ بھی بنیا بہت چنگیرا
میں لکھیا جو مال انہان دے ایہہ عاجز کہ ملدا
اود استاد علامہ شاعر کل ندیاں داتارا
ایہہ بھاری پنڈ نہ چوے میں صاف جواب بنایا
سادا کہیا نہ موڑ پذیرا کریں تو کل بدی
نالے اگے چھ پے اسال تیرے دور سالے
ایہہ بھی خوب کتاب بنے گی جیکر تدرہ بنائی

اول تھیں تا آخر تائیں حال قیامت والا
تا بھی ادا نہ ہووے میں تھی رہی شکر گزاری
میں کتھوں ایہہ نعمت کتھوں واہ وطن بار خدایا
کو بھی صورت بلبلی والی سخن کرے تاں تھاسے
لکھ لکھ شکر خداداد جس نے بہت بخشی خالق
ملک محمد عبداللہ نے لکھا کتنی واری
شعر پنجابی پھیل گلابی دل نولں بھیا ون والا
لکھاسی احوال قیامت سوہنا شعر صفائی
کچھ مضمون زیادہ کر کے نام کلاں ٹکائیں
نویں نویں مضمون بنا کے نام حیدر بیکایا!
اس تھیں بھی ایہہ دڈا ہووے ایہہ مطلب میرا
شاندہ اس نہ آوے میں تھیں مطلب تیرے دل دا
اسدے نالوں کہ وودہ سکے ایہہ عاجز بیچارا
پھیل گیا لاہور تائیںوں ملک ہیرے فرمایا
انشاء اللہ بھنہ پوسے کا برکت شاہ عرب دی
اک تحفہ اک کامن دونوں دڈیاں لذت نوالے
تے چھاپن اندامیرے فمے خوب چھپیاں بھائی

[illegible]

میں بھی اس اللہ دی کر کے بہتہ قلم نول لیا
 مردا ہمت مار نہ مولے موت کوئی کہے نامردا
 کیا پکا مول نہ چھوڑا جو منہ اگے آیا
 دوزخہ مہینیں پہتا اسکے ہو یا فضل الہی
 کوچ مقام دا پتہ نہ کوئی مت ہو لپٹ تیاری
 باقی حریف کر نیدیاں نہ کہ کھوڑی ہی رہ جائے
 حسلوں چاہے سونوں دیوے سے ورنہ چلدا کولی
 چنگا بہانوں مند تیر ہر میرے بخش مر آیا
 رلیا ملیا پور مال ساڈیو چاہے سو بچھے
 کچھ کچا کچھ پکا ڈگدا رلیا ملیا آؤندا
 ایپر مالی باغاں والے وسیع تمانی دیندے
 کہے شے سنگ رلیا ہو یا کچا بھی ملک بناندا
 منڈیاں شے ہاں بھٹن پہنچے چنگے سسٹن جانے
 منڈیاں پہنچا گیندا بھی قدر نہ مول گراؤ
 اور ہوا کی قیمت سمجھو غیب نہ پڑ میرا
 اور جس شے نہ کو جیسے کتن چنگے کئی منڈے
 اور شے پہنچا گیندا بھی نہیں نول رب بخشی و دیانی
 اور ہوا کی قیمت سمجھو غیب نہ پڑ میرا
 اور جس شے نہ کو جیسے کتن چنگے کئی منڈے
 اور شے پہنچا گیندا بھی نہیں نول رب بخشی و دیانی

شیخ حشیش صراف و اشتر قتلون علموں بالا
مینوں ایڈلیاقت ناہی میں پن چھان نہ کیتی
اگلیاں دی پا بندی کولوں بن بطرف نہ رہیا
رکھے چھانڈے بہان خلیمت جو کچھ گھر سچا

کھوٹا کھرا تار یا اس نے شعر جو ہراک والا
مجل نام انہانڈے لکھے جو بیتی سو بیتی
کی ہو یا جے شعر اساد انہیں انہانڈے تہہا
دلنوں نہ ترسا پڈیا حلوے ویکھ پرانے

در خاتمتہ الکتاب گوید

تیراں سوتے سولاں اندر ایہہ کتاب بنائی
سوہنی رت لسبنتی آہی بھگن چیتروالی
بھیدر وطن اساد ایہی ڈاڈا شہر فساد
اگ بھی کچھ کچے پکے شعر ہیا میں کہ دا
نہوان یغما وچہ پنجا بی ڈھاتی جزاں بنایاں
دورینت اسلاموں حصے پہلا دو جا بھائی
بھی گلزار محمدی تے گلزار جو یوسف والو
کشف عطا قرایت اندر نسخہ یک بنایا
شرح لکھی کبریت احمد دی مور درود اروا
ہن امداد خدادی کولوں لکھیا ایہ رسالہ
کرنامی میں لماں اس نول ایہ ویل نہ پایا
جیکر اگلے شاعراں دانگوں میں بھی فارغ ہوئا
دنیا دے ہر فاروں جد تک طبع نہ ہوئے اندی
طرح طرح دیاں چپتاں مینوں لوں کوں پھسایاں
طبع رتوخ نہ کیتا ہرگز شعروں ہی کنائے
خبر نہیں کیا دل و تپہ آبا مویوں کیا لائیا
تہنوں نقص کتاب میری داکتے آجاوے

شروع کیتی رمضان مہینے وچہ شوال مکائی
جس ویلے ایہہ نسخہ لکھیا فصل کیتا رب عالی
بے قدراں مجھولاں اندر آتی جان اسادی
معجزیاں وچہ لکھیا تحفہ پاک بنی سرور دا
اٹھ نصیحتاں مومنال کارن اسدے اندر پایاں
تے نام حتی دی شرح پنجا بی چھوٹی عمر بنائی
کچھ حصہ دیوان حافظ دی لکھی شرح مکھائی
بھی عم دی تفسیر پنجا بی کریں قبول حندایا
کتے ہووے رسالے چھوٹے شوق جہانندی آہی
چن چن کتب حدیثاں متعلیٰ احوال قیامت والا
کتے کم گوا کے ایہہ بھی مشکل ناں بنا یا
تا اس شعر میرے دا آپ، قدر کتھائیں پوندرا
تاں تیکر دل مندی تصنیف نہ کیتی جاندی
بت کہ اتیں چیت کہ اتیں دلوپہ لکھ بلایاں
زور دھکانے کچھ حسبنوں چڑیاں کہ بہکائے
اصلی مطلب بھی کچھ سدھایا کہ نہیں آیا
شاعریت تا صحت بخت نہیں تا پردہ پاوے

۷

یعنی شیخ مولانا محمد حسین صاحب
وچہ اتول الآخرت تصنیف
مقدمین دا خواب طرح باقی
بیان فرمایا ہے جو یہ لکھیا اوہاں

- ۱۲ -

۷

وچہ پنجا بیب مصنف لکھی
یک رسالہ عمدہ اکھیوس حال
ولیکن نہ لذت والا پھر اجنا
مندی لکھی تہیم بخش جو ڈھول والا
خوب احوال قیامت لکھیا
شعر عجیبہ حال - ۲
دلپذیر

۱۰

آدلاہن بس کراہیں چھڈ لیاں تقریراں

کر کچھ عجز خداوند کے مت بختے تقصیراں

متاجات بدرگاہ قاضی الحاجات حل المشکلات بحم اللہ عبدالخالق ایلنا

تقریر و تاریخ تصنیف رسالہ
بذامولنا حافظ سراج الدین
ساکن عیسے وال ضلع جہلم اللہ
اکبر کی لطیف تصنیف
دلپذیر

جو چہ ہے گاؤں گاؤں میں اور
شہر شہر میں پھیلی ہیں ایسے
لقائیت دلپذیر رکھی۔ یہی
اسی رہہ احوال الآخرت سے نظر
خوب قابل توصیف دلپذیر
پڑھتے ہو کہ اس کو بڑے فکر سے
تفہیم وہی بیشک توفیق دلپذیر
یاد رہے اس کے مصنف کو یہ بہت
دیکھے نہ روح شریک تکلیف دلپذیر

۱۲ - ۱۳

جے رکھ زمین دے قلم ہوں کل دنیا سیاہی
روزِ حشر تک لکھ دے جاؤں گھڑی آہم پاؤں
میں سرِ حق میں تاہیں لوں لوں عیبیں بھریا
میں تسبیح دیاں منکیاں وانگوں عیبیاں پڑیا
میں وجہ بکرگناہاں والے یارب رخصیا جاندا
اپنے عیب کماٹے ہوئے جاں حشر میرے اون
فضل تیرے دیاں یارب مینوں ہر دم ولوچہ ساں
تیرے کیتے عذر نہ کرماں جو کر سیں ہر ہر ساں
پر چنگیاں نوں چنگیاں لا جاں آپ کریں چنگیاں
بعاویں عیبے اوڑک میرے وجہ شمار نہ آوں
لوکاں چنگے عمل کماٹے میرا عمل نہ کوئی
وقت نزع آسانی بخشیں تلخی کچھ نہ پاواں
وجہ قبر دے دکھ نہ کوئی آؤں میرے اگے
کریں نصیب شفاعت مینوں پاک بنی ہوئی
سنگ بنی دے پھر اطول لنگھاں مارا ڈاری
وجہ فردوس مقام معالی بخشیں میرے تاہیں
کر منظور کتاب میری نوں فضلوں بار خدا یا
میں ہو رعمل نہ کیتا کوئی اندر عمر اں ساری
روزِ حشر حیدر بندے دا چھٹا پیش کچھوے
سُن فریاد اں بخش مراد اں کر کے مہر عطائی

لکھنے کارن میل بہا ہے کل مخلوق الہی
تا بھی میرے عیب انماں حق میں کدی نہ لکھے جاؤں
ایسے فضل تیرے دیاں یارب ہر دم تنگیہ دھریا
بھیا گناہاں داسر میرے بہت بھیا را ہو یا
مہر کماویں بنے لاویں کندھ عاظر نہ آند
خوف تیرے حق میں بار خدا یا ڈیکاں نکل جاؤں
جے توں مہر کماویں سایاں تدوے خلاصی پاساں
توں دہیں تال ڈیساں سایاں توں تاریں تا ترساں
ہریاں مال کریں بھلیا یاں معاف کریں ریاں
پر جے لطف کریں تو سایاں سائے بختے جاؤں
دوہیں جہانیں میرے تیاہیں آس فضل دی ہوئی
نال ایمان سلامت ایتھوں مسدا مسدا جاواں
روزِ قیامت اندر مینوں تہی واء نہ لگے
ہر منزل وجہ میرے اتے ڈالیں نظر مہر دی
وقت حساب کتاباں مینوں جوئے تیری یاری
بھی اپنا دیدار نہ دیا مینوں منت کر آئیں
بدلے اس تصنیف کریں دے دیویں اہم سوا یا
ایہو عمل خدا یا میرا جے توں کریں ستاری
مینوں بھی ایہ نامہ اسد مہجے ہنخہ وجہ ڈھیوے
تے بخشیں جملہ مسلماناں سنے پذیر گدائی

خوشخبری از جانب ڈاکٹر محمد منظور احمد خلیف الرشید مصنف عفی عنہ

اول آخر ظاہر باطن رب نون حمد تمامی
پھر صلوٰۃ رسول اللہ نون دم دم مال پکاراں
ختم نبیاں فخر رسولاں رہبر جمہل جہاناں
چار خلیفیاں اتے ہوئے رحمت باجہ حساباں
اس حق میں کچھ نال محبت خدمت و چہرہ بھراواں
ایہہ نسخہ احوال قیامت خالص و غلط کلاماں
کتنی وار ایہہ چھپیا اگے و چہ لاہور شہرے
غلط صحیح چھپیون دیول کے خیال کوئی
ایسے طور چھپی جدا گے ایہہ کتاب گرامی
پھر بھی جیسی کیسی آہی لیست ارہ ہیا زمانہ
شرقی وانگ خریدن بندے بھیج بھیج اسدیتائیں
کئی ہزاراں جلد اں چھپکر ہتھو ہتھ وکایاں
کچھ عرصہ پھر اس نسخے دی ایسی بندش ہوئی
کتب فروش لکھن خط سالوں طالب علم بھی نالے
فیض پہنچاؤن والیاں پھیراں جیکر بند ہو جاؤن
و غلط کتاباں مٹھے چٹھے یارب خالق باری
القصد جد چھپیاں اس نون کتنی مدت چلتی
کر کے نظر ثانی پھر اس دی صورت کیتی ساری
شعر قریباً تن سو اس و چہ ہو زیادہ ڈالے
کر تکمیل دوبارہ اسنوں پھر لاہور پہنچایا
ہر اک مومن بھائی تائیں میں ایہہ عرض سناندا

دائم کل صفتانندی لائق جسدی ذات گرامی
کل خلقت حقین افضل اشرف سید شاہ ابراہاں
صلی اللہ علیہ وسلم صاحب اچیاں شانان
سن ازدواج تے آل مطہر بھی کل اصحاباں
کہاں مبارکباد تے نالے خوشخبری پہنچاواں
لکھیا میرے والد ماجد کارن نفع عواماں
ایپر اکثر چھاپن والے ہون پیا سے زرے
ٹکے کماؤن دینی جاؤن کا اسنادی ہوئی
چھاپن والیاں سستی کیتی ہو گئی غلط تمامی
پر پڑھ پڑھ شعر موثر ہوئی شوقوں ہو یاد دواں
بہت ہوئی مشہوری اسدی شہر میں اتے گر لیں
آخر بند ہو یا اوہ مطبع جدوں خداؤں بھاناں
طالب لکھ خریدن والے ملے کتاب نہ کوئی
نال محبت کل مل آئے لوک خریدن والے
بیشک خواہشمند انا نڈے ڈاٹے کل مل آون
بند نہ ہو وون قیامت تائیں رہن ہمیشہ جاری
دس برسوں بعد مصنف پھر مکمل کیتی
بھی مضمون دولٹے جیہڑے نہ سن پہلی واری
بھی اوہ غلطیاں نقص ہو اگلے کر تصحیح نکالے
سنت سنگم نے نال عنایت کر کوشش چھپوایا
جلد خرید کر و مشتاق وقت و ماندا جاندا

یارب وچہ درگاہ تیری دے پاوے ایہہ منظوری سن منظور مصنف تائیں بخشیں قرب تھوڑی

یارب بخشیں کاتب اسدا ہووے خریدن والے
نالے چھاپن پڑھنے والے بخشیں مغربہاں نے گالے

تقریباً از ملک فضل الہی صاحب لوسٹمڈ صاحبی الحریز الشریفین شاگرد مصنف مدظلہ

مولوی دلپذیر صاحب جو بھیرے وچہ مقیمی بہت کتاباں دینی اوہناں ہندی نظم بنایاں ترجمہ القرآن پنجابی لکھیا نظم سوکھا لا! پنج گنج باغ بہشت پنجابی نظم اندر پنجسورہ قصص المحسنین جو سورت یوسف دی تفسیروں سورۃ والضحیٰ دی تفسیر دل عجب کتاب بنائی آدم موسیٰ اتے محمدی تنے ایہہ گلزاراں حقیقت اسلام تے انشاء دوزنیت اسلاماں معجزات معراج وظائف دعواتاں مناجاتاں ایہہ کتاب احوال قیامت اول عمر بنائی شیخ سراج الدین نے چھاپی کر کے کوشش بھاری تاجر کتب بڑے اوہ نامی چنگیاں خلقاں والے عام ذخیرہ کتب خانے دا فضل خدار جمالوں

اللہ رکھے صحیح سلامت کر کے کرم کریمی لکھنے پڑھنے سننے والیاں بہت پسندی آیاں چھپ گیا کچھ حصہ جس دا باقی چھپنے والا بڑا سوکھا لذتوں والا باغ بہشتی پورہ سب قصیاں تھیں اعلیٰ اولیٰ روشن بدر منیروں نام اکرام محمدی جس دا خوبی حد نہ کافی مکہ دی گلزار جو چوہتی وانگوں باغ بہاراں ناصح المسلمین تے خطبے کارن نفع عواماں مکتوبات اندر جولڈتاں کی کچھناں اوہ باتاں کئی ایڈیشن کتنی واری کئی لوکاں چھپوائی! وچہ لاہور دوکان جہانندی بہوں ملت تھیں بھاری ہر قسم قرآن کتاباں ویکچن چھاپن والے چنگا مال تے سستا نالے ملدا اس دکانوں

کرے دعا ہن فضل الہی پر تقصیر گناہی
سنے مصنف سب دے اپر ہووے فضل الہی

ملنے کا پتہ
ممتاز کمپنی کشمیری بازار لاہور
کے ایم ایم ایم

